C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Heinrich, DJ\Heinrich D J-Penhaligon 1-Ztraceny mec.pdb

**PDB Name:** Heinrich D J-Penhaligon 1-Ztrac
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 18.4.2007
**Modification Date:** 18.4.2007
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Duqgeon&Dragons
D. J. Heinrich
PENHALIG0N - svazek I

P E N H A L I G O N
SVAZEK 1:
ZTRACENÝ MEČ
D. J. Heinrich
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT 1997

Jimovi, bez něhož by tato kniha nikdy nebyla.
O autorovi
D. J. Heinrich je pseudonym, který jsme v TSR přiřkli autorce této knihy, která žije ve Wisconsinu, píše fantasy, science - fiction a gotické romány a je vehni hrdá na svou ‚opravdu mizernou' poezii. Její největší životní vášní je však vytváření kostýmů.

Kapitola 1
"FLINN ODPADLÍK! BLÁZEN FLINN!"
Tyto posměšky a ještě mnohé jiné se nesly chladným zimním vzduchem. Děti se honily kolem muže na gryfovi, a protože jim dospělí nevyhubovali, jejich křik byl čím dál smělejší a krutější. Jeden muž, podle zástěry zaprášené od mouky patrně pekař, dokonce povzbuzoval škodolibost svého syna. Udělal urážlivý posunek, otočil se ke svým společníkům a zasmál se.
"Blázen Flinn. Už není žádný Flinn Mocný!" zvolal nenávistně.
Mezi diváky se hbitě protlačila vysoká postava nějaké mladé ženy. Poryv větru jí strhl vlasy do tváře a dívka si nazrzlý cop hodila zpět na záda. Čistýma mozolnatýma rukama se chytila za opasek, který jí v útlém pase obepínal šaty.
Johauně Menhir nebylo ještě ani dvacet let, ale v jejích jasných šedých očích se ukrývala moudrost -moudrost získaná za třináct let osiřelého života v ulicích Spekulára. Jo žila v tom přístavním městě na jihu až donedávna, kdy se vydala na cestu na sever, aby skonči-la v nevelké vesnici Úvodí.
Její pohled sklouzl z pekaře k muži obklopenému narůstajícím davem dětí. Prohlédla si jeho hrubé šaty z kůže a kožešiny a všimla si, že nemá žádné brnění. Neměl brnění a jeho kdysi černé vlasy byly protkané ocelově šedými pramínky. Tvář plnou jizev a vrásek mu ošlehalo slunce a vítr. Nedíval se nalevo ani napravo, jen nedbale držel v jedné ruce uzdu svého gryfa a v druhé šňůru, na které byla uvázaná nákladní mula, kráčející hned za gryfem. Jeho dech tvořil v chladném vzduchu počínající zimy bílé obláčky.
Zdálo se, že mužův gryf má neobvykle krátká křídla, ale Jo napadlo, že by to mohlo být tím, Že je mel pevně přitažená k tělu. Podívala se mu na přední nohy. Proč drží v drápech ty podivné koule z kůže? ptala se sama sebe. Když však gryf přišel blíž, pochopila to - drápy toho napůl ptáka a napůl lva nebyly uzpůsobené k dlouhé chůzi a ty kožené vaky tlumily nárazy drápů o půdu.
Johauna si ještě jednou prohlédla jezdcovu tvář. Jeho přísné rovné rty částečně zakrýval převislý knír. Jeho oči neprozrazovaly žádné city. Zdálo se, že si neuvědomuje posměšky dětí ani pohledy dospělých, ba ani neklid, který se od něho ve vlnách šířil. Mohl tento starý muž opravdu být Mocný Flinn?
Nešťastná náhoda svedla Jo z cesty k hradu Tří sluncí, domovu baronky Arteris Penhaligon, kde chtěla zažádat o pasování na rytíře. Teď uvízla v Úvodí, které bylo, jak jí řekl místní kovář, asi šedesát mil jihovýchodně od hradu. Nikdy by si nepomyslela, že narazí na rytíře Fáina Flinna, který upadl v nemilost před sedmi lety. Jo se stejně jako skoro všichni ve vzdáleném Spekuláru domnívala, že zemřel krátce po svém zostuzení.
Ale pokud Flinn Mocný ještě žije, určitě by se k němu měli všichni chovat s vážností a úctou a ne takhle… takhle nestoudně, pomyslela si Jo. Protlačila se bokem mezi lidmi, aby se dostala blíž k válečníkovi. Devatenáct let poslouchala příběhy o Flinnovi Mocném a byla stále více okouzlena tím mužem z pověstí. Pokud jí vůbec někdo může poradit, jak zažádat o rytířství u baronky Arteris, je to právě on.
Upřeně sledovala toho muže, kterému říkali Flinn, jak zastavuje svého gryfa a sesedá před jediným místním obchodem. Bílé zdi Baildonova kupectví zářily v ranním slunci. Vysoko nad ulicí visel veliký, bohatě zdobený znak, který

oznamoval jméno podniku. Uprostřed průčelí byly dvojité dveře s oknem na každé straně. Před obchodem stálo šest kůlů k uvázání koní, každý s dvěma mosaznými kruhy. Nalevo od dveří stála dřevěná lavička natřená na červeno. Čistý, vzkvétající vzhled obchodu si ostře protiřečil s neutěšeným stavem opuštěných vinných sklepů nalevo a zchátralým zevnějškem Garamanova hrnčířství napravo.
Gryf zavřeštěl, jako když křičí orel, a postavil se na zadní. Jo obrátila svou pozornost k tomu zvířeti. Oči mělo vytřeštěné hrůzou. Určitě ho polekaly posměšky davu. Když se znovu postavil na zadní, upustil z drápů kožené vaky a vycpávky se mu volně klinkaly na tenkých řetízcích, které měl upevněné ke kotníkům. Jezdec gryfa poplácal po hedvábných perech na krku a klidně ho stáhl zpět na zem.
Jo sledovala Flinna, jak přivazuje svého gryfa a nákladní mulu ke kruhu. Čelisti se mu sevřely, když si ramenem klestil cestu davem. Gryf chňapl po dětech a ty se okamžitě rozutekly. Mužovy rty zahrály lehkým úsměvem. Nasadil vyplašenému gryfovi náhubek. Gryf se jednou nebo dvakrát pokusil kousnout, ale pak se podvolil.
Když děti uviděly náhubek, znovu se osmělily. Začaly křičet ještě hlasitěji a další děti se k nim přidávaly. Jedno nebo dvě z nich dokonce šťouchly gryfa holemi do zadku, ale hned ustoupily, když je zasáhl jeho silný lví ohon. Flinn děti rozhodně přehlížel a začal vykládat mulu.
Proč ty spratky neuzemní? divila se Jo. Ty děti jí připomínaly bandy, které zaplavovaly Spekulárum. Číhávaly u cest a napadaly kolemjdoucí. Bohaté oběti oloupily a chudé týraly. Jo už viděla hodně band na to, aby věděla, že ta, co se soustředi-la na Flinna, co nevidět sáhne k násilí.
Koutkem oka uviděla, jak nějaký kluk zvedá z rozbahněné, napůl zmrzlé cesty kámen. Byl to vysoký mladík, asi stejně vysoký jako ona. Místo očí měl nateklé štěrbiny a na tváři měl nepříjemně zamračený výraz. Přesně ten typ mladíka, co by mohl vyvolat nějakou výtržnost, pomyslela si Jo.
Dotkla se hnědé oháňky, která jí visela u opasku, a vyslovila kouzelné zaklínadlo, které znělo jako krátké zabručení. V mžiku se ztratila a znovu se objevila před chlapcem, který stál alespoň dvacet kroků od ní. Udeřila ho přes ruku a vyrazila mu z ní kámen. Chlapec se zajíkl, Jo ale jen znovu vyslovila to zaklínadlo a dotkla se oháňky u opasku. Objevila se uprostřed davu a pomalu se narovnala. V ruchu ulice si nikdo nevšiml, jak se náhle objevila.
Jo se opatrně podívala směrem k mladíkovi a dávala si pozor nato, aby mezi nimi byli alespoň jeden nebo dva lidé. Chlapec se zmateně rozhlížel, jak se snažil najít útočníka. Nakonec zavrtěl hlavou a zmizel v davu. Jo se znovu otočila k muži s gryfem a po rtech jí přejel úsměv.
Náhle ztuhla. Flinnovy tmavé oči se dívaly přímo na ni. Všiml si, jak použila tu oháňku? Flinnův chladný pohled však zůstal neproniknutelný. Otočil se a dál vykládal svou mulu. Jo si otřela ruce a pak směle vykročila k rytíři. Vystoupila z davu dospělých a protlačila se dětmi, které Flinna obklopovaly.
"Dobře jste vycvičil svého gryfa, pane Flinne," řekla a kývla směrem k mule svázané dohromady s koněm. "Buď jeho nebo svou mulu. Mnoho gryfů by porci koňského masa neodmítlo."
Flinn pohlédl na Johaunu. Byl velmi vysoký, o hlavu vyšší než Jo. Po levé tváři se mu táhla divoce zahnutá jizva, která se jen lehce dotýkala krku. Další jizva mu přetínala levé obočí. Oči měl tmavě hnědé, téměř černé. Jo si všimla, jak lehce škubl knírem, a ptala se sama sebe, zda ho pobavila nebo rozlobila… nebo obojí.
"Už nejsem rytíř, a proto mě tak neoslovuj," řekl Flinn chladně. Pokynul směrem ke zvířatům a váhavě dodal: "Obě zvířata jsou dobře vycvičená. Ariak, ten gryf, neměl koňské maso už roky."
"A co jí, když ne koňské maso?" zeptala se se zájmem Jo. "Když jsem pracovala u podkoního, gryfové skoro pořád koně napadali."
Válečník se zarazil nad uzlem, který rozvazoval, krátce pohlédl na Johaunu a pak se otočil zpět k mule.
"Bohatě mu stačí lišky a medvědi, cokoli chytím. Pomáhá i to, že je chromý a nemůže létat," odpověděl a sundal z muly poslední vak. Otočil se směrem k obchodu. "Měla bys schovat tu svou plácačku na mouchy. Dostane tě do potíží."
Jo se překvapeně dotkla oháňky a pohladila tenkou štětinatou kožešinu. Takže si toho všiml! Ušklíbla se a spěšně oháňku schovala do svého vaku. Krátce pohlédla na obchod a šla za Flinnem.
"Tak dost!" zařval kdosi. "Už jste se naotravovali dost, vy klackové!" Z obchodu se vyřítil rozložitý muž, který oboje dveře rozrazil najednou. "Nebudete otravovat moje zákazníky! A teď všichni zmizte, nebo…" Obchodník dal za uši jednomu děvčeti, které neuteklo k jeho spokojenosti dostatečně rychle. Jo pohlédla na štít nad hlavou toho muže. Tohle musí být Baildon, pomyslela si.
"Áááá, Flinn!" rozzářil se obchodník. Jeho opálenou lesklou tvář lemovaly mohutné kotlety, které mu pokrývaly větší část lící - možná proto, aby nahradily nedostatek vlasů. Krk mu zdobily jedna nebo dvě brady navíc. Přes špinavou šedou tuniku bez rukávů a ještě špinavější hnědé kalhoty měl přehozenou řeznickou zástěru potřísněnou od krve. I když bylo chladno, měl na nohou sandály, na kterých si Jo všimla jasných skvrn od krve. Obchodník přistoupil k rytíři a stiskl si s Flinnem zápěstí.
"Pojď dál, Flinne! Máš letos něco, co stojí za mé peníze?" Baildon se zasmál a vrátil se do obchodu, následován Flinnem, který nesl svůj náklad kožešin. Jo šla opatrně za nimi ve snaze dozvědět se něco víc o muži, který pro ni byl vždy legendou. Dychtivě prošla dveřmi kupectví.
Jediný obchod v Úvodí byla dvoupatrová budova ze silných trámů, kde byly snad všechny možné věci na světě. Prapodivné zboží jako kouzelné dýky a prsteny leželo jenom tak vedle takových obyčejných věcí, jako jsou uzdy a udidla.
Jo se zastavila hned ve dveřích, když jí nos naplnila sladká vůně čerstvého pečiva. Zhluboka se nadechla a sledovala Flinna s Baildonem, jak se prodírají přecpaným obchodem k zadnímu pultu. Začaly se jí sbíhat sliny, protože už nejedla déle jak den. I když neměla peníze, vůně chleba byla neodolatelná. Vpotácela se do kupectví v naději, že najde něco k jídlu a nasytí alespoň oči, když už ne žaludek. Jak šla mezi bednami a haldami zboží, její oči zachytily záblesk kovu. U oken stálo lesklé brnění, které se třpytilo ve světle kouzelných i obyčejných luceren. Vedle brnění ležely na jednom

pultu nové i použité zbraně. Na některých byly vyryté runy. Za sklem ležel ručně vyrobený řemdih. Jeho bodce byly z černého kovu, jaký Jo ještě nikdy neviděla. Na konci pultu ležela hromada otlučeného brnění s četnými stopami užívání. Obvykle by to Jo upoutalo, ale vůně chleba byla silnější. Začichala a obrátila se ke stolu obtěžkanému balíky látek. Jak šla za vůní, její prsty přejely po pytlovině, jemném hedvábí a dokonce nějaké cizokrajné tkanině, která se slabě leskla. Za stolem ležely pytle ovsa, navršené kolem sloupu, který podpíral strop. Na sloupu visel za poutka pár bot. Nad botami visel na kolíku plášť, který tak dobře splýval s okolím, že si ho Jo téměř nevšimla. Jak šla dál za dráždivou vůní chleba, minula pult přeplněný novými nástroji, náhradními díly do postroje a sedly.
Když Jo došla ke středu obchodu, zvedla hlavu. Vysoko na trámech visely kusy provazu, řetězy a schnoucí byliny. Vedle provazů visela dvě dozrávající jelení těla. Když prošla pod nimi, jejich pach přehlušil vůni, za kterou šla. Pak uviděla skleněnou skříňku a vydala se k ní v naději, že v ní je ten chléb. Místo toho tam však našla drahokamy a jiné kameny. Některé z nich se topily v pestrobarevné magické záři, jiné byly zasazené do kovu a některé byly jen tak.
V sousední skřínce ležely elfí cukrovinky - různé cukrové vaty úžasného vzhledu a chuti. Skříňka byla přikrytá skleněnou deskou. Jo si olízla rty. Napříč přes skříňku ležely dozrávající plátky sušeného kořeněného hovězího, které téměř zakrývaly poklady pod nimi.
Johauna se zastavila. Konečně našla v blízké skříni s policemi hledané pečivo. Zaraženě stála a hleděla do skříně. Police za policí přetékala zlatými bochníky. Uviděla rybízové žemle, pecny z hnědé pšenice a vybrané pečené sladkosti. Na chvíli si pohrávala s myšlenkou, že by si něco ukradla, protože obchodník byl očividně zaměstnán Flinnem, ale nakonec tu představu vypudila z mysli. Rytíři přece nejsou zloději chleba. Po dalším opojném nadechnutí si uvědomila, že takové rozhodnutí jí dlouho nevydrží. Vydala se k zadnímu konci obchodu.
Flinn a obchodník stáli u zadního pultu. Když se Jo přiblížila, Baildon zrovna smetal sekáčkem na zem zbytky husy, kterou předtím čtvrtil. Těžkou čepelí pokynul na Flinna, aby položil na pult svůj balík kožešin.
"Ty kožešiny jsou skvělé, Flinne, opravdu skvělé," řekl. "Ale lišky a medvědi už nevynášejí tolik jako dřív. Přicházejí sem vzácné látky z jihu. Nikdo nechce kožešinu, když může mít hedvábí. Můžu ti dát nejvíc třicet zlatých." Obchodník se omluvně usmál a zkřížil ruce na prsou.
"Potřebuji čtyřicet, Baildone, míň ne." Flinn si s tvrdohlavým úsměvem také zkřížil ruce na prsou.
"Promiňte, pánové," přerušila je Jo, která se přiblížila k pultu. Obchodník vyplivl tabákovou šťávu na hliněnou podlahu. Jo přešla to gesto bez povšimnutí. "Pracovala jsem pro Tautoma, mistra Koželužského cechu ve Spekuláru."
"Dobře, dobře, děvče, to je všechno fajn," vyštěkl obchodník, "ale co to má společného s námi?"
Jo se v očích zablesklo hněvem, ale ihned odvrátila zrak. Docela uměla jednat s lidmi a nechtěla Baildona rozzlobit. Pokud dokáže pro Flinna získat těch čtyřicet zlatých - ty nádherné kůže by měly ve Spekuláru dvakrát větší hodnotu - Flinn by jí mohl obětovat chvíli svého času.
"S vámi to má hodně společného," řekla Jo klidně. "Tautom nedávno dostal zakázku na všechny kožešiny, které může dodat. Zdá se, že pán Spekulára plánuje na jaro oslavu svatby svého syna." Johauna, která si dobře uvědomovala podezření ve Flinnových pronikavých očích, se naklonila se spikleneckým výrazem k obchodníkovi. Obchodník se naklonil k ní.
"Tautom je zoufalý. Nemůže všechny ty kožešiny dodat. Kraje kolem Spekulára jsou lovem úplně vyčerpané." Jo se odmlčela, aby dodala svým slovům vážnosti. "Tautom vám za tyhle kožešiny zaplatí osmdesát zlatých."
Couvla a pokrčila rameny. "Pokud nemůžete zaplatit cenu, kterou pan Flinn požaduje, pak navrhuji, aby své kožešiny odnesl jinam. K někomu, kdo bude těžit z ostýchavosti vaší peněženky." Zdvořile se usmála na muže s kulatým břichem, který stál před ní, ale vyhnula se Flinnovu pohledu. Vysoký válečník ji stále sledoval se zjevným podezřením.
Obchodník si sáhl na strniště na bradě a jeho korálkovité oči trochu potemněly. Pak se otočil k Flinnovi a ukázal palcem směrem k Jo. "Věříš jí, Flinne? Zdá se, že se mě snaží podfouknout?"
Flinn pohlédl na své rozevřené ruce. "Nemám důvod jí nevěřit, Baildone. Rozhodnutí je na tobě." Flinn se podíval na Jo. "Koneckonců mi už jednou prokázala laskavost."
Baildon přikývl. "To mi stačí. Tvůj přítel je i mým přítelem," řekl rázně. Svázal kožešiny zpět do balíku a položil je na přeplněnou podlahu za pultem. "Budu to všechno mít, co by wyvern dvakrát mrskl ocasem." Popadl pár pytlů a zamířil k přeplněnému průchodu.
Flinn si znovu zkřížil ruce na prsou a podíval se na Jo. Jo ho vědomě napodobila a oba na sebe hleděli. Nakonec Flinn promluvil.
"Lhala jsi, že?"
"Nelhala," řekla chladně Jo.
Flinn pozvedl obočí. "Předtím jsi říkala, že jsi pracovala ve stáji. A teď jsi koželuhova pomocnice?"
"Dělala jsem oboje. A také jsem pracovala ve zbrojnici a pro zbrojíře, který operoval šípy," řekl Jo hrdě. Doufala, že na Flinna udělaly dojem její zkušenosti, které se všechny mohly hodit budoucímu rytíři.
Neudělaly. Pozvedl obočí ještě víc a řekl: "Neschopnost podržet si práci není důvod k hrdosti."
"Ale každopádně říkám pravdu," řekla ostře Jo, zraněná Flinnovým opovržením. "Koželuh Tautom bude na jaře potřebovat strašně moc kožešin. Nelhala jsem." Jo si přiložila ruce ke rtům.
Dřív než mohl Flinn odpovědět, vrátil se Baildon s několika velkými balíky. "Tady to je, Flinne, všechno zboží, které jsi chtěl, a zbytek peněz." Obchodníkovy oči doslova zářily vyhlídkou, které pro něj Flinnovy kožešiny znamenaly. S pocitem dobrotivosti kývl na Jo a řekl. "Ve skřínce nalevo je bochník dýňového chleba - je jen dva dny starý. Pokud ho chceš, je tvůj. Cením si tvé rady."
Jo zamumlala poděkování a hnala se k blízké skříňce. Po chvíli hledání našla malý tmavé oranžový bochník, o kterém Baildon mluvil. Vzala ho a vdechla vůni skořice, hřebíčku a cizokrajného koření. Hladově se hned v obchodě pustila do jídla. Donesly se k ní útržky rozhovoru mezi Flinnem a obchodníkem a Jo se otočila, aby ty dva muže sledovala.

"…Verdilith. Ten had je zase v tomhle kraji, Flinne! Musíš něco udělat," naléhal obchodník. "Copak…"
"Víš, že to nemohu udělat, Baildone. Nedoufej…"
"Můžu doufat, v co chci!"
"Tak doufej dál. Nepůjdu na Verdilitha a to je moje poslední slovo."
"Je to kvůli té věštbě? Je to tak? Karleja je blázen, Flinne! Ona…"
"Tak dost!" vykřikl Flinn a udeřil pěstí do pultu. "Není to kvůli té věštbě! Je to proto, že už nejsem rytíř! Nejsem…!" Slova mu uvázla v hrdle. "Baildone, měl bys to vědět!"
Ta slova podráždila Johauninu zvědavost. Pomalu se přiblížila, ale vtom se Flinn kolem ní náhle prohnal s nákupem přehozeným přes rameno. S ponurým výrazem vyšel těžkými kroky z obchodu. I když ho Jo sledovala, vůbec na ni nepohlédl. Jo se ptala sama sebe, zda má čas vyslídit nějaké informace od Baildona, ale rozhodla se, že ne. Popadla bochník, zamumlala něco k obchodníkovi a šla za Flinnem.
Před dveřmi obchodu se zastavila a pozorovala válečníka, jak se snaží přimět gryfa, aby chvíli postál a on mohl nasednout. Vzpurné zvíře však jen rýplo do Flinna náhubkem. Jo se nedbale přiblížila.
"Zkuste mu dlaněmi zakrýt oči," řekla, když i poslední Flinnův pokus vyšel naprázdno. "Tenhle trik jsem se naučila od podkoního. Gryf se poleká, postaví se a pokusí se vzlétnout. Zkuste to."
Muž vrhl na Jo rozhořčený pohled. "Na Ariaka to nefunguje," řekl káravě. Jo se ušklíbla a kousla se do rtu. Flinn ten trik samozřejmě znal.
Flinn se ještě jednou pokusil svého gryfa uklidnit. Tentokrát ho zatahal za peří kolem jednoho z jeho citlivých ušních otvorů. Ariak se okamžitě postavil, svými lvími tlapami neklidně škrábl o bláto a led na jediné cestě v Úvodí a váhavě sevřel do svých drápů koule z kůže. Flinn vyskočil do sedla. Nahnul se dopředu, strhl gryfovi náhubek a uchopil uzdu své muly - vše jediným plynulým pohybem.
Pak se otočil k Jo a odměřeně jí pokynul. "Máš mé díky, děvče."
"Jmenuju se…" Zbytek už nedořekla. Muž z legend otočil svá zvířata, aniž by na ni ještě jednou pohlédl.
Jo se sklíčeně posadila na lavičku před Baildonovým kupectvím. Flinnova vysoká postava se zvolna ztrácela v dálce. Dívka s povzdechem ukousla další sousto ze svého bochníku. Pak se podívala na zbývající půlku bochníku a schovala ji do vaku. Ještě jednou se podívala na rozbahněnou cestu a naslouchala, jak koně prolamují ledové kapsy, aby se dostali k vodě pod nimi.
Tak, Johauno, pomyslela si, co teď? Máš jedno jídlo, možná dvě, pokud budeš šetřit. Nazpět do Spekulára. Nad touto vyhlídkou její myšlenky potemněly a Johauna zavrtěla hlavou. Ne, ne, to nepůjde. Vydala ses na cestu, abys něco dokázala, a je na čase, abys to udělala. Stejně tak nemá cenu zůstat tady a shánět práci. Ne. Dál k hradu Tří sluncí. Zdá se, že Flinn Mocný jde přibližně stejným směrem. Snad ti odpoví na pár otázek, když ho doženeš.
Jo si hodila vak přes rameno a šla dál po jediné ulici v Úvodí. Naproti kupectví stála konírna s úzkým hostincem po jedné straně a kovářskou dílnou na druhé. Když Jo procházela kolem, kovář vzhlédl od tažného koně, kterého koval. Srdečně kývl s kleštěmi a kladivem v rukou.
Není to špatná vesnice, pomyslela si Jo, když si vzpomněla, jak byl kovář včera večer laskavý a nechal ji za trochu poklízení spát u sebe v dílně.
Pak minula asi deset domů, které mely všechny stejnou doškovou střechu a nabílené zdi. Téměř na okraji vesnice stál kostel s kamennými zdmi, zasvěcený uctívání všech Nesmrtelných. Jo byla v pokušení zastavit se a pomodlit se, ale Odin to pochopí, pokud bude dál pospíchat za Flinnem. Odin by jako první šel za svými sny místo toho, aby se za ně modlil.
Ostré kameny a ledové hroty píchaly Jo i přes boty, které měla na nohou, a tak trochu zpomalila. Na okraji vesnice, tam, kde se jakési purpurově rudé stavení prohlašovalo za hostinec U Bludičky, se zastavila úplně. Před hostincem se nějaká elfí dívka v elegantním brnění opatrně přibližovala ke svému hipogryfovi a snažila se ho uklidnit.
Jo už se s těmi tvory několikrát setkala. Tenhle byl výborně stavěný a neobvykle zabarvený. Jo došla až skoro k hostinci, oči upřené na zvíře. Peří na přední části těla mu bíle zářilo v dopoledním slunci. Přímo za předními nohama se peří postupně měnilo na hustou grošovanou srst. Přechod mezi peřím a srstí vytvořil široký pevný pás, který sloužil jako ochranná pokrývka pod sedlem a jezdcem.
Náhle Jo sevřela rameno čísi ruka. Jo sáhla po ohánce u opasku a ihned začala se svým bručivým zaklínadlem. Oháňku však měla ve vaku, a tak se rozplácla na záda do zmrzlého bláta.
"Tys to byla! Ty!" Ten neurvalý mladík s napuchlýma očima se na ni obkročmo posadil a tvrdě ji dlaní udeřil do tváře. "Cos to použila za kouzlo, zbabělce? Já ti ukážu!"
Jo se ovšem za ta léta ve Spekuláru už něco naučila o tom, jak se prát. Dala si jednu ruku před obličej, aby si ho chránila, a pak udeřila mladíka mezi nohy. Chlapec vykřikl a svalil se na zem. Zkroutil se bolestí a válel se v blátě se slzama v očích a kletbami na rtech. Jo vstala a oprášila si šaty od studeného bahna.
"To určitě nebyl čestný boj, slečno," ozval se melodický hlas. Jo se polekaně otočila a uviděla elfí válečnici, jak sedí na svém hipogryfovi. Slunce se odráželo od jejího stříbrného brnění, bledých bílých vlasů a fialových očí. Na vyleštěném náprsním krunýři jí visel amulet, který vydával slabou zelenou záři. Dívka pozdravila Jo rukou v brnění a klidně se usmála.
Jo zjistila, že se nemůže také neusmát. Vždycky měla elfy ráda a považovala je za zdaleka nejpůvabnější stvoření na světě. Spekulárum hostilo především lidi, ale několik elfů už přece jen potkala. Vždycky to pokládala za štěstí, když na ni vůbec promluvili.
"Ne, nebylo to čestné, chrabrá válečnice," řekla Jo co nejvlídněji. "Ale nic jiného si nezasloužil." Jo zlostně pohlédla na chlapce, který se na ni mohl jen zašklebit.
Elfí dívka se zasmála. "Máte zcela pravdu. Viděla jsem, jde vás neomaleně napadl." Dívka ještě jednou zvedla ruku na

pozdrav a řekla: "Nechť vám Nesmrtelní dopřejí štěstí. Hezký den."
"Štěstí s vámi," odpověděla Jo. Zamávala elfce, která lehce poplácala své zvíře. Hipogryf vyskočil do vzduchu.
Jo se obrátila k mladíkovi, který klečel na kolenou, a ukázala na něho dvěma prsty. "Ty!" vyštěkla. "Jestli půjdeš dál za mnou, dostaneš znovu to stejné! Jasné?" S dupotem prošla kolem něj a pošplíchala ho ledovou vodou z rozbahněné kaluže.
Pak pokývala hlavou a šla dál. Na mladíka už úplně zapomněla, neboť její mysl se upínala jen na dostižení Flinna. Měla za to, že nemůže se svým gryfem a těžce naloženou mulou cestovat příliš rychle, a věřila, že ho brzy dohoní. Až to udělá, zjistí od samotného Flinna Mocného,jak se stát rytířem na hradě Tří sluncí. Zamířila k vrchům, které obklopovaly Úvodí.
Po téměř hodině stoupáni začala Jo pochybovat, zda může Flinna dohonit. Hornatá krajina se stávala suchou, tvrdou a skalnatou. I když ji podkoní naučil při těch pár příležitostech, kdy nějaké zvíře uteklo, základy stopařského umění, půda neskýtala ani tu nejmenší stopu. 1 sníh se postupně ztrácel a ostré kameny ji píchaly do chodidel. Dvakrát uklouzla a spadla na uvolněné břidlici. Odřela si přitom ruce a kolena. Když se to stalo podruhé, začala uvažovat o tom, že by použila létací ohánku k opakovaným skokům, aby urazila větší kus cesty. Ale neustálé přemísťování pomocí oháňky jí nedělalo dobře a také si nebyla jistá, kterým směrem jít dál.
Kopce byly čím dál strmější a šlo se stále hůře. Půda pokrytá břidlicí ustoupila měkké hlíně a sněhu. Jo brzy našla známky toho, že tudy Flinn prošel, a zarputile se vydala po jeho stopě. Trnité keře před ní pokrývaly zem v hustých trsech. Jo jimi neprocházela, ale ztrácela čas tím, že se snažila podrost obcházet. Nakonec se smíři-la s tím, že půjde po stopě zvířat, v naději, že se už křovím prodraly a ona toho bude ušetřena. Křoví ji ale stále škrábalo a píchalo.
Poledne minulo, aniž by Jo viděla, že by Flinn dopřál zvířatům odpočinku nebo postavil polední tábor. Doufala, že ho dohoní do oběda a vymámí na něm kousek jídla. Dojedla už poslední zbytky rozplácnutého dýňového bochníku a pořád měla hlad. Její myšlenky se stále vracely k poslednímu skutečnému jídlu, které jedla.
Před pár dny se schovala jako černý pasažér na člunu, který plul ze Spekulára na sever. Všechno šlo dobře až do předvčerejška, kdy ji kapitán objevil v nákladovém prostoru, kde se už dva dny cesty hladová krčila, a hodil ji přes palubu do ledové řeky. Johauna proklínala svůj osud, když plavala ke břehu a spěšně rozdělávala oheň, aby si usušila šaty a zahřála promodralou kůži. Pak se vydala do pustiny, odhodlaná dojít k hradu Tří sluncí třeba pěšky.
Dva hladové dny strávila na cestě podél zalesněných břehů Hradové. Pak ale ucítila vůni toho nejlahodnějšího jídla na světě. Zastavila se, aby to prozkoumala.
Sto kroků od řeky ležel opuštěný tábor. Uprostřed hořel oheň pod bublajícím kotlíkem. Jo se připlížila za blízký přístavek a zírala do kotlíku. Kousky kuřete se vesele vařily v husté smetanové omáčce spolu se zeleninou a nočky. Na kameni u ohně se hřál zlatý bochník chleba. Jo se opatrně přiblížila k ohni. Zůstala schovaná, i když nikdo nebyl na dohled.
Rty jí zvlhly očekáváním. Ještě nikdy nic neukradla, i když byla vhodná chvíle a pokušení silné - třeba když ji obtěžoval na ulici ten opilý lord a ona mu ukousla ucho místo toho, aby mu ukradla peněženku. Hlad ale otupil její zábrany. Nemohla čekat, až se kuchař vrátí, aby ho poprosila o trochu jídla, a tak použila svoji oháňku a přeletěla k ohni. Dychtivě nabrala lžící omáčku na připravený talíř, ulomila si pořádný kus chleba a přeletěla nazpět.
Jídlo bylo výborné, i když si byla jistá, že mu notně dodal chuti hlad. Krátce pomyslela na to, proč by někdo nechával tábor takto nehlídaný, ale dál už o tom nepřemýšlela. Zhltla jídlo v několika okamžicích a zauvažovala, jestli má vracet talíř a lžíci. Řekla si, že není takový zloděj, olízala talíř a lžíci co nejvíce dočista a přeletěla zpět k ohni. Při troše štěstí si vlastník ani nevšimne, že něco chybí. Samozřejmě, pomyslela si, když se podívala na bochník, kterého kus chyběl, bylo by to opravdu štěstí.
Očekávala, že další den dojde k hradu, ale místo toho se dovlekla do Úvodí. V té chvíli si myslela, že to sejití z cesty je prokletí, ale teď, poté, co potkala Flinna, věřila, zeje to osud.
Jo vzdychla a její myšlenky se vrátily do přítomnosti. Zamyšleně vzhlédla. Trhla sebou, když uviděla, že už vyšla z křovinatého předhůří a před ní je skutečný les. Smrky a borovice rostly hustě vedle sebe a zastiňovaly šedé zimní nebe. Suché větve stromů ji škrábaly ještě krutěji než trnitá křoví. Podrost byl tak hustý, že Jo jasně viděla, kudy Flinn se svými zvířaty prošel. Unaveně si uvědomila, že se na lesy brzy snese tma. Potřebuje Flinna rychle dohnat, aby od něho mohla požadovat právo poutníků. Stejně ale, poskytne mi jídlo a přístřeší, i když budu tvrdě pracovat? pomyslela si zoufale. Zaťala zuby, a jak pospíchala dál, znovu pomyslela na to, že by použila tu oháňku. Možná, říkala si, když to jen čas od času použiju, abych ušla deset kroků.
Už podruhé jí toho dne na rameno dopadla čísi ruka. Tentokrát Jo klesla k zemi, připravená odkutálet se stranou a znovu se postavit na nohy a bojovat. Ale husté křoví ji sevřelo a zároveň jí podrazilo nohy. Jo se sesypala na nedůstojnou hromadu a zírala na útočníka - byl to Flinn Odpadlík.
Flinn si dal ruce v bok a zlobně hleděl na dívku. "Co si jen myslíš, že děláš?" vyštěkl. Byl překvapený zlostí ve svém vlastním hlase, ale už dost dlouho před tou dívkou utíkal. A kromě toho mu stále v uších dráždivě znělo Baildonovo naléhání, aby se vydal na draka. Už nebyl rytíř, ale lidé od něho stále očekávali, že se tak bude chovat. Zasypávali ho urážkami a pak si mysleli, že je bude chránit!
Dívka zamrkala svýma šedýma očima a Flinn si uvědomil, že se podobají očím Nesmrtelné Diulanny - stejně jako její kaštanové vlasy. Flinn se k Diulanně často modlil, protože podněcovala sílu vůle a sebekázeň. Dvakrát se mu v minulosti zjevila a Flinnovi ta tělesná podoba mezi Diulannou a touto dívkou připadala znepokojující. Jo znovu zamrkala a řekla: "Chci s vámi mluvit, pane Flinne."
Flinn si odfrkl. "Nech těch formalit, děvče. Nejsem tvůj pán." Váhavě natáhl ruku k její štíhlé postavě a zvedl ji na nohy. "Přestaň za mnou chodit a vrať se, odkud jsi přišla.
Jo se marně pokusila oklepat si ze šatů několik borových jehliček. "Jmenuji se - " začala.

"Nezajímá mě tvoje jméno, ani kdo jsi," přerušil ji Flinn tvrdě. "Prostě se vrať, nebo tě tady svážu a nechám tě napospas vlkům. Vnikla jsi do mého lesa a teď chceš vniknout ke mně domů." Flinn mávl rukou k lesu, který je obklopoval. "Nech mě být."
Mladá žena se zatvářila nejdříve šibalsky a pak zamyšleně. Flinn pocítil nevysvětlitelné nutkání odvrátit hlavu od jejího pohledu, ale místo toho zlostně zopakoval: "Nech mě!"
Hleděla na něho dál. A pak přišla slova, vyslovená jednoduše a s důvěrou, která měla Flinna tak dlouho pronásledovat. "Ale vždyť jste Flinn Mocný. Když jsem byla dítě, můj otec o vás vyprávěl tolik příběhů. Chci se stát rytířem Řádu tří sluncí a vy mi můžete pomoct, abych se stala takovým rytířem, jako jste sám."
Flinn se napůl odvrátil, ale stále upřeně hleděl do dívčiných očí. Strkala nos do jeho obchodních záležitostí ve vesnici, sledovala ho lesem až skoro k jeho prahu a teď z něho dělá modlu. Ale nejvíce zavrženíhodný z jejich prohřešků byl ten poslední - bolestivě mu připomněla všechno, co bylo dřív. Přivřel oči a pevně sevřel rty. Čím déle se díval do nevinných šedých očí té dívky, tím víc v nich viděl obdiv. Téměř slyšel všechny ty příběhy, které jí o něm vyprávěli, ty písně, které se zpívaly o Flinnu Mocném. Slyšel příběh o tom, jak bojoval s Verdilithem, velikým zeleným drakem, jak jednou ranou zabil dva obry, jak osaměle putoval do Ztraceného údolí Hutaaka, aby získal zpět ukradené žezlo svého barona. Viděl hloubku jejího obdivu. A čím více si všímal její bezmezné víry, tím více v něm narůstal hněv a bolest. Udeřil ji.
Úder dívku srazil na zem. Flinn ji překročil a zasyčel: "Nech mě být!" Dlouhými kroky odešel k místům, kde uvázal svého gryfa a mulu. Prudce zatáhl za Ariakovu uzdu a napůl pták napůl lev nesouhlasně zavřeštěl. Flinn si toho nevšímal a začal svá zvířata vést hustým podrostem.
Jo mu náhle zastoupila cestu a v ruce držela tu oháňku, které si všiml už předtím.
"Co jste to za rytíře? Jakým právem jste mě udeřil, když vše, co chci, je zeptat se na pár otázek?" křičela na něho a v očích se jí blýskalo. Přiložila si jednu ruku ke tváři a Flinn uviděl na jejím rtu nepatrný pramínek krve. Zahnal výčitky, které se mu vkradly do mysli.
"Už nejsem rytíř, děvče, a ty nemáš právo klást mi otázky! Nech mě být!" S těmi slovy se pokusil odstrčit ji stranou, ale Jo byla silnější, než vypadala, a nepohnula se ani o píď. Měla dokonce tu drzost chytit ho za ruce, aby ho zastavila.
"Ale vždyť jste legenda! Jste Flinn Mocný!" vykřikla.
Flinn se ušklíbl a pak ji divoce odstrčil. Tentokrát podrost zachytil její pád. "Ten muž, kterého hledáš, je mrtev," vychrlil ze sebe Flinn. "Mrtev. Už není žádný ‚Flinn Mocný'." Slova mu zhořkla na jazyku.
Dívka na něho užasle hleděla, Flinn nevěřícně pokýval hlavou a vydal se do lesa. Ariaka a Kapradinu vedl s sebou. Záměrně uzavřel svou mysl před tím, co právě vyšlo najevo. Zahnal ten tichý hlas, který ho nabádal, aby se otočil a požádal ji o odpuštění. Ta věc byla vyřízená. Ptal se sám sebe, jak ta dívka může být takový blázen, že hledá Flinna Mocného.
Jeho myšlenky chtěly potemnět, ale rázně jim udělal přítrž a pustil tu dívku úplně z hlavy. Posledních sedm let ho naučilo, jak zahánět bolestivé myšlenky.
Jak se prodíral houštím, popoháněl Ariaka. Cesta k domovu ležela přímo před ním. Pokud k ní dojde během následující hodiny, bude ve svém domku dřív, než bude skutečná tma. Najednou zatoužil po bezpečí a pohodlí svého domova, kterým byl nevelký, hrubě postavený srub. "Jako válečník," mumlal si sám pro sebe, "jsem nepotřeboval střechu nad hlavou." Z ničeho nic se začal cítit unavený a nepopsatelně starý.
Předtím vždycky nazýval svým domovem táborový oheň. Ať byl jako rytíř na stopě hordě orků, nebo šel jako lovec po medvědovi, strávil víc jak dvacet let u ohně. Teď už chtěl jenom bezpečí a soukromí svého krbu. Ta touha ho zneklidňova-la. Po třiceti sedmi zimách že je spokojený u ohně s dekou na klíně a dobrou dýmkou?
Pohlédl za sebe, aby se ujistil, že dívka za ním nejde. Jeho zrak spatřil jen tmavé větve stromů.
V myšlenkách se vrátil zpět k událostem toho rána. Z nějakého důvodu se děsil příchodu do vesnice více než obvykle. Jeho cesty do Úvodí, kam chodil dvakrát do roka, vždy na jaře a na podzim, byly jeho jediný styk se společností. Dlouhé osamění způsobovalo, že ty návštěvy byly rok od roku bolestivější. Nemohl se zbavit pověrčivého neklidu, jak tahle poslední cesta dopadne, a děsil se toho, co by se mohlo stát příště.
Děti z vesnice jako vždy vyšly na ulici, aby se mu posmívaly. Postupně si ale zvykl na jejich posměšky a už si jich vůbec nevšímal. Ten hoch s kamenem byl ale něco jiného. Nikdy předtím nehrozilo, že by po něm dítě hodilo kamenem. Ptal se sám sebe, co by se stalo, kdyby ta dívka nezasáhla. Pak ho napadlo, proč to udělala. Napadlo ho, že by své kožešiny mohl prodávat jinde, ale nejbližším místem byl hrad, kterému kdysi říkal domov. Odfrkl si. Nikdy by se nevrátil na hrad Tří sluncí. Ne. Úvodí bylo nejvhodnější - jeden den jízdy od jeho domu, malé, ale s dostatečně velkým kupectvím, aby tam dostal většinu věcí, které potřeboval, a s obchodníkem, kterému Flinn věřil, jak jen mohl. Ve větším městě by mohl potkat někoho z Řádu a to by nesnesl.
Mula dychtivě zahýkala a Flinn uviděl zakrslou borovici, která označovala mýtinu, kde stál jeho srub. Jeho myšlenky se zase vrátily ke běžným věcem. Přibližoval se opatrně jako vždycky, když byl dlouho pryč. Zastavil se na malém hřebenu s výhledem na jeho domov a namáhal oči v temnotě.
Vše se zdálo být v pořádku. Napravo stál temný a nehybný srub a nalevo se tyči-la stáj, kde přebývali Ariak a Kapradina. Po jedné straně stáje stál kamenný sklep s těžkými dřevěnými vraty s dvojitou závorou. Flinn tam skladoval maso pro Ariaka. Zápach v noci často přitahoval vlky, ale kamenné stěny a pevné dřevo je zatím vždy udržely v patřičných mezích. Naštěstí v tu chvíli žádní vlci kolem tábora nečenicha-li. Zezadu k stájím přiléhala rozdělená ohrada. Cítil, i když to neviděl, že horní prkno na brance je stržené. "Snad to byl vítr," zamumlal.
Něco se vedle něho objevilo. "Co se děje?"
Flinn prudce vyskočil a instinktivně sáhl po meči. Dokázal ale jen rozeznat postavu té dívky.
"Co tu u všech Thorových hromů děláš?" zeptal se rozzlobeně. Během poslední hodiny cesty na tu dívku vůbec

nepomyslel a teď ho velmi polekala její náhlá přítomnost. Moje reflexy slábnou, pomyslel si.
Jo ukázala ze svahu směrem k táboru. "Děje se snad něco?"
"Ne," řekl Flinn nevrle. "Vždycky si prohlédnu tábor, než jdu dál." Zamrkal, protože si uvědomil, že dobrovolně vyzrazuje něco, co by jinak nikomu neřekl.
Dívka pokrčila rameny. "Je moc tma na to, abych šla zpátky do Úvodí. Uklidím vám ve stáji za večeři a přespání."
"Dožaduješ se práva poutníků, je to tak?"
Dívka přikývla. "Na to vemte jed. Na spaní pod stromy je moc zima."
"Ale jen jednu noc," odpověděl Flinn.
Dívka znovu přikývla a s hlubokým nadechnutím přeletěla zrakem po vrcholcích stromů. "Myslíte, že byste mi odpověděl na několik otázek, jak se stát rytířem na Hradě tří sluncí?" odvážila se říct a dotkla se rukou tváře, do které ji udeřil. V jejím hlase byl slabý náznak bolesti.
Flinn na ni hleděl. U Diulanny, pomyslel si, jsem vinen! Neměl jsem právo ji udeřit! Našpulil rty a řekl odměřeně: "Dnes už je pozdě na otázky. Snad ráno." Svedl gryfa a mulu po svahu ke stáji a rozhodně si nevšímal dívky, která šla za ním.
Krátce prohlédl spadlý trám a usoudil, že ho opravdu strhl vítr. Rozhodl se, že ráno najde delší prkno. Otevřel dveře do kůlny a zvířata nechal volně stát, zatímco hledal svítilnu, která visela za dveřmi. S nacvičenou lehkostí vzal křesadlo a zažehl světlo.
Ariak a Kapradina dychtivě hledali svá stání. Gryf vydal vrnivý zvuk a přejel drápy po stlaní, když ucítil teplou a známou vůni domova. Mula přejela hlavou po hrubě otesaném trámu a podrbala se o známý suk ve sloupku. Flinn přenesl svítilnu ke gryfovu stání a pověsil ji na dřevěný kolík.
"Můžeš začít tím, že se postaráš o mulu," řekl nevrle. Pak vešel k Ariakovi a začal uvolňovat sedlo na jeho hřbetě. Sundal sedlo, pokrývku a uzdu a pak opatrně vytáhl udidlo z gryfova citlivého zobáku. Vyšel ven, kde si jeho oči rychle zvykly na nedostatek světla, a vytáhl ze sklepa na maso zmrzlého králíka. Ariak dychtivě cvakl zobákem, když králík přistál v jeho korytě na žrádlo. Flinn vzal hrubý kartáč a začal gryfovi stírat srst.
Jo vešla do stání k mule a začala se potýkat s uzly, kterými byl na jejím hřbetě přivázán nákup. Byly to ale Flinnovy vlastní uzly a Flinn si byl jistý, že je dívka nedokáže uvolnit.
"Raději to nech na mě," prohlásil rázně, když se objevil před stáním. Uvědomil si, že toho dne řekl více slov než za celý rok předtím. "Ty uzly jsou…"
Náhlé žuchnutí mu oznámilo, že balík spadl na podlahu stáje. Dívka stála a dívala se na Flinna.
"Budu hádat," řekl Flinn jízlivě. "Pracovala jsi jako pomocnice v loděnici."
Dívka se široce usmála. "Skoro. Znala jsem jednoho starého pána, co spravoval sítě u přístaviště ve Spekuláru. Naučil mě ze dva triky."
Kapradina jemně přičichla k balíku a pak do něho nejistě kousla.
"Ssst!" Flinn skočil přes stáj a plácl mulu po hřbetě. Zvíře pohodilo hlavou a pak se stáhlo. Když Flinn vytáhl balík ze stání, vrátil se, aby dohřebelcoval Ariaka. Jo začala sundávat Kapradině postroj a připravovat ji na noc.
Flinn loudavě drhl Ariakovu kůži a roztržitě prohlížel jeho orlí nohy, jestli je nemá namožené. Jako obvykle neměl. Koule z kůže, které pro něho udělal, aby je za chůze držel, fungovaly dokonale. Nevadilo mu, že tohle byl už třetí pár, který udělal za poslední rok - Ariak se celou tu dobu vyhnul podvrtnutí. Flinnovi se ulevilo. Kdyby měl gryf, který nemůže létat, ještě navíc špatné nohy, musel by ho utratit. Ale Ariak už dvakrát ušel cestu do Úvodí a zpátky za jediný den a nezranil se. Flinn poplácal svého napůl ptáka a napůl lva po krku a obrátil se, aby zkontroloval, jak je dívka daleko s mulou.
Ležela na zemi před stáním, byla stočená do klubíčka mezi balíkem zboží a bednou s postrojem a hluboce spala. Kolem úst měla od vyčerpání hluboké vrásky a pod očima měla tmavé stíny. Flinn se ptal sám sebe, jestli dívka náhodou také netrpí nočními můrami jako on. Její kaštanové vlasy, kdysi pečlivě spletené do copu, byly teď rozcuchané a propletené. Ta neupravenost jí dodávala bezbranného vzhledu…
To dítě, tak alespoň Flinnovi ve slabém světle lucerny připadala, bylo špinavé, vyzáblé a očividně chudé. Trnité keře jí roztrhaly šaty na cáry. Dívka se převalila na druhý bok a se zakňouráním sevřela v ruce magickou oháňku. Flinna by v tu chvíli docela zajímalo, jestli ji někdy ve spánku náhodou nepoužívá.
Tiše vešel ke Kapradině a zkontroloval ji. Občas pohlédl na spící dívku. O mulu bylo dokonale postaráno - ta dívka určitě nelhala, když říkala, že pracovala u podkoního. Prohlédla Kapradině i kopyta, protože v citlivých střelkách nebylo žádné bláto.
Flinn zauvažoval, jestli ji nemá vzbudit na večeři, která byla součástí její odměny, ale rozhodl se, že ne. "Není třeba ji povzbuzovat," zamumlal si. Jestli ráno splní svůj slib a uklidí ve stáji, tak jí dá najíst. Dřív ne.
To je ono, řekl sám sobě. Nechám ji tady a budu doufat, že ráno bude pryč. Možná, že bude. Flinn nevlídně sevřel rty, až mu jizva na obočí zbělela. Znovu pohlédl na dívku. Aniž o tom přemýšlel, stáhl s trámu Ariakovu pokrývku a přikryl ji. Pak vzal svítilnu a když se rozhlédl po stáji, uslyšel známé zvuky, jak Kapradina žvýká své seno a Ariak píská ze spánku. K těmto zvukům se přidalo dívčino pravidelné oddechování.
"U Tarastie, Thora a Diulanny," obrátil se Flinn k Nesmrtelným, které uctíval, "vždyť ani neznám tvoje jméno."

## Kapitola 2

RÁNO BYLO ZA ÚSVITU CHLADNÉ A ŠEDÉ. Flinn se vzbudil brzy, jak bylo jeho zvykem, a pohlédl ven jedním ze dvou oken svého srubu. Z nízkých mraků se snášel sníh. S tlumeným zasténáním odhodil hromadu poškozených kožešin na posteli a přehodil nohy přes okraj. Kožené řemínky napnuté přes rám postele byly už příliš vytahané a Flinn se díky své váze bořil skoro až k podlaze. Bylo třeba je vyměnit dřív, než to odnesou jeho záda.
Se vzdychnutím zauvažoval, jestli by neměl jen udělat pořádnou matraci a tím to vyřešit. Líně pohladil rukou hrubou

srst medvědí kožešiny na posteli. Jsem válečník, pomyslel si, a při všem, co je svaté, nepotřebuji žádnou matraci. Dost mě mrzí už to, že nespím na podlaze.
Fáin Flinn odhodil kožešiny a postavil se. Když natáhl ruce nad hlavu, cítil, jak se mu staré kosti kolem páteře vracejí na místo. Pak si vzpomněl na dívku a oči se mu zúžily. "Je tu ještě?" zeptal se nahlas sám sebe. Dvěma dlouhými kroky byl u skříňky, která stála u protější stěny. Sundal z věšáku na dvířkách své jezdecké kalhoty a spěšně se v chladném ranním vzduchu oblékl. Pak pohlédl na krb -oheň v něm skoro vyhasl. Tři rychlé kroky mu stačily na to, aby došel ke krbu, který stál mezi postelí a policemi, kde měl potraviny. Rychle přiměl uhlíky, aby se rozhořely.
"Pokud je ještě tady a uklidila ve stáji, budu jí muset dát něco najíst." zamumlal. Podíval se na čerstvé nákupy z Úvodí. Nenáviděl vaření. Odvrátil se od skříňky a pohlédl z okna. Ta dívka už je asi pryč - s jednou nebo se dvěma dobrými kožešinami, pomyslel si uštěpačně. Přetáhl si přes hlavu svou teplou šedou vlněnou tuniku, otevřel hrubě vytesané dveře a dlouhými kroky kráčel k asi dvacet kroků vzdálené stáji.
Přede dveřmi se zastavil a ruka, kterou natahoval po závoře, mu zůstala viset ve vzduchu. Je tam? pomyslel si náhle. A když nebude, tak co? vzpírala se jeho mysl. Nevšímal si otázek a otevřel dveře. Ariak pronikavě zařičel, když uviděl svého pána, a i Kapradina si lehce odfrkla. Ariakova červenočerná pokrývka byla pečlivě přehozená přes trám. Dívku nikde neviděl.
Flinn otevřel dvířka Ariakova stání a vyvedl ho postranními dveřmi do jeho půlky ohrady. Gryf, který hledal pochoutky ze sušeného masa, ho chňapl za košili. Válečník ho lehce poplácal a pak ho sledoval, jak jednou prošel kolem ohrady, posadil se na zadek a načechrával si křídla. Vrátil se pro Kapradinu.
Dívka stála ve stáji s rukama plnýma suchého kapradí. Její šedé oči byly v kalném ranním světle opatrné a Flinn si všiml, že její levá tvář začíná modrat. Když nic neříkal, Jo ukázala na stání. "Mula potřebovala nové stlaní."
Flinn jen přikývl. "Včera jsi zmeškala večeři, a tak se musíš spokojit se snídaní." Odmlčel se, jak přemáhal touhu vynahradit jí tu modřinu. "Mimochodem, díky za to, že jsi zůstala a uklidila ve stáji. Myslel jsem, že jsi odešla."
"Nemám ve zvyku porušovat dohody," řekla Jo a položila kapradí k jedné straně stání. Pak zvedla hlavu a dodala: "Jmenuju se Johauna, Johauna Menhir. Nebo jen Jo. Slyším na oboje." S nadechnutím k němu vzhlédla. "Vážím si toho, že mi dáváte příležitost."
Flinn si odfrkl a upřel na ni oči v odhodlání vrátit ji tam, kam patří. "Nemysli si, že se s tebou budu nějak zdržovat. Odpovím jen na několik otázek."
Vzal Kapradinu za ohlávku a vyvedl ji postraními dveřmi. Když ji vypustil do ohrady, vrátil se dovnitř. Popadl vidle a zamířil k Jo, která stála uprostřed stáje. Dívka si přejela hřbetem ruky po zmodralých ústech a tváři. Její oči se setkaly s Flinnovými, ale Flinn odmítl vzít to obvinění na vědomí. "Podívej," řekl a podal dívce vidle, "uklidíš stáj a já připravím nějakou snídani. Přijď dovnitř, až budeš hotová." Důstojně vyšel ze stáje do chladného rána.
Mezitím začal padat sníh. Svit ranního slunce se rozplýval za šedým příkrovem. Vzduch byl těžký a nehybný a bylo ticho. Flinn se náhle zastavil u dveří do srubu. To ticho bylo hmatatelné a nepřirozené. Téměř slyšel padat jednotlivé vločky. Nasál vzduch do nosu a přikrčil se s nožem v ruce.
Něco tady je, pomyslel si. Pozorně sledoval černé pásy stromů kolem. Skoro všechno listí už opadalo a vzduch byl naplněný jasně bílým sněhem. Za hranice tábora nebylo vidět. Nic se kolem nehýbalo, nic až na neustále padající vločky.
Flinn se pomalu a opatrně se obrátil, aby se podíval na zvířata. Kapradina jako obvykle ležela na zemi a odpočívala, ale Ariak sledoval svého pána. Gryfův žlutavě bílý zobák mířil přímo na Flinna. Flinn viděl, jak k němu Ariak pohodil napřed jedním uchem obklopeným chomáčem peří a pak i druhým. Napůl pták napůl lev jednou nebo dvakrát cvakl zobákem, ale jinak se zdál klidný.
Flinn cítil, jak se mu svaly uvolňují. Ariakovy smysly se v minulosti vždy ukázaly jako spolehlivé a Flinn neměl důvod o nich pochybovat. Možná je tu někde ten zdivočelý chlapec, pomyslel si. Možná ví, že je tady ta dívka, a je vylekaný.
Vešel do srubu a setřásl se sebe podivnost té chvíle. Zastavil se u krbu, aby přiložil několik menších kousků dřeva, když vtom jeho oči upoutala jeho jediná židle. Ta dívka bude muset sedět na převráceném kusu dřeva nebo na podlaze. Odložil stranou příhodně vypadající poleno.
Vzal kotlík z ohniště a pohlédl do něj. Tlustým kusem dřeva oškrábal dno, a když se odloupla jen trocha špíny, usmál se. Je docela čistý, řekl si.
Nalil do kotlíku trošku vody z vědra a přidal dvě hrsti zrní z jednoho z plátěných pytlů vedle skříňky. Pohlédl do kotlíku a pak přidal ještě půl hrsti. Když se podíval do malé dřevěné nádoby na sůl, zamračil se. Moc jí nezbylo, pomyslel si. Je to ostuda, že jsem si včera nemohl žádnou dovolit. Tohle do jara určitě nevydrží. Pokrčil rameny a přidal do kaše špetku bílých zrnek. Ta dívka vypadá pohuble, odůvodňoval si to. Trocha soli jí pomůže, aby se vrátila do Úvodí.
Kaše právě začínala houstnout, když Jo vstoupila do dveří. Flinn, který klečel u krbu a míchal snídani, ji sledoval, jak zavírá dveře.
Očividně našla blízkou říčku, protože z její tváře, rukou a nohou zmizela většina špíny. Na hlavě už neměla ty propletené houštiny - učesala se, zřejmě prsty, a znovu si spletla vlasy do copu. Z beztvarých šatů, které nosila, si oprášila kousky slámy a magická oháňka jí znovu visela od opasku. Flinn souhlasně přikývl. V divočině Jo dbala na to, aby měla ten magický předmět blízko po ruce. Její boty - nebo spíš to, co z nich zbylo - byly zřejmě kdysi velmi dobře ušité a Flinn by rád věděl, jestli je neukradla. Kolem ramen a přes hruď si ovázala šálu a na zádech šiji svázala. Ta šála byla tak stará, že vzor už nebyl k poznání.
"Stáj je uklizená, Flinne," řekla tiše, když si pokládala tlumok vedle dveří. Její oči hladově zíraly na kotlík před Flinnem, který mohl jen hádat, jak je to dlouho, co naposledy jedla.
Mlčky mávl rukou směrem ke stolu a Jo se posadila na jeho jedinou židli. Flinn nevrle ukázal na kus dřeva, který stál u krbu. Jo si přesedla. Válečník rozdělil kaši do jediných dvou misek, které měl - velké dřevěné mísy na míchání a malé

hliněné misky. Druhou misku přisunul k dívce spolu se svojí jedinou lžící.
Jo jedla hltavě a očividně jí nevadilo, že je kaše horká. Flinn jedl pomaleji, jak se snažil nalévat si hustou kaši z mísy do úst. Trochu se mu to dařilo a ty trošky, co mu skáply na tvář nebo vedle, stíral rukou. Dívka začínala zpomalovat, protože už ukojila ten nejhorší hlad. Flinn se otočil ke skříňce za sebou a vytáhl malý bochník chleba. Rozlomil ho na půlky a jednu z nich podal Jo.
"Tu máš," řekl stroze. "Je tvrdý a bez chuti, ale jíst se dá." Začal si chlebem nabírat kaši z misky.
Jo zkusmo kousla do chleba a zamyšleně žvýkala. "Vy jste si ho dělal sám?"
Flinn přikývl, ponořil svůj jediný džbánek na pití do kbelíku s vodou a postavil ho na stůl mezi ně. Pak už dojídali v družném tichu.
Když dojedli a Jo dopila poslední doušek vody, Flinn se opřel a složil si ruce na prsou. "Dobrá, děvče," řekl. "Tvoje právo poutníka je u konce. Uklidila jsi ve stáji, já jsem tě nechal přespat a dal jsem ti najíst. To, že jsem tě udeřil, bylo nevhodné, a tak to chci vynahradit. Zeptej se na ty své otázky. Dávám ti tři. A pak s tebou skončím."
Dívka vzhlédla s očima vylekanýma jako srna. Pohlédla do klína a pak opět zvedla hlavu, jak se očividně snažila promyslet si svoje otázky. "Jaké to je být rytířem Řádu tří sluncí? Je to tak skvělé, jak jsem slyšela? Opravdu?"
Flinn zjistil, že se usmívá, i když zdráhavě. "Je to jedna otázka nebo všechny tři?"
Jo natáhla ruku. "Jen jedna! Jedna. Na ty dvě další se chci zeptat, až odpovíte na první."
Flinnovy oči se setkaly s jejími a bývalý rytíř začal: "Být rytířem Tří sluncí je to největší, čím se muž," pokynul směrem k Jo, "nebo žena může stát. Je to ale především způsob života. Mimochodem, vis, proč se hradu říká hrad Tří sluncí?"
Jo zavrtěla hlavou.
"Řeknu ti to. Bude to otázka navíc." Tentokrát se Flinn usmál méně váhavě. "Hrad Tří sluncí se mu říká, protože po většinu roku vychází slunce za dvěma vrcholky na východ od hradu. Ty vrcholky jsou Zbabělé sestry, pojmenované po dvou čarodějnicích. Říká se, že tam přebývají jejich duchové.
Každopádně ty kopce rozdělují vycházející slunce na tři části, tři slunce. A podle nich byl hrad pojmenován. Řád tří sluncí založil první baron z Penhaligonu na počest těch tří sluncí," uzavřel Flinn.
"Jak zajímavé!" zvolala Jo nadšeným hlasem. "Žádný z příběhů, které jsem slyšela o vás jako o rytíři z Penhaligonu, neříká nic o tom, jak hrad dostal své jméno!"
Flinn cítil, jak se ho při zmínce o jeho dřívějších skutcích zmocňuje ten známý děs. Odvrátil zrak, pevně sevřel ústa a na chvíli se ztratil ve vzpomínkách na své dávné zhanobení. Cítil však, že se na něho oči té dívky stále upírají, a tak se s nejistým úsměvem na rtech obrátil zpět k ní.
"Ptala ses, jaké to je být rytířem," řekl pomalu, aby se vrátil k tématu. "Řeknu ti to. Je to tvrdá práce. Každodenní cvičení bez ohledu na počasí, neustálá výuka -nejenže tě učí, ale ty sám učíš jiné. Víš, tebe učí starší a zkušenější a ty zase učíš ty méně zručné."
"Co bych já mohla někoho učit?" přerušila ho Jo. Chvatně dodala: "To není moje druhá otázka. Jen chci vědět, co máte na mysli."
Flinn přikývl. "Pěknou chvíli bys nebyla v takovém postavení, abys někoho uči-la. Začínáš jako panoš, než postoupíš na rytíře, a neočekává se, že by toho panoši příliš věděli. I když bys asi mohla učit ostatní panoše, jak se postarat o svého koně!" Znovu se na dívku podíval, ale pak jeho výraz vystřízlivěl. "To, co jsem se snažil říct, je toto: Stát se rytířem znamená tvrdou práci. Požadavky jsou velmi náročné a jen několik panošů je splní natolik, aby se opravdu stali rytíři. Znal jsem jednoho chlapce, který byl panošem šest let, než byl konečně připraven na pasování. Není to jen sláva a okázalost. Ne. Cesta k rytířství je plná překážek a vyžaduje velkou oddanost."
"Oddanost?" opakovala Jo. "Myslíte jako kněží, když skládají slib mlčení a celibátu?"
"Ne tak docela," odpověděl Flinn, "i když rytíři určité sliby skládají. Oddaností myslím to, že stát se rytířem není nic, co by se mělo brát na lehkou váhu. Vládnoucí rada jmenuje každý rok jen omezený počet panošů a vybírá jen ty, kteří se mohou ukázat jako zodpovědní, ty, kteří jsou odhodlaní šířit dobro."
"Jsem odhodlaná a jsem odpovědná," namítla Jo.
Flinn se na ni pátravě podíval. "Kolik je ti let, Jo?"
Jo si protřela o sebe mozolnaté ruce a pak odpověděla: "Devatenáct. Toto bude můj dvacátý zimní slunovrat."
"A měla jsi už - co? - čtyři zaměstnání?" zeptal se Flinn.
Jo se zavrtěla. "Ne, pět, pokud počítám to, že jsem pracovala pro ševce." Zvedla nohu zpod stolu. "Takhle jsem přišla k těmhle botám."
Válečník se na dívku zahleděl dlouhým pevným pohledem. "Jo," řekl nakonec a snažil se přitom zmírnit svůj chraplavý hlas, "Rada nechce poletuchy, lidi, kteří nedokážou brát své povinnosti vážně - "
"Ale já opravdu beru své povinnosti vážně!"
"Možná. Ale ne povinnosti ke svému pánovi! Pomysli, jak asi bude Rada na tebe pohlížet: devatenáctiletá tulačka, která hledá svého šestého pána za možná stejně let! Zapomeň na ten nesmysl a vrať se do Spekulára, k některému ze tvých dřívějších pánů, nebo se vrať do Úvodí a zjisti, co ti ta vesnice může nabídnout." Flinn se opřel na své židli v naději, že mu dívka konečně porozuměla.
Jo si zkřížila ruce na prsou s odhodlaným výrazem okolo úst. "Flinne," začala váhavě, ale pak směle pokračovala. "Flinne, je pravda, že jsem … poletucha, ale mám hodnotné zkušenosti, které mi přijdou jako rytíři vhod. Pokud byste mě vy přijal jako panoše a cvičil mě, Rada by mě určitě přijala - "
Flinn vyskočil na nohy. Jeho židle zaskřípala po podlaze z hrubých borovicových prken a narazila do stěny za ním. "Máš příliš drzosti, děvče, a to nestrpím! Už jsem zodpověděl víc než dost otázek! A teď běž!" Válečník přešel dlouhými kroky ke dveřím a prudce je otevřel. V očích se mu blýskalo a ústa měl neústupně sevřená.
Jo si stejně chladně také zkřížila ruce na prsou a opřela se o stěnu s očima upřenýma do rohu místnosti. V bitvách se

Flinn díval soupeřům do očí, aby z nich vyčetl, co udělají dál. Když však pozoroval její prázdný výraz, pozvedl obočí. Byla by mi slušným soupeřem, pomyslel si.
Trvalo celých deset úderů srdce, než dívka promluvila. "Opravdu jste zabil dva obry jedinou ranou?" zeptala se.
Flinnovi to vzalo dech. "Co?"
"Jako svou druhou otázku - " ostře se na něho podívala, jako kdyby ho vyzývala, aby jí odpověděl i na ty další otázky, jak jí to slíbil - "bych chtěla vědět, jestli jste opravdu zabil dva obry jedinou ranou. Je to můj nejoblíbenější příběh," dodala.
"Byli to horští obři," zavrčel Flinn. Všiml si, že se na podlaze tvoří závěj sněhu, a zavřel dveře.
"Co to s tím má společného? Obři jsou obři."
"Má to s tím hodně společného! Horští obři jsou hloupý."
"To jsou tak hloupí, že se seřadili a čekali, až je zabijete jedinou ranou mečem?" zeptala se Jo.
"Skoro," řekl s opovržením Flinn. "A kromě toho to byl otec se synem. Hloupost jim proudila v žilách ještě víc než ostatním horským obrům."
Jo narovnala ruce, odsunula špinavé nádobí stranou a naklonila se k němu. "A?" zeptala se dychtivě. "Neposadíte se a neřeknete mi, co se opravdu stalo?"
"Řekni mi ten příběh, jak ho znáš ty," navrhl Flinn a pomalu se vracel ke své židli. I když ho ta dívka rozzlobila, získala si u něj jistou úctu tím, jak odmítla odejít ze srubu. Posadil se za stůl s pocitem trapné zvědavosti, co dívka řekne.
Johauna se opřela a Flinn si chvíli myslel, že snad nepromluví, protože se jí chvěly rty a hleděla kamsi za něho. "Příběh začíná v čase žalu," začala Jo hlubokým, chraplavým hlasem.
"Baron z Penhaligonů, Arturus se jmenoval, zemřel tu samou zimu. Jeho tělo leželo na suchých větvích hranice a jen vítr, déšť a sníh mu přinášely útěchu. Všichni truchlící od něj odešli, když drželi smutek jeden den, všichni až na jednoho — manžela jeho neteře, Flinna Mocného.
Flinn hluboce truchlil nad ztrátou svého barona, muže, který v něj věřil, muže, který podporoval všechno jeho dobro a statečnost. A tak Flinn čekal u hranice deset dní a deset nocí - "
"Jen čtyři," přerušil ji Flinn.
Dívka na něho sykla, jako kdyby vyrušil neviditelné publikum, "-jak bylo starým zvykem," pokračovala. "Baron obdivoval staré zvyky a často naříkal nad tím, jak jsou na ústupu. Flinnovo bdění byla poslední pocta, které se mu mělo dostat.
A tak po ty čtyři dny a čtyři noci bděl Flinn nad baronovým tělem, sám jediný až do dne spálení. Po celou tu dobu stál vzpřímeně v celé své výši na svém místě a meč v jeho rukách jasně zářil. Ani jednou neulehl na zem, aby si odpočinul. Zůstával stále vzhůru, zatímco duše zesnulého barona cestovala domů." Venku žalostně skučel vichr.
"Arturus byl znám po celém Penhaligonů pro strašlivé bitvy, které sváděl s nestvůrami v celé zemi. Mnoho zástupů těchto nestvůr teď přicházelo k hranici. Jako svou poslední pomstu zamýšlely znectít větve z osiky a jabloně, ze kterých bylo baronovo poslední lože. A co bylo ještě horší - snažily se házet mršiny na baronův půlnoční šat."
Dívka se odmlčela s očima upřenýma na Flinna. Snad se ho snažila svým příběhem usmířit. Sešpulila rty, ale nic neřekla. Pak pokračovala.
"Říká se, že když nestvůry uviděly Flinna, jak bdí nad baronem z Penhaligonu, ty méně smělé se obrátily a přemýšlely o to, že se pomstí jindy. Ale ty bláznivé - ty zkažené hněvem a nenávistí k urozenému baronovi - jedna po druhé scházely s kopců. A Flinn je jednu po druhé pobil.
Říká se, že nikdo nikdy nespočítal, kolik nestvůr padlo za těch deset - totiž za ty čtyři dny. Říká se, že ani Flinn sám vůbec nevěděl, kolik nestvůr na něj znovu a znovu útočilo."
"Bylo jich sedm," přerušil ji Flinn.
"Sedm?" skoro zaječela Jo. "A to je všechno?"
Flinn přikývl. "Dva horští obři, trojice medvědích strašidel, jeden malý obr a jeden velmi pošetilý skřet."
"Ach," odpověděla dívka. Flinn se sám pro sebe zasmál. Viděl, jak dívka zápasí sama se sebou, aby si srovnala pravdu s legendou.
Johauna po chvíli pokračovala, s očividným zklamáním nad chybami v jejím příběhu. "Ale příběh, který teď zazní, příběh o tom, jak Flinn zabil dva obry jedinou ranou, popisuje čtvrtý a poslední den Flinnova bdění. Páni a dámy z Penhaligonu vyjeli ten poslední den s pochodněmi, kterými chtěli zapálit hranici s jejich milovaným baronem. A tehdy spatřili Flinnovu poslední bitvu za milovaného pána.
Dva hrůzostrašní obři ze severních Vlčích kopců se pěšky blížili k Flinnovi. Flinn se trochu zapotácel ve studeném větru, který se právě zvedl, a únavou klesl na jedno koleno. Byl zcela vyčerpán, ale nepodlehl pokušení spánku nebo útěku, neboť brzy bude tělo jeho pána spáleno a jeho duše najde klid. Když se obři přiblížili, Flinn se donutil znovu postavit.
Jeden obr nesl dub, který byl třikrát širší než hruď velkého člověka. Ta hůl, protože pro obra ten strom byl jen holí, byla dvakrát vyšší než on sám. Obr nesl ten strom s kmenem celým a neporušeným, s větvemi, které byly ještě stále zelené, a s kořeny, na kterých byla ještě čerstvá hlína. Druhý obr byl ještě divočejší! Ve svalnatých rukou měl horské dítě ze skály - žulu, která se chystala zapustit kořeny do země a růst. Tento obr byl dokonce ještě vyšší a mohutnější než ten první. Flinn ve svém vyčerpání určitě nemohl doufat, že ty dva netvory porazí.
Jak se pánové a dámy z Penhaligonu blížili na svých ořích s jasnými postroji, uviděli nadlidský souboj. Obří síla se ukázala být mocným protivníkem Flinnovy zručnosti a jeho meče Hadobije. I když byl však Hadobij vytvořen k tomu, aby pro-léval krev draků, jeho ostří ťalo toho dne hluboko a důkladně i do těl obřích.
Když páni a dámy z Penhaligonu uslyšeli řinčení ocele, hnali své oře kupředu v zoufalé snaze pomoci oddanému členovi svého dvora. Ale když přijeli, viděli už jen, jak se Flinn rozmachuje s Hadobijem v obou rukou. Máchl svým

mečem v mohutném oblouku a Hadobij projel čistým řezem krkem jednoho obra a pak krkem toho druhého.
A tak Flinn Mocný zabil jedinou ranou - jen jedinou ranou - dva obry." Johauna si povzdechla a tváře jí zrudly.
Flinn několik okamžiků neřekl nic a spokojil se s pozorováním, jak se po dívčině výmluvné tváři míhají city. Nakonec se přinutil, aby řekl: "Jsi docela dobrý vypravěč, Jo." Byla to vskutku chabá pochvala, neboť její vyprávění se vyrovnalo všem, které Flinn doposud slyšel.
Johauna se na něho jen usmála.
"A teď," řekl Flinn, překlonil se a upřel oči na dívku, "teď se zeptej se na svoji třetí otázku a skončíme s tím." Zaťal jednu ruku v pěst a druhou sevřel kolem ní.
Johauna neochvějně opětovala jeho pohled. "Chtěla bych se něco dozvědět o Kvadriviálu. Slyšela jsem zmínky o něm v legendách o rytířích Řádu tří sluncí, ale nevím, co to je. Povězte mi o něm, pak mi ukažte cestu k hradu a já odejdu." Pevně stiskla rty.
Flinnova tvář se zamračila a rytíř odvrátil zrak. "Kvadriviál je cesta ke skutečnému rytířství, cesta, která se zatáčí ve čtyřech Vrcholech, kterými jsou Čest, Statečnost, Víra a Sláva. Rytíři, kteří nedosáhnou těchto čtyřech Vrcholů Kvadriviálu a neudrží si je, nejsou skutečnými rytíři." Pohlédl na Jo. "Dál už k tomu nemám co říct."
Dívka pohlédla na své ruce a pak se rozhlédla po místnosti. "Došla vám voda a dřevo. Mohu vám pro ně dojít?"
"Proč?" zeptal se stroze Flinn, kterého ta nabídka vyvedla z rovnováhy.
Jo na něho pátravě hleděla a žvýkala si spodní ret. "Protože já se chci víc než cokoliv jiného stát rytířem Řádu tří sluncí. Když vám dojdu pro vodu a dřevo, snad mi pak řeknete, co to skutečně je Kvadriviál. Snad mi řeknete, jak přimět Radu, aby přijala mou žádost."
Flinn viděl, jak se dívce chvěje tvář, a uvědomil si, že zatíná zuby. Sám to dělal každou noc ve spaní. Viděl také, že modřina na její tváři ztmavla. Znovu ho sevřela u srdce hanba a znovu cítil, že jí ustoupí. Zvolna přikývl.
"Dobře, děvče. Pokud to sama chceš." Zvedl se, vzal vědro na vodu a postavil ho na stul. "Kde je potok, víš. Přebroď se a naber vodu v nejhlubším místě. Voda je tam nejčistší. Vedle stáje je hromada dřeva, ale došlo mi roští na podpal. Myslím, že najdeš nějaké suché dřevo v lese směrem na západ. A já zatím uvážu zvířata na horní pastvině."
Flinn přistoupil dvěma krátkými kroky ke skříňce se zbraněmi, která stála vedle dveří. Připevnil si ke svému širokému opasku meč, který určitě nebyl tak dobrý jako prokletý Hadobij, jehož úmyslně prohrál v kostkách, ale použít se dal. Otevřel dveře skříňky, vytáhl potrhanou kožešinovou vestu a hodil ji po Johauně. "V tomhle ti bude o něco tepleji." Jediným dalším krokem vyšel ze dveří.
Jo čekala, až Flinn odejde ze srubu, a pak teprve povolila dech, který bezděčně zadržela. Byla zamyšlená. Teprve dnes si více než kdy jindy uvědomila, jak byl její celoživotní sen stát se rytířem důležitý. Samozřejmě s nadšením usilovala o jiné práce, ale jen aby o ně včas ztratila zájem. Nějak si však byla víc než jistá, že její touha stát se rytířem byla něco jiného. Opravdu chtěla být rytířem - a ne jenom na rok nebo na dva. Jenom tím pomyšlením se jí roztřásly ruce, když si oblékala kožešinovou vestu. Vzala vědro za ucho omotané vrbovým proutím a zamířila ke dveřím.
Venku tiše padaly velké sněhové vločky. Jo se zastavila za srubem a rozhlédla se. Po třinácti letech, které prožila v uchvátaném městě Spekuláru, ji podivné ticho divočiny skličovalo. Obrátila se k stezce, vedoucí k potoku, a dávala si při tom pozor, aby si do roztrhaných bot nenabrala sníh. Stezka byla zmrzlá a zledovatělá. Jak po ní šla, chytala se větví, aby nespadla. Jednou jí vědro vypadlo z rukou a sklouzlo po svahu, ale Jo ho rychle získala zpět.
Břeh potoka byl obklopený zakrslými keři a vodomilnými břízami a vrbami. Poblíž stálo několik zkroucených říčních dubů s listy stále ještě na větvích. Břeh byl promáčený od sněhu a vody a Jo ohrnula nos. Nenáviděla vodu - ranní koupel byla pro ni dostatečně mučivá. Flinn jí ale řekl, aby nabrala vodu v nejhlubším místě, a Jo neviděla jinou možnost, jak se tam dostat, než se tam přebrodit.
Směrem k prostředku potoka však uviděla veliký plochý kámen vyčnívající asi jednu stopu nad hladinu. Opatrně se prstem dotkla létací oháňky, která jí visela za pasem. Na tu vzdálenost by se snadno přemístila, ale přistání by mohlo být ožehavé. Proudící voda, která na kámen narážela a cákala přes něj, ho pokryla ledem. Jo znovu pohlédla na ledovou vodu v řece a rozhodla se.
Zabručela, zatřásla oháňkou a přeletěla na kámen. Zápasila o rovnováhu na zledovatělém povrchu, až náhle sklouzla na kolena a rukama Šátrala po okrajích kamene. Měla tolik rozumu, že nepustila ucho vědra, aby ho proud neodnesl. Prsty sevřela okraj kamene a přestala sklouzávat. Aniž si všímala, jak jí bolí kolena, spustila vědro do vody.
Pohlédla zpět ke břehu. Neměla dost odvahy na to, aby se pokusila postavit, než se znovu přemístí, protože se bála, že sklouzne z kamene, Dotkla se oháňky a zabručela. V jediném okamžiku byla zpátky na břehu a klečela v rozčvachtaném mokrém sněhu. Pak uslyšela v hluku valící se vody rychle nadechnutí. Prudce zvedla hlavu a vykřikla.
Z křoví na ni hleděla kulatá bílá tvář mladého chlapce. Svou špinavou rukou rozhrnoval větve, a když Jo vykřikla, světle modré oči se mu zaleskly strachem a pak se obrátily ke stezce.
Něco si s praskotem prodíralo cestu k potoku.
Chlapec se otočil zpět k Jo, usmál se na ni nesmělým sladkým úsměvem a zmizel. Jo omráčeně zírala na místo, kde byl. Sotva dokázala uvěřit tomu, co viděla. Dunivé kroky na stezce se přiblížily. Jo vyskočila na nohy a sevřela v ruce tlustou větev.
Byl to Flinn. Přeskočil kmen a dopadl bezpečně na zmrzlou půdu. Svýma širokýma očima prohledával stromy kolem Jo s vytaseným a připraveným mečem v ruce.
"Promiňte, že jsem vykřikla," řekla Jo a ukázala směrem, kterým si myslela, že ten chlapec musel utéct. "Bylo tu to dítě - " Flinn zakoulel očima a vrátil meč do pochvy. "To jsem měl vědět," potřásl hlavou.
"Vědět co?" zeptala se Jo. "Prostě se přede mnou objevil. Zvedla jsem hlavu a byl tu. Co tu ale dělá malý chlapec? Znáte ho?"
Flinn pokrčil rameny. "Vím o něm. Poprvé jsem ho viděl asi před rokem a půl. Nikdy nic neříká a pochybuji, že by ti

někdy ublížil."
"To ne. Také si myslím, že by mi neublížil." Jo potřásla hlavou. "Usmál se na mě."
Flinn zvedl obočí. "Obvykle zmizí, jakmile mu pohlédnu do očí."
"Má tu někde příbuzné?" zeptala se s rostoucím zájmem Jo.
Flinn zamířil ke stezce. "Žádné, o kterých bych věděl." řekl lhostejně. Jo ho sledovala, jak odchází, a vrtěla při tom hlavou. Flinn si nedělal velké starosti s chlapcem, který určitě nebyl starší než deset zim. Se zamračeným výrazem vzala vědro a následovala Flinna po strmé stezce.
Stezka k srubu byla kluzká, a proto šla Jo opatrně, aby vodu nerozlila. Nechala vědro ve srubu vedle krbu a vyšla znovu ven, aby nasbírala dříví. Flinn vyšel ze stáje s vahadlem, na kterém visela další dvě vědra. Ukázal směrem na západ a zavolal: "Dříví na podpal." Pak vyrazil podruhé po stezce k potoku. Jo se usmála. Byla mu vděčná za to, že ji nepožádal, aby donesla vodu i pro zvířata.
Když Johauna procházela tichým lesem modřínů a buků, cítila, jak na ni dopadá tíha zimního dne. Zdálo se, že to ticho je téměř hmatatelné. Všude, kam se podívala, viděla jen klidný les s holými kmeny podivných zkroucených stromů. Jeden nebo dva tmavě rudé dubové listy se slabě zachvěly, když šla kolem, stejně jako jeden odvážný chumáč zlatých osikových listů. Jejich barva byla zakalená šedí nízko visících mraků. Jo zběžně pohlédla k olověně šedé obloze. Naštěstí už přestalo sněžit.
Ticho pomalu začínalo nahlodávat její klid. Zdálo se, že ji samotný les pozoruje a neklidně tají dech. Kde jsou vrabci? pomyslela si. A kde jsou datlové a veverky? Sama sebe vyplísnila a snažila se nevšímat si těch děsivých pocitů. Když sbírala malé větvičky, začala si zpívat svou oblíbenou písničku, ale ty tóny zněly v tom tichu* příliš hlasitě a nápadně. Melodie se rozplynula a ztichla. Jo pohlédla vzhůru. Osiky kolem ní stály v opatrném kruhu, jako kdyby ji varovaly, aby nerušila klid lesa. Jo se polekaně sehnula a začala sbírat větve tak rychle a potichu, jak jen mohla.
Snažila se rozlišovat mezi suchým dřevem a větvemi, které jen ztratily listy. Stromy tu rostly řídce a podrostu bylo pramálo. Větví kolem leželo na zemi jen pár. Přecházela od stromu ke stromu a lámala větvičky, aby zjistila, jestli jsou vevnitř hnědé nebo zelené. Její otep kousek po kousku rostla.
Pohybem se zahřála, a tak si sundala vestu a skládala podpal do ní. Několik kroků před ní se tyčil dub, který vystavoval na odiv velikou spodní větev, která byla určitě suchá. Jo přistoupila k té větvi a škubla s ní. Slyšela, jak kůra praská, ale větev stále držela. Jo zabrala silněji a napnula své mladé svaly proti šlachovité síle dubu. Zavrčela námahou a nakonec se na větev pověsila. Větev povolovala jen zvolna, ale Jo si byla jistá, že se po další chvilce úsilí větev uvolní. Pak by mohla celou větev odtáhnout ke srubu a měla by všechno roští, které bude Flinn potřebovat.
Přes nos jí přelétl podivný pach. Zastavila se, ztišila svůj hlasitý dech a nasála vzduch. Odkud ten smrdutý pach přichází? "Smrdí to jak mrtvé kočky," zamumlala si. Přičichla ke svým rukám, zrudlým od hrubé kůry, v domnění, že snad ten puch způsobuje míza. Ucítila ale jen čistou vůni dřeva. Pustila ten pach z hlavy a naposledy škubla větví. Větev se uvolnila, prolétla kolem ní a dopadla za ni.
Něco vztekle zavřeštělo. Jo padla na zem, dotkla se oháňky a zabručela. Ale ten tvor byl dokonce rychlejší než kouzelná oháňka. Dívčiným ramenem projela pálivá bolest. Pak ji zahalila černota a Jo se objevila o dvacet kroků dál. Svírala si rozdrásané rameno a sbírala se na nohy. Po ruce jí stékala rudá krev. Otočila se a uviděla útočníka -hnala se za ní tmavá, zkroucená postava podobná člověku. Tvor po ní máchl dlouhými křehkými prsty a jak Jo uskočila dozadu, zachytil vlákna jejích šatů a prameny jejích vlasů. Znovu použila oháňku a jen těsně unikla čelistem s tabákově hnědými tesáky, které se matně leskly slinami.
Jo se znovu objevila o vteřinu později jen o patnáct kroků dál. Padla k zemi a ležela velmi tiše skrčená. Deset stop vysoké tělo toho tvora se od ní odvrátilo. Jak se nestvůra otáčela, napjala se jí kůže na vystouplé páteři. Křehce vypadající nohy a ruce měla zakončené hroznými drápy. Jo se zajíkla, když se tvor narovnal do celé své výše s pažemi vyklenutými po stranách těla. Nasál vzduch a drátovitá srst na jeho papíru podobné kůži se naježila. Jo opatrně vydechla a pak naplnila plíce tolik potřebným vzduchem. Neustálé používání oháňky bylo namáhavé a Jo se kromě toho točila hlava i díky ráně v rameni.
Vtom ztuhla. Malé, téměř kulaté uši té nestvůry se napjaly směrem k ní a nestvůře se zablesklo v malinkých černých očkách. Otočila se a vyrazila k Jo jediným ohromným skokem. Ještě jeden takový skok a ta příšera bude u ní! Jo znovu použila oháňku v naději, že se při tom neztratí.
Dvakrát jí udeřilo srdce, než se znovu objevila. Hlavou jí blesklo pomyšlení, že při dalším použití oháňky by mohla nadlouho uvíznout v tom podivném prostoru, kterým ji psí ohon přenášel. Pamatovala si, že když jí otec tu oháňku dával k jejím šestým narozeninám, říkal jí, aby ji nezneužívala. Varoval ji, že přílišné užívání oháňky zkracuje vzdálenost, na kterou se přemístí, a prodlužuje dobu v prázdnotě.
Jo se tentokrát objevila jen deset kroků od nestvůry. Stála přímo v jejím směru. Už se neodvážila oháňku použít, otočila se a dala se na útěk.
Její zkušenosti s vyhýbáním se strážcům pořádku ve Spekuláru a s přeskakováním vozů na tržištích se teď ukázaly jako bezcenné. Přeskakovala větve a spadané stromy rychlostí, jakou ve městě nikdy neběžela, ale ani pro nestvůru za ní neznamenaly větve žádnou překážku. Jo slepě klopýtala dál a nohy se jí podvrkávaly na kořenech pokrytých ledem. Neměla vůbec představu, jak dlouho už běží. Věděla jen to, že ta nestvůra za ní pořád nemilosrdně funí.
Chraplavě lapala po dechu a neměla už sílu, aby volala na Flinna. Mohla se jen modlit, že běží směrem ke srubu a ne dál do lesa. V uších jí znělo hekavé sténání toho tvora. Dvakrát jí drápy ostré jako břitva zajely do vlasů a téměř ji zachytily za cop. V obou případech se Jo rychle sehnula a po čtyřech zvířeti zase unikla. Nestvůra ale byla stále těsně za ní a Jo měla pocit, že se jí roztrhne srdce.
Kostnaté spáry se znovu vymrštily a tentokrát se zabořily hluboko do jejích roztrhaných šatů. Nestvůra strhla Johaunu prudkým škubnutím na záda. Náraz jí vyrazil dech z plic a ze rtů se jí vydral zděšený výkřik. Nestvůra se na ni svalila a

předními i zadními drápy po ní máchla. Drápy jí roztrhly šaty a zaryly se jí do kůže.
Jo sáhla po kouzelné oháňce, pevně rozhodnutá ji ještě jednou použít, ať už ji to přenese kamkoli. Byla pryč. Spadla jí z opasku, jak utíkala. Propadla panice. Těžká nestvůra, která jí ležela na hrudi, z ní vytlačila všechen dech a tiskla jí paže. Nestvůra široce otevřela tlamu, ze které zelo osm krví potřísněných tesáků a ze které vytékaly rezavé sliny.
Jo vykřikla. Ramenem jí projela tak silná bolest, že jí to z hlavy zapudilo všechny myšlenky a uvrhlo jí to do hnědé prázdnoty plné hluku. Ten tvor ji požíral. Jeho sliny se propalovaly do její krve a začal se jí zvedat žaludek, ale Jo se přesto stále odtlačovala od suché papírovité kůže toho surového hromotluka, který na ní ležel.
Znovu vykřikla - nebo si to alespoň myslela. Ten výkřik však byl hlubší, ale přesto podivně výše znějící než její vlastní. V tmavě rudém oparu, který zahaloval její zrak, uviděla Flinna Mocného a vražednou nestvůru, jak obcházejí jeden druhého, jako kdyby tančili.
Johauně to připomnělo ten příběh o dvou obrech a náhle ji napadlo, jestli ti obři s Flinnem také tančili. Odněkud zdaleka se zasmála a vtom ji zaplavila vlna mlhy. Byla v přístavu ve Spekuláru a čekala, až připluje loď, na které byli její rodiče. Rodiče se už ale nikdy nevrátili. Bylo jí jen šest let.
Krvavě rudá mlha se změnila v černotu.
Flinn stál vedle stáje a natahoval na rám zelenou kožešinu, když uslyšel výkřik. Podíval se k západu a rukou rychle sáhl po meči, který měl u boku.
"Jo!" vykřikl, aniž si to uvědomil. Vrhl se směrem k lesu a běžel co nejrychleji do mírného kopce. Zachytával se o větve, ale nevšímal si toho.
Jo! křičela jeho mysl. Co se děje? Narazila znovu na toho divokého chlapce? Ne - to křičí hrůzou. Něco na ni zaútočilo. Vzpomněl si na stopy veliké pumy, které nedávno viděl, a rozběhl se ještě rychleji.
Vyběhl až na samý vrchol kopce a uslyšel, jak Jo znovu vykřikla - ten výkřik se mu zaryl hluboko do duše. Necelé tři kroky před ním ležela Jo a zmítala se pod nějakým podivným tvorem. Špinavý ušlapaný sníh byl potřísněn krví. Příšera ležela na dívce a zakusovala se jí do ramene. Flinn s výkřikem vytasil meč a vrhl se dopředu. Jeho meč zasvištěl vzduchem a zasekl se tomu zvířeti do zad.
Zvíře zaječelo a uskočilo stranou. Chytilo se větví pokrytých ledem, narovnalo se do plné výše a vztyčilo se nad stárnoucím válečníkem. Flinn zaťal zuby a máchl po netvorovi mečem. Zvíře uhnulo ostří a zaútočilo na Flinnův nekrytý bok. Flinn výpad odrazil a jeho meč sekl do kostnatých drápů toho tvora. Zvíře ustoupilo. Obcházeli jeden druhého a opatrně odhadovali sílu protivníka. Zvířeti skapávala z bou-lovitých zad krev a tvořila ve sněhu potůčky. Když zasyčelo, jeho čelisti s osmi tesáky potvrdily válečníkovo podezření. Ten tvor byl abelát, ďábel z nejtemnější dílny stvoření. Abeláti byli mocní služebníci zla a Flinn se ptal sám sebe, jestli se po lese potuluje víc takových zvířat - anebo jestli je pán toho tvora někde poblíž. Zamrazilo ho.
Abelát se přikrčil a cvakl svými kostnatými drápy o dlaně. Flinn se připravil, protože si byl úplně jistý, že zvíře zaútočí. Abelát skočil směrem k němu a vymrštil své drápy. Flinn, který uskočil stranou, odpověděl výpadem zleva. Abelát však útok jen předstíral. Stáhl se zpět, otočil se a rozběhl se co nejrychleji do temného lesa. Flinn za ním téměř rozběhl, protože ho zajímalo, proč se rozhodl utéct. Pak uslyšel, jak dívka sténá. Ještě chvíli se díval, aby se ujistil, že to zvíře opravdu uteklo, a pak poklekl na jedno koleno vedle Johauny.
"Jo? Jo?" promluvil na ni a nešťastně hleděl na zkrvavené šaty na dívčině levém rameni.
Jo pomalu otevřela oči a vzhlédla k němu s lehounkým úsměvem na rtech. "Táta se vrací domů," zašeptala spokojeně. Pak obrátila oči v sloup a víčka se jí se zachvěním zavřela.
Flinn s obavami prohlížel ránu. Proud krve se nezastavil. Zauvažoval, že by krvácení zastavil, ale váhal. "Abeláti jsou jedovatí," zamumlal si pro sebe s hlubokým povzdechnutím. Opatrně zvedl dívku a zamířil ke srubu. Měl tam byliny, které by jí mohly pomoci. Když mezitím nechá ránu krvácet, třeba z ní hodně z toho jedu vyteče.
"Vydrž, Jo," mumlal. "Vydrž."

Kapitola 3
FLINN SE SÍPAVÝM ODDECHOVÁNÍM Rozrazil kopnutím dveře. Nesl Johaunino tělo zmrzlým lesem a snažil seji pevně držet pokaždé, když její tělo zachvátily křeče. Teď už však byla Jo ve srubu a tady bude v bezpečí.
Jemně položil dívku na kožešiny na posteli. Ležela klidně a bez života - poslední bolestivé křeče ustaly před padesáti kroky. V tu chvíli to pro Flinna znamenalo úlevu, protože se dívka snadněji nesla, ale teď ho její nehybnost vyděsila. Její kůže, která kdysi měla medovou barvu, zrudla do karmínově červené. Potila se a když se jí dotkl, zjistil, že má horečku.
Svlékl jí šaty a hodil je na oheň v naději, že oheň spolu s látkou stráví i puch toho tvora. Natáhl přes dívku svou nejjemnější kožešinu a pak se sklonil k pokousanému rameni. Jo ztratila značné množství krve - víc, než kolik si myslel, že ztratí. Očividně jí něco z abelátova jedu zůstalo v těle, ta horečka to dokazovala.
Flinn opatrně vyčistil ránu. Na jejím rameni bylo osm stop po tesácích a z každé z nich ještě vytryskávala krev, i když pomalu. Flinn vymyl všechny nečistoty, které našel, a velmi se zachmuřil, když narazil na podivné kusy žlutého kamene. Když vyjmul poslední z nich z osmé díry po tesáku, zastavil se, aby si tu zrnitou hmotu důkladněji prohlédl. V jejích ranách musely ztuhnout jedovaté sliny toho tvora, pomyslel si bývalý rytíř. Položil krystaly do misky, dal je stranou a naposledy prohlédl rány, jestli v nich něco nepřehlédl.
Dívka smrtelně zbledla, ale přestala se potit. Srub naplňoval její povrchní nepravidelný dech. Flinn jí chvíli hladil vlhké kořínky vlasů na čele. Věděl, že ji nemůže vzít do péče kněze v Úvodí - nepřežila by celodenní jízdu.
Šel ke své skříňce a prohrábl to málo bylin, co měl. Vytáhl usušenou kytici žlutých květin. "Římbaba," zamumlal si pro sebe, když hleděl na korunní plátky. "Ale horečka už jí klesla." Položil kytici vedle dávky krvavce, který by zastavil krvácení. Johauniny rány už však krvácet přestaly. Ostatní byliny pomáhaly při vypití nakažené vody nebo zkaženého

jídla, při včelím bodnutí nebo popálení od kopřiv. Žádná z nich by však nepomohla této dívce.
Když Flinn zavíral dveře od skříňky, uviděl, jak se před srubem něco hýbe. "Abelát," zašeptal. Vytasil meč a jediným rychlým skokem se ocitl přede dveřmi. Téměř je vytrhl ze závěsů ze dřeva a kůže a ve stejnou chvíli jeho meč opsal vzduchem oblouk. Ve dveřích ale stál ten divoký chlapec. Flinn zavrčel a stočil letící ostří od nečekaného návštěvníka, překvapeně uskakujícího stranou. Špička meče hvízdla chlapci okolo ucha a zasekla se hluboko do dveřního sloupku. Chlapec strnul strachem a schoulil se na prahu. Zvedl hlavu teprve tehdy, když Flinn škubl svým mečem v urputné snaze vytáhnout ho ze dřeva. Když viděl, že je v bezpečí, obrátil svoji pozornost k hrubě udělanému košíku z vrbového proutí, který přinesl s sebou. Rychle do něj vsunul své hbité ruce a urovnal jeho obsah. Pak se narovnal a ukázal válečníkovi, aby si košík vzal. Flinn přestal škubat mečem a obrátil se k chlapci s ohromeným výrazem v obličeji.
"Viděl jsem ten souboj s abelátem a přinesl jsem tyhle byliny, které tu krásku vy-léčí. Všechny je vezměte, jenom kromě těch s úzkými listy, a udělejte z nich obklad." Hlas toho dítěte byl sotva víc než šepot. Flinn se na chlapce překvapeně zadíval. Jak to, že vůbec umí mluvit, a ještě v celých větách? Chlapec pokračoval: "Z těch s úzkými listy udělejte čaj. Možná ji budete muset přinutit, aby to vypila." Dřív než Flinn stačil promluvit, ať už poděkovat nebo něco namítnout, chlapec zmizel v temnotě, která srub obklopovala.
Flinn potřásl hlavou. Nechtělo se mu věřit, že to, co právě zažil, se opravdu stalo. Zmateně se díval napřed na košík, který měl v rukou, a pak na dívku, ležící v posteli. Kopl ze strany do svého meče a vyrazil ho ze dřeva spolu s pořádným kusem zárubně. Tentokrát zavřel dveře na závoru.
Postavil na oheň dva kotlíky a přihodil pár kousků dřeva. Posadil se u krbu, předklonil se a lokty si opřel o kolena. Jednou pohlédl na dívku, která teď ležela podivně nehybně, jako kdyby ochrnula. Když pozorně poslouchal, slyšel její rychlý nepravidelný dech a v duchu děkoval Nesmrtelnému Thorovi.
Otočil se, a díval se, jak plameny olizují dna černých železných kotlíků, aniž si uvědomil, že se mu rty sešpulily do úšklebku. Ta dívka by asi dnes večer zemřela, protože neměl znalosti na to, aby ji sám vyléčil. "Je tak mladá," zamumlal si a smutně potřásl hlavou. Smrt té nevinné dívky by byla další skvrnou na jeho cti bývalého rytíře. On ji poslal do lesa, on přišel příliš pozdě, aby jí zachránil život, a z nedostatku znalostí o léčení ji nechal umírat. Trápilo ho však i něco jiného. Stárnoucí válečník si třel rukou bradu s pohledem upřeným někam za své prsty a přemýšlel o té dívce. Její neustálé otázky o rytířství a její dětinská víra v Mocného Flinna - oboje mu připomnělo, co pro něho rytířství dříve znamenalo. Její hledání rytířské cesty mu připomnělo, jak on sám chtěl být dobrým a čestným mužem.
Teď nesmí zemřít, pomyslel si, nesmí zemřít, když ve mně vzbudila tyhle pocity.
Těžce vzdychl a začal drolit byliny do příslušných kotlíků. Do kotlíku na obklad přidal zrní, aby hmotu zahustil. Na chvíli zaváhal se zmačkanými listy přilepenými na ruce. "A co když je to jed?" zeptal se sám sebe. Když ale pohlédl na Jo, ležící bez života na jeho posteli, uvědomil si, že pokud nebude ošetřena, zemře. A malá naděje je lepší než žádná. Sklepal byliny s ruky do kotlíku, opřel se o stěnu a nechal lektvary několik minut vařit. Pak ještě jednou zamíchal kaši a sejmul čaj z ohně.
Prohrabal skříňku, kde měl zbraně a osobní věci, ve snaze najít něco vhodného, čím by obklad přivázal. Rozmrzele zabručel, když zjistil, že už mu nezbyly žádné šaty kromě těch, které měl na sobě, a slavnostní haleny, kterou nosil jako rytíř Řádu tří sluncí. Vytáhl ten kus tmavě modrého hedvábí, zvedl ho a podíval se na tři lesknoucí se slunce vyšitá na přední straně. Halena se třpytila v přítmí srubu - zlaté nitě v látce byly začarované, a tak neustále vyzařovaly slabé světlo. I po všech těch letech ta tři slunce ještě pořád zářila.
Flinn pohlédl napřed na halenu a pak na dívku, která bezmocně ležela na posteli z kožešin. Rozkousl šev a začal trhat hedvábí na dlouhé pásy. Látka byla stará a snadno se trhala. Kovové nitě ze zlata se odtrhávaly a padaly do puklin v podlaze z borových prken.
Když válečník viděl, že obklad už dostatečně zhoustl, vzal kotlík s ohně a nabral trochu hmoty do misky, aby vychladla. Ještě jednou prohlédl dívčiny rány a otřel čerstvou i zaschlou krev. Rány obklad přijmou nejlépe, dokud ještě nejsou zacelené.
Vzal džbánek čaje a ostatní věci, které bude potřebovat, a posadil se na postel. Přitáhl si dívku do náruče.
Když přikládal obklad na poraněné rameno, jemně stiskl kůži kolem ran a zjistil, že ze stop po tesácích vyzařují rudé pruhy infekce. Doufal, že obklad vytáhne hnis. Jo se zajíkla teplem kaše ze zrní a bylin, ale jinak neprojevila žádné známky vědomí. Flinn přivázal obklad na místo pruhy hedvábí, které vytrhal ze své rytířské haleny. Opatrně omotal dívce obvaz kolem krku a pod oběma rameny, aby připevnil kaši na rozdrásané rameno.
Pak přitáhl kožešiny dívce kolem těla, aby byla v teple, a opřel si ji o sebe. Vzal čaj a zkusil, jak je teplý. "Tak akorát," zamumlal. Přiložil jí džbánek ke rtům, přidržel jí hlavu a snažil se ji přimět, aby se trochu napila. Něco skutečně polkla, pak ale dostala křeče a zbytek vyplivla. Flinn jí zacpal nos, zaklonil hlavu a lil čaj tak rychle, jak jen dokázala reflexivně polykat. Jednou nebo dvakrát se pokusila otočit hlavou, ale Flinn ji držel pevně. Lehce ji stiskl hrdlo, aby ji přinutil spolknout poslední zbytek tekutiny, a pak ji obejmul svými pažemi.
"Budeš v pořádku," zašeptal v naději, že jeho slova proniknou mlhou její bolesti. "Vydrž, Jo. Neumírej," dodal chraplavě. Krátce ji sevřel v náručí a pak ji položil zpět do kožešin. Rozvázal jí vlasy, které měla ještě pořád spletené do copu, a přikryl ji ještě jednou kožešinou. Pak se zvedl z teplé postele.
Jo začala dýchat o něco víc zhluboka a pravidelněji. I když její ruce byly pořád bílé a vlhce lepkavé, Flinn měl dojem, že vidí, jak se jí do tváří trochu vrací barva. Přitáhl jí kůže ještě víc ke krku. Všiml si přitom, že se jí vlhce lesknou rty.
"Raději se teď postarám o Ariaka a Kapradinu, když tu někde je ten abelát…" Slova se mu vytratila ze rtů. Pohlédl na Jo. Několik minut by měla být sama v bezpečí. Otevřel dveře a vyšel s mečem v ruce ze srubu. Opatrně se rozhlédl kolem, ale odpolední světlo už pohaslo, a tak viděl jen málo. Když naslouchal větru, uklidnilo ho jeho tiché šumění. Dal se do klusu nahoru po stezce za stájí, která vedla k severní louce, kde nechal zvířata se svázanýma předníma nohama. Když vystoupil na vrcholek svahu, gryf a mula stáli na místě a už na něj čekali. Dobře slyšeli, jak k nim utíká. Flinn jim

sejmul z předních nohou provazy a vzal Ariaka za ohlávku spletenou z kůže, kterou gryfovi vždy dával, když nenosil uzdu. Kapradinu vést nemusel - půjde sama dost ochotně za Ariakem. Všichni tři se vydali po stezce k domovu.
Flinn rychle uložil zvířata na noc. Péče o gryfa se vzdal, aby se mohl vrátit a starat se o Jo. Než odešel ze stáje, vzal z bedny několik vyčiněných kůží, aby z nich udělal dívce nové šaty.
Zatímco byl pryč, Jo hodně zneklidněla. Odhodila pokrývku a stočila se pevně do klubíčka se zdravou paží nataženou přeš svraštěné čelo. Flinna napadlo, že se jí zdá o tom, jak byla napadena, a snaží se bránit. Opatrně ji vrátil do pohodlnější polohy. Johauna zasténala a zakryla si zdravou paží obličej.
Asi o hodinu později Flinn sáhl na obklad - už zchladl a bylo ho potřeba vyměnit. Posadil se před krb a vrátil oba kotlíky nad plameny. Zatímco čekal, až se odvary ohřejí, přemýšlel o abelátovi. Proč je tady? Napadl Jo záměrně? Nebo jde po mně? vířily mu hlavou zmatené myšlenky. Kdo ho vypustil do těchto lesů? Johauniny rány svědčily o podivnosti toho tvora - abelátovo kousnutí zanechalo díry po všech osmi špičácích.
Kaše přiměřeně zteplala, stejně jako čaj, a Flinn zopakoval to, co už udělal jednou předtím. Tentokrát se zdálo, že je dívka podstatně blíže vědomí - zápasila s ním, když přikládal kouřící obvaz. Flinn pevně zaťal zuby, když se bránil jejím rukám, které po něm chňapaly, zatímco upevňoval nový obklad a podával jí další šálek čaje.
Jo upadla do hlubokého spánku a na její bledé tváři se zračilo vyčerpání. Flinn začal přecházet po úzkém prostoru ve srubu a třel si při tom škrábance, které mu Jo udělala na rukou.
Co mám s tou dívkou udělat? pomyslel si náhle. Protože jsem jí poskytl právo poutníka, jsem teď za ni odpovědný? Pak si vzpomněl, že to on ji poslal pro dříví na podpal. Vzdychl a klesl do židle. Ta dívka v něm probouzela staré zásady, za které kdysi bojoval. Ty nesobecké podněty si ale protiřečily se základnějšími instinkty, které si vypěstoval za dobu svého odloučení.
Dívka se pohnula a zasténala ze spánku. Víčka se jí chvěla, jak se je snažila otevřít. Nakonec je přece jen otevřela a její šedé duhovky se snažily zaostřit na Flinna. Zašeptala jedno slovo, ale její hlas byl příliš tichý. Flinn se přiblížil k posteli, naklonil se nad ni a přiměl ji, aby znovu promluvila.
"Vodu," znělo chraplavé zašeptání.
Flinn nalil trochu vody do džbánku, který předtím použil na čaj. Vrátil se k posteli, podepřel dívce záda a přiložil jí džbánek ke rtům. Žíznivě se napila, vzdychla a usnula mu v náručí. Flinn ji položil zpátky na kožešiny a lehce se dotkl jejího hrdla. Horečka se vrátila. Došel pro misku s vodou a měkký hadřík a začal jí otírat rozpálené tělo. Dával si přitom obzvlášť pozor na místa kolem poraněného ramene. V mihotavém světle ohně uviděl, že zanícené rudé pásy postoupily po kůži ještě dál.
Přetáhl přes Jo pár lehčích kožešin. Navlhčil hadřík, ještě jednou ho vyždímal a hodil jí ho přes hrdlo ve snaze zchladit ji. Postavil se a protáhl si unavené svaly. Ucítil, jak se mu kosti kolem páteře vrátily na místo. Přešel k židli před krbem a začal své osamělé noční bdění modlitbou k Nesmrtelné Diulanně, aby dívka žila až do rána.
Druhý den Flinn přiložil ve srubu na oheň a pohlédl na dívku, která ležela v jeho posteli. Stále ještě dýchala a po chvíli otevřela oči.
"Flinne," řekla slabým, namáhaným hlasem. "Pověz mi něco o Kvadriviálu…"
Flinn zaváhal. Kvadriviál byl zákon, který porušil, byl to způsob života, ze kterého byl vyloučen. Přesto ale nemohl odmítnout její žádost, protože jí způsobil, i když nepřímo, tu hroznou bolest. Nevěděl, kolik ta dívka ví o tom, jak upadl v nemi-lost a jak byl vyloučen ze Řádu tří sluncí, ale snad by jí mohl vyprávět o Kvadriviá-lu, aniž by se pouštěl do jednoho nebo do druhého. Alespoň v to tedy vroucně doufal.
Posadil se na okraj postele a pohlédl na bledou tvář před sebou. Johauniny oči lemované temnými stíny bolesti ve světle zářily.
"Jak už jsem ti řekl," začal opatrně Flinn, "Kvadriviál je cesta k počestnosti. Všichni rytíři, kteří jsou věrní, ušlechtilí, dobří a čestní chtějí s ním žít v souladu.
Cesta Kvadriviálu vede do čtyřech Vrcholů - čtyřech bodů pravdy. Ta cesta nikdy nekončí a všichni rytíři nedosáhnou každého z Vrcholů. Ale jsou to cíle, o které všichni praví rytíři usilují. Prvním Vrcholem je čest. Bez cti nemůže rytíř nikdy dosáhnout zbývajících třech Vrcholů."
"Ty jsi ztratil čest, že? Alespoň se to vypráví v ‚Příběhu o Flinnově pádu'." Ta tichá slova ťala Flinnovi přímo do srdce. Jeho hlas zněl chraptivě a váhavě. "Ztratil jsem čest, Jo. Ale ten příběh, jak ho znáš, neříká pravdu."
Johauna se zajíkla. "Nikdy jsem mu nevěřila. Ani na chvíli. Neodepřel bys milost na bojišti, i když to byl obr! Baronův soud se určitě mýlil a lidé taky!" Zalapala po dechu a pevně zavřela oči.
Flinnovi se srdce sevřelo bolestí. Poprvé za sedm let promluvil na svou obranu.
"Ten obr nežádal o milost a já jsem ho samozřejmě zabil. Ale jeden rytíř, který chtěl poskvrnit mou pověst, mě po návratu na hrad obvinil, že jsem odepřel milost. Bohužel se někteří lidé rozhodli mu uvěřit." Zejména Yvaughan, pomyslel si Flinn hořce. "Odešel jsem tedy z Řádu v nemilosti."
"Proč ti nevěřili, když jsi jim říkal pravdu?"
"Já - " Flinn polkl ta slova. Nemám zapotřebí jí něco říkat, pomyslel si náhle. Ale nějaké hnutí mysli ho přimělo, aby pokračoval. "Nehájil jsem svou věc dostatečně silně, a to ze dvou důvodů. Prvním z nich, to připouštím, byla hrdost. Myslel jsem si, že soud neuvěří tomu rytíři, ale dá za pravdu mé pověsti - byl jsem tehdy blízko dosažení čtvrtého Vrcholu Kvadriviálu. A Rada by také tomu rytíři neuvěřila, kdyby nebylo svědectví ještě někoho dalšího."
"Koho?"
Flinn se odmlčel a na jazyku ucítil ostrou a hořkou zlost. "Mé ženy." Ztěžka polkl. "Druhým důvodem, proč jsem neřekl pravdu, bylo to, že Yvaughan, moje žena, byla na straně toho rytíře. Kdybych řekl pravdu, snížilo by to úctu lidí k ní, a ona je přitom neteří starého barona Artura Penhaligona. Nechtěl jsem to mít na svědomí." Flinn odvrátil zrak k podlaze a pak se otočil zpět k dívce. Jo nemusí vědět, že jsem nic neřekl z lásky k Yvaughan, pomyslel si.

Dívka ho pozorovala zamyšlenýma očima, ale Flinn nebyl s to poznat, co si myslí. Nakonec promluvila: "Věřím ti, Flinne," řekla tiše.
"Ano. Dobře." Flinn zaváhal. Vděčnost pro něho byla dávno zapomenutým citem. "Tím… ehm… druhým Vrcholem Kvadriviálu, kterého musí rytíř dosáhnout, je statečnost. Bez statečnosti rytíř nemůže bojovat proti zlu na světě. Bez statečnosti nemůže dokázat, že je hoden zbývajících dvou Vrcholů."
"Byl jsi vždycky statečný?" Dívka se zarputile snažila udržet oči otevřené. Flinn měl v úmyslu přestat mluvit v okamžiku, kdy je zavře.
"Vždycky, až na jeden jediný případ," odpověděl Flinn a ušklíbl se nad svou neskromností. Celý jeho život byl statečný - věděl, co je třeba udělat, a dělal to. Až do dne tvého pádu, posmíval se mu vnitřní hlas. Nemohl ses postavit Yvaughan. Potlačil ten hlas. "Jen jednou jsem se bál jednoho zvířete tolik, že jsem váhal, jestli se mu mám postavit. Byl to Verdilith. Ale nakonec jsem s ním stejně bojoval."
"Verdilith?" To jméno upoutalo dívčinu pozornost. "Ten velký zelený drak, který je znovu v našem kraji? Ten z pověsti?"
"Ano, ten," řekl s ironií v hlase Flinn. "Byl jsem mnohem mladší, když jsem se postavil Verdilithovi, a byl jsem vyděšený. Ale jít cestou k odvaze neznamená, že se rytíř nemůže bát, ale že musí svůj strach překonat." Flinn se dotkl jizev na své tváři. "Toto je můj odznak odvahy, výsledek překonání strachu a souboje s Verdilithem."
"Ten kupec v Úvodí mluvil o proroctví…" řekla Jo pomalu.
Flinn na chvíli odvrátil zrak a zavřel oči. Pak několikrát zamžikal a zhluboka se nadechl. "V kopcích poblíž Hradu tří sluncí žije bláznivá čarodějnice, Karleja Kunzajská. Říká, že měla sen o souboji mezi mnou a Verdilithem. Předpověděla, že až se příště setkáme, jeden z nás zemře."
"A proto ses s Verdilithem už nikdy neutkal?" zeptala se Jo pomalu a hlas se jí třásl. Flinn si prohlížel její tvář. Věděl, že se bojí toho, co odpoví. Jeho odpověď by mohla otřást její představou o něm. Cítil se podivně zahanben.
"Ne. Abych byl zcela upřímný, ne," odpověděl Flinn. "Nevěřím tomu proroctví. Nikdy jsem mu nevěřil. Verdilith byl při našem souboji těžce zraněn a uletěl. Myslel jsem si, že je zraněn smrtelně, ale loni se přece jen vrátil. Zelení draci uzdravují jen pomalu." Flinn se na dívku usmál a nevědomky přitom znovu hledal její víru v něj. "Ne, Jo. Bojoval jsem s Verdilithem jen jednou, jednou provždy. A není to kvůli tomu proroctví."
"Proč nejdeš na toho hada, jak tě žádal Baildon?" Flinn potřásl hlavou. "Lovit draky není práce poustevníků, ale rytířů. Řád má povinnost chránit Úvodí, já ne."
"Ale to proroctví naznačuje, že vy dva se ještě setkáte"
"Řekl jsem ti, že tomu proroctví nevěřím. Nebudu znovu lovit Verdilitha," řekl Flinn zahořkle. "Zbavili mě rytířství, plivali na mě, spílali mi, dali mé jméno do jedné řady s ničemy a zrádci, ale přesto očekávají, že zabiji toho draka. Není to moje práce, ale jejich," skončil Flinn a toporně přešel ke krbu.
Dívka na něho zírala a v očích se jí znovu zablesklo. "Chápu to, Flinne, opravdu ano. Až mi bude lip a stanu se na hradě panošem, povím rytířům, co jsi mi řekl. Přiměji je k tomu, aby šli na toho draka a zabili ho, jak by měli. Možná na něj půjdu i sama - jako ty." Na tváři se jí objevila dychtivá touha.
Flinn si na chvíli v duchu představil sebe sama jako rytíře v její společnosti. Pomyslel na dlouhé, únavné dny v sedle a na kamarádství u sdíleného táborového ohně. Srdce ho zabolelo. Opřel se o římsu nad krbem. Náhle si uvědomil, že je osamělý. Jeho dobrovolné vyhnanství se náhle zdálo nesmyslné a dětinské. Chtěl se otočit a navrhnout výpravu na draka s Jo po svém boku. Jeho zrak se stočil na římsu, kde ležely jeho zjizvené mozolovité ruce. Nejsi rytíř, ale poustevník, pomyslel si.
"Třetím… třetím Vrcholem Kvadriviálu," začal pomalu a snažil si vzpomenout na všechny příkazy, kterým se v minulosti naučil, "je víra. Rytíř musí věřit sám sobě a musí si zasloužit důvěru svých lidí. Skutečnou mírou rytířových zásluh je víra, kterou v něj mají jeho společníci mezi rytíři a ostatní svět."
"Bez víry," pokračoval, "nemůže rytíř dosáhnout slávy, čtvrtého a posledního Vrcholu Cesty spravedlnosti. První baron z Penhaligonů, který zřídil Řád tří sluncí, nařídil, že jen proslulý rytíř je hoden svých skutků. O čestných činech se bude zpívat lidem všude ve světě."
Jo byla několik okamžiků zticha, a pak znovu promluvila. "Bolelo… bolelo to hodně, když k tobě lidé na hradě ztratili důvěru?"
Flinn sebou trhl a hluboce si povzdechl. "Ano," řekl chraptivě. "Ano." V srdci mu náhle vzplanul hněv. Otočil se od krbu a odvrátil zrak. Dvěma rychlými kroky se ocitl u dveří a vyšel ven do houstnoucího šera.
Cítil, jak mu v uších buší krev. Část jeho já úporně toužila vrátit se do srubu a vylít si svou zlobu na té dívce. Dusal směrem ke stáji a mumlal si přitom kletby na Johaunu. Věděl však, že jí to nemůže dávat za vinu, že si za svou bolest může sám. Měl se bránit proti obviněním ze strany Yvaughan a pana Brisboise. Jeho pád byl jeho vlastní chybou a nikdo to nemůže nikdy změnit. Ani on, ani Johauna Menhir.
Za tři dny se Jo uzdravila natolik, že mohla vyjít z nevětraného srubu, projít se kolem a protáhnout si ztuhlé svaly. Zastavila se ve sněhu hlubokém po kolena a přitáhla si kožešinu pevněji kolem ramen. Bylo jí zima, i když měla na sobě ty nové kožešinové šaty, které jí ušil Flinn. Rozbředlý sníh jí zatékal do roztrhaných bot. Těžce vzdychla a pozorovala, jak její dech krouží a ztrácí se jako duch. Otočila se a unaveně se vlekla ke dveřím do srubu.
Nějaký instinkt ji přimel, aby se zastavila, když je otevírala. Pohlédla do lesa. Holé stromy tvořily proti zatažené obloze černé krajky. Očima zachytila nějaký pohyb u stěny srubu. Podívala se pozorněji na křoví poblíž srubu a trhla sebou, když si uvědomila, že hledí přímo na toho divokého chlapce. Jeho rozcuchané blonďaté vlasy, umazaná tvář a roztrhané šaty dobře splývaly s okolím. Zamávala na něj.
Chlapec ostýchavě přikývl a řekl: "Jmenuji se Dajin. A ty?" I když měl na sobě hrubé šaty, zněl jeho hlas překvapivě jasně a příjemně.

"Jo. Jmenuji se Jo," usmála se konejšivě Johauna. Chlapec přikývl a zmizel. Jo zkoumala stěnu srubu a lesy za ní. Neviděla po něm žádnou stopu. Pokrčila rameny a vešla do srubu.
Flinn klečel u krbu a míchal kaši. Jo u dveří zadupala, jak se snažila setřást ze sebe sníh. Když se vyzouvala z bot, všimla si, že ji Flinn pozoruje. Otočil se od kotlíku s kaší a začal se zvedat.
"Mohu si je sundat sama, Flinne," řekla trochu udýchaně. "Zvládla jsem celou cestu na záchod a mohu si sundat - " Její úsilí ji vyčerpalo a dívka zase zmlkla. Flinn se obrátil zpět ke kaši, vzal ji z ohně a nabral ji do misek. Vzal ze skříňky bochník chleba a naplnil džbánek vodou. Když položil všechno jídlo na stůl, měla už Jo na nohách teplé papuče z kožešiny, které jí Flinn vyrobil den předtím. Posadila se na svůj špalek u stolu.
"Právě teď jsem viděla toho divokého chlapce," řekla mezi sousty kaše a chleba. "Řekl, že se jmenuje Dajin. Zajímalo by mě, jestli ví, jak jsem byla napadena."
"Ví," odpověděl stroze Flinn. "Dajin? Ten rošťák ti zachránil život. To on namíchal ty byliny, co ti vytáhly z ran jed.
"Co o něm vlastně víš, Flinne?" zeptala se Jo, žvýkajíc Flinnův chleba. Pomalu se jí vracela chuť k jídlu a tohle bylo první opravdové jídlo, které jí Flinn dal od té doby, co se to stalo.
Flinn bez zájmu pokrčil rameny. "Neobtěžuje mě a já ho taky neobtěžuji. Co mám ještě říct?"
"Ale proč je v těch lesích?" naléhala dál Jo.
Flinn vzhlédl od své misky s pozvednutým obočím. "A proč jsi tady ty? A proč já?"
"Ale to je něco jiného, Flinne, a ty to víš. Já jsem tady, protože jsem chtěla najít tebe - " Flinn ji rychle přerušil, výsměšným, sarkastickým hlasem: "Nechtěla jsi najít mě, ale Flinna Mocného."
Johauna si toho nevšímala. "A ty jsi tady, protože tady chceš být. Ale to nevysvětluje, proč…" Zarazila se, protože zamračený výraz na Flinnově tváři potemněl a zachvěla se mu tvář.
"Někdy nemáš ani tušení, o čem blábolíš," vyštěkl a postavil se. Přešel po srubu a posbíral přitom své věci a kuchyňské náčiní. Jo polekaně sledovala, jak si to všechno balí do batohu. "Naličil jsem pasti, o které se musím postarat a tohle - " máchl rukou po místnosti, "mě od toho jen zdržuje. Je ti natolik dobře, aby ses mohla o sebe ve srubu sama postarat."
"Odcházíš, Flinne?" zeptala se Jo hlasem neočekávaně tenkým a bolestným. Flinnovy oči na chvíli zachytily její a Jo si myslela, že v nich zahlédla nějaký cit, ale Flinn odvrátil zrak.
"Budu pryč asi týden, možná deset dní, abych prohlédl pasti. Nezapomínej, že jsem lovec. Gryf i mula půjdou se mnou, takže si s nimi nebudeš muset dělat žádné starosti." Couval ze dveří, kamennou tvář otočenou k dívce. Pak se otočil a vydal se ke stáji. Johaunu zanechal u dveří.
"Co budeme dělat, až se vrátíš?"
Flinn zůstal stát v ohradě a pomalu se otočil. "Pokud - " zdůraznil to slovo, "tady ještě pořád budeš, až se vrátím, tak uvidíme." Jeho oči znovu zachytily její. "Uvidíme. Potom odešel.
Uplynul týden a pak čtrnáct dní, než Flinn skončil se svými pastmi a vrátil se do srubu v lesích. Krátce předtím napadl sníh a v některých částech lesa mu sahal až po pás. Musel sesednout s Ariaka a vést zvířata zasněženými stezkami. Teď Flinn hleděl dolů na srub a prohlížel si volné prostranství okolo domku. Byl zvědavý, jestli Johauna skutečně odešla. Pak uviděl, jak se k modré odpolední obloze líně vine proužek kouře. Povzdechl si.
Ta dívka je pořád tady, pomyslel si. Je pořád tady. Chvála Nesmrtelným.
Poplácal Ariaka lehce po boku a spěchal dál. Kapradina zahýkala v očekávání útulné stáje. Flinn nebyl překvapený, když uviděl, jak se dveře do stáje otevírají a vychází z nich Jo. Kývl na ni, ale nic neřekl - ani když se dívka široce usmála.
"Flinne!" vykřikla a hnala se k němu. "Vrátil ses!"
"Samozřejmě."
"Čekala jsem tě už před týdnem."
"Řekl jsem ti, že mohu být pryč déle než týden."
"Řekl jsi, že budeš pryč deset dní. A jsou to dva týdny." Vzala od něj Kapradininu uzdu a vedla nákladní zvíře do jeho stání. "Začínala jsem si dělat starosti."
Flinn se zastavil v půli sesednutí, aby se na ni podíval s pobaveně zvednutým obočím. "Zdá se mi nepravděpodobné, že by sis vůbec někdy dělala starosti, děvče -snad jedině tehdy, když se odkládá tvé příští jídlo." Se zhoupnutím seskočil z gryfa. "Kromě toho jsem ti tady nechal hodně jídla a očividnější nehladověla."
Jo čestně přikývla. "Ne. Nehladověla jsem."
Flinn si ji pomalu prohlížel. Všiml si, že si udělala kalhoty z poškozených kůží, které nemohl vzít na trh. Mela na sobě šaty, které jí udělal, a novou vestu z kusu kožešiny. Její poškozené boty byly spravené nějakou kůží.
"A také jsi neodešla."
Ta slova visela mezi nimi ve vzduchu. Jo pohnula rukou a našpulila rty, jako kdyby chtěla vychrlit slova, která nemohla vyslovit. Nakonec řekla: "Flinne, nechtě-la jsem odejit.
Flinn otevřel sedlovou brašnu, aniž by přitom spustil oči z Jo. Vytáhl její létací oháňku a hodil ji po ní. "Dobře. Jsem rád."
Jo chytila oháňku a nadšeně vykřikla: "Flinne! Tys našel moji oháňku! Jak? Kdy? Myslela jsem si, že napadlo příliš mnoho sněhu! Myslela jsem si, že už ji nikdy neuvidím."
"Přivedl jsem Ariaka na místo toho souboje. Má dobrý nos - našel tu oháňku bez větších potíží." Válečník se obrátil ke gryfovi a začal mu odepínat postroj.
Jo vstoupila do stání. "Flinne," řekla váhavě.
"Ano?" řekl Flinn pomalu, otočený zády k ní.
"Flinne," opakovala Jo. "Proč jsi rád, že jsem neodešla?"

Válečník se zastavil a pak pokračoval v rozepínání přezek na gryfově podpěnce. Ani teď se k ní neotočil. Místo toho řekl: "Co to tvoje rameno? Bolí tě?"
"Trochu, nijak moc. Svědí mě," odpověděla Jo.
"Dobře. To znamená, že se to hojí."
"Flinne? Říkal jsi…"
"Říkal co?"
Jo podrážděně vzdychla. "Pokud mě moje uši neklamaly, říkal jsi, že jsi rád, že jsem neodešla. Proč?"
Flinn zaskřípal zuby a pak potřásl hlavou. Obrátil se s vážným výrazem k dívce. Nemohu ji už dál trapní, pomyslel si. Musím jí říct, co mám na srdci. "Rozhodl jsem se, že tě naučím několik věcí, které budeš potřebovat k tomu, aby ses mohla stát panošem."
"Flinne!" vykřikla dívka a hlas se jí zvedl o oktávu. Vypadala úplně ohromeně. Udělala krok dopředu s rukama nataženýma, aby Flinna objala, ale vtom se náhle zastavila. Flinn cítil, jak ho zalila úleva i zklamání.
"Flinne!" zvolala znova Jo. Náhle pohlédla dveřmi ven ze stodoly. "Mám něco na ohni, co se musí hlídat, Flinne. Doufám, že ti to bude chutnat! Pojď za mnou!" Dívka vyběhla ze stáje a hnala se ke srubu.
Flinn smutně potřásl hlavou. "Co jsem to udělal?" mumlal si sám pro sebe. Obrátil se, ustájil zvířata a postaral se o jejich kopyta a břicha pokrytá ledem. Pak odešel do srubu. Z kotlíku, který Jo míchala, se nesla lahodná vůně.
"Voní to dobře," řekl Flinn, když ukládal některé ze svých věcí do skříňky u dveří. "Co je to?"
"Králík na šťávě." Jo jemně foukla na naběračku a opatrně ochutnala omáčku.
"Králík?" zeptal se udiveně Flinn. "Vím, že mám ve spíži nějakou zeleninu, ale kde jsi vzala králíky?"
"Včera jsem je chytila do pasti."
Flinn byl ohromen. "Ty… dívka z města… jsi je chytila?"
Jo na něj podrážděně pohlédla. "Nedívej se tak překvapeně. To víš, všechny dívky z města nejsou bezmocné. Některé z nás vědí, jak lovit. Skutečně není rozdíl mezi chytáním králíků, aby skončili v kotlíku, a chytáním přístavních krys, které si chceš opéct." Otočila se a začala nabírat omáčku do misek.
"Přístavní krysy?" zvýšil hlas Flinn. "Ty jsi jedla přístavní krysy?"
Johauna mlčky přikývla. "Opravdu nebyly tak špatné. Něco jíst musíš, a když nemáš peníze, lovíš, co je se dá. Jsou horší způsoby přežití. Námořníci by slušně zaplatili za ty… laskavosti, ale…" Její hlas se vytratil a dívka náhle ztichla.
Flinn tiše natáhl ruku, aby se dotkl lesklého copu na jejích zádech. Rychle uhnula a šla pro chleba a vodu. Flinn stáhl ruku.
Jo se mu podívala přes stůl do tváře.
"Co té přimělo k tomu, abys mě učil, jak se stát panošem?" zeptala se pomalu.
Flinn pokrčil rameny a pak šťastně začichal. Příliš dobře nevařil a ten králík voněl výborně. "Já…nejsem si jistý, že vím proč. Stačí, když řeknu, že podle mě budeš dobrým panošem a že bych tě mohl něco naučit."
Jo nic neřekla, jen na něj tázavě hleděla.
"Za několik týdnů zjistím, jak ti jde učení - najdu tvé silné a slabé stránky. A budu také vědět, jak ti Rada pravděpodobně odpoví. Nebudeš ale mít formálního ručitele, tedy rytíře nebo šlechtice, který se za tebe zaručí," dodal Flinn.
Jo na něj bez jediného mrknutí hleděla s očima dokořán. "Musím mít ručitele, Flinne? A - zaváhala - "ty se za mne nemůžeš zaručit?"
Flinn opětoval její pohled s podivnou bolestí v hrudi. "Ne. Nemůžu se za tebe zaručit. Už nejsem rytíř," řekl ztěžka.
"Pokud se jedná o to, jestli potřebuješ ručitele, odpověď je ne, ale kdybys ho měla, bylo by to lepší. Můžeme se ale bez něho obejít."
Jo přikývla s pohledem upřeným na bývalého rytíře. "To je skvělé, Flinne, skvě-lé." Rychle se usmála a podala mu talíř s chlebem. "A teď se najezme. Měl jsi dlouhou cestu. Máme dost času, abychom si o tom promluvili později." Její oči zářily a Flinn v ní cítil veliké napětí. "Flinne," její hlas byl sotva něco víc než šepot, "děkuji ti."
"Ten králík je vynikající, Jo," řekl Flinn po několika soustech. "Řekni mi něco o Spekuláru a… pověz mi něco o sobě," dodal po chvilkové úvaze.
Dívka se na něho prudce podívala, jako kdyby si nebyla jistá, co si má myslet o jeho posledních slovech. Pohlédla na svou misku a dožvýkala kousek jídla.
"Je pravda, že jsem opravdu lovila přístavní krysy. Naučila jsem se to od chromého rybáře, který se živil spravováním sítí. Pauli mě naučil, jak udělat tenký silný provaz z neopravitelného síťoví. Ukázal mi, jak klást pasti ze smyček v místech, kde krysy běhají." Pokrčila rameny. "Měla jsem několik možností: mohla jsem lovit přístavní krysy, přebírat shnilé ryby, nebo krást jídlo na tržištích." Dívka se naklonila k bývalému rytíři. "Vybrala jsem si krysy."
"Pověz mi něco o tom městě," požádal ji Flinn.
"O Spekuláru? Je přelidněné, špinavé a nehostinné. Co bys očekával od největšího přístavu v okolí? Ten puch je neuvěřitelný. Ještě za týden po tom, co jsem odešla z města, jsem nic necítila."
"Proč jsi odešla z města? Doopravdy," zeptal se náhle Flinn.
Jo na něj chvíli hleděla, pak přivřela oči a zasmála se. "Odešla jsem, protože si jeden opilý lord chtěl se mnou v jedné uličce zaskotačit - určitě ve tmě pajdal špatnou cestou, protože žádný lord nikdy tou ulicí předtím nešel, za to ručím. No, a já jsem mu ukousla ucho."
Flinn si opovržlivě odfrkl.
"Druhý den visely všude zatykače na toho ‚zloducha, co obtěžoval Lorda Arstona'. Zdálo se, že je to dobrý důvod k odchodu ze Spekulára. Schovala jsem se na palubě říční lodi, která mířila na sever k hradu Tří sluncí, ale kapitán mě našel a hodil přes palubu. Šla jsem podél řeky na sever, ale nějak jsem místo na hradě skončila v Úvodí."

Flinn se na ni usmál - znovu ho pobavila. "Šla jsi podél Hradové místo kolem Úbočné. Úbočná by tě vedla přímo k hradu."
Jo se také usmála, pokrčila rameny a řekla: "Něco ti chci ukázat." Šla k posteli, sáhla pod měkkou kožešinu a vytáhla čtverec z modrého hedvábí, velký asi jednu stopu. Podala mu ho. "Našla jsem, co zbylo z tvé haleny, a dělala jsem, co jsem mohla, abych ji zachránila."
Flinn přejel prsty po látce, kterou měl v rukou. Dívka zručně oddělila vyšitá slunce a tenká žlutá vlákna použila k sešití cárů modré látky. Z dálky nebyly nápadně se lišící stehy k rozeznání, ale při pohledu zblízka vytvářely příjemný mozaikový vzor. Tři slunce, i když teď mnohem menší, byla stále na přední straně látky. Flinn se dotkl křehkých zlatých nití, které se křížily se žlutými, a s překvapením zjistil, že se vlákna stále ještě třpytí.
"Zlaté nitě jsou stále začarované, Flinne," řekla dívka. "Když jsem je dala dohromady, zářily, i když jen slabě. Ať je očaroval kdokoliv, byl to určitě mocný čaroděj."
"Švadlena Kamlet byla na toto dílo velmi hrdá. Nepřekvapuje mě, že nitě stále září."
Vzhlédl k Jo, která stála vedle něho se zarudlými tvářemi a zářícíma očima. "Je to nádherné, Johauno," řekl Flinn prostě. "Děkuji ti, že jsi zachránila, co jsi mohla."
"Opravdu se rádo stalo," řekla Jo bez dechu. Krátce pohladila ta tři slunce. "Vím, že ti tenhle kus látky nemůže nahradit halenu, ale snad si ho můžeš nechat jako… pozornost tomu, myslím, rytíři říkají."
"Ano." Flinn ukázal na jeden z pytlů, které přinesl. "I já mám pro tebe dárek. Podívej se dovnitř."
Johauna pohlédla do dlouhého úzkého vaku a vytáhla dřevěný meč. Matně šedé dřevo, které tvořilo čepel, mělo jemný, pevný povrch. I když byl ten meč tlustší než běžný ocelový, jeho zkosené ostří bylo velmi ostré. Jílec obalený kůží a vsazený dřevěný koš seděly Johauně dokonale v rukou. Jo nic neřekla, jen tázavě pátrala ve
Flinnových očích.
"Nedal jsem ti to dřív, protože - " Flinn se odmlčel a neklidně si třel krk - "protože jsem nevěděl, jestli to myslíš opravdu vážně." Hleděl směrem k ní, trochu zrudlý. "Bude to stačit alespoň k odrážení útoků," pokračoval. "Řekl jsem si totiž, že tě nejdřív naučím, jak se bránit." Vzal od ní meč a párkrát s ním máchl. "Udělal jsem ho z kusu železného dřeva. Je v podstatě nezničitelný a skoro tak těžký jako ocel." Pokrčil rameny. "Bude to pro tebe dobrý cvičný meč. Samozřejmě se nezasekne jako železo, ale určitě zanechá stopu na všem, co v těchhle lesích najdeš." Dívce přeletěl přes tvář stín. "I na tom tvorovi, co mě napadl?" Flinn zvážil svá slova a pak pomalu přikývl. "I na tom tvorovi, co tě napadl."
"Nechápu to!" křičela Johauna na Flinna o týden později. Ležela na zádech na čerstvě udupaném sněhu mezi srubem a stájí. Špička Flinnova meče ležela v pravém úhlu na její hrudi.
"Protože se nesnažíš!" křičel na ni Flinn. Prudce zabodl svůj meč do země a s trhnutím ji postavil na nohy.
"Neposloucháš! Než můžeš přemýšlet o útoku, musíš se naučit bránit!"
"A co si myslíš, že jsem se snažila dělat? Měla jsem meč připravený! Chtěla jsem tě zastavit!"
Flinn si dal pevně ruce v bok. "Ale nefungovalo to, že?"
"Dělala jsem všechno, co jsi říkal." Jo napodobila Flinnův postoj. "Neučíš mě to správně."
"Ha!" odfrkl si Flinn. "Jsi myšlenkami někde jinde, ty děvče nechápavé!" Rozzlobeně zvedl dívčin meč z místa, kde spadl do sněhu, a pak popadl svůj vlastní. Hodil dřevěnou zbraní po Johauně, která ji tentokrát obratně chytila. Flinn souhlasně zabručel. "To je lepší," znovu si odfrkl a postavil se do podřepu. "Tentokrát zaútočím já a ty se, budeš bránit," řekl.
Johauna se také přikrčila a držela svůj meč před sebou jako tyč. "Nevím, proč mně nedovolíš štít, Flinne," řekla, když vykryla Flinnův první výpad.
"Už jsem ti to říkal!" Flinn stočil svůj meč do rychlého spodního oblouku. Jo sotva uskočila. "Nepotřebuješ štít. Tvůj meč je vše, co potřebuješ, abys zůstala naživu. Štít by tě mohl ochránit, ale nezachrání ti kůži tak jako meč."
Máchl mečem nad hlavou a nechal ho drtivě přistát na dívčině dřevěné zbrani. Jo sebou trhla pod silou úderu a klesla na jedno koleno, ale meč nepustila.
"Šikovné děvče," řekl rychle Flinn a stáhl se, aby se připravil na další výpad.
"A co když ho ztratím? Pak budu potřebovat štít," řekla Jo. Snadno vykryla Flinnův další výpad a usmála se, jen aby hned na to ucítila jeho meč v žaludku.
Flinn podrážděně vzdychl a stáhl se. "Když ztratíš meč, Jo, tak jsi mrtvá! Přemýšlej! Drž svůj meč, jako kdyby na něm závisel tvůj život, protože on na něm skutečně závisí. Štít se dá postrádat a ty nemáš čas starat se o postradatelná rozptýlení. Zaměř se na to, co je nezbytné. A teď –připrav se!"
Flinn se k ní znovu přiblížil a útočil mečem ve stále rychlejších výpadech. Jeho pohled přejel po místě na jejím lýtku, kde ji škrábl jediným ze svých úderů. Od té chvíle si dával opravdu pozor na to, co dělá. Jo odvrátila několik prvních úderů velmi dobře, ale pak začal Flinn pohybovat mečem rychleji. Jo ustoupila dozadu a přechytávala meč po každém úderu.
"Odrážej! Odrážej! Přestaň používat meč jen jako štít."
"Řekl jsi, abych ho používala jako štít!" odsekla Jo.
"Nehleď na to, co jsem ti říkal! Odrážej údery, nenastavuj ho jenom!" křičel Flinn.
Johaunu ta slova spíš povzbudila. Postoupila dopředu a odrážela jeho údery místo toho, aby je jen vykrývala. Úspěšně odvrátila šest úderů za sebou. Užasle se usmála.
Náhle ležela opět na zádech s Flinnovým mečem u pasu a svůj meč neměla na dosah. Flinn potřásl hlavou a mlaskl jazykem. Vytáhl ji na nohy.
"Zpychla jsi, děvče," řekl. "To je to nejhorší, co se může stát - myslíš si, že je po boji, a cítíš uspokojení. Párkrát jsi mé údery pěkně vykryla, ale nesmí ti to stoupnout do hlavy. A proto zas ležíš ve sněhu." Pokynul k jejímu meči a potřásl hlavou. "Nikdy neztrácej svůj meč, Jo, ať tě to, že ho udržíš v rukou, stojí cokoliv." Jeho tmavé oči byly nesmírně

vážné.
"Když ztratíš svůj meč, bude tě to stát život."
"Ale já jsem se bála, že mi zlomíš ruku. Musela jsem meč upustit."
Flinn potřásl hlavou. "Ne. To sis jenom myslela. Lidská kost je silná, Jo, zvlášť když máš nějaké brnění." Vyhrnul si levý rukáv své vlněné haleny a přejel si po hluboké jizvě uprostřed předloktí.
"Jednou jsem v boji ztratil štít. Další úder mě zasáhl do levé ruky. Ostří proniklo brněním, vyseklo kus masa a zlomilo mi na dvou místech kost. Přežil jsem to a žil jsem dál, abych ten souboj vyhrál." S povzdechem pokračoval: "Chci tím říct, aby ses nebála utrpět chvilkovou bolest, když ti to nakonec může zachránit život."
Johauna zaváhala, pak natáhla ruku a lehce jí přejela po svraštělé jizvě. "Budu si to pamatovat, Flinne."
"A teď," řekl živě Flinn, shrnuje si rukáv, "chceš pokračovat, nebo jsi unavená?"
Jo dobře věděla, že je unavená. Věděla také, že se Flinnovi líbí tyhle cvičné souboje, zejména proto, že se mu stávala každý den důstojnějším soupeřem. "Pokračujeme," řekla. Vzala znovu do ruky meč a zaujala výchozí postavení. Tentokrát se soustředila na odrážení všech Flinnových výpadů, aniž by se je snažila předvídat. Pečlivě se vyhýbala tomu, aby ji zatlačil ke stavení nebo k plotu, kde by mohla uvíznout. V jednu chvíli ji Flinn zahnal k brance do ohrady. Jo klesla k zemi, překulila se směrem k Flinnovi, máchla svým dřeveným mečem nahoru a jen o píď minula jeho břicho. Flinn uskočil stranou.
"Dobrý výpad!" vykřikl.
Jo se vyšvihla na nohy a vyrazila do útoku. Nadšeně sekala mečem a tlačila Flinna ke stěně stáje. Flinn se zasmál - bylo to poprvé, co ho Johauna slyšela opravdu se zasmát. Ten smích ji ještě popohnal. Každý její úder byl silnější a přesnější. Flinn však jen udělal krok dozadu a snadno údery vykrýval.
Nakonec Jo vykřikla: "Dost!" Pustila svůj meč a klesla k zemi. Její sotva zahojené rameno pulsovalo námahou. Flinn se svalil do ušlapaného sněhu vedle ní.
"Dobrá práce, Jo! Dobrá práce!" zvolal a začal jí masírovat pravou paži. Vždycky zdůrazňoval, jak je důležité protáhnout si svaly před každým cvičným soubojem a rozmasírovat po něm všechna namožená místa.
Johauně bušilo srdce v uších. Rozevřely se jí rty a její dech byl mělký.
Flinn mluvil dál: "Docela jsi se od té doby, co jsme se cvičením začali, zlepšila. Každý, kdo je schopen dělat pokroky…"
Flinnova slova se vytratila, jak jí hleděl do tváře. Sešpulil rty a oči mu potemněly.
Jo by docela ráda věděla, jestli si myslí, že se ho snaží svést. Vyprostila svou paži z jeho rukou a odtáhla se. "Díky, Flinne. Už je to v pořádku."
Flinn se postavil, zvedl zbraně a několika rychlými kroky přešel po dvoře. "Dě-láš velké pokroky, Jo. Jsem rád." Zastavil se, aby se na ni podíval. "Myslím, že bys měla zbytek dne strávit procvičováním střelby z luku. Terč ještě pořád stojí u stáje."
Pak se válečník vrátil, natáhl ruku a vytáhl Jo na nohy.
"Chceš, abych cvičila střelbu na terč?" zeptala se Jo. "Nebo bych měla cvičit střelbu v běhu?"
"Střelbu na terč," řekl Flinn s úsměvem. "Z luku nestřílíš ani zdaleka tak dobře, jako šermuješ. Musíme to dát do pořádku."
"Budeš se zase dívat a říkat mi, co dělám špatně?" zeptala se Johauna, když šla ke stáji, kde měl Flinn luk a šípy.
"Ne. Zvládneš to i beze mě," odpověděl Flinn a odmlčel se. Jo se v tom tichu otočila. Flinn potřásl hlavou a dodal: "Jdu dovnitř, abych pracoval na opravě svého brnění."
"Můžu to udělat večer - stejně to jako panoš musím dělat."
Flinn zvedl ruku, aby ji zadržel. "Já vím, já vím, Jo. Ale zbývá ještě spousta práce a nemůžeš to všechno dělat ty."
"…zbývá spousta práce?" Jo cítila, jak jí po zádech přejel divný chlad.
Flinn jen přikývl. "Ano," řekl odměřeně a v očích se mu zablesklo. "Půjdeme na toho abeláta."
Jo se cítila, jako kdyby její hrdlo sevřelo samo do sebe. "Kdy?" bylo vše, co dokázala říct.
Flinkovi potemněly oči soucitem. "Tenhle týden, podle počasí. Až si budu myslet, že ses ještě trochu zlepšila, a až budu mít v pořádku brnění. Už mě unavuje držet Ariaka a Kapradinu v ohradě. A chci, abychom mohli sbírat dříví, aniž bychom se pořád dívali přes rameno.
Zabijeme toho abeláta. Než on zabije nás."

## Kapitola 4

PAN BRISBOIS ZÍVL. ZASEDÁNÍ RADY SE Vleklo už skoro tři hodiny. Neklidně hleděl na čtrnáct lordů a rytířů, kteří seděli po stranách malé zasedací místnosti - malého vězení, pomyslel si. Brisbois uzavřel svou mysl před debatou, která probíhala kolem něj, a nechal své myšlenky vzlétnout ke kamennému stropu asi třicet stop nad ním. Ucítil slabou závrať, jak očima sledoval složitě vytesané ozdoby a vybledlé malby na stropě. Obrátil zrak k obrovským tapisériím, které visely na třech stěnách. Pak se podíval na čtvrtou stěnu, ve které byla klenutá okna se sklem vsazeným do olova. Už skoro před hodinou těmito okny sledoval, jak za nimi zapadá zimní slunce. Mosazné svítilny po celé místnosti svítily při západu slunce magickým světlem, jehož modrobílá záře zanechávala na tvářích lidí ostré stíny. Brisbois přivřel oči. Včera večer toho příliš mnoho vypil.
Seděl na nečalouněné, ozdobně vyřezávané židli, která pro něj byla vzhledem k jeho hubené vytáhlé postavě značně nepohodlná. Před ním byl stůl ve tvaru U, jehož vykládaný povrch byl tak dokonale pospojován, že spáry nemohl vidět snad nikdo jiný než sám mistr stolař. A samozřejmě já, pomyslel si Brisbois ironicky. Pokud tady budu ještě chvíli sedět, budu mít zmapované každé zrnko prachu v této místnosti. Pod nohama se mu táhla podlaha ze zeleného mramoru spojovaného zlatem. Bylo to krásné, studené a praktické - přesně jako samotná baronka, přemítal Brisbois.
Podíval se na mladou panovnici, která seděla uprostřed stolu. Baronka Arteris z Penhaligonů byla stejně vysoká jako

mnozí z mužů v místnosti. Její modré a stříbrné šaty zvýrazňovaly její kaštanově hnědé vlasy a oči. Pro mnohé ze starších rytířů byla mladistvým obrazem svého otce, barona Artura Penhaligona. Měli ji v úctě, protože ta podobnost nebyla jen tělesná - hluboko v žilách baronovy dcery proudila odvaha a čest. Naproti tomu jiní dvořané, zejména mladší rytíři, kteří neznali starého barona, reptali, že musí být věrní ženě. Dokonce nemá ani manžela, namítali. Neměla by dát zemi jen dědice, ale i manžela -řádného lorda, který bude vládnout. Brisbois se v duchu zasmál. Jeho věk ho řadil mezi stoupence baronky, ale jeho názory mezi její odpůrce.
Baronka dál jednotvárně mluvila o snížení daní rolníků a Brisbois, kterému rty zahrály škodolibým úsměvem, nechal své myšlenky plynout zpátky k té službě, kterou včera večer přitlačil ke zdi. Už tu debatu přestal poslouchat úplně.
"…pane Brisboisi? Byl byste ochoten?" Barončin hlas pronikl Brisboisovým zasněním. Její hnědé oči, tvrdé jako acháty, se zavrtávaly přímo do jeho duše. Byl si jistý, že ho vyvolala záměrně, a jeho antipatie k dceři Artura Penhaligona se ještě prohloubily. Má stejné oči jako její otec, pomyslel si jízlivě. Vzpomínám si, že se na mě díval přesně stejně.
Pan Brisbois se spěšně postavil a uklonil se směrem k baronce. "Samozřejmě, Vaše Výsosti. Bude mi velkým potěšením to zařídit," řekl uhlazeně. Jednu ruku držel na hedvábné haleně, kterou měl na kroužkovém brnění, a druhou si přidržoval slavnostní meč, který mu visel u boku.
"Výborně," odpověděla Arteris kysele. "Koho jmenujete do výboru?" dodala.
Brisbois k ní vyslal svůj nejvíce odzbrojující úsměv. "Až tu věc trochu zvážím, paní baronko, podám vám zprávu. Mám nějaké představy, nad kterými se potřebuji zamyslet." Elegantně kývl.
"Drahý pane rytíři," řekla baronka ostře, "strávili jsme ‚zvažováním' té záležitosti přinejmenším několik hodin. To stačí. Vybírejte, prosím, teď hned."
Brisbois zahlédl koutkem oka nenápadný posunek jednoho z členů rady. Lord Maldrake na třetí židli od baronky lehce přikývl. Brisbois se usmál. Maldrake byl barončin přiženěný bratranec a Brisboisův stoupenec. "Proč ne, paní baronko. Rád bych jmenoval, s vaším svolením, lorda Maldraka." Brisbois pokynul rukou směrem k světlovlasému rytíři, mladšímu muži, který zřetelně vstupoval do nejlepších let svého života. Lord Maldrake byl považován za tak trochu prostopášníka, neboť snadno učaroval ženám. Většina mužů si ho vážila a měla z něho strach. Říkalo se o něm, že když mu někdo zkříží cestu, je nemilosrdný -a ta pověst nebyla nezasloužená.
Baronka pohlédla směrem k Maldrakovi a přikývla s chladnou zdvořilostí. "Pokud lord Maldrake souhlasí - "
"Ochotně souhlasím, baronko." Lord Maldrake, který nepovstal na důkaz úcty, byl stejně chladný jako ona a jeho jazyk si s tím oslovením jen pohrával. Jeho zelené oči, které měl neproniknutelně přivřené, se temně leskly. "Je mi potěšením být nápomocen panu Brisboisovi. Mám celou řadu skvělých nápadů, jak zmírnit břímě rolnictva."
"Velmi dobře, lorde Maldraku," odpověděla baronka. Obrátila se k panu Brisboisovi, ale dotkla se ruky šedivějícího muže po své levici. "A myslím si, že bych měla jmenovat do výboru i našeho drahého vrchního strážce. Moudrost a zkušenosti pana Střelce bezpochyby… přispějí k originalitě vašich plánů." Znovu se na pana Brisboise usmála - ten úsměv říkal, že nepřipustí žádné námitky. Brisbois vrhl pohled po panu Střelci, ale ten měl hlavu skloněnou. Baronka se postavila.
Zavřela oči a zvedla ruce ke klenbě nad jejich hlavami. "Děkujme Nesmrtelným, že nám požehnali výsledkem tohoto zasedání a dnešního dne." Spustila ruce, sepjala prsty a pevně pohlédla na členy Rady. "A já děkuji vám, že jste se dnes ke mně přidali, dobří přátelé. Buďte sbohem." Baronka přijmula nabídnuté rámě pana Střelce a odešla z místnosti. Ostatní členové Rady ji následovali. Mnozí z nich něco tiše bručeli.
Jen pan Brisbois a Maldrake zůstali na svých místech. Brisbois se nedbale postavil a přistoupil k Maldrakovi. Světlovlasý lord naklonil svou těžkou židli na dvou zadních nohách, což nebylo vůbec jednoduché, a opřel si své boty s ostruhami o vytříbeně vyřezávaný stůl z třešňového dřeva. Tvrdé hrany jeho bot stůl poškrábaly, když jimi zneklidněně klapl.
Brisbois se opřel o stůl a pohlédl na svého dlouholetého přítele. "Díky, že jsi se přidal. Obávám se, že jsem zrovna myslel na jiné věci - "
"Na to děvče, co jsem ti včera poslal?" usmál se Maldrake šibalsky.
Brisbois pocítil chvilkové zachvění. Jeho přítel byl někdy tak ošklivě škodolibý. Pomalu se usmál. "Ano. Díky za ni, mimochodem. Potěšila mě - možná tě o ni požádám znovu." Přenesl váhu na druhou nohu. "Přeslechl jsem ale, o čem Arteris mluvila. Do čeho nás to upíchla tentokrát?"
Maldrakova židle hlasitě dopadla na všechny čtyři a Maldrake tleskl rukama. "Ha!" zvolal. "Tohle bude velká zábava! Máme přijít s tím, jak snížit sedlákům daně!"
Brisbois se zamračil. "To nezní příliš zajímavě."
Maldrakovy zelené oči dostaly škodolibý výraz. Postavil se a naklonil se k Brisboisovi. "Podívej, řekneme sedlákům, že zavádíme nový daňový systém, který jim pomůže, ale ve skutečnosti je zdaníme více, a to způsoby, které nejdou vypátrat. Budu na tom pracovat. Ten rozdíl shrábneme do vlastní kapsy. Brisboisi, baronka nás v podstatě vyzývá, abychom spáchali takovou drobnou krádež!" Jeho zelené oči se zablýskaly ve světle svítilen.
Brisbois ke svému příteli opět pocítil hluboký obdiv. "Chápu! Chápu!" řekl vzrušeně. "Ale co Střelec? Jak ho obejdeme?"
Maldrake mávl rukou. "Nech to na mě. Střelec je starý a začíná se třást. Nebude těžké ho zvládnout." Stiskl rameno svého o něco vyššího přítele a řekl: "Yvaughan má u nás doma připravenou večeři. Proč se k nám nepřipojíš?" Pak jedovatě dodal: "Měla by radost ze společnosti."
Brisbois se ušklíbl. "Je dnes vhodný večer? Tvoje žena je ke mně chladná a zároveň přívětivá, Maldraku. Nikdy jsem jí a jejím náladám nerozuměl."
"Možná tě tajně nesnáší, Brisboisi," odpověděl mladší rytíř. "Možná tě nesnáší, protože jsi zničil jejího dřívějšího

manžela." Maldrakovy oči s těžkými víčky lehce zazářily.
"Proč by měla? Udělal jsem všechno, co chtěla -všechno," odporoval prudce Brisbois. "Beze mě by se nemohla rozvést s Flinnem, aby si vzala tebe. Zasloužím si chválu a ne pohanu." Oba přešli po mramorové podlaze a prošli patnáct stop vysokými dvojitými dveřmi.
"A já jsem rád, že jsi to udělal, Brisboisi," odpověděl Maldrake. "O tom vůbec nepochybuj." Zastavil se a obrátil se k rytíři. Jeho tvář planula novými myšlenkami. "Zařídil jsi to už s naším… přítelem?" Lord Maldrake se díval na vysokého rytíře se škodolibou zvědavostí.
"Ten, ehm, pozorovatel - " Brisbois snížil hlas, protože kolem nich spěšně prošlo nějaké páže - "je na místě, jestli máš na mysli tohle. Je to politováníhodné, že předtím špatně pochopil mé příkazy."
"To mně právě dělá starosti." Maldrake chytil Brisboise za paži. "Chci, abys tam příště byl, aby bylo jisté, že vše jde podle plánu."
"Cože?" zvolal Brisbois. "Co když se to nepodaří a bude to na mě? Co když mě uvidí?"
"Podaří se to a neuvidí tě." Maldrake se nahnul blíž k němu a začal šeptat, protože širokou halou procházela dvě pážata s panošem. "Teryl má něco, co to zařídí. Dám ti to dnes večer. A kromě toho se nepřiblížíš natolik, aby tě uviděli. Prostě se ujistíš, že tentokrát plní rozkazy."
Rytíř přikývl, i když jeho tvář při zmínce o Terylu Aurochovi, Maldrakovu mágovi, zřetelně potemněla. "Dobře, Maldraku. Cokoli chceš. Přeji si jen, abys to uspíšil, aby to bylo za námi."
Světlovlasý rytíř se půvabně zasmál. "Pokud se příští týden postaráš o náš malý problém, všechno půjde hladce. Není to nijak složité." Maldrake se znovu usmál. "Proč k nám nepřijdeš, řekněme, za půl hodiny? Musím ještě dát pár příkazů kapitánovi hradní stráže."
"Třeba?"
Maldrake znovu vyslal svůj zářivý úsměv. "Třeba aby vybral od sedláků ‚na daních' padesát koní a dopravil je do toho opuštěného dřevorubeckého tábora ve Vlčích kopcích. Ty koně prodáme kupci, velmi spolehlivému kupci, který přijede příští týden ze Spekulára."
"Jak tohle vysvětlíš, když se tě někdo zeptá?" zeptal se Brisbois, a v duchu obdivoval neohroženost mladého muže.
"Snadno!" pochlubil se Maldrake. "Bez koní nebudou sedláci muset platit daně za používání našich cest. A tak se jim sníží daně."
"Skvělé!" zvolal Brisbois. "Ale co když o tom uslyší baronka?"
"Neuslyší. A kromě toho," Maldrake nenucené pokrčil rameny, "pokud uslyší, řeknu jí prostě, že jsem v záležitostech daní dost špatný a nic lepšího mě nenapadlo. A koneckonců, co může udělat manželovi své bláznivé sestřenice?"
Maldrakovi se zkroutila tvář úsměškem. "Uvidíme se u večeře!" Lord kráčel širokou, velkolepou chodbou a z plic se mu dral hlasitý smích.
Brisbois ještě zavolal za svým přítelem: "Bude tam Teryl Auroch?" Nenáviděl toho mága a asi by se večeři raději vyhnul, kdyby ten starý kouzelník měl v plánu přijít.
"Samozřejmě!" křičel Lord Maldrake. "Yvaughan neudělá bez svého poradce ani krok. Mimochodem, poskytla mu trvalé ubytování v naší věži, takže je tam pořád. Ale stejně přijď, ty starý bručoune! Čeká na nás celé jmění!" Lord se otočil a šel dál.
Brisbois odměřeně přikývl. Povečeří s Maldrakem a jeho ženou, ale jenom proto, že na tom Maldrake trvá. A bude Teryla Aurocha pozorně, velmi pozorně sledovat. Ten mág má nějaké plány - plány, které má Brisbois v úmyslu odhalit.
Yvaughan se předklonila s tenkým plátkem sladkého pečiva mezi prsty. Mávala jím před krásným ptákem před ní. Byl to elegantní, roztomilý pták a Yvaughan se nikdy neunavila sledováním jeho dlouhé, půvabné postavy. Jeho ocasní péra bylo skoro dvakrát tak dlouhá jako jeho tělo a peří měl jemné, skoro srstnaté. Jeho ocas byl protkaný smaragdově zelenými péry. Jinak byl ten pták až neduhově zelenou chocholku na hlavě zářivě bílý.
A byl také vybíravý jedlík a Yvaughan strávila poslední hodinu tím, že se ho snažila přimět, aby snědl nejrůznější dobroty. Nakonec pták jemně klovl do nabízené sladkosti a pak ji hladově snědl celou. Yvaughan úlevou vydechla. Jeho ostýchavá družka, žluté stvoření, které nebylo o nic méně nádherné, seskočila se svého bidýlka, aby se připojila k samečkovi. Na stromech zasazených v květináčích, kterými byla velká místnost ve věži poseta, hřadovaly a čechraly si peří desítky menších ptáků. Další jen poletovali sem a tam. Místnost byla naplněná cvrlikáním a ptačím pokřikem.
Yvaughan se otočila a vzdychla nad krásou toho místa: podlaha z růžového mramoru, bílé pilíře, tapisérie, které zdobily podlahu i stěny - vše přepečlivě "udržované armádou služebnictva. Stromy všeho druhu zasazené v květináčích sloužily ptákům jako bidýlka a místa pro hnízdění. Z malinkého, dobře schovaného bazénku naplňoval místnost zvuk padající vody. Nábytek ve věži byl elegantní, ale přesto pohodlný a lákavý. I mříže na oknech uklidňovaly Yvaughanino zneklidnělé srdce. Žila se svými ptáky bezpečně ve věžním úkrytu, schovaná před světem a jeho nástrahami. Nikdy se v této místnosti necítila sama - na rozdíl od chvil v noci v ložnici se svým mladým manželem.
Kupodivu do ložnice vlétal jen ten bílý pták se svou družkou, ale ani ty dvě milované bytosti nemohly nahradit utěšující šveholení tisíce ptáků. Páreček v noci seděl na bidýlku nad Yvaughaninou hlavou a vrkal jí při usínání.
Na pohovce před Yvaughan seděl její poradce, Teryl Auroch. Byl to drobný mužíček, očividně starý, i když nikdo kromě něj neznal jeho skutečný věk. Okázale nosil bradku hnědou jako myš, což bylo teď na hradě v módě, a knírek, který měl barvu tak podobnou barvě jeho kůže, že často nebyl k rozeznání. Jeho bílé, dobře tvarované ruce se neustále pohybovaly, jako kdyby Teryl trpěl nějakým vnitřním neklidem. Se zvadlým tělem a neklidnýma rukama si protiřečily jeho oči, které byly zářivě modré jako letní obloha. Ty oči vzbuzovaly v Yvaughan důvěru.
"Dnes to jsou sladkosti, Teryle," stěžovala si Yvaughan tomu muži, který seděl před ní. "Včera to bylo zrní a předevčírem maso. Copak se nikdy nedovím, čím krmit mé rozkošné ptáčky? Postavila mělkou pozlacenou nádobu na žulovou podlahu a přátelsky zamlaskala. Páreček ptáků nejdříve nádobu obcházel a pak se pustil do sladkostí, které

byly v ní. Ostatní ptáci, stvoření o něco méně krásná, poletovali poblíž. Jakmile se páreček nasytil, slétli a dali se také do jídla.
Yvaughan se nejistě zvedla na nohy - těhotné břicho jí překáželo v chůzi. Přiloži-la si na ně ruku, vyslovila tichou modlitbu, aby utěšila nenarozené dítě, a pomalu šla k zamřížovaným oknům. Zimní slunce už zapadlo, a tak toho věžním oknem příliš neviděla, jen několik světel planoucích ve venkovských domech. Její manžel by měl přijít už brzy.
Yvaughan byla ráda, že baronka Arteris netrvala na tom, aby se spolu s ostatními šlechtici a rytíři účastnili večerní hostiny. Ty veřejné hostiny vedly jen k politické přetvářce a úsměvům.
Yvaughan se opřela o damaškové závěsy, které lemovaly vysoká okna před ní. Blížila se ke čtyřicítce a byla už přece jen stará na rození dětí, ale postavu měla stále pevnou a elegantní a v jejích vlasech nebyla ani stopa po šedinách. I když se v jejích chrpově modrých očích obvykle nezračily starosti, dnes jen prázdně hleděly. Natáhla bledou ruku, aby se dotkla jemně tepaných železných mříží, které nechala připevnit na okna ve věži, aby zabránila svým milovaným ptákům v útěku.
Baron Arturus, její strýc, jí tu věž věnoval v den její svatby. Strávili spolu spoustu šťastných dní v zimní zahradě o patro výš. Ptáci a rostliny ve skleníku přiměli Yvaughan, aby začala s pomalou přeměnou zbytku věže. Záhy všechna čtyři poschodí poskytovala útulek ptákům a rostlinám. Yvaughan se usmála. Její strýc by byl hrdý na vše, co vykonala. Pak se zamračila. Její šťastné dětství skončilo, když se Arturovi narodila vlastní dcera a přestal mít čas na svou mladou neteř. Jak šťastná jsem byla, než se narodila
Arteris, pomyslela si. Tehdy mě můj strýc měl nejraději na světě. Yvaughanini rodiče umřeli na mor krátce po jejím narození a strýc ji vychovával jako svou vlastní. Protože se zdálo, že jeho žena nemůže porodit dítě, byla Yvaughan vychovávána jako jeho jediný dědic. Ale narození Arteris to všechno zkazilo.
Yvaughan se posadila na pohovku vedle mága. "Byl jste na mě velmi hodný, Teryle," usmála se. "Jsem ráda, že jsem vás dokázala přesvědčit, abyste zanechal svých studií a přidal se ke mně tady na hradě. Nevím, co bych si bez vás za poslední dva roky počala."
"I já jsem rád, paní," řekl Teryl svým vysoko posazeným hlasem. "I když bych dodal, že se na tom přesvědčování také podílel váš manžel."
"Fáin?" V Yvaughanině hlasu byl nádech hysterie. "Viděl jste ho? Fáin Flinn se vrací? Kde je?" Zalila ji známá hrůza a přiložila si jednu ruku ozdobenou šperky k hrdlu.
"Uklidněte se, má paní," odpověděl Teryl s rozechvělou rukou na její. "Mluvil jsem o lordu Maldrakovi, vašem druhém manželovi." Mág se postavil a došel k servírovacímu stolku. Nalil trochu vína a smíchal ho s obsahem zazátkované lahvičky, kterou vytáhl ze svého bohatého hábitu. Podal sklenici Yvaughan a řekl: "Tady, má paní. Sklenice červeného vína před večeří uklidní vaše nervy. Pijte."
Yvaughan se rozrušeně podívala na sklenku a pak vzhlédla k čarodějově usměvavé tváři. Věřila mu. Byl to její jediný přítel na hradě Tří sluncí… kromě mého manžela, samozřejmě, dodala svědomitě. Ať už Teryl nalil do sklenice cokoli, je to pro moje dobro. Vypila víno jediným douškem a vrátila mu sklenici. Teryl ji položil zpátky na servírovací stolek a dal si pozor na to, aby ji dosucha vytřel.
"Máte samozřejmě pravdu, Teryle," řekla Yvaughan o chvíli později. Jazyk jako by jí náhle ztěžkl. "Je to tak hloupé, že si pletu prvního a druhého manžela." Otočila se, protože zaslechla zvuk kroků. "Věřím, že má láska je už tady." Hleděla směrem ke dveřím a na tváři jí hrál neklidný úsměv. Vešel lord Maldrake.
"Yvaughan!" zvolal Maldrake. Položil jí ruce na ramena a políbil ji na tvář. "Jak se ti dnes vede?" zeptal se jí a pohlédl na Teryla Aurocha, který stál poblíž. Mág jemně potřásl hlavou.
"Maldraku, mám se dobře!" zvolala Yvaughan. "Jen Teryl trochu rýpe. Pojď. Posaď se vedle mě a povídej, jaký jsi měl den."
"S radostí, lásko," řekl mladý lord. "Mimochodem, přijde k nám Brisbois. Doufám, že to nebude na obtíž." Posadil se a cuchal Yvaughan vlasy. Teryl se posadil na blízkou židli a neklidně sebou vrtěl.
"Rozhodně ne!" Yvaughan mu nesměle vrátila polibek a pak se s manželovou pomocí pomalu postavila na nohy.
"Nech mě dohlédnout na kuchyň. Nechám přinést jeden talíř navíc - c," zajíkla se Yvaughan.
"Ať to udělá služebnictvo," řekl Maldrake. Držel přitom Yvaughan za ruku.
"Už jsem na nohou," odpověděla Yvaughan a hladila si své těhotné břicho. "Zavolat sluhu by dalo víc práce, než když to udělám sama." Pomalu procházela přeplněnou místností směrem k chodbě, která vedla do jejich soukromých kuchyní.
Když vycházela z chodby, nezřetelně zaslechla, jak kdesi za ní o ní její manžel mluví s Terylem. Jejich zřejmá starost o její zdraví jí vehnala krev do tváří. Všechno jde podle plánu, říkal Teryl. To mohou mluvit jen o tom dítěti, pomyslela si. Maldrake odpověděl srdečným smíchem - byl to hrdý a šťastný smích muže, který čeká své první dítě.
Když otevírala dveře do kuchyně, ucítila malinký záchvěv strachu. Znovu se dotkla svého hrdla. "Musím se naučit tolik se nebát."
Verdilith se zhluboka napil z podzemního pramene v jeskyni. Ledová voda se mu řinula přes zuby připomínající kopí a třpytivě skapávala s jeho krutých rtů. Polkl a doušek vody velikosti člověka mu stékal dlouhým štíhlým krkem. Sedmnáct hřbetních plátů, každý velký jako malý štít, se jemně pohnulo, jak je doušek míjel. Verdilith vzdychl. Zlatozelené šupiny se mu zavlnily potěšením od vrcholku mohutných ramen až po špičku dlouhého pružného ocasu. Protáhl se a roztáhl kožnatá křídla až skoro ke stropu sto stop nad ním. Přehlížel své poklady poseté doupě očima, planoucíma oranžovým plamenem. Bručel si sám pro sebe a sloupec vzduchu mu v hrdle při každém slově mohutně pískal. "Mám dost zlata a stříbra - alespoň prozatím. Co chci teď, je maso a krev."
Hlad mu začal svírat žaludek. Převalil se na bok a opřel se svým obrovským tě-lem o skupinu krápníků. Podrbal si měděné šupiny na břiše a zrak se mu zakalil představami něčeho čerstvého, tlustého a kyprého. Cvakl čelistmi v

očekávání. Pak se převalil zpátky na nohy a dusal směrem k zlatému a stříbrnému pokladu, na kterém měl pelech.
Nad jeho postelí byla klenba jeskyně vyšší - stoupala do výše celých tří set stop. Jeskyně byla dvakrát tak široká. Až na občasnou vlhkost od jarních dešťů zůstávalo dno v podstatě suché, chladné a pohodlné. Podzemní pramen skýtal pitnou vodu a množstvím malinkých, téměř neviditelných trhlin ve stěnách jeskyně proudil dovnitř vzduch. Když Verdilith došel k hromadě zlata, převalil se na záda a hleděl ke stropu. Magické krystaly, které vsadil do klenby, stále ještě zářily a naplňovaly jeskyni svým blikavým světlem. Paprsky rubínového, smaragdového a safírového světla přeskakovaly pokradmu z krystalu na krystal a vrhaly mihotavé světlo na hromady pokladů. Verdilith s tím byl spokojený, protože úplnou temnotu by ve svém doupěti nesnesl.
Jeskyní zaznělo hromové zasténání a Verdilith si pohladil kručící žaludek. Přišel čas, kdy ho přepadala krvežíznivost. Oči se mu zalily karmínově červenou mlhou a obrovské srdce se mu těžce rozbušilo. Touha po krvi bude další měsíce jen stále silnější. Snad by měl teď trochu ukojit svůj hlad, aby mohl věnovat nerušenou pozornost svým plánům. Ano, našeptávaly mu jeho myšlenky, nejdřív krev. Až pak mysli na Penhaligon a na to, co přinese budoucnost.
Drak pohnul svým velikým tělem a odkopl zadní nohou korunu, která ho obtěžovala. Život je pěkný, pomyslel si samolibě, i když zbývá ještě hodně práce. Co bychom měli udělat, abychom ukojili svoji žízeň po krvi? Napadnout samotný hrad? Ne, žije tam příliš mnoho mizerných lidí. Jejich zástupy by nás přemohly. Orkové na východ odtud? Ne, možná je budeme potřebovat později celé. Ta malá vesnička na jih odtud? To je nápad! Nebo snad jeden z těch dřevorubeckých táborů poblíž…?
Drak se usmál a přimhouřil oči, jak snil o krvi, vzrušení a drásání masa. Postavil se na nohy a vyskočil do vzduchu. Ohromný drak zmizel s náhlým zaburácením větru v popukaných stěnách a na jeho místě se vznášel malinký netopýr. Oči mu rudě plály hladem a kožnatá křídla ho nesla ke stropu. Jednou zapištěl a pak vletěl do otvoru v klenbě jeskyně. Papírové šustění jeho křídel naplnilo úzký tunel, jak jimi mával a pomalu se blížil k povrchu. Za několik okamžiků malinký netopýr vyletěl z otvoru do chladného vzduchu pozdního odpoledne.
Okamžitě se změnil do své původní podoby. Brzy se naučil měnit podobu co nejrychleji, neboť jednou ho málem jakýsi krahujec s bystrýma očima sežral dřív, než se stačil proměnit. Letmým pohledem přehlédl sněhem pokrytý pahorek nad doupětem a blízké rozeklané vrchy. Ve sněhu nebyly vidět žádné stopy a v kopcích se vůbec nic nehýbalo.
Velký zelený plaz se usadil na kopci a nasál do nozder vzduch. Švihal jazykem z úst a do úst, jak ochutnával zimní odpoledne. Koňské maso! A vůně borovic! Jediným odrazem vyskočil do vzduchu. Jednou, dvakrát, třikrát udeřil svými velkými kožovitými křídly, než konečně zvedla jeho váhu. Mocné mávání křídel ho neslo k stříbrné obloze, nad vrcholky kopců a zkrouceným podrostem v roklích. Vystoupal do přijatelné výšky, obrátil se a tetel směrem na jih za pachem koňského masa. Pod ním ubíhaly zrádné Vlčí kopce. Malé stádo jelenů ztuhlo, jak se přes ně mihl drakův stín, a pak se rozuteklo mezi stromy, stojícími kolem. Verdilith se za nimi vrhl, ale hned vzápětí se zastavil. Proč honit po jednom jeleny v lese? ptal se sám sebe. Mohu mít koně po desítkách přímo v jejich ohradách. Ta sladká vůně koňského masa sílila a opájela jeho už beztak vzrušené smysly.
Verdilith zakřičel hladem. Ta krev bude brzy jeho! Srdce mu bušilo v jednom rytmu s údery jeho strašlivých křídel. Vůně mu naplnila šupinaté nozdry. Roztáhl křídla, a jak tiše plachtil, předháněl mraky.
Po chvíli drakovy oči zeskelnatěly a zrak se mu zakalil. Zapadající slunce pokrylo stromy dole rudým pláštěm. Jeho vzrušení rostlo. Dýchal rychle a povrchně. Bez námahy obrátil křídla a klesl nízko nad zem. Srdce mu bušilo ohavným očekáváním. Zalila ho touha drásat maso.
Je to tak dlouho, co jsem nejedl.
Pak pod sebou spatřil malý dřevorubecký tábor. Ve srubu blikalo jen jedno malinké světýlko. Za stavením stáli ve veliké ohradě koně a neklidně přežvykovali. Drak jednou zakroužil, pak znovu zařval a vrhnul se k zemi.
Vyděšení koně odpověděli pronikavým ržáním. Verdilith na ně zaútočil. Snesl se k zemi a tři zvířata sevřel do drápů. Vznesl se do vzduchu a obtěžkanými drápy narazil do boku stáje. Dřevo se rozštíplo a drak upustil zbytky zvířat na dno stáje.
Vznesl se po větru, zakroužil po krvavě rudé obloze a znovu se snesl nad ohradu. Koně se stavěli na zadní a kopali, jak se snažili vyhnout drápům, které jim náhle drásaly záda, a nebezpečným zubům, které kolem nich nemilosrdně cvakaly. Hnali se kolem plotu a oči jim zbělely strachem. Z otevřených tlam jim visela pěna. Jejich křik naplnil vzduch, ale nikdo nepřišel, aby je zachránil.
Drak rval ze zvířat velké kusy masa a vůbec si nevšímal toho, když nějaké to koňské kopyto nebo zub našly svůj cíl Nechal maso masem - nejdříve chtěl jatka a teprve potom jídlo. A jíst bude, až budou všichni ležet mrtví. Jen jedno jediné zvíře uteklo - byla to kaštanově hnědá klisna. Zpěněná kůže se jí třásla strachem, když se jí nějak podařilo přelézt přes vysokou stěnu ohrady. Běžela slepě do lesů a noc ji pohltila.
Verdilith pobil zbývající koně a vychutnával si tu krev, maso a hnůj. Byla to nádherná jatka, hodná draka, jako je on. Krev byla horká a nabitá strachem a uhasila jeho žízeň.

Kapitola 5
FLINN NAŠEL ABELÁTOVY STOPY V Hlubokém sněhu, když naposledy prohlížel pasti. Teď jel spolu s Jo na gryfovi k tomu místu. Lehký sněhový poprašek sice pokryl les od té doby, co Flinn stopy našel, ale bývalý rytíř si udělal zářez na stromě, aby to místo znovu našel. Flinn hledal na zemi čerstvé stopy v naději, že se abelát drží určitých zvyků.
"Dvě z mých pastí byly poškozené," řekl Flinn do ticha, zatímco se Ariak brodil hlubokým sněhem a občas zamával chromými křídly, aby udržel rovnováhu. Ariak nebyl zvyklý nosit dvakrát větší váhu, ale cesta, po které jeli, byla stará a známá, a tak šel kupředu s důvěrou.
"Myslíš, že se to zvíře chytilo do pastí a uteklo?" ptala se Johauna. Poposedla si na svém sedadle za sedlem ve snaze udělat si pohodlí s Flinnovým lukem a toulcem v rukou a s mečem, který měla připásaný na zádech. Utřela si nos a pak

se znovu chytila Flinna okolo pasu.
"Ne. Myslím si, že na to je moc chytrý," odpověděl Flinn. "Spíš se pokusil sežrat to, co bylo v pastech. A myslím, že se mu to i podařilo. Ty dvě pasti by jinak nebyly tak poškozené. A kolem každé byla krev."
Cesta vedla kolem průrvy v lese a pak zatáčela podél břehu zamrzlého rybníku. Obloha byla šedá a plná sněhu.
Flinn ucítil, jak se dívka za ním chvěje. "Je ti zima?" zeptal se s ponurým úsměvem na rtech.
"Mám strach," odpověděla tiše Jo.
Flinn jí pohladil ruku, kterou ho držela kolem pasu. "Dostaneme to zvíře, Jo. Neměj obavy," řekl stroze, hlubokým, dojatým hlasem. "Když ne kvůli tobě, tak kvůli mně. Budu spát klidněji, až přestaneš křičet ze sna a budit se.
Dívka se odvrátila a pak řekla: "Nejsem jediná, kdo křičí ze snu a budí se, Fáine Flinne."
Flinn nasál vzduch a pomalu vydechoval. Staré noční můry ho stále pronásledovaly, ale za ta léta se je naučil přijímat, i když váhavě. "Ale tvé noční můry jde zahnat, Jo." Kývl hlavou a sepjal ruce. "Dnes to zvíře zabijeme."
Jo se nečekaně nahnula dopředu a objala ho. "Flinne," řekla, "jsi dobrý člověk." Stejně rychle se však zase odtáhla.
Flinn zvedl obočí a pohlédl dopředu na cestu. Nic neřekl, jen lehce stiskem nohou pobídl Ariaka. Gryf šel dál krokem.
Bývalý rytíř a rádoby panoš mlčky ujížděli dál. Flinn občas ukázal na několik orientačních bodů v krajině. Když dorazili k místu, kde Flinn viděl stopy toho tvora, válečník se ani neobtěžoval sesednout. Jeho bystré oči rozpoznaly zbytky stop nějakého zvířete. Abeláta? ptal se sám sebe Flinn. Obrysy stop byly příliš nejasné, než aby to mohl říct s jistotou.
Ariak cvakl zobákem a poslal do vánku malý bílý obláček. Flinn ho hned utišil. Pak ho obrátil ke svahu po jejich levici, kam stopy vedly. Dotkl se meče, přivázané-ho k hrušce sedla, aby se ujistil, že je ho má po ruce. Nebylo možné ho mít u pasu, když za ním seděla ta dívka.
"Nemluv," řekl Flinn tiše Johauně. "Myslím, že už můžeme být na abelátově území." Trochu se zavrtěl v sedle, jak si upravoval na hrudi náprsní krunýř. Za ta léta si postupně zvykl na to, že nenosí brnění, a tak zapomněl, jak je to nepohodlné.
Dívka přikývla a zkontrolovala si zbraně, které měla přivázané na zádech. Pomalu stoupali nerovným zalesněným terénem. Křoví bylo stále hustší a stopa stále mé-ně výrazná. Ariak zpomalil. Flinn si začínal přát, aby býval nechal gryfa i tu dívku doma. Ale Jo tuto zkušenost potřebovala, aby se mohla před Radou předvést. Les byl stále hlubší.
Flinn hleděl s pochybami na cestu. Není to špatná stopa? Neboje to past?
Cesta je dovedla do malinkého údolí, které nebylo delší než tři sta stop a širší než padesát. Tady stopa končila na břehu malého potůčku, který ještě nebyl zamrzlý. Potůček rychle protékal dnem údolí. Půdu pokrytou sněhem na dně údolí křižovaly stopy všech tvarů a velikostí. Flinn sesedl a Jo ho následovala.
"Tak," řekl Flinn. "Ztratili jsme stopu. V tomhle všem už abelátovu stopu nebudu schopen najít. Pokud jsme opravdu sledovali abeláta. Ty stopy byly hodně nezřetelné." Poklekl a prohlížel si beznadějnou změť stop na zemi. Pak vzhlédl k Jo a vzdychl. Jeho dech se vinul v bílých obláčcích. "Napojíme Ariaka, trochu si odpočineme a pak se vrátíme nahoru na támhleten hřeben - " Ukázal směrem k severozápadu. "Tam budeme trochu výš a možná se nám půjde snadněji."
"Myslíš, že toho tvora dnes najdeme, Flinne?" zeptala se Johauna neklidným hlasem.
Flinn vzhlédl k mrakům. Vánek zesílil a stočil se jim za zády. Od jihozápadu přicházela velká bouře.
Pokrčil rameny a zvedl si náprsní krunýř. "Možná ano, možná ne. Napojím Ariaka. Ty zůstaň tady."
"Raději bych šla s tebou, pokud ti to nevadí," řekla neklidně Jo.
Flinn přikývl a zavedl gryfa po kamenité půdě k přístupu k vodě. Na břehu potoka prozrazovaly neporušené sněhové čepičky přítomnost balvanů, z nichž největší sahal lidem až do pasu. Flinn pohlédl směrem k vodě, která rychle proudila přímo za tímto kamenem. Opatrně postoupil kupředu a vedl Ariaka mezi velikými pahorky pokrytými sněhem. Když minuli prvních pár z nich, gryf se zastavil, sklonil zobák a z nozder mu šly bílé obláčky. Čichal ke stopě, kterou Flinn vyšlapal.
Flinn se znechuceně otočil čelem ke gryfovi. Zatahal za otěž a ostře zvolal: "Ariaku!"
Náhle se kámen za Flinnem pohnul. Gryf se postavil na zadní a zavřískal strachem. Zamával nemotorně svými žlutohnědými křídly a roztáhl je do šířky, jako kdyby chtěl odrazit nějakého neviditelného útočníka. Flinnova pochva s mečem se zamotala do jeho křídel a odletěla na kamenitý břeh. Otěž spletená z kůže se přetrhla kousek od kovového udidla.
Flinn se otočil. "Kámen" se postavil a jeho drsný povrch se změnil ve vysoké zvíře. Hubené, téměř kostnaté paže se mu pohupovaly podél boků, jak pomalu rozevíral prsty zakončené drápy. Z boulovitých zad mu padaly chumáče sněhu a jeho oči se upřely na Flinna.
Flinn se vrhl stranou mezi blízké balvany. Jeho náprsní krunýř se rohem zachytil o kámen a strhl ho dopředu do kotoulu. Abelát vyrazil a drápy zachytil nohavici jeho kalhot. Flinn kopl přes hlavu a zásahem do tváře zahnal zvíře zpět. Překulil se na nohy. Abelát znovu vyrazil a jeho drápy směřovaly k Flinnovu krku. Flinn, který nebyl schopen vyhnout se úderu, jen ustoupil a přitiskl se k balvanu. Drápy se však prudce zastavily a ze zvířete se vydralo zakvílení, při kterém tuhla v žilách krev. Ariak se postavil na zadní a zabořil své drápy do ramen té nestvůry. Koule z kůže mu přitom visely na manžetách na nohou. Abelát se otočil a sevřel do drápů přední půlku gryfova těla.
Už podruhé ten den Ariak zavřeštěl, ale tentokrát to znělo strašlivě. Gryf se uvolnil ze spárů nestvůry a kulhavě couval. Vzduchem se neslo pronikavé vřískání. Ariak klesl k zemi a házel sebou v mělkém potoku, jak ho bolest dohánělа k šílenství. Bušil svými chromými křídly do kamenů i do vody a zasekával se drápy do zasněženého koryta. Pak zběsile vyrazil, přeskočil vodu a prodral se do houští.
Abelát se otočil a postavil se tváří v tvář Flinnovi. Pomalu se narovnal do plné výše a odhalil zuby, jako kdyby zkoušel vzduch. Když zasyčel, z osmi dlouhých špičáků skapávaly rezavě zbarvené sliny.
Flinn se díval na svůj meč, který ležel dva kroky za nestvůrou. Rychle udělal krok stranou a schoval se za jeden z balvanů. Ať se ten tvor pustí jakoukoliv stranou okolo balvanu, poběží Flinn druhou stranou a znovu se zmocní svého

meče. Vtom uviděl Jo, jak se pokradmu blíží zezadu ke zvířeti. Svůj meč držela za hrušku i uprostřed. Flinn se ušklíbl. Ani si nepamatuje, jak správně držet meč! pomyslel si.
"Flinne!" vykřikla Jo a hodila meč. Abelát vyskočil a škrábal se přes kámen. Dřevěný meč mu obloukem proletěl nad hlavou, když se první z jeho drápů zaryl do Flinnovy levé paže. Během okamžiku chytil Flinn ze vzduchu dřevěný meč a údery zapudil krvavé drápy. Pak před zvířetem ustoupil. Nestvůra se vrhla dopředu, ale Flinn opatrně ucouvl do kamenitého koryta. Abelát se zastavil, ale pak vyrazil znovu. Flinn znovu ustoupil a očima přejel od Jo k meči, který hledal v korytě.
"Pospěš si, Jo," mumlal si šeptem. Abelát vyskočil na kluzké kameny a škrábl svými srpovitě zahnutými drápy do Flinnova náprsního krunýře. Flinn se otočil, odrazil drápy a zasadil mečem drtivý úder do abelátovy paže. Zvíře se stáhlo, i když na jeho paži nebylo vidět žádné zranění. Víc železné dřevo nesvede, pomyslel si Flinn.
Abelát zařval a vyřítil se na rytíře. Válečník pevněji sevřel jílec meče, opřel se plnou vahou do útoku a začal před sebou máchat mečem. Dřevěné ostří zasáhlo abelátovy spáry a netvorovi začala po ruce stékat krev. Stále se však hnal dopředu a škrábl svými drápy Flinna na hlavě. Válečník vrávoravě ustoupil. Po krku mu stékala teplá krev. Zvíře, které ji očividně cítilo, na něho skočilo a popadlo ho za ramena. Drápy se zaryly a Flinn vykřikl bolestí. Kostnaté paže ho zvedly ze země. Flinn vrazil meč abelátovi do břicha a zatlačil, ale meč se zabořil jen trochu.
Náhle zvíře Flinna upustilo. Flinn spadl se šplouchnutím do koryta. Abelát ohnul páteř, zasyčel a hmatal si drápy na záda. Flinn se s námahou postavil na nohy, aby zrovna uslyšel, jak vzduchem zasvištěl šíp. Abelát klesl na jedno koleno. Válečník skočil směrem k Johauně a všiml si přitom dvou šípů v abelátově těle - jednoho v rameni a druhého ve stehně.
"Šikovné děvče!" podařilo se mu zvolat, když chytil druhý meč, který mu hodila. Upustil dřevěnou zbraň a otočil se, aby se postavil abelátovi. Paže a jedna tvář mu znecitlivěly. Poprvé ucítil strach. Zvíře stálo opět na nohou a hnalo se k němu. Copak se nedá zastavit? Flinn zaskřípal zuby a zvedl meč.
Na abelátův výpad odpověděl válečník horečným přívalem úderů svého meče, při kterých se ocel nelítostně střetávala se zlověstnými drápy. Flinn se tlačil dopředu, a hledal pevnější půdu. Bořil se nohama do kamenitého koryta a krev kolem něj skapávala do vody. Zvíře se ohnalo po jeho hrudi a na Flinnově náprsním krunýři zůstaly hluboké stopy po jeho drápech. Flinn však udržel rovnováhu a dral se dál dopředu.
Zaútočil okázalým výpadem na abelátovu hruď, o kterém věděl, že ho ten tvor odrazí. Pak rychle uskočil a máchl mečem obloukem nad hlavou ve snaze proniknout kolem kostnaté paže a zasáhnout zranitelnou oblast krku. Abelát vykryl výpad tím, že odmrštil meč stranou. Flinn dovolil těžkému meči, aby letěl dál novým směrem, a nechal se strhnout setrvačností. Hbitě se skrčil do podřepu a natáhl ruku. Meč opsal nový oblouk a zasekl se hluboko do abelátových sukovitých kolen.
Nestvůra vykřikla bolestí. Flinn vytáhl meč. Smrdutý zápach, který se linul tomu tvorovi z tlamy, málem Flinna přemohl, ale válečník neustoupil. Zvíře se chytilo za zkrvavené nohy, zavrčelo a v malinkých očkách se mu zlověstně zablýsklo. Z tlamy mu tekly rezavé sliny a skapávaly do tekoucí vody. Když Flinn pomalu ustupoval, abelát znovu vyrazil. Flinn uskočil stranou a sehnul se. Na abeláta přiletěl šíp a s těžkým žuchnutím se mu zapíchl do zad.
Zvíře zařvalo a vrhlo se na Flinna. Jeho drápy jen těsně minuly Flinnovu tvář. Flinn váhavě ustoupil do hlubší vody. Chodidla měl už od ledové vody ztuhlá a teď mu proud sahal až po lýtka. Cítil však, že popadá druhý dech, a začal odměřeně oddechovat. Válečník se hlasitě zasmál - byl to hluboký, zlověstný smích, při kterém Johauně, která právě kladla na tětivu poslední šíp, ztuhla krev v žilách. Znovu se pokusil podniknout soustředěný útok. S mečem v obou rukou začal sérii náročných, surových úderů.
Meč se dychtivě zasekával a kameny pokryté sněhem rudly. Ale i příšera ťala do krve. Popadla Flinnův náprsní krunýř a odtrhla mu ho. Přejela drápy po jeho odhalené hrudi a Flinnova krev se smísila s abelátovou. Chladná voda, ztráta krve a únava z boje si začínaly vybírat svou daň. Flinn cítil, jak mu postupně ubývá sil a jak se jeho hbitost pomalu ztrácí. Nezdálo se však, že by slábl i abelát, i když byl pokrytý krví. Obcházeli teď pomalu jeden druhého. "Střílej dál, Jo," zamumlal Flinn, když jeden šíp abeláta těsně minul.
Flinn ta slova sotva dořekl, když ten tvor znovu vyrazil. V návalu náhlého zaujetí Flinn skočil dopředu, aby se mu postavil. Špička jeho meče zasáhla abeláta do břicha a propíchla jeho papírovitou kůži. Flinn se hnal do divokého objetí toho tvora. Propíchl mečem abelátovi žaludek a tlačil ho nahoru k hrudi. Po ruce mu tekla horká krev. Abelát vrčivě zařval a jeho drápy zanechaly hluboké brázdy na Flinnových zádech. Flinn zaťal zuby. Kroutil v abelátovi mečem a hledal jeho srdce. Nestvůra objala Flinna svými pažemi a pevně ho stiskla.
Krev mezi nimi cákala a stříkala Flinnovi do očí. Když zamrkal, uviděl, že Jo skočila abelátovi na záda. V ruce se jí zablýskl její krátký nůž, kterým přejela zvířeti po krku. Abelát se divoce zatřásl, klopýtl a potácel se hlouběji do potoka. Údy měl sevřené křečí. Svalil se do mělké vody a Flinna s Jo strhl s sebou. Bývalý rytíř i dívka se zajíkali vyčerpáním a ledovým chladem, jak se snažili vyprostit z objetí slabě se hýbající nestvůry. Krev zakalila vodu jako karmínově červené praporce, táhnoucí se od těla toho tvora. Abelátovy oči postupně nabyly skelný výraz a neklidné chvění jeho údů ustalo.
Jo a Flinn se postavili a dívali se na něj. Flinn zhluboka a nepravidelně oddechoval. Ten tvor jako by se ve smrti zmenšil. Krutě zkroucené rysy jeho obličeje se uvolnily. Studená voda překryla jeho odporný zápach a pokryla mu svým leskem skvrnitou kůži. Tlamu měl otevřenou a voda lehce proudila mezi osmi tesáky.
Flinn poklekl vedle mrtvého těla. Vzal nůž a otočil jím abelátovu čelist tak, aby ty zuby lépe viděl. Každý z nich měl dutou špičku - právě toho se obával. Jed vytékal z malinkých kanálků v zubech a mísil se v tlamě se slinami. Bylo však pravděpodobné, že ta nestvůra tvořila jed, jen když se chystala kousnout.
Teprve teď si Flinn všiml, jak vítr hučí údolím. Válečník i dívka se třásli ve svých mokrých šatech. "Musíme se vrátit do srubu," řekl Flinn. Pomalu odcházel kamenitým korytem. Jo za ním nešla, jen dál upřeně hleděla na zvíře.

Flinn se obrátil a přiblížil se k Jo zezadu. Naplněný soucitem jí položil ruce na ramena. "Je to poprvé, co jsi viděla něco umřít?"
"Ne," odpověděla Jo, "ale je to poprvé, co jsem něco opravdu zabila. Přístavní krysy už byly vždycky mrtvé dávno předtím, než jsem je sbírala. Zabily je pasti, ne já." Neklidně třela perlami ozdobenou násadu své létací oháňky. "Došly mi šípy, a tak jsem musela vzít nůž."
"Vedla sis dobře, Jo," odpověděl Flinn s neochvějným úsměvem. "Žádný šíp nezbyl?"
Jo přikývla s očima stále ještě upřenýma na mrtvého abeláta. "Je mi to líto. Myslím, že můžu některé z nich posbírat - všechny se nerozbily o kameny, které jsem zasáhla.
Flinn ukázal na oháňky, kterou měla za pasem. "Mimochodem, je dobře, že to máš. Je to občas docela užitečné. Dal ti ho tvůj otec, že?"
"Ano." Dívčiny oči ani na okamžik neuhnuly. "Udělal to pro něho jeden mág. Nevím, proč ho udělal, nebo jsem to už zapomněla. To kouzlo ale slábne - už nemůžu přeletět tak daleko jako dřív." Znovu se zachvěla a otočila se k Flinnovi. Vá-lečník rád viděl, že se uklidnila. "Jsi hodně poraněný?" zeptala se Jo. "Kousl tě?"
"Ne. To si nemyslím. Vydržím to, než se vrátíme do srubu." Otřel si krev na tváři a na krku. "Hodně krve je z abeláta."
"Pokud tě nezasáhly jeho zuby, tak v sobě možná ani nemáš žádné jeho sliny. Slintal ale pěkně," dodala Jo věcně.
Flinn se otočil a očima přehlížel půdu kolem. "Možná se abelátovy sliny smísily s krví a vytvořily další krystaly." Šel zpátky přes místa souboje a sledoval přitom stopy krve ve sněhu. Jak šel, sbíral nepoškozené šípy, na které narazil.
"Flinne?" zeptala se posmutněle Jo. "Proč prostě neodejdeme? Je mi zima." Začala také sbírat šípy.
"Bylo to někde tady," mumlal si Flinn šeptem. Pátral ještě několik dalších kroků. Skláněl se přitom a přecházel sem a tam. Za několik okamžiků se zastavil. "Áá, tady to je," zamumlal spokojeně a poklekl do udusaného sněhu a bahna. Odhrnul prsty bláto a suť a zvedl šest malých krystalů.
"Jsou stejné jako těch osm krystalů, co jsem vytáhl ze tvých ran," řekl Flinn a nespouštěl přitom oči z kamenů na své dlani. "Jenom nejsou tak tmavé." Chvíli si nově vytvořené kameny prohlížel a pak vzhlédl k dívce.
Její napjatý pohled se setkal s jeho. "K čemu jsou? Když jich ve mně bylo osm, tak proč jich je tady jen šest? Abelát má přece osm zubů," uvažovala Jo.
"Nejsem si jistý, k čemu jsou, ale zjistíme to. A co se týče toho, že je jich jen šest, řekl bych, že se do krve dostalo jen šest kapek otrávených slin," odpověděl Flinn a znovu pohlédl na krystaly.
Jo se znovu roztřásla zimou. Vítr sílil a oba byli promočení.
Flinn se postavil a zadíval se na kopce kolem nich. Jeho tvář zbledla. "Viděla jsi, kterým směrem zamířil Ariak? Pokud dokázal odejít, pak bych řekl, že není příliš vážně zraněn. Když se poraní, hned se vyděsí…"
Jo ukázala k severu. "Šel tudy. Však vidíš jeho stopu. Pořádně krvácel…"
Flinnovi se v hlavě ozval ohlušující řev, který přehlušil dívčin hlas. Zavrtěl hlavou a poklepal si na uši. Vtom zahlédl jakéhosi jezdce na koni, jak je sleduje z jižního hřbetu údolí. Postava měla na sobě brnění a tmavě modrou halenu. Flinn se otočil směrem k ní a přimhouřil oči, ale postava se rozplynula v lese. Z mraků se začal valit sníh a sténání větru zesílilo.
"Pojď," řekl náhle. Sebral krystaly a dal si je za opasek. Zvažoval, jestli má Johauně říct o té postavě, kterou viděl. Vítr znovu zaskučel. "Musíme jít, Johauno, nebo nás tu bouře uvězní." Obloha už tmavla.
"Nech mě prosím aspoň zastavit to krvácení."
Flinn zavrtěl hlavou. "Není čas. Posbírej naše věci -a pospěš si! Oba jsme mokří a promrzlí na kost a dlouho tu nevydržíme, pokud se nebudeme hýbat."
Flinnovy tmavé oči přehlížely místo, kde uviděl rytíře na koni. Sníh začal rychle padat. "Zemřeli bychom, než bychom ho pěšky dohnali," mumlal si pro sebe Flinn. Proč ho jen sledoval rytíř z hradu Tří sluncí? A proč je ten rytíř nechal bojovat s abelátem bez pomoci? Proč?
"Flinne?" vytrhla ho Jo ze zasnění. "Děje se něco? Posbírala jsem naše věci. Půjdeme?"
Flinn znovu pohlédl na dívku a znovu se ptal sám sebe, jestli by jí měl říct o postavě, kterou viděl, ale rozhodl se, že ne. Dokud se nedozví, proč byli sledováni, nebude ji strašit. Vzal od ní meč a náprsní krunýř a oba se vydali po gryfově stopě z údolí.
"Ariak neztratil svůj smysl pro orientaci - zamířil domů, což znamená, že bude v pořádku. Půjdeme po jeho stopě, dokud to půjde," řekl Flinn a znepokojeně se podíval na hustě padající sníh. Sílící vítr sliboval pořádnou bouři. Flinn se snažil zrychlit krok, ale ucítil, jak mu bokem náhle projela bolest. Abelátovy drápy způsobily více škod, než si myslel.
"Tady. Pomůžu ti," řekla Jo. Položila si jeho volnou ruku kolem ramen a pravou rukou ho chytila kolem zad. Flinn se zapotácel a málem upadl.
"Jen klid, Flinne. Dostaneme se tam… dostaneme se tam." Dívka zápolila s jeho těžkým tělem. "Jen vyjít na ten kopec."
Flinn zaměřil sílu, která mu zbývala, na úkol, který mu dívka dala. "Dokážu to, Jo." Jeho unavené oči se znovu rozhlédly po údolí ve strachu i v naději, že znovu uvidí toho jezdce v brnění.
Jo měla strach, že nikdy nevystoupí na vrcholek toho prvního kopce, nebo toho druhého, třetího. V lese byl sníh hluboký a šlo se jim jen velmi obtížně. Potáceli se s nejistou půdou pod nohama ve sněhu, sahajícím až po stehna, a zachytávali se o podrost, který jim drásal odkryté ruce a tváře.
Oba mrzli v šatech promáčených vodou z potoka a tajícím sněhem. Jedině snaha jít kupředu bránila jejich kloubům, aby ztuhly, a jejich údům, aby znecitlivěly. Ale sil jim rychle ubývalo. Na východě se vznášela noc a pohlcovala husté mraky. Padajícím sněhem obloha ještě více ztmavla. Jo sevřela rty do pevné čárky, když si prohlížela lesy zavalené sněhem. Stromy aspoň lámou vítr, pomyslela si. I když byly Ariakovy stopy pokryté sněhem, Jo stále rozeznávala prohlubiny a zlomené větve, které prozrazovaly, že tudy prošel.
"Ještě jeden krok, Flinne," mumlala a sotva si ta slova uvědomovala. "Brzy budeme doma. Ještě na vrcholek tohohle

kopce, Flinne, na vrcholek."
Snažila se nemyslet na to, jak daleko už došli, protože věděla, že cesta před nimi byla mnohem delší než ta, kterou měli za sebou. Vířící sníh a tmavá obloha zmátly její smysl pro orientaci. I když si byla jistá, že se ztratili, zůstat stát znamenalo zmrznout. Zaťala zuby v odhodlání jít dál ke srubu nebo zemřít vyčerpáním.
"Ještě jeden krok, Flinne, ještě jeden krok," mumlala. "Ještě jeden kopec."
Ve větru se k nim doneslo známé zavřeštění a Jo se zastavila. Ariak? ptala se sama sebe. Že by se k nám gryf vracel? Pátrala v šeru před sebou. Její oči byly tak unavené, že se mohla soustředit jen na nejbližší vločky, ale dál ne.
Vtom spatřila, jak se z temnoty vynořil gryf, kterého vedl Dajin, ten divoký chlapec. Když je Dajin uviděl, pospíchal s Ariakem k nim. Jo se vyčerpaně opřela o Flinna v naději, že bývalý rytíř neupadne. Byla si jistá, že by se zhroutila, pokud by spadl, a že ani jeden z nich už by nevstal. Odhrnula si zmrzlé kadeře vlasů z očí a přitáhla si mokrou vestu pevněji k tělu.
Chlapec se u nich zastavil a Ariak sklonil hlavu, aby rýpl do svého pána. Zavřeštěl přitom strachem. Jeho rány už přestaly krvácet, i když nebyly ošetřené.
"Jo," řekl Flinn chraplavě, "vylez do sedla. Jsme skoro doma."
"Jsi zraněný, Flinne," Její rty byly tak znecitlivělé, že Jo pochybovala, jestli opravdu ta slova zašeptala. "Nasedni sám. Já ho povedu."
Válečník ji zadržel. "Ne. Ariak je příliš poraněný na to, aby unesl mou váhu," řekl slabě.
"Pak půjdeme všichni tři pěšky."
"Dobře. Běž na druhou stranu a prostrč ruku třmenem," odpověděl Flinn mechanicky. Pak pokynul na chlapce. "Veď nás domů."
Zbytek té cesty se Johauně vytratil z paměti. Věděla jen, že se držela gryfova sedla a že cítila, jak z jeho těla jde trochu tepla. Sníh vytrvale padal. Vítr jim skučel nad hlavami a zasypával je suchými větvemi. Snesla se tma, skutečná černota noci otevřená všem živlům. Johaunu studily její mokré šaty, které se jí lepily na tělo. Nechtěla nic jiného, než si lehnout do bílého sněhu.
Pak najednou zjistili, že stojí před stájí. Johauna padla na zem - její nohy byly od boků dolů úplně znecitlivělé. Zalila ji podivná mlha a chtělo se jí spát. Vítr jí začal zpívat.
Někdo s ní třásl a nutil ji znovu se postavit. Byl to Flinn. "Dajine," slyšela Jo vá-lečníka, "svítilna je vevnitř napravo. Vezmi Jo dovnitř a zapal oheň. Ať určitě neusne! Já se musím postarat o Ariaka."
Chlapec zavedl Jo do srubu, rychle zapálil lampu a pomohl dívce na židli u krbu. Svlékl jí zmrzlý svrchní oděv a zabalil ji do jedné z kožešin na posteli. Pak jí svlékl boty a rychle jí začal třít nohy, až jasně bílá barva přešla do růžové. Pak Jo ucítila u rtů cínový džbánek a ústa jí smočila trocha vody. Jo mohla jen hledět na Dajina skelným pohledem a její děkovná slova zůstala nevyslovená na rtech tak studených, že nebyly schopny ani toho nejslabšího zašeptání.
"Brzy bude teplo, krásná paní," řekl chlapec.
Ztuhlost jejích údů ustoupila bolestivému svědění, které připomínalo tisíce jehel. Bolest pronikla její zmatenou myslí. Nechtěla nic víc, než vlézt do postele, ale to se jí zase zdálo jako příliš velká námaha. Očima podlitýma krví mechanicky sledovala Dajinovy pohyby a po kůži se jí rozléval pocit tepla. Bezděčně se obrátila ke krbu, povzbuzená žlutou září plamenů a vůní kouře. Dychtivě natáhla ruce. Dajin, který seděl u krbu, se usmál a udělal totéž.
Flinn vešel do srubu, doprovázen poryvem sněhu. Unaveně zavřel dveře na závoru a pak se o ně opřel. Jo ho sledovala, jak se rozhlíží po místnosti. Únava, která se mu zračila ve tváři, ho náhle dělala starším. Jo se zvedla a pomohla mu s mokrými šaty, které dala na jednu hromadu se svými vedle dveří. Válečník klesl do židle a Jo mu přikryla ramena kožešinou.
"Jak je Ariakovi?" zeptala se. Cítila, že se jí síly pomalu vracejí. Po těle jí sílilo bolestivé štípání. Vzala ze skříňky nějaké obvazy a pomalými, odměřenými pohyby začala Flinnovi ovazovat rány. Naštěstí většina z nich nebyla vážná, i když propíchnuté rameno stále ještě nepřestalo krvácet.
"Bude žít, i když to bude trvat skoro celý týden, než se bude dát na něm jezdit. Strašně se vyděsil. Gryfové jsou lekavá zvířata," řekl ztěžka Flinn a pak se otočil k chlapci, který mu stál u nohou. "Dajine, ve skříňce je nějaký chléb a sušené maso. Přines to, prosím tě."
Dajin posbíral jednoduché jídlo a pak se všichni tři natlačili okolo ohně. Byli pří-liš unavení na to, aby se hýbali víc než co bylo nutné, a ani příliš nejedli, jen tiše ukusovali studenou večeři.
"Vy dva můžete spát v posteli, Jo," řekl Flinn, když spolkl poslední sousto. Podíval se na Dajina a dodal s nádechem své staré hrubosti: "Pokud se ovšem radši nevrátíš do lesů, chlapče."
Dajin rázně zavrtěl hlavou. "Ne, prosím."
"Flinne, jsi zraněný," začala Jo, "takže budeš spát v posteli ty."
Válečník mávl rukou. "Ta postel mi vlastně nedělá dobře na záda, Jo. Rozhodně na tom budu lip, když v ní spát nebudu." Postavil se, odstrčil židli stranou a vzal z postele ještě jednu kožešinu. Když mu Jo a Dajin uhnuli z cesty, natáhl jednu kožešinu na zem a opatrně si na ni lehl. "Dobrou noc," zasténal.
Jo sfoukla svítilnu. Při svitu ohně pak s Dajinem vlezli do postele. Jo se jednou převalila, aby se jí leželo o něco pohodlněji, pak za zvuku válečníkova těžkého oddechování usnula.
Flinn se vzbudil hlukem, ozývajícím se někde za ním v krbu. Náhle znehybněl. Kdo? Co? Zmatení mysli pominulo, když poznal tichou melodii, kterou Jo někdy broukala. Pomalu se obrátil, což se jeho svalům vůbec nelíbilo, a posadil se. Jo se na něj usmála a pak se otočila zpět k ovesné kaši, kterou míchala v kotlíku. Když Flinn pohlédl směrem ke skříňce, uviděl chlapce, který seděl na okraji stolu a pohupoval nohama sem a tam. I Dajin se usmál.
"Čas vstávat!" řekla Jo zvesela. "Cítíš se dneska lip? Já ano, i když nohy mám pořád rozbolavělé. Včera večer jsme se docela prošli. Ale ta bouře ještě pořád zuří. Nevypadá to, že by brzy nějak polevila."

Flinna její mnohomluvná dobrá nálada tak brzy po ránu poněkud podráždila, ale vůně teplé snídaně ho vzápětí usmířila. Jo byla velmi dobrá kuchařka a i ta nezbytná ovesná kaše vypadala chutně, když ji vařila ona. Flinn se prohnul v zádech a zasténal. Cítil, jak se mu kosti vracejí na místo. Pak se postavil a začal si protahovat ztuhlé svaly.
Jo se zaměstnávala tím, že drhla stůl do cista a snažila se ho prostřít otlučenými miskami. Cop, který jí obvykle splýval po zádech, dnes nahradily rozmařile rozpuštěné nazrzlé kadeře. Na sobě měla své kožené šaty a kalhoty a pas měla stažený širokým opaskem.
Flinna náhle napadlo, jak jiný by byl tento den, kdyby Jo nebyla v jeho srubu.
"Skutečně jsme se prošli," souhlasil. "A taky jsme si zabojovali. Bylo to jako za starých časů - stopování, bitva a do tábora se vracíš zmrzlý a zraněný… a šťastný." Jo na něj rychle pohlédla. Tvářejí zčervenaly a ústa se jí roztáhla úsměvem.
Flinn se odvrátil. Vrátil kožešinu na postel a sáhl po svých usušených šatech. Je to možné? ptal se sám sebe. Mohu se vrátit do těch dnů slávy? Teprve v tom okamžiku si přiznal tu tajnou touhu, která v něm začala klíčit toho dne, kdy Johauna Menhir vstoupila do jeho života - touhu být znovu hoden víry a důvěry, kterou v něj Jo měla stejně jako dříve ostatní lidé. Kvadriviál je dlouhá a zrádná cesta, pomyslel si. Musel bych znovu dosáhnout všech čtyřech Vrcholů, jako kdybych byl opět panošem. A i kdybych dosáhl všech čtyřech Vrcholů, Řád tří sluncí by mě znovu nepřijal, ale plivl by na mě.
"Jen málo rytířů je hodno legend, které se o nich vypráví," řekla tiše Jo, jak míchala kaši. "Včera jsi dokázal, že jsi neztratil svou odvahu."
Flinn sebou trhl a pak pohlédl do jejích očí plných naděje. Ničím teď nejsem, pomyslel si. Nemám co ztratit a mohu jen hodně získat. Kdybych si jen věřil tak, jak ona věří mě. Nemohu ale její víru zklamat.
"Jo, já - " začal Flinn váhavě - "mám na tebe otázku. Týká se… týká se to tvého předstoupení před Radu s žádostí, aby ses stala panošem."
Jo se prudce otočila s očima široce otevřenýma znepokojením. Beze slova pokynula, aby se posadil. Když to udělal, posadila se také. Dajin je upřeně pozoroval. "Děje… děje se něco? Udělala jsem něco špatně, když jsme bojovali s abelátem?"
Flinn zavrtěl hlavou. "Ne, Jo. O to nejde, o to vůbec nejde. V boji jsi byla skvělá. Pochybuji, že bych bez tebe přežil." Pohrával si s jídlem a pak pomalu řekl: "Doufal jsem, že bys mohla zvážit něco… jiného." Zhluboka se nadechl a zachytil pohled jejích šedých očí. "Víš, rozhodl jsem se předstoupit před Radu sám, abych se pokusil znovu získat svou rytířskou hodnost. Chci tě mít po boku jako svého panoše. Samozřejmě, protože už nejsem formálně rytíř, nebudeš ani ty formálně panošem. Nicmé-ně - chtěl bych, abys tam byla se mnou."
"Flinne…" zašeptala dívka a krev se jí ztrácela z tváře.
"Samozřejmě," řekl Flinn neklidně, "pokud - pokud se mým případem odmítnou zabývat, budu rád, když tě Rada přijme jako nového panoše pro nějakého jiného rytíře."
Zvedl ruku, aby zadržel Jo, která se pokusila promluvit. "Věz toto, Jo: rozhodnutí je na tobě. Nemám právo po tobě žádat, aby ses stala mým panošem. Vlastně bych tě před tím varoval. Pokud členové Rady mou žádost odmítnou - pokud odmítnou vůbec se se mnou setkat - možná budou na tvoji žádost pohlížet méně příznivě. Je to nebezpečí, Jo, nebezpečí, které bys pravděpodobně raději neměla podstoupit."
"Flinne," řekla dívka sevřeným hlasem, jak se bránila slzám. "Udělala bych cokoliv, abych se stala tvým panošem. I při riziku, o kterém jsi mluvil." Křečovitě polkla. "Kdy vyrazíme?"
Oči jí zářily a Flinn zjistil, že se utápí v jejich šedé čistotě. Odvrátil se.
"Jakmile bude Ariakovi natolik dobře, aby mohl jít," řekl. "A teď jezme, než ta ovesná kaše vystydne."

## Kapitola 6

FLINN, JO A DAJIN SE DÍVALI NA KRYSTALY, rozložené na stole ve srubu. Flinn je poskládal podle druhu, na jednu stranu těch osm, které vytáhl z Johaunina ramene a na druhou stranu těch šest, které se vytvořily z krve zvířete v potoce. Ke světlu lucerny a slabým paprskům zimního slunce se připojilo světlo několika svící a celou místnost zaplavila jasná záře.
Kameny z Johaunina ramene měly barvu čistého červeného vína. Byly asi palec dlouhé a podobaly se malým šestistěnným vřetenům, na obou koncích zašpičatělým. Tvar krystalů z abelátovy krve nebyl ani zdaleka tak dokonalý - jako by snad byly vytvořeny nedbale a ve spěchu. Měly jantarovou barvu a na rozdíl od ostatních osm stěn.
Flinn zvedl jeden z krystalů, které vytáhl z Johaunina ramene, a tmavé oči se mu v jasném světle zaleskly. Několikrát obrátil kámen ve svých dlouhých, zjizvených prstech a knír se mu zachvěl, jak se jeho tvář zachmuřila.
"Řekl bych," promluvil nakonec, "že ty, které jsem ti vytáhl z ramene, jsou tak dokonalé, protože v tobě ten jed byl mnohem déle." Flinn svraštil obočí. "Myslím si, že ty krystaly díky tomu mohly z tvého těla vytáhnout víc krve."
"Cože?" Johauně se rozšířily oči hrůzou. "Flinne -Flinne," zakoktala se, "copak by to mohlo být živé?" I Dajin teď vypadal nanejvýš poděšeně.
"Ne, to bych neřekl." Flinn zavrtěl hlavou a černé vlasy se mu otřely o límec haleny. "Nejsem žádný mudrc, ale řekl bych, že ty krystaly potřebují krev jenom k tomu, aby mohly vzniknout - neživí se jí."
Jo opatrně zvedla jeden z vínově rudých krystalů a zadívala se na něj. "Je to docela hezké," řekla po chvilce váhání, "ale stejně to vzniklo strašně odporně."
"Docela by mě zajímalo, jaký mají ty věci účel," přemítal Flinn a třel si přitom zátylek. "Možná mají otrávit abelátovu oběť."
"A nebo je taky má na to, aby mu úlovek neshnil," ušklíbla se Jo.
"Můj táta je dávával do ohně," pípl Dajin.

Flinn a Jo se podívali na sebe a pak na Dajina.
"Že je dával do ohně? Co s nimi přesně dělal, chlapče?" zeptal se Flinn a odložil kámen na stůl. "A co se s ním vlastně stalo?"
Dajin se celý roztřásl a oči se mu rozšířily. Jo ho něžně vzala kolem ramen, pohladila ho po střapatých vlasech a tiše řekla: "Dajine, neboj se, Flinn i já jsme tvoji přátelé."
"Můj táta umřel už skoro před dvěma roky. To… Bydleli jsme kousek odsud, tak čtyři dny cesty na sever. Aspoň si to myslím, že to tak je. Bydleli jsme ve věži." Chlapec se zhluboka nadechl.
"Blízko Strmé?" zeptal se Flinn. Když chlapec přikývl, Flinn pokračoval: "Mám pocit, že jsem tu věž viděl asi před rokem, když jsem nahoře na severu obcházel pasti. Neměla ta věž tři poschodí? A nebyla náhodou z červené žuly?"
Chlapec znovu přikývl. Jo se zvědavě podívala na Flinna.
Válečník mávl rukou a zamračil se. "Skoro půlka té věže byla zničená, jakoby rozbitá nějakým výbuchem. Bylo to samozřejmě opuštěné, tak jsem se tam šel podívat, protože jsem si myslel, že bych se tam mohl nastěhovat. Ale bylo to rozbité tak, že se to už nedalo opravit. A co víc," Flinn se na okamžik odmlčel a zadíval se svým pronikavým pohledem na Dajina, "to místo bylo cítit čarodějnictvím."
Chlapec zbledl a schoval se v Johauninině náručí. Jo ho jemně objala, pak ho ale zase odstrčila. "Tvůj táta byl čaroděj?" zeptala se. Bylo znát, že mluví vážně, výraz její tváře však byl stále laskavý.
Chlapec dokázal jen kývnout, pak ale tiše dodal: "Můj táta se jmenoval Maloch Kine, a byl to veliký a hodný čaroděj. Chtěl jsem to… být úplně jako on. Zrovna jsem se začínal učit."
Dajin zamával rukama ve vzduchu a zamumlal jakési nesrozumitelné slovo. Nad stolem se rudě zablesklo a náhle byla cítit příjemná, i když trochu štiplavá vůně růží. Na stole před Jo a Flinnem se objevila hromádka čerstvých rudých okvětních lístků. Flinn i Jo se těch křehkých věcí opatrně dotkli.
"Dajine, to jsi udělal ty?" zeptala se Jo. Přičichla k hrsti lístků, které jí ležely na dlani, a usmála se.
Chlapec byl kupodivu celý skleslý. "Udělal jsem to, ale špatně. Měla jsi dostat celé růže, ne jenom kousky." Dajin se podíval na Flinna a pak zase na Jo a pokrčil hubenými ramínky. "Asi už nemám cvik."
Flinn se rozesmál a poplácal chlapce po zádech. "Až já a Jo odjedeme do hradu, nechtěl bys jít do Úvodí? Je tam mág, který už dlouho hledá učedníka. Děti v Úvodí jsou ale příliš hloupé na to, aby o nich mohl třeba jenom uvažovat. Co bys na to řekl?"
Dajin se podíval na Jo a pak zas na Flinna a oči se mu rozšířily strachem. "Radši bych šel s vámi až k hradu, pane Flinne. Určitě tam bude nějaký čaroděj, který by mě mohl potřebovat."
Flinnovy oči potemněly. "Uvidíme, Dajine, uvidíme. Ale nejsem si jistý, jestli bych za tebe chtěl být tak dlouho odpovědný." Všiml si, že se na něj Jo dívá hodně nesouhlasně, a opět se zamračil. Pak se odvrátil. Nebylo v jeho silách Dajina odmítnout, alespoň ne tehdy, když za chlapcem stála Jo. "Tak dobře, Dajine. Když tedy chceš jít do hradu, ať je po tvém." Letmo se podíval na Jo a pak se obrátil k chlapci. "Dál už to ale nepůjde. Čarodějova učně na nic nepotřebuji a sám sotva stačím zvládnout jen jednoho budoucího panoše." Flinn se pousmál a pak se nahlas rozesmál. "Možná bych ho mohl nechat u Karleje Kunzajské. Je možná i dost bláznivá na to, aby si k sobě vzala takového kluka, jako jsi ty."
K Flinnovu velkému překvapení jako by se chlapcova tvář náhle rozjasnila. "Opravdu mě vezmeš ke Karleje? Opravdu?"
"Ty tu starou čarodějnici znáš?" zeptal se Flinn. Nevěřil svým uším.
Chlapec přikývl. "Hodně k nám chodila."
"To je tedy… docela zajímavé," řekl neurčitě Flinn. Jo se na něj ostře zadívala a v očích měla nevyslovenou otázku.
"Říkal jsi, že tvůj otec ty abelátovy krystaly dával do ohně?" zeptal se Flinn Dajina.
"Nějak tak to bylo," odpověděl Dajin. "Aspoň si teda pamatuju, že je dával k ohni a říkal ‚Tak tohle bylo moc zajímavé'. To říkal vždycky, když byl z něčeho nadšený. Ale vůbec nevím, proč to bylo tak zvláštní." Flint vylovil z hrnku ten osmistěnný krystal a chvíli se na něj se zádumčivým výrazem ve tváři díval. "Tak to zkusíme dát do plamene svíčky. Jo, podala bys mi mé rukavice?" Jo vytáhla rukavice z police a mlčky je podala válečníkovi. Flinn si je nasadil.
Vzal kámen do ruky, podržel ho svisle asi na palec daleko od plamene a upřeně se na něj díval, jako kdyby čekal, že se něco musí stát. Kolem se rozhostilo ticho a jen tep jejich srdcí odměřoval plynoucí čas. Flinn byl z toho zdržování celý netrpělivý a už si začínal myslet, že si chlapec popletl krystaly s nějakým jiným kamenem. Krystal se pomalu ohříval a Flinn cítil, jak teplo proniká i skrz tlustou kůži a kovové rukavice.
Pak se uvnitř krystalu cosi pohnulo. Flinn tiše sykl a Jo přiběhla k němu a zadívala se mu přes rameno. Flinn se zcela soustředil jen na plošku krystalu, která byla obrácená přímo proti němu.
Uvnitř krystalu se objevily jakési tvary. Jejich linie byly stále ostřejší a jejich barvy jasněly. Flinn si matně uvědomil, že posunuje krystal čím dál blíž k plameni. Zdálo se, že to pomáhá vyjasnit obraz v krystalu, Flinn by ale rád věděl, jak dlouho ho ještě jeho rukavice uchrání před popálením.
Oči se mu zvolna přizpůsobily obrazu, který se jim naskytl, skvěle vyvedené miniaturní scéně, odehrávající se uvnitř krystalu. Flinn užasle vydechl. "To… to je neuvěřitelné," řekl nahlas. Kámen jako by byl nepatrným jevištěm, po kterém se procházeli herci menší než mravenci. Jo se naklonila Flinnovi přes rameno, aby viděla co nejlépe, a i Dajin se snažil protlačit co nejblíže ke kameni.
Obraz v kameni už byl tak jasný, že bylo možné rozpoznat, co představuje. Mimo vší pochybnost to byla zimní zahrada na Hradě tří sluncí. Barvy však nebyly úplně jasné a tvary zdí a nábytku byly pokřivené. Jinak ale místnost vypadala přesně tak, jak si ji Flinn pamatoval z doby z více než před sedmi lety. Je to vzpomínka? Sen? Proroctví? Co je to vlastně? ptal se sám sebe. Rostliny a nábytek byly rozestavěné trochu jinak, než jak si to pamatoval. "Musí to být zahrada, jak vypadá právě teď, právě v tuto chvíli," zašeptal vzrušeně.

Proskleným stropem proudily do místnosti sluneční paprsky a třpytily se na listech cizokrajných rostlin, které tam byly přinášeny celá dlouhá staletí. Některý z předků barona Artura rozhodl, že sál bude změněn na zimní zahradu, a od té doby do místnosti přinášeli stále další a další rostliny, až se zahrada stala chloubou a pýchou hradu. I za těch nejkrutějších zim v ní bylo tropické horko a choulostivé rostliny a stromy uvnitř tak mohly po celý rok nerušené růst a vzkvétat.
Před několika desetiletími pak jeden mocný čaroděj osídlil zahradu hejnem magických ptáků s peřím ze zlata a drahých kamenů, kteří poletovali ze stromu na strom a zpívali. Byli nesmírně krásní a starý baron k nim ještě přidal mnoho dalších, živých ptáků - jak těch, co žili kolem hradu, tak těch, co létali jen v dalekých krajích. Arturus říkával, že čarodějovi ptáci jsou zlatem jeho koruny a ptáci živí jejími drahokamy.
Flinn posunul krystal až téměř do plamene a obraz se ještě víc rozjasnil. Před jeho očima se objevila skvěle zdobená kamenná lavice a malé jezírko, obývané pestrobarevnými rybami. Když se některá z ryb občas vynořila nad hladinu, sluneční světlo prudce zazářilo na šarlatu, modři a nachu jejího hřbetu. Flinnovi se chvíli zdálo, že dokonce slyší šplouchání vody.
Ve dveřích na kraji obrazu se objevila nějaká žena. Šla pomalu a ruku měla položenou na břiše, které věštilo brzký příchod nového života. Došla k lavici a pomalu se posadila. Obtěžkaná postava ubírala jejím pohybům na půvabu. Začala drobit do vody chleba a naklonila se k místu, kde se na hladině najednou objevilo hejno mrskajících se rybek. Její bledá tvář, i v té nepatrné velikosti vyvedená do nejmenších podrobností, byla prázdná a netečná.
" Yvaughan," zašeptal Flinn. Jo jen zalapala po dechu.
Žena v krystalu zvedla hlavu, jako by něco zaslechla, a otočila se směrem ke dveřím. Pak Flinn uslyšel její tichý, ale přesto zcela zřetelný hlas, jak říká: "Volá mě někdo?"
Yvaughan ho slyšela skrz ten kámen!
"Yvaughan! To jsem já, Flinn!" vykřikl Flinn.
Krystal se mu vysmekl z ruky, pukl a úlomky se mu vysypaly z dlaně na desku stolu. Bývalý rytíř se prudce vztyčil a na tváři se mu objevil napjatý výraz. Jeho oči se setkaly s Johauninýma.
"Jo, v tom krystalu jsem viděl… viděl jsem tam mou ženu," řekl a ruce se mu třásly. "Nebo lépe řečeno mou bývalou ženu. Po tom… po té věci se se mnou rozvedla. Viděla jsi…"
"Flinne!" Děvče chytilo rytíře za ruku. "Uklidni se, prosím." Pak přikývla. "Ano, viděla jsem to, a Dajin to taky viděl."
Flinnův knír se lehce zachvěl. Zprudka pokýval hlavou a narovnal ramena. Pak se znovu posadil a přejel si rukou po bradě. "Jo, nevím, co mám dělat. Vypadala… vypadala tak nešťastně. Mám to zkusit znovu?" Flinn uhnul očima. "A také mám pocit, že čeká dítě."
Jo a Dajin válečníka upřeně sledovali. "To se ale asi musela znovu vdát," řekla Jo.
"Asi to tak bude," řekl Flinn. Ještě stále se díval někam pryč. "Já… my jsme děti nikdy neměli." Flinn cítil, jak se jeho myšlenky dotýkají té nepříjemné rány. Zamrkal a vypudil tu vzpomínku z mysli. Zhluboka se nadechl a řekl: "Zkusíme jiný kámen. Jestli se nemýlím, ten, co jsme zkoušeli teď, patřil k těm abelátovým." Podal Jo rukavice a spolu s nimi i jeden šestihranný krystal. "Vezmi si to. Tento kámen je ze tvé krve, takže ti přísluší ta čest jej použít."
Jo zahřála kámen stejně tak, jak to předtím dělal Flinn. Bývalý rytíř a malý divoch se jí naklonili přes ramena a dívali se do červené hlubiny krystalu. Flinn očekával, že uvidí pokračování toho, co viděli předtím, když se však v krystalu konečně objevil obraz, už to nebyla zimní zahrada, kterou viděli předtím. Tentokrát se dívali do temné sluje, jeskyně, ve které se mihotala nejasná světla. Uprostřed jeskyně ležel drak, upřeně hledící na své drápy -dokonalá miniatura obrovského zeleného draka. Flinn vydechl překvapením a Jo upustila krystal, který dopadl na stůl a zase se od něj nepoškozený odrazil.
Dívčiny oči byly plné děsu. "Ještě nikdy jsem draka neviděla, ani namalovaného," řekla se strachem v hlase. "To byl Verdilith?"
Flinn přikývl, jen jednou a velmi ostře. "Jen pokračuj," řekl a posunul kámen zpátky k Jo. Ta ho vzala a znovu přidržela u svíčky. Trvalo to snad jen jeden nebo dva okamžiky a v plošce krystalu se opět objevil obraz temné jeskyně.
Drak uprostřed obrazu zvedl hlavu. Začal se rozhlížet kolem a mezi zuby se mu objevil rozeklaný jazyk. Vypadalo to, jako by netvor tušil, že je sledován. Johauna se zachvěla, ale tentokrát kámen neupustila. Flinn zadržel dech.
Drak otočil hlavu na stranu a zase zpět. Svalil se se své hromady mincí a začal se procházet po sluji. Jeho zlaté oči se dívaly hned tam a hned zase jinam a jeho jazyk nepřestával zkoumat vzduch ve sluji.
"Flinne!" dolehlo k nim z krystalu tlumené zařvání. Všichni tři cítili, jak jim tě-lem projel náhlý chlad. To zařvání mohlo přijít jen od draka.
Krystal pukl. Jak kusy kamene dopadly na stůl, Jo polekaně vyskočila.
"Ten drak věděl, že se na něho díváme!" vykřikla.
Flinn kývl. "Asi ano."
Johauna se zamračila. "Chápu, že nás tvá bývalá žena mohla slyšet - zavolal jsi na ni, ale Verdilithovi jsme přece vůbec nic neřekli. Přece když jsem ten kámen pustila, tak nás nemohl slyšet. A nebo mohl?"
"Možná ano. Ten had má… má velmi zvláštní a podivné schopnosti. Skoro bych si přál, abychom na něho byli zavolali, ale možná jsme tak jen zabránili neštěstí," řekl Flinn.
Jo se podívala na Dajina. "Pamatuješ si kolem těch kamenů ještě něco?"
Chlapec si zamyšleně kousal nehty a modré oči měl upřené někam ke stropu. Svraštil obočí, jako by usilovně přemýšlel, a nakonec řekl: "Už nic. Už si vůbec nic nepamatuju."
Jo se otočila k Flinnovi. "A co ten čaroděj v Úvodí, o kterém jsi mluvil? Nešlo by mu ty kameny donést a zjistit, k čemu by nám ještě mohly být dobré? A co třeba bláznivá Karleja?"
"Esald?" Flinn zamyšleně vyslovil jméno úvodského čaroděje a pak zavrtěl hlavou. "To ne. To je jenom takový úplně

obyčejný čaroděj, taková neškodná skleníková květinka. Nezabývá se ničím, co je příliš podivné nebo příliš nebezpečné. Ne, Karleja by byla jediná, komu bych se s takovou věcí byl ochoten svěřit."
"Ale kde ji najdeme?" zeptala se Jo.
"Žije poblíž hradu Tří sluncí, ale o něco víc na sever. Nebo spíš na severovýchod, jestli si to správně pamatuji. Věděla by, čeho ty krystaly jsou schopné, a navíc by jí nikdo nikdy nevěřil, kdyby někomu řekla, že je mám. Mám pocit, že má dost dobrou pověst, alespoň pokud jde o výstřednost," odpověděl Flinn.
"Takže jí ty kameny zaneseme?" zeptala se Jo.
Flinn se zachmuřil. "Pravděpodobně. Příliš se mi je už nechce zkoušet, dokud přesně nevíme, jak je používat. Je dost možné, že by nám mohly být nesmírně užitečné, a já už bych nerad při takových pokusech přicházel o další." Flinn se zase zamračil. "Asi pojedeme za Karlejou, a mám pocit, že za ní pojedeme ještě předtím, než pojedeme k hradu."
"Proč?" chtěli vědět současně Jo i Dajin.
"Pokud ty kameny mohou ukázat, co bylo v minulosti, pak už pro Radu nepotřebuji žádné další důkazy," odpověděl Flinn. Kromě toho, dodal už jen sám pro sebe, bych s Karlejinou pomocí mohl dohlédnout na jistého pana Brisboise. Uvidíme, jestli náhodou zase neprojíždí na koni mými lesy. Pak Flinn zase nahlas pokračoval: "Myslím si, že kdyby ten kámen nepukl, mohl bych si promluvit s Yvaughan. A také si myslím, že ty z tvé krve, Jo, by mohly vydržet víc a také by mohly všechno ukazovat o hodně jasněji."
Jo se podívala na Dajina, jako kdyby v chlapcově vážném pohledu hledala odpověď na nějakou nevyřčenou otázku. "Proč jsme asi viděli právě takové obrazy, co myslíš, Flinne? Proč jsi třeba neviděl Úvodí, a proč jsem já neviděla Spekulárum?"
Flinn jen pokrčil rameny. "Nevím."
"Já to vím," pípl nesměle Dajin. "To si ještě pamatuju. Táta říkal, že se musíte soustředit na to, co chcete vidět, nebo na toho, s kým chcete mluvit."
Johauna se upřeně zadívala na Flinna. "Myslel jsi někdy předtím na svou ženu?"
"Vlastně ani ne. Ale zrovna jsem se zasnil nad vzpomínkou na tu zimní zahradu na hradě - je to opravdu nádherná věc. A co ty? Myslela jsi na Verdilitha?" zeptal se Flinn.
Jo se zamračila a usilovně se pokoušela přesně si vzpomenout na to, na co tehdy myslela. "Ne, ne, ani bych neřekla, aspoň si myslím, že určitě ne úmyslně. Ale… z nějakého důvodu jsem měla strach a myslela jsem na nebezpečí a lidi v Úvodí. Bylo to všechno hrozně divné a zmatené."
Shoda okolností? uvažoval Flinn. Nebezpečí pro koho? Pro nás, nebo pro lidi v Úvodí? Co má ten had vlastně v úmyslu? Těžce si povzdechl a řekl: "Ať už je to, jak chce, příště, až budeme ty kameny zkoušet, budeme se na něco soustředit. Uděláme to a Karleja nám pomůže. Pokud jde o Verdilitha, až se dostaneme do hradu Tří sluncí, musíme zjistit, jakým způsobem ho chtějí zabít. Měli by proti němu něco mít."
"Co se stane, pokud tvá žádost dopadne tak, jak bys chtěl?" chtěla vědět Jo.
Válečník se usmál a obočí se mu.nadzvedlo očekáváním. "Pak se připojíme k ostatním a budeme lovit jedno velké zelené zvíře."
O pět dní později nesli Jo a Dajin velké proutěné koše po cestě dolů k potoku. Hledali v křoví kolem stezky a snažili se najít červenice. Chomáče těch kyselých a šťavnatých bobulí vydržely na keřích celou zimu a padaly až s příchodem jara. Byla to jedna z mála věcí, které se v zimě daly sehnat k jídlu, a Flinn jim nařídil, aby jich před odjezdem trochu nasbírali. Jo a Dajin tedy odešli do lesa a zanechali Flinna v ohradě s Ariakem. Rytíř si myslel, že se Ariak dobře uzdravuje a že za den či dva bude schopen další cesty.
Netrvalo dlouho a Jo a Dajin narazili na velký palouk plný červenicových keříků. Sbírat červenice nebylo nic těžkého, protože bobule rostly ve velkých shlucích a snadno se trhaly. Potíž byla jen v tom, že červenice mají rády vlhko, a keříky tedy rostly v místech, kudy bylo hodně obtížné projít. Jo musela k některým keřům přelé-távat a létací oháňka ji dokonce i přenesla přes potok. Dajinovi nařídila, aby sbíral jen na okrajích bažiny, prostírající se kolem potoka.
Její myšlenky se pak obrátily k vlastním nesnázím. Flinn jí dělal starosti. Sice chválila jeho snahu postavit se Radě a usilovat o znovu přiznání rytířského stavu, ale zároveň také dobře věděla, že to už není ten člověk, jaký to byl před sedmi lety. Stal se z něj samotář, člověk nepřivyklý způsobům ostatních. Jo chvíli přemýšlela o tom, jestli Flinn nebude litovat ztráty samoty, až ho znovu přijmou mezi rytíře. Usmála se. Vůbec nepochybovala o tom, že Rada Flinna znovu přijme. Ani v nejmenším o tom nepochybovala.
Zvedla hlavu a podívala se po Dajinovi. "Jsi už hotový?" zavolala na něj. "Můj koš je plný."
"Můj taky, Jo!" křičel chlapec.
Jo přešla na druhou stranu potoka a podala Dajinovi koš. Když odcházeli, moudře si ušetřila čas i námahu tím, že s sebou vzala vědra a vahadlo, aby zároveň přinesli také vodu. Napadlo ji, že by ji mohla oháňka přenést do středu potoka, pak ale tu myšlenku zavrhla, protože to ráno létala už několikrát a začínala cítit únavu, která ji zmáhala pokaždé, když magický nástroj používala přespříliš. Co nejrychleji naplnila vědra vodou, zavěsila je na vahadlo a položila si je na ramena.
"Dajine, uneseš oba ty koše?" zeptala se chlapce. Dajin kývl, a tak mu ukázala, aby se vydal zpátky do prudkého kopce ke srubu.
Vraceli se pomalu, protože na pěšině byl na některých místech led a na jiných zase sníh. Nespouštěli oči ze stezky a snažili se najít tu nejlepší cestu vzhůru. Johauna pod svým nákladem těžce oddechovala, ale zařekla se, že se už ani pro jedno vědro nebude vracet. Dajin zase zápolil se dvěma těžkými koši plnými červenic. Sotva popadali dech a tropili takových hluk, že zvuky, přicházející z tábora, uslyšeli teprve tehdy, až se dostali na hřeben kopce.
Na pohled, který se jim naskytl, nebyly připravení ani v nejmenším - srub byl v plamenech. Ještě, než si však stačili uvědomit, že jejich domov je zničený, spatřili Flinna, kterého právě rdousil jakýsi rytíř v plné zbroji a modré kazajce.

Flinn lapal po dechu a tvář mu fialověla námahou, jak se snažil uvolnit ze sevření rukou v železných rukavicích.
Když Jo a Dajin odešli sbírat červenice, Flinn si ulehčené oddechl. Jak byli s ním, nebylo mu vůbec do řeči a býval ještě mlčenlivější než obvykle. Těch posledních několik dnů však byla koneckonců podivně zamlklá i Jo. Jedinou výjimkou byl chlapec. Neustále jim vyprávěl o těch skoro dvou letech, které strávil sám v lesích, povídal jim o svých zvířecích přátelích, každodenní honbě za trochou jídla a nespočetných blízkých setkáních se smrtí.
To upovídané dítě však nyní bylo pryč a s ním i Jo. Flinn si znovu povzdechl, pevně se postavil doprostřed ohrady a zatáhl za uzdu. Na druhém konci uzdy klusal Ariak a jizvy na hrudi se mu při každém pohybu lehce vlnily. Flinn se pomalu otočil, aby Ariak mohl klusat ve velkém kruhu kolem ohrady. Zdálo se, že gryfovy poraněné svaly už jsou téměř zahojené, a i jeho obvyklá bojechtivost se mu vrátila.
Ach, Ariaku, pomyslel si zasmušile Flinn. Jaká je to škoda, že jsi nikdy nevzlétl, a jak je to smutné, že ani já jsem nikdy nelétal. Flinn si dobře pamatoval, jak to neobratné mládě kdysi našel u paty skalního útesu. Bylo napůl mrtvé hlady a křídla mělo polámaná tak, že se mu už nikdy nemohla zahojit.
Rodiče své mládě opustili, což je u gryfů jinak velmi neobvyklé. Flinn slabě pištící gryfátko vzal, přivázal ho Kapradině na hřbet a dovezl ho domů.
Usmál se, když si vzpomněl, jak Ariak, už o něco starší, zkoušel na Kapradinu útočit. Stará mula ho tehdy řádně pokopala a pokud si Flinn pamatoval, Ariak se už na ni nikdy útočit nepokoušel. Flinn byl rád, že se gryf chová tak zdrženlivě, přesto mu však pokaždé, když se měli setkat s koňmi nebo jinými gryfy, nasazoval náhubek.
Teď Flinn na okřídleného tvora zapískal a Ariak lehce doběhl ke svému pánovi. Jak se jeho nohy odrážely od ušlapaného sněhu, kožené vaky pod drápy na gryfových předních nohou vydávaly podivné zvuky, podobající se namáhavému oddechování. Když Ariak doběhl k válečníkovi, začal se mu otírat o ruce a strkat čenich do kapes, pátraje po kouscích sušeného masa. Flinn mu jeden z hloubi kapsy vylovil a pak se vydal ke stodole, kde nechal meč a brousek. Chtěl se teď nějakou dobu zabývat tím, že zbraň řádně naostří. Vzal si ještě kus losí kůže, kterou si obaloval jilec meče, protože kůže, která na něm byla, se už začínala rozpadat. Všechno to posbíral a pak se vydal zpátky směrem k chatě. Nedbale přitom přejížděl brouskem po ostří meče a pískal si nějaký napůl zapomenutý dvorský popěvek. Vtom Ariak zavřeštěl a Flinn zvedl hlavu.
Cestu mu přehradil rytíř v plné zbroji, vedoucí podsaditého válečného koně. Na sobě měl tmavě modrou kazajkou, zdobenou třemi zlatými slunci. Flinn si byl ihned jistý, že je to ten stejný muž, kterého viděl, jak pozoruje jejich bitvu s abelátem. Pustil brousek a kůži na zem a připravil si meč k ráně.
Rytíř si sundal z hlavy přilbu a pověsil ji na hrušku sedla.
"Brisbois!" vydechl Flinn.
"Stále tentýž, Flinne, starý brachu," řekl vesele Brisbois a na rtech se mu objevil jemný, neupřímný úsměv.
"Co tady děláš?" Flinn zvedl meč o něco výš, pevně rozhodnutý nedat se překvapit. Brisbois hrál rozhodující úlohu ve Flinnově pádu a navíc se mu zcela vyrovnal v boji s mečem. Flinn vůbec nepochyboval o tom, že by ho rytíř byl v té chvíli schopen porazit, protože zcela jistě neustále cvičil s ostatními rytíři, kdežto Flinnovým jediným soupeřem byla v poslední době jenom Jo.
Brisbois rozpřáhl ruce, jako by se pokoušel o přátelské gesto, Flinnovi však neušlo, že poutko, držící jeho meč v pochvě, bylo uvolněné. Rytíř mohl tasit ve zlomku vteřiny. "Co to děláš, Flinne, copak to je ten správný způsob, jakým se má vítat starý…" Brisbois se usmál a jeho ostré špičáky se zaleskly ve slunci "…kamarád? Jel jsem kolem a řekl jsem si, že bych se třeba mohl zastavit."
"Řekni si, co potřebuješ, Brisboisi, a tím spolu budeme hotovi," odsekl Flinn.
Brisbois se prkenně uklonil. "Pokud se na to díváš tak, Flinne, tak ať je tedy po tvém. Přeji ti dobrý den." Rytíř si nedbale nasadil přilbu, přešel k levému boku svého grošáka a vyšplhal se do sedla.
Flinn se podíval za Brisboisova záda a ztuhl. Dveře jeho srubu byly otevřené. Flinn je přitom otevřené nenechal, a Jo a Dajin odešli dávno před ním. Pak si Flinn všiml proužku kouře, unikajícího ze dveří, za kterým okamžitě následoval oranžový plamen.
"Ty bastarde," procedil mezi zuby. Vrhl se ke svému nepříteli a dostal se k němu právě v okamžiku, kdy Brisbois zasadil koni ostruhy. Flinn chytil rytíře za límec brnění a vší silou zatáhl.
Oba se se zaduněním zřítili na zem a kůň odběhl směrem ke stodole. Flinn se lehce zvedl na nohy. Meč držel v natažené ruce a čekal, dokud se Brisbois nezvedne na nohy. Vztekle zavrčel a srdce se mu rozbušilo hněvem. Snad dvakrát ho jeho hlad po pomstě už už donutil k tomu, aby se vrhl po svém soupeři ještě předtím, než vstal, a dvakrát se zastavil.
Rytíř se zvedl, kulhal a držel se za záda. "Ty barbarský pitomče - stáhl jsi mně z koně! Co to do tebe vjelo?" Rytíř se pomalu šoural ke koni a přes rameno se opatrně ohlížel po Flinnovi.
"Co, chceš se přesvědčit, jestli se obecenstvo dívá?" zeptal se Flinn a udělal několik kroků stranou, aby se dostal mezi Brisboise a jeho koně. Oči se mu zúžily a jeho smrtelně vážný hlas opustil veškerý humor. "Za to, že jsi mi vypálil můj dům, mi draze zaplatíš - ty i ten, kdo tě poslal, ať už to byl kdokoli."
Rytíř unaveně vytáhl meč. "Cože, tady někde hoří? A obviňujeme docela rychle, že ano? Jako kdyby to nemohl být kus nějakého polena, který se vykutálel z krbu." Muži začali kroužit jeden kolem druhého, asi deset stop od sebe.
"Kdo tě poslal?" zasyčel Flinn. Vrhl se kupředu a varovně zamáchal mečem. Brisbois sebou trhl a zvedl meč, aby odrazil ránu. Flinn se zlověstně usmál.
Brisbois pomalu kroužil kolem svého soupeře a jeho kulhání podezřele mizelo. "Jsem zde jménem paní Yvaughan, Požádala mne, abych tě pozval na křtiny jejího dítěte. Abychom byli přesní, má syna."
Flinn se zadíval do rytířových očí. Brisbois na něj upřeně zíral, jako kdyby ho vyzýval, aby to popřel. Válečník se cynicky usmál, zvedl meč a zaútočil. Ostří zasáhlo jen pevný kov, a ne tělo, na které mířilo. Flinn se bleskurychle otočil a zavířil mečem v širokém oblouku. Brisbois se znovu ubránil. Flinn pochopil, že pokud nebude rychlejší, tímto

způsobem nic nezíská.
Brisbois zvedl svůj vlastní meč a vrhl se na Flinna. Válečník se ostří rytířova meče bez námahy vyhnul. Oba šli do podřepu a začali se pohybovat ve stále se zmenšujícím kruhu. Flinn zamířil dál od ohrady a stodoly, aby náhodou nebyl zatlačen ke zdi. Pozvedl svůj meč ještě výš a čekal na další Brisboisův výpad.
Brisbois se křivě usmál. "Můj drahý Flinne," řekl sarkasticky. "Tak se na to těším. Už dlouho jsem ti chtěl ukázat, co ti patří."
"Tak se do toho dej, Brisboisi," vysmál se mu Flinn. "Tvé zrádcovství se mým schopnostem stejně nikdy nemohlo rovnat."
Brisbois skočil po Flinnovi a jeho meč zasvištěl vzduchem. Flinn ostří zastavil svým vlastním mečem, který držel křížem proti Brisboisovu. Síla rytířova úderu srazila Flinna na jedno koleno a rukama a rameny mu projela bolest. Flinn však okamžitě vstal a sám zaútočil.
Útočili teď jeden na druhého a stejně tak se bránili útokům toho druhého. Občas některý z výpadů pronikl soupeřovou obranou. Flinnovi se ještě nepodařilo Brisboise zranit, protože jeho meč zatím stále narážel jen do rytířova brnění. Některé z Brisboisových výpadů však nacházely cíl. Zatím to byla všechno jenom škrábnutí, přesto však Flinn na několika místech krvácel.
Náhle se obrátil vítr a oba muži se ocitli v oblaku hustého dýmu. Flinn se rozkašlal a spatřil, že jeho dům je celý v plamenech. Oheň už se prodral stěnami z hrubých trámů a spaloval je zevnitř i zvnějšku. Ariak poplašeně zavřeštěl a dokonce i Kapradina se poděšeně vzpínala.
Flinn se vrhl kupředu - jeho hněv se při pohledu na hořící domov rázem zdvojnásobil. Mával mečem s bezohlednou zuřivostí a bil Brisboise, jako by měl v rukou místo ocelové zbraně klacek. Brisbois odrážel smršť ocele plochou stranou svého meče, příval ran však neustával. Flinn se tlačil kupředu a hrot jeho meče se míhal stále blíž a blíž mužovu krku. Flinnovy oči zářily zuřivostí a podivnou, divokou radostí. Jeho krutý a děsivý útok donutil Brisboise k ústupu.
"Brisboisi, můj dům bude tvým hrobem!" zařval Flinn.
Rytíř dál třesoucíma se rukama odrážel jeho výpady. V očích pod tmavou přílbou se objevil strach. Flinn vztekle zavrčel a dalším hněvivým máchnutím svého meče odrazil Brisboisovu zbraň stranou. Hrot meče pronikl mezerou mezi Brisboisovým hrudním pancířem a ramenním chráničem a na rytířovo brnění dopadla sprška krve. Pohled na krev Flinna vydráždil k ještě větší zuřivosti. Jeho meč tlačil Brisboise stále blíž ke stěně stodoly, rytíř však některé Flinnovy výpady odrážel svým brnění. Flinn se pohrdavě ušklíbl.
Brisbois náhle vyrazil vpřed v prudkém, neočekávaném výpadu. Jeho meč se s mohutným zařinčením srazil s Flinnovým a zanechal na něm hlubokou rýhu. Flinn škubl mečem a vytrhl Brisboisovi jeho zbraň z ruky. Rytíř však skočil po svém protivníkovi, Flinn klesl na kolena a meč mu vypadl z ruky. Tíha Brisboisova obrněné-ho těla vyrazila Flinnovi dech, válečník se však vzepřel a vyprostil se zpod těla svého protivníka. Brisboisovi se ho ale hned nato podařilo chytit rukama v železných rukavicích za krk a sevřít Flinna ve smrtícím sevření. Flinn vší silou popadl chladné železné ruce, které ho dusily, osvobodit se však nedokázal. Začala ho přemáhat závrať a síly ho rychle opouštěly.
Náhle se na ně snesl déšť studené vody a jakýchsi tvrdých kuliček. Flinn a Brisbois uskočili každý jiným směrem, zcela tou studenou sprchou vyvedení z míry. Flinn se rozkašlal, zároveň se však vrhl po meči. Vyskočil na nohy a obrátil se právě včas, aby spatřil, jak se Jo rozmáchla vahadlem a udeřila rytíře do přilby. Brisbois zavrávoral, ustoupil o několik kroků zpět a rukou sevřel amulet, který měl pověšený kolem krku. Pak skočil po meči, ležícím ve sněhu.
Jo se znovu rozmáchla, Brisbois ale ještě stačil uhnout a rozplynul se v řídkém, téměř neviditelném obláčku páry. Ještě než po ní Flinn stačil máchnout mečem, pára úplně zmizela.
"Zbabělče! Zbabělče!" zahřměl Flinn a pronikavý pohled jeho tmavých očí rychle přelétl oblohu nad bojištěm. "Vrať se a bojuj!" Hněv vrátil Flinnovi ztracenou energii. Vztekle dusal kolem bojiště a snažil se najít nějaké stopy po zmizelém rytíři. Ještě několik minut rozčileně klel a pak se zhluboka nadechl a obrátil se k hořící chatě, která už nebyla nic než jediný sloup ohně.
Jo přišla k němu a vzala ho za ruku. "Tvůj dům, Flinne tvůj dům. Je to strašná škoda, že jsme s Dajinem nepřišli o trochu dřív. Mohli jsme to uhasit, a nebo jsme třeba mohli něco zachránit."
Flinn zavrtěl hlavou. "Jo, ty za to nemůžeš," řekl tiše "Mám ty krystaly schované tady v té mošně, takže jsem o ně nepřišel. Můj krunýř je ve stodole - chtěl jsem ho opravit - takže mám alespoň nějaké brnění. A pokud jde o jídlo, no, ve stodole je pytel ovsa a trochu sušeného masa, které jsem schovával pro Ariaka. A mimo to máme ty červenice, které jste nasbírali." Flinnovy oči se zase rozjasnily - kyselé červenice mu vždycky velmi chutnaly.
"Víš, Flinne, s těmi červenicemi jsme na něho taky zaútočili," řekla Jo a smutně ukázala na rozmačkané červené bobule u jejich nohou. "Dajin házel červenice a já jsem lila vodu." Pokrčila rameny. "V tu chvíli to vypadalo jako docela dobrý nápad."
Flinn se rozesmál, i když přece jen trochu nevesele. "A taky to dobrá myšlenka byla, Jo, taky to byla." Prudce ji objal a pak se vydal ke stodole. "Musíme se podívat, co s tím můžeme udělat, protože tam budeme muset tuto noc přespat. Musíme zachránit, co se dá, a zítra se vydáme do Úvodí. Nejvíc ze všeho teď potřebujeme zásoby. Bez nich se k tomu hradu nedostaneme." Flinn svraštil obočí. "Ještěže jsem si schovával zlato ve stodole a ne ve srubu. Moc toho nemám, ale na pár věcí nám to stačit bude.
"A pak, pak už pojedeme k hradu?" zeptala se Jo. Hlas i oči měla plné napjatého očekávání.
"A pak pojedeme k hradu Tří sluncí…" Flinn se pro větší efekt odmlčel "…a ještě předtím, než se já stanu rytířem a ty panošem, rozsekáme pana Brisboise na kousky. Pamatuj si, že existují pravidla, která zakazují, aby rytíři bojovali jeden proti druhému."
Jo se zasmála. V té těžké chvíli to znělo docela vesele.
Náhle Kapradina hlasitě zařičela a Brisboisův kůň jí odpověděl. Jo se podívala k ohradě. "Alespoň k něčemu to bylo

dobré. Nebudeme muset na Ariakovi jet dva."

Kapitola 7

YVAUGHAN ODTÁHLA POKRÝVKU A Stiskla rty. V bílé a zlaté kolébce ležel její úděsně znetvořený novorozený syn. Narodil se před čtyřmi dny, po dlouhém a těžkém porodu. Když Yvaughan své dítě poprvé spatřila, vykřikla hrůzou - chlapci chyběla polovina hlavy i s jedním okem, ručky měl pokroucené a rozežrané lišeji a ze zad mu vyčníval pahýl třetí nohy, téměř se podobající ocasu. Kůži měl promodra-lou, nedýchal a Yvaughan na okamžik zadoufala, že se dítě narodilo mrtvé. Maldrake však příšerně zařval, prodral se skrz ranhojiče a vytrhl jim chlapce z rukou. Zatřásl jím a křičel, že to dítě musí žít. Chlapec sebou škubl a poprvé se nadechl a Yvaughan pohltila temnota plná bolesti a hrůzy.
Teď stála u kolébky, stále ještě ne zcela zotavená po té těžké zkoušce, a křečovitě svírala bílý a zlatý okraj, aby neupadla. Oči upírala na tu věc před sebou, na to, co prý bylo jejím synem. Ještě ani po čtyřech dnech nezemřel, přestože Teryl i ostatní palácoví kněží tvrdili, že to dítě nemůže přežít, že zemře v klidu a míru.
Když to Maldrake slyšel, děsivě klel a trval na tom, že se jeho dítěti musí dostat té nejlepší péče a musí být použita síla té nejmocnější magie. Celé tři dny a noci stál jako přízrak v dětském pokoji a dohlížel na to, aby o jeho synovi všichni mluvili jen tak, jak si to sám přál. Yvaughan jen celou tu dobu ležela v posteli, neschopná se byť jen podívat na tvora, kterého nazývali jejím synem. Maldrake proklel i ji a dal dítěti přivést kojnou. Jakmile však žena dítě spatřila, jen ty nejhroznější hrozby její rodině ji donutily, aby zůstala. Až když se čtvrtého dne ráno vrátil Brisbois, Maldrake náhle kvůli jakési neodkladné záležitosti odešel. Kojnou varoval, že chlapec nesmí zemřít.
Toho dne večer, v tu nejtemnější noční hodinu, vyklouzla Yvaughan z postele. Byla si jistá, že Maldrake není v paláci. Když vcházela do pokoje, téměř upadla, pak se ale znovu vzchopila a s vypětím všech sil došla ke stuhami zdobené kolébce.
Ještě stále to nezemřelo, uvědomila si Yvaughan, když se sklonila k dítěti. Odmítala si byť jen představit, že by to mohl být její syn. Musí to zemřít. Musím to zabít, protože jsem tomu dala život. Snad z posledních sil zvedla bílý polštářek, který s takovou láskou sama vyšívala, a znovu se podívala na strašlivě pokřivená ústa svého syna. Dejte mi sílu, modlila se, zatímco se její tělo svíjelo hroznou bolestí. Potom se znovu naklonila nad kolébku. Dejte mi sílu, abych tu hrůzu zabila. Je to zlo. Je to zlo. Já vím, že to je zlo. Jednou rukou stiskla polštářek a položila ho na synova ústa. Přitiskla ho pevněji. Na její tváři se zaleskla slza.
"Má paní!" Ve dveřích pokoje se objevil Teryl. "Vy bdíte? V tuto hodinu?" Vkročil do pokoje, oči upřené na Yvaughan, stále držící polštářek na synových ústech. "Děje se snad něco?"
Yvaughan se vyděšeně dívala na starého mága. Jeho nevysoká postava byla jen temný stín uprostřed měsíčních paprsků, oživlý černý stín. Yvaughan si náhle Tery-lem přestala být jistá, tím Terylem, kterého považovala za svého přítele. "Teryle," zašeptala a stáhla polštářek ze synových úst. Zakryla si rukama oči, protože už pohled na dítě nedokázala snést. "To dítě… je mrtvé…"
"Já se na ně podívám, paní. Děti někdy dýchají velmi nepravidelně," uklidňoval ji Teryl. Mág došel ke kolébce a podíval se na znetvořené dítě.
Yvaughan už nemohla dál. Ustoupila o několik vratkých kroků dozadu, svíraje v ruce ten malý bílý polštářek. Teryl sáhl pravou rukou do kolébky a zašeptal: "Ubohý, tak ubohý malý chlapec." Levá ruka se mu křečovitě zachvěla a zašeptal cosi, čemu Yvaughan nerozuměla. N okamžik se jí zdálo, že slyší dítě lapat po dechu, a sama měla náhle pocit, že se dusí. Na pokraji naprostého zoufalství ještě zadoufala, že mág nepoužije nějaké kouzlo aby udržel dítě při životě.
Mág přešel k Yvaughan a položil jí ruku kolem ramen Ta ruka se ani nezachvěla. Teryl se zadíval na ženu, tvář napůl zahalenou temným stínem. Zuby se mu studeně zableskly, tón jeho hlasu však byl plný soucitu. "Paní, my víme, že by k tomu dříve či později stejně muselo dojít. Nermuť se. Smrt byla tomu dítěti jedině milosrdenstvím - konečně spočinulo v míru." Vzal Yvaughan kolem pasu. "Pojď. Dovol mi, abych tě odvedl do tvé komnaty."
Yvaughan se vypotácela z dětského pokoje a nechala se odvést zpátky do své komnaty. Naštěstí ji zcela ochromilo "Jak… jak to jen řeknu Maldrakovi?" zašeptala. Oči měla doširoka rozevřené a její víčka se ani nepohnula.
"Já se o to postarám," utěšoval ji Teryl. "Až se pan Maldrake dnes ráno vrátí, sám ho zpravím o té nešťastné události. Teď jdi spát a odpočiň si. Pošlu sem někoho, aby se o tebe postaral."
Yvaughaniny modré oči hleděly do prázdna. "Děkuji ti Teryle. Snad by mi pomohl šálek horkého čaje." Na jejím polštáři se usadil magický pták s bílým a zeleným peřím položil hlavu k Yvaughaninu uchu a tiše zazpíval.
Když se nad malé městečko Úvodí snesla noc, vysoko nad jeho jedinou ulicí zakroužil v širokých kruzích hrozivý temný stín. Kožovitá křídla toho tvora zašeptala ve slabém večerním vánku. Chvíli se díval, jak lidé ve vesnici zavírají své dílny a krámky a pokojně odcházejí do svých domovů. Ani jeden z nich se nepodíval na nebe. Dokonce ani lampáři se nedívali výš, než kde svítila světla jejich lamp.
Pak ale najednou jakýsi kůň vyděšeně zařičel a vzápětí se k němu přidali i ostatní. Několika šťastným se podařilo utrhnout. Rozběhli se k lesu východně od Úvodí a své druhy zanechali daleko za sebou.
Drak se snesl k zemi. Chvíli se vznášel nad zoufalými koňmi a jeho strašlivé oči se pásly na jejich strachu. Snesl se ještě níž a jeho spáry se objevily ve světle lamp. Jedna drápy zakončená tlapa popadla strakatého koníka, jako by to byla pouhá hračka, se kterou si nějaké dítě chce hrát. Kůň se zoufale vzpíral a pokoušel se těm hrozným drápům uniknout, ale marně. Dračí spáry ho zvedly ze země a zlomily mu vaz. Pak drak přehodil ochablé tělo přes ulici, kde rozbilo okno opuštěného vinného sklepa. Ostatní koně vyděšeně ržáli. Obrovský ještěr se vrhl mezi ně a jeho spáry začaly zabíjet. Během okamžiku leželo na zemi sedm umírajících koní a jejich smrtelné chrčení naplňovalo vzduch, zatímco jejich krev barvila měkkou hlínu.
Vesničané vyběhli z domů, někteří s meči v rukou, většinou však měli sekyry nebo oštěpy. Baildon otevřel svůj obchod, rozdával rolníkům ty nejlepší zbraně, které měl, a rozdělil mezi lučištníky všechny své šípy do posledního.

Všichni věděli, že se drak vrátil do Vlčích kopců, ani ve snu však nepomysleli na to, že by se mohl dostat až tak daleko na jih. Nebyli to ale žádní zbabělci, a chtěli se zbraní v ruce bránit to, co jim po právu patřilo.
Teď vybíhali z Baildonova domu, rozčileně křičeli a mávali holemi a cepy. Když se ale dostali na dohled těch příšerných jatek, odvaha je rychle začala opouštět. Zastavili se a ržání umírajících koní zdusilo jejich křik. Někteří z vesničanů zahodili zbraně a dali se na útěk.
Drak přešel přes rozházená těla mrtvých koní, obrátil se proti vesničanům a zlaté oči se mu rozžhavily záští. I zbývající rolníci se dali na ústup, neboť jejich srdce zachvátil náhlý děs. Několik šťastlivců se v naprosté hrůze rozběhlo k lesům, zanechávajíce k záhubě odsouzenou vesnici svému osudu. Ostatní byli tak'zděšeni, že se nemohli ani pohnout a zůstali stát na místě. Drak zasyčel a z jeho tlamy vyrazil obrovský mrak zeleného dýmu. Mračno zahalilo zástup zbývajících obránců - lidé začali kašlat, sípět a mnoho z nich kleslo ve smrtelných křečích do tajícího sněhu. Drak kráčel dál.
Bylo to hrozné vraždění, vyprávěli ti nemnozí, co přežili. Obrovský plaz jednoduše postupoval stále dál a pobíjel všechny, kteří se mu postavili na odpor. Obrovskými křídly bil kolem sebe a srážel k zemi ty, na které nedosáhl svými spáry. Jeho ocas pak připravoval o život i ty, kteří se ho pokoušeli napadnout zezadu. Nejhroznější ze všeho však byla drakova tlama, plná dlouhých řad ostrých zubů, jejíž čelisti se neustále pohybovaly a rozsévaly smrt a zmrzačení napravo i nalevo.
Masakr neskončil ani poté, co byli téměř všichni obránci pobiti - pokračoval po celou tu dlouhou, příšernou noc. Nic nedokázalo bestii zastavit. Lučištníci stříleli šíp za šípem, ani jeden z nich však nepronikl dračí kůží. Stříleli na kožovitá křídla, na lesknoucí se oči a krví potřísněnou tlamu, jejich útoky ale jen vybičovaly příšeru k ještě větší zuřivosti.
Jediný úvodský mág, který celou tu dobu obezřetně vyčkával, dokud drakův počáteční nápor poněkud neochabne, si k obraně vesnice připravil svá nejlepší kouzla. Vesničané se chystali k protiútoku, posílajíce si rozkazy po běžcích a lučištnících. Muži s luky měli zasypat draka smrští šípů a pod touto ochranou mělo několik nejlepších mužů proniknout až k drakovi a zaútočit na jeho boky obchodníkovými magickými zbraněmi. A pak, až bude drak napadený ze všech stran zároveň, zaútočí na něj svými kouzly mág.
Všechno vyšlo přesně tak, jak to bylo naplánováno. Na oči, tlamu a křídla příšery se snesla mračna šípů, do drakových boků udeřily magické zbraně a směrem k obrovskému srdci zvířete zasvištěl vzduchem bílý blesk. Drakovi však byl déšť šípů zcela lhostejný - mrskl ocasem a smetl na zem muže, útočící na něj zezadu, aby pak svým vlastním kouzlem zaútočil na mága před sebou. Mága a muže stojící kolem něj obklopila ohnivá koule. Okamžik nato se plameny rozletěly směrem dozadu a vrhly se na kovárnu. Netrvalo dlouho a celá jižní strana ulice byla v plamenech.
Koně na ulici byli mrtví a vnitřnosti mnoha z nich se válely v prachu. Pobity byly i dvě třetiny obyvatel vesnice. Poslední naděje úvodských zmizela s mágem a obranné linie byly prolomeny. Těch několik málo obránců, kteří si ještě zachovali zdravý rozum, se obrátilo na útěk.
Verdilith však ještě neskončil. Jeho oči znachověly a jeho obrovské zuby se zlověstně zaleskly. Jak kráčel ulicí, od zelených zad se mu odrážela slabá záře několika posledních pouličních svítilen. Verdilith natáhl do nozder kouřem naplněný vzduch a z tlamy mu se syčením vytekl proud slin. Jeho spár sáhl po dveřích jednoho z domů. Dřevěné dveře zasténaly, jak je drak vytrhl z veřejí. Vzápětí nato se ozvaly výkřiky žen a dětí, schovaných uvnitř.
Té noci Úvodím zněl jen nářek umírajících, a každé noci poté nářek těch, co přežili.
Poté, co vyplenil Úvodí, se drak na svých silných křídlech vznesl směrem na sever. Zničení vesnice uklidnilo jeho krev a utišilo jeho děsivé choutky, noc však ještě nebyla u konce. Jakmile přeletěl soutok obou velkých řek a dostal se nad kopce, obtékané z jedné strany Strmou a z druhé strany Hradoví)u, o něco zpomalil. Na tuto pustou zemi si činil nároky kmen orků vedený Mazilizem. Až drak dokončí své dílo, přivolá na ta místa kmen vedený Krutém, který tou dobou žil o něco dál na západ. Verdilith opatrně začichal ve vzduchu, změnil směr a ještě asi třicetkrát mávl křídly, než se mu podařilo zahlédnout zář ohně, dobře skrytého mezi rozeklanými vrcholky. V široké spirále se začal snášet k zemi, aby si ještě předtím, než ho orkové zpozorují, náležitě pokochal pohledem na tábor pod sebou.
Had pomalu plachtil k zemi, smál se a jeho smích byl temným duněním, které nejprve rozechvívalo začátek jeho dlouhého krku, aby nakonec vyšlo z jeho tlamy jako děsivý řev. Vzduch se naplnil křikem a Verdilithova duše plesala, jak mu v uších sladce zněly hlasy jeho obětí. Bude to určitě velmi příjemné.
Maldrake mlčky hleděl na bílý polštář, který mu Teryl Auroch právě podal. Svět-lovlasý lord se ani nepohnul a Brisbois cítil, jak ho zaplavuje soucit s nešťastným přítelem. "Maldraku, Yvaughan je ještě mladá. Přijdou další děti."
Maldrake sebou prudce trhl. Hodil polštářek Terylovi k nohám a vztekle se obrátil k Brisboisovi. "Ona zabila mého syna! Copak jsi Teryla neslyšel? Žádné další děti už mít nebude!" Maldrake zuřivě zamával rukama a začal přecházet po malé komnatě ve věži, kde se všichni tři scházívali k poradám. "Můj plán je zničený! Úplně zničený!"
"Plán?" zeptal se zmateně Brisbois.
"Počítali jsme s tím, že pokud se baronka znovu nevdá, jeho syn zdědí Penhaligon se vším, co k němu patří," řekl tiše Teryl, zatímco Maldrake stále přecházel po komnatě.
"Arteris je ještě mladá! Co Maldrake vlastně zamýšlí?" zeptal se Brisbois mága. Rytíř se díval na Teryla Aurocha a pokoušel se přijít na to, co se asi mohlo včera v noci stát. Čaroděj dnes nebyl ani zdaleka tak nervózní jako předtím, a mnohem mé-ně úslužný. A dokonce si odvykl třást se - což Brisboise vždycky nesmírně dráždilo. Ta nečekaná pevnost však Brisboise rozčilovala ještě víc.
Maldrake se skoro vrhl na oba muže. "Ty!" zaječel, ukazuje přitom na Teryla. "Vrať se zpátky k Yvaughan. Měl jsi tu ženu hlídat a mého syna tak udržet při životě, tobě se to ovšem nepodařilo. Ještě jednou mě zklameš, Teryle Aurochu, a následky se ti už vůbec nebudou líbit!" Maldrakovy zelené oči se ve slunečním svitu zaleskly vztekem, Teryl se však jen klidně uklonil a beze slova odešel.
Pak se světlovlasý rytíř obrátil k Brisboisovi a chytil ho za modrou halenu. Podíval se mu do očí a zavrčel: "Brisboisi, za

smrt mého syna můžeš i ty."
Brisboisovy oči se rozšířily hrůzou. "Já? Maldraku, proč já? Včera večer jsem odešel jen proto, že jsem musel vyřídit další naléhavou záležitost. Přepokládám, že podle tebe mohu i za to, co ten drak napáchal ve stáji?"
"Ani v nejmenším," zasyčel Maldrake, pohrdavě rytíře odstrčil a odvrátil se. Dvakrát přešel přes komnatu a pak se znovu zadíval na Brisboise. "Kdybys místo toho, že jsi mu vypálil tu chatrč, Flinna zabil, nemusel bych včera opustit hrad a mohl bych svého syna zachránit."
"S Flinnem jich tam bylo až příliš mnoho na to, abych se jim mohl postavit," odsekl Brisbois, "a navíc nebyl nikdy dost dlouho sám na to, abych ho mohl vyřídit samotného. Mimochodem, musí Flinn opravdu zemřít? Nestačí, že jsem mu spálil jeho dům?"
"Nestačí!" zařval Maldrake. "To on udělal z Yvaughan to, čím je! Copak to nevidíš? Yvaughan slyšela jeho hlas - chceš ještě nějaký další důkaz? Snaží se ji získat zpět! Ví, že ji mám, a chce ji zpátky."
Brisbois zavrtěl hlavou. "Tak počkat," řekl pevně. "Když Rada zbavila Flinna rytířství, ani nevěděl o tom, že tě Yvaughan miluje - pokud ovšem jsi mu to tehdy neřekl. Je možné, že Flinn ani neví o tom, že sis ji vzal - já jsem mu to určitě neprozradil." Brisbois udeřil pěstí do lakovaného stolu a v očích se mu objevil záblesk porozumění. "Maldraku! Copak sis nevšiml, jak se Teryl choval? Dělo se s ním něco divného - už to není ten starý patolízal. Možná to byl on, kdo tvého syna zabil! Nevěřím mu, a nikdy jsem nedůvěřoval!"
Maldrake se zadíval na Brisboise zpod přivřených těžkých víček. "Brisboisi, můj drahý Brisboisi, Teryl by mému synovi opravdu nikdy neublížil," řekl mladý šlechtic a rty se mu zkroutily do pokřiveného úsměšku. Pak Maldrake nabídl rytíři židli. "Mám pocit, že teď je ta pravá chvíle na to, abych ti něco řekl…"

Kapitola 8
FLINN SE ROZHLÉDL ZE SVÉHO Vyvýšeného stanoviště na vrcholu horského hřebene, tyčícího se nad cestou k Úvodí. Do městečka to odtud bylo jen asi hodina pomalé jízdy. Přestože mu výhled zčásti zacláněly ještě holé lesy, Flinn spatřil, jak nad místem, kde mělo být Úvodí, stoupá do vzduchu tmavá stuha kouře. Dým to byl černější a daleko hustší než obyčejný kouř z komínů a Flinn se neklidně zadíval k nebi, na kterém kroužila hejna vran. Jejich zlověstné krákání, děsící zimní krajinu, bylo tím hlasitější, čím víc se Flinn, Jo a Dajin blížili k městečku. Přítomnost těch ptáků nevěstila nic dobrého. Flinn pobídl Ariaka a Johauna na Brisboisově koni a Dajin na Kapradině se rozjeli za ním. Jak mladá žena, tak chlapec si všimli těchtýž hrozivých znamení jako předtím Flinn a oba zaraženě mlčeli.
Když vyjeli na poslední kopec před Úvodím, objevila se před nimi celá ta zkáza. Flinn zalapal po dechu. Kdysi tak krásné Úvodí teď bylo jen zhnisanou ranou na tváři země. Snad z poloviny městečka zbyly jen zuhelnatělé kostry někdejších domů. Úvodí zpustošil hrozný požár - trámy jeho stavení stále ještě doutnaly. Tu a tam zůstaly stát zbytky kamenných zdí a stála i část hostince. Popel Úvodí vířil lehký větřík a unášel ho vzhůru, k odpolednímu slunci.
Druhou polovinu městečka požár ušetřil. Flinn chvíli doufal, že ty domy byly ušetřeny zkázy, když však vjel do Úvodí, zjistil, že se mýlil. Dveře těch domů byly vytrhány z veřejí, okna rozbita a okenice strhány ze zdí. Mrtvoly jejich obyvatel ležely na troskách nebo se válely po ulicích. Nad městem se vznášela těžká, nepřirozená mlha. Flinn jel dál. Před Ariakem přeběhl přes ulici opuštěný pes a se štěkotem zmizel v troskách kovárny.
"Přežil tady vůbec někdo?" zašeptal Flinn.
Zastavil a přivázal Ariaka za uzdu ke kruhu u vchodu do Baildonova kupectví. Teprve v tom okamžiku si Flinn konečně všiml dlouhé rýhy, stopy po dračím spáru. Rýha se táhla po celém průčelí a dráp, který ji vytvořil, nejspíš vytrhl z veřejí i dvojité dveře obchodu, protože otvor, který po nich zůstal, nyní zakrývaly kusy hrubé pytloviny. I jedno z oken bylo rozbité a střepy se válely všude kolem.
Verdilith! křičela Flinnova mysl. Flinn vyběhl po schodech ke dveřím a vtrhl skrze plátěnou zástěnu dovnitř.
Baildon byl uvnitř a pokoušel se urovnat zbraně, rozházené při útoku. Když Flinn vešel, kupec zvedl hlavu. Jeho tvář vyzařovala jen naprostou otupělost únavou a hrůzou.
"Tak Flinn Odpadlík nám nakonec přišel na pomoc," řekl Baildon a hlas měl plný pohrdání.
Jo a chlapec se vtěsnali dovnitř a postavili se za Flinna. Dajin chtěl něco říct, Jo mu ale varovně stiskla rukou rameno. Flinn se po ní vděčně ohlédl a pak vykročil ke kupci.
"Verdilith?"
"Tak jest," zašeptal Baildon a kolena se pod ním podlomila. Flinn se pomalu posadil k němu. Obchodníkovy oči se ztratily kdesi hluboko v jeho usouzené tváři a muž začal plakat. "Přišel včera večer, právě když slunce zapadalo. Flinne, nic ho nedokázalo zastavit, a ani ty bys ho asi nezastavil. Rozdal jsem těm lidem všechny své šípy a všechny magické zbraně, které jsem tady měl. Esald - " kovářova tvář se při té vzpomínce stáhla zoufalstvím -"Esald na toho draka zaútočil se svou magií, ale jeho nic nezastavilo. Vůbec nic. Nejdřív pobil naše koně, a ti pořád jen řičeli a sténali, ale my jsme ho nebyli schopní zastavit. Snažili jsme se, zkoušeli jsme všechno, ale nic nepomáhalo. A ten hrozný had se nezastavil ani tehdy, když už většina našich mužů byla mrtvá. Místo nich začal pobíjet naše ženy a děti, které jsme schovali v domech."
Obchodník se při vzpomínce na všechny ty hrůzy roztřásl a Flinn si uvědomil, že se muž co nevidět zhroutí. V soucitném gestu se dotkl jeho ramene, muž ho však vztekle odstrčil.
"Kde jsi jen byl, ó Flinne Mocný? Kde?" vykřikl Baildon a hlas ze mu zlomil v půli věty. "Kdybys býval chtěl, mohl jsi nás zachránit, jak jsem tě o to žádal - mohl jsi nás zachránit, kdybys nebyl takový zbabělec! Vím, že ses bál té věštby, vím to, já to vím!"
"Baildone," řekl tiše Flinn, "je mi líto, že drak zaútočil na Úvodí. Nedokážu ti ani říct, jak moc s tebou cítím…"
"A co víc," pokračoval Baildon, jako by Flinna ani neslyšel, "proč jsi toho draka nezabil tehdy před lety, když stačilo jenom chtít? Proč jsi ho nechal být? Jenom kvůli tobě je teď moje město v troskách. Jenom kvůli tobě jsou moje dcery

mrtvé." Kupec se zhroutil Flinnovi na rameno a jeho mohutnou postavou otřásaly křečovité vzlyky. Flinn se ho neobratně pokoušel utišit. Jo a Dajin stáli daleko od nich a snažili se nerušit toho muže v jeho zármutku. Pak pomalu začali uklízet rozbité zboží a skládat na místo věci, které drak nerozbil.
"Baildone, co pro tebe mohu udělat?" zeptal se Flinn, když mužovy vzlyky ustaly a Baildon se od něj odtáhl. Flinn položil ruku na obchodníkovo rameno a podíval se mu do očí. "Dovol mi tady s tebou strávit pár dní a já ti to všechno pomohu dát do pořádku."
Baildon chytil Flinna za ruku, jako kdyby jím náhle projela vlna jakési podivné síly. "Flinne!" vykřikl. "Flinne! Vždyť ty můžeš pomstít smrt mých dcer!" Velký muž upřel oči na Flinna.
Válečník ustoupil o krok zpět. "Baildone, uklidni se, prosím. Postihla tě hrozná rána. Dovol, abych ti pomohl dát tvůj obchod zpátky do pořádku, a o pomstě budeme hovořit později."
Baildon náhle vstal a Flinn ho následoval, i když ne tak zprudka. "Ne, ne. To nejlepší, co pro mě můžeš udělat, je opustit tohle místo a vyrazit za tím hadem."
"Ale tvůj domov…"
"V Úvodí není kromě mne nikdo, kdo by kdy pro tebe měl třeba jenom dobré slovo," prohlásil Baildon. Do tváří se mu vracela barva a v jeho očích zářilo horečnaté světlo. "Flinne, žádám tě, abys to udělal, alespoň kvůli mě, i když by tě lidé v tomhle městě žádali o totéž, kdyby se tě jenom odvážili oslovit a ne tě jen daleko za tvými zády pomlouvali."
Flinn si vzpomněl na všechna ta tiše šeptaná slova plná zášti a nenávisti, která zde zaslechl v minulosti, a na bodavý výsměch, který ho zdravil, když se do Úvodí vypravil naposledy. Zaskřípal zuby. Kdyby se měl zachovat jako čestný a dobrý člověk, musel by zůstat a pomáhat těm, kdo ho po celá ta léta jen zaplavovali pohrdáním. I ti z posměváčků, kteří přežili drakův nájezd, by však byli raději, aby je šel pomstít, než aby jim pomáhal znovu postavit jejich zničené domovy. Bolest minulých příkon byla zlá a neodbytná. Baildonova prosba téměř stačila k tomu, aby se váhy vychýlily ve prospěch odjezdu z Úvodí.
"Ne, Baildone, to nejde," řekl Flinn ztěžka. "Musím tady zůstat a pomoci vám. To je to, co musím udělat."
Baildon se podíval kamsi do kouta. "Flinne, to nebude tak jednoduché. Někteří z těch, co přežili, svalují všechnu vinu za své utrpení na tebe. Jednoduše potřebují obětního beránka. V Úvodí už nejsi vítán. Jestli neodejdeš, zabijí tě." Podíval se zpátky na Flinna. "A já jim v tom nebudu moci zabránit."
Flinn zaťal zuby. "Jak si přeješ," odsekl a navzdory všem svým předsevzetím se nakonec podvolil. Baildon ho vzal za ramena a zasmušile se pousmál, Flinn však varovně zvedl ruku a řekl: "Půjdu, ale nejdříve potřebujeme nějaké zásoby. A také budu muset jít do hradu Tří sluncí a požádat o to, aby mě znovu přijali do řad rytířů. Pomsta si možná vyžádá o něco víc času, než by sis přál."
"Vezmi si, co chceš, Flinne. Věděl jsem, že mě nezklameš," řekl rychle Baildon. "Co potřebuješ?"
"Jenom dost jídla asi tak na týden. Nechci, aby lidé ve městě museli kvůli nám hladovět," začal Flinn. "A kromě toho mám peníze."
Obchodník se znovu zadíval na Flinna a v jeho očích byla jenom bolest. "Zbylo nás tak málo. To jídlo se nám stejně zkazí dřív, než ho stačíme sníst. A taky vím, že to bude trvat mnohem víc než týden, než se dostanete k hradu a než se vám pak podaří najít Verdilithovo doupě. Kromě toho, to, co vám dám, bylo pro mé dcery."
Baildon sesbíral to, co Flinn potřeboval, mouku, sůl, cukr, sušené maso, nasolené vepřové, sušené ovoce a dvakrát pečený chléb a to všechno naskládal do dvou pytlů, které přehodil Kapradině přes hřbet. Úplně nakonec si Baildon ještě nenechal vymluvit, aby jim nepřidal hrnec medu, srnčí kýtu a láhev medoviny.
Zatímco obchodník skládal zásoby, Flinn si prohlížel těch pár zbývajících mečů. Žádný z nich naneštěstí nebyl magický. Flinn jeden po druhém zkoušel, jak jsou vyvážené a jaké mají ostří, a když našel jeden, který se mu líbil, hned ho hodil Johauně. Dívka si ještě zbraň sama prohlédla a souhlasně kývla. Bývalý rytíř se obrátil k obchodníkovi.
"Baildone, mám pětatřicet zlaťáků," řekl a ukázal na meč. "Bude to stačit i na ten meč?"
Baildon se upřeně zadíval na dobře kovanou zbraň v dívčiných rukou. "Dej mi třicet, Flinne, bude to za jídlo i za ten meč a budeme vyrovnáni," řekl nakonec Baildon. "Je to ten nejhorší obchod, jaký jsem kdy uzavřel, ale nikdy bych nevzal poslední peníze člověku, který jde vrátit klid duším mých dcer." Velký muž dobalil zásoby a podal je Flinnovi. Rytíř položil na pult peníze a oba muži si stiskli zápěstí.
"Děkuji ti, Fáine Flinne," řekl pevně Baildon, oči plné slz. "Přinesu ti Verdilithovu hlavu," slíbil mu Flinn. "Můžeš šiji pak pověsit třeba rovnou nad ty dveře."
"Až je zase zasadím," řekl Baildon a skoro se usmál. "Doprovodím vás na kraj města. Měli byste odejít tou stejnou cestou, jakou jste přišli. Všichni ostatní pálí své mrtvé na kopci na východ od města, a pouhý pohled na vás by možná stačil k tomu, aby na vás zaútočili. Já sám jsem tam dnes ráno pohřbil Enyd a Nauru," dodal podivně klidným hlasem Baildon.
Flinn zavolal Jo a Dajina a oba se před domem připojili k rytíři a obchodníkovi. Flinn naložil zásoby na Kapradinu a pak se už s Jo a Dajinem vydali za obchodníkem. Každý vedl svého koně a odcházeli stejnou cestou, jakou předtím přišli. Flinn rozhněvaně stiskl rty. Správně by měl projevit těm lidem svou účast a teprve potom Úvodí opustit. Místo toho se plíží městem a doufá, že ho nikdo nespatří!
Dojeli na konec městečka, aniž by někoho zahlédli. Baildon a Flinn si naposledy stiskli zápěstí a pak se beze slova rozloučili. Flinn mávl rukou, vyskočil na Ariaka a Jo i Dajin ho následovali.
"Flinne, nemáme raději jet na západ, směrem k hradu? Nebo nejdřív jedeme někam jinam?" zeptala se Johauna, když jim Flinn dal znamení, aby zastavili. Byli asi hodinu jízdy na sever od Úvodí a zmrzačenou vesnici už dávno skryly holé větve stromů. Zážitky z městečka byly pro Jo hodně nepříjemné, i když už si dokázala vzpomenout na horší zkázu - to když se páni rozhodli ,vyčistiť chudinské čtvrti Spekulára. Ubozí žebráci ze Spekulára se však o nadcházejícím ničení včas dozvěděli a utekli. Lidi z Úvodí nevaroval nikdo.

"Abych dodržel slovo, které jsem dal Baildonovi, a mohl Úvodí pomstít, musím se nejdříve pokusit najít svůj meč," řekl pomalu Flinn. Knír se mu lehce zachvěl, rytíř se opřel o Ariakovu šíji a podíval se na své společníky. "Ztratil jsem Hadobije úmyslně - proč, to vám neřeknu - lépe řečeno, prohrál jsem ho v kostkách s jedním trpaslíkem. Ten trpaslík se jmenuje Braddok Trnikrev a lepšího muže jsem nikdy nepoznal. Žije někde na sever od Úvodí a na západ od Hradové."
"Někde? To nevíš, kde přesně?" zeptala se Jo.
"Ne. Doma jsem ho nikdy nenavštívil. Víš," válečník zaváhal, "než jsem se stal lovcem, pracovali jsme nějakou dobu jako žoldnéři." Flinn sklesle pokrčil rameny. "I to byl způsob, jak si vydělat na živobytí."
"Tys prohrál Hadobije, ten nejslavnější meč, jaký kdy byl vyroben, v kostkách s nějakým žoldnéřem?" bezděky zvýšila hlas Jo. "Jak je to jenom…! A proč si myslíš, že ten… ten placený nájezdník tvůj meč pořád ještě má?"
Flinn svěsil hlavu. "Já si to ani nemyslím. Popravdě řečeno, jsem si jistý, že už ho nemá. Ale musím Braddoka najít, abych zjistil, jestli náhodou neví, kde ten meč je. Tenhle trpaslík je znám tím, že vždycky všechno ví. Také asi bude vědět, co se děje ve hradu - třeba proč Řád ještě Verdilitha nezabil nebo ho nevypudil ze země, koho si vzala Yvaughan a jestli už se jí narodilo to dítě, jak říkal Brisbois."
Jo překvapením jako by celá ztuhla. "Takže tím chceš říct, že se budeme uprostřed zimy plahočit po Vlčích kopcích, dokud nenajdeme jednoho trpaslíka?" zeptala se sarkasticky.
"Přesně tak. Já vím, jak ho najdeme, a nebude to ani moc daleko," trochu nabručeně opáčil Flinn. "Pojedeme pořád na sever kolem Hradové a u skály, které se říká Zřícený oblouk, se obrátíme na západ. Tím směrem se dostaneme k Braddokovi a zároveň to bude směr, kterým leží hrad."
"A co Karleja?" zeptal se skoro šeptem Dajin. Jo a Flinn se na něj tázavě zadívali.
"Karleja?" zeptala se Jo.
"Říkals přece, že Karleja bydlí asi na sever a trochu na východ od hradu," připomenul chlapec Flinnovi. "Nemohli bysme se zastavit taky u ní?"
"Také jsem na to myslel, ale rozhodnu se podle toho, co řekne Jo," řekl ztěžka Flinn a pak se podíval na dívku. "Jo, já dobře vím, jak moc se tam chceš dostat."
"A ty ne?" odpověděla otázkou Jo.
Flinn svraštil obočí. "Čekal jsem sedm let, tak bych snad mohl čekat ještě pár dnů." Položil ruku na dívčino rameno. "Jo, jestli chceš, můžeme jet rovnou ke hradu. Vím, že pro mladé lidi je čas drahý. Chtěl jsem jít za Braddokem jenom proto, abych mohl najít svůj meč, protože bez Hadobije Verdilitha neporazím." Válečník potřásl hlavou. "A jestli tam na nás čekají potíže - jestli na nás Brisbois a jeho muži čekají, jako že asi ano, pak bych se cítil mnohem lépe s Hadobijem v rukou. Pochopitelně přepokládám, že ho někde cestou od Braddoka k hradu najdeme."
Jo chvíli mlčela a přemýšlela. "Ještě si pořád myslíš, že by nám Karleja mohla ukázat, jak pomocí těch abelátových kamenů nahlédnout do minulosti?"
"Pořád," přisvědčil Flinn.
"Tak v tom případě by asi bylo nejlepší to udělat tak, jak říkáš," nechala se nakonec přesvědčit Jo. "Nejdřív Braddok, pak bláznivá Karleja a pak hrad. Jestliže se nám podaří předvést Radě ty kameny, budeš přijat zpátky mezi rytíře mnohem rychleji - a já se také mnohem rychleji stanu panošem." Jo se trochu unaveně pousmála.
"Velmi správně," rychle ukončil rozhovor Flinn. "Zpátky do sedel! Do večera bychom měli být za řekou."
Soumrak je zastihl na sever od Hradové. Nedlouho předtím našli kousek od místa, kde se Hradová dělila na Horní Hradovou a Strmou, v široké řece mělký brod a přešli na druhou stranu. Flinn už ve Vlčích kopcích nebyl hodně dlouho a necítil se mezi těmi vrchy nejlépe. Vlčí kopce byly rozeklaný, zrádný masív, domov obrů, černých medvědů, orků a podobných stvoření. Řád tří sluncí musel v těch místech hodně často zkoušet, jak dobře jeho koště ještě mete. Flinn nařídil chlapci, aby se postaral o zvířata, a on sám a Jo postavili stan a upravili tábor. Flinne se přitom stále neklidně rozhlížel po nebi.
"Děje se něco, Flinne?" zeptalo se děvče.
"Mám takový špatný pocit," odpověděl Flinn. "Zatím ještě nezapaluj oheň. Než přijde noc, ještě se kolem trochu porozhlédnu."
Jo kývla a Flinn tiše opustil tábořiště. S taseným mečem v ruce začal systematicky prohledávat snad půlmílový půlkruh úbočí kolem tábora. Utábořili se na břehu, takže jim záda chránila hluboká voda. Do rána se přes řeku odváží vydat jen máloco, a za úsvitu už budou pryč. S kopci kolem to však bylo něco úplně jiného. Jako by ty hory byly až příliš tiché, jako by jimi putovalo cosi, co dokázalo umlčet všechny hlasy v širokém okolí. Flinn se v duchu proklínal za to, že se Baildona nezeptal, co se na sever od Úvodí tou dobou dělo. Bylo nepsaným pravidlem, že žádný z lidských či jim podobných kmenů přes Vlčí kopce v zimě neputoval, na to byly příliš divoké. I tak ale mohla těmi místy procházet malá skupina orkských lovců nebo zvědů.
Válečník prohledával les tak dobře, jak to jen za soumraku šlo. Vítr vanul od jihu a vzduch byl vlhký. Ráno určitě přijde sníh. Flinn se zachmuřil. Vlčí kopce nebyly místem, kde by člověku bylo radno přečkat sněhovou bouři. Flinn mohl jen doufat, že jeho odhad síly přicházející bouře nebude správný. Když se bývalý rytíř přesvědčil, že jejich táboru bezprostředně nehrozí žádné nebezpečí, vrátil se ke svým společníkům.
"Viděl jsi něco?" zeptala se Jo a podala Flinnovi kus uzeného vepřového a krajíc chleba. "Měla jsem pocit, že dneska večer by oheň nemusel být užitečný," řekla, snad aby se omluvila za studené jídlo. Pak se společně s Dajinem dali do jídla.
"Díky," řekl Flinn. "Neviděl jsem nic. Ten pocit ale pořád ještě mám, i když to možná bude jenom tím počasím. Zítra přijde bouře. Řekl bych, že by bylo nejlepší vyrazit ještě před úsvitem," dodal Flinn a hladově se zakousl do svého jídla. "Až dojíte, běžte spát. Já budu chvilku hlídat."
"Probuď mě o půlnoci - vezmu si druhou hlídku," řekla Jo, ještě než zmizela za Dajinem v malém stanu.

"Jenom když to bude nutné," zavolal za nimi Flinn. Když dojedl, ještě jednou obešel tábořiště. Potom se podíval na Ariaka, Kapradinu a Johaunina grošovaného valacha, kterého Jo pojmenovala Karsi. Proč, to odmítala prozradit.
Flinn držel hlídku několik dlouhých hodin, neúnavně přecházeje po obvodu tábořiště. Jeho myšlenky se neustále vracely ke krvavému masakru v Úvodí. Úvodští mrtví Flinnovi tvrdě připomněli, jak děsivá je drakova krutost. Za těch posledních sedm let na tu hrůzu jako by zapomněl. Verdilith byl hrozbou pro celý kraj, a Flinn se té hrozbě musel postavit. A nebo by alespoň měl zjistit, proč se Řád s drakem stále ještě nevypořádal. Podle práva měl Řád tří sluncí chránit všechny obyvatele kraje. Když Flinna vyloučili z Řádu, zároveň ho tím zbavili i této povinnosti. Bylo mu přísně zakázáno jakýmkoli způsobem jednat jako rytíř, neboť se rytíři obávali, že jeho činy by mohly pošpinit svatost Řádu. Pokud mi odepřou vstup do Řádu, možná by mi alespoň mohli pomoci vystopovat Verdilitha, pomyslel si Flinn. Znám Verdi-lithovo myšlení mnohem lépe než kdokoli jiný.
O půlnoci se naposledy prošel kolem tábora, v kopcích však bloudilo jen pár vlků. Flinn tiše vstoupil do stanu. Rozhodl se, že Jo na hlídku nakonec nepošle.
Bývalý rytíř si vybral jednu stranu stanu, Jo druhou a Dajin spal uprostřed. Flinn mu nařídil, aby spal mezi oběma dospělými. Válečník se uložil mezi kožešiny a okamžitě poznal, že vedle něj neleží chlapcovo hubené tělíčko.
"Dajine? Dajine?" zašeptal třesoucím se hlasem Flinn.
Chlapec mu odpověděl jen klidným oddechováním. Pak se ale ospale ozvala Jo: "Dajin spí, Flinne, a dokud jsi byl venku, spala jsem taky."
"Co děláš uprostřed?" zeptal se Flinn a neobratně si pokoušel protáhnout náhle ztuhlé svaly.
"Řekla jsem Dajinovi, že mi ráno bývá často zima, a on se mi nabídl, že si se mnou vymění místa. Já jsem souhlasila. Mám teď jít na hlídku?"
"Ne, to nebude třeba. Tam venku nic není." Flinn se převrátil na druhý bok a přemítal, proč se mu pořád neleží pohodlně.
"Díky," zamumlala Jo. Obrátila se mezi kožešinami a její hlava nečekaně našla prázdné místo pod jeho ramenem. Jednu ruku položila Flinnovi na hruď. Flinn by v tu chvíli ze všeho nejraději věděl, jestli je přes šaty, které měl na sobě, cítit prudké bušení jeho srdce. Skoro bezděky ji vzal kolem ramen.
"Vyprávěj mi o těch dobách, kdy jsi byl žoldnéř. O tom se v pověstech nic neříká," zašeptala ospale Jo a její dech zahříval jeho prochladlé tělo.
"Vlastně se o tom ani moc vyprávět nedá," řekl tiše Flinn. Prsty zamyšleně přejížděl po dívčině paži. "Vyhnali mě z hradu a všechno, co jsem měl, byly moje šaty. Neměl jsem žádné peníze a skoro vůbec nic k jídlu. Zakrátko jsem se ocitl v úplné bídě. Bývalého rytíře mnoho lidí nepotřebuje."
"Jenom možná jako nájemného žoldnéře," dodala Jo. Jedním prstem si pohrávala s koženým řemínkem na jeho košili.
"Správně," povzdechl si Flinn. "Braddoka jsem potkal v jedné hospodě v Riflianu, tam za Radlebskými lesy. Dali jsme se do toho spolu, i když ne hned. To, že mě vyloučili z řad rytířů, ho vůbec nezajímalo, i když o tom určitě musel slyšet." Ve Flinnově hlase se objevily zasmušilé tóny. Měsíce, které následovaly po jeho vyloučení z Řádu, byly těmi nejhoršími v jeho životě. V každém městě a v každé vesnické krčmě slyšel příběh o svém pádu a mnozí lidé ho vítali posměchem či dokonce shnilými rybami a zeleninou. Když se dostal do Riflianu, bylo jeho ponížení úplné.
"Vyprávěj dál," zašeptala Jo. Flinnovi se zazdálo, že mladá žena pomalu usíná, v jejích zádech však stále ještě cítil napětí.
"Toho večera jsem naprosto zničený došel do jakési hospody U Oháňky," pohrdavě si odfrkl Flinn. "Měl jsem chuť se s někým poprat, a Braddok a jeho kumpáni to hned poznali. Samozřejmě věděli, kdo jsem, a to jim jen dodalo chuti. Na tom ale nezáleží - nakonec jsem je zle urazil. Podle jejich vzhledu jsem hned poznal, že to jsou žoldnéři. Řekl jsem jim, že dokonce ani já bych nikdy neklesl tak nízko, abych musel dělat tu práci, co dělají oni." Flinnova poslední slova zněla hodně zasmušile.
Ve tmě cítil, jak se Jo obrací a hledí na něj, stan však byl utopený v neproniknutelné černi a Flinn jí neviděl do očí. Stále měla ruku na jeho hrudi a Flinn náhle zjistil, že se té ruky chce dotknout. Smutně stiskl rty a dotkl se jejích prstů.
"Co bylo dál?" chtěla vědět Jo.
"Braddok a ti ostatní mě zbili jako štěně. Byl to ten nejhorší výprask, jaký jsem kdy dostal," řekl Flinn. "Ale když bylo po všem, Braddok ke mně natáhl ruku a zvedl mě na nohy. Řekl mi, že mi koupí jídlo a džbán piva, a já jsem souhlasil. Byl jsem hrozně hladový, a myslím si, že on to věděl. Při jídle mi řekl něco o sobě a o tom, jak se připojil k těm ostatním. Zeptal se mě, jestli bych se k němu nepřidal, a já jsem tu nabídku přijal. To byl můj první den žoldnéře."
Jo se znovu přitulila k jeho hrudi a pomalu ji začal přemáhat spánek. "A proč se stal žoldnéřem Braddok?" zamumlala.
Flinn ji pohladil po vlasech a řekl: "Pro dnešek to už stačilo, Jo. Je čas jít spát."
Neřekla nic a ze tmy byl slyšet jenom její tichý dech.
Flinn vždycky měl zvláštní schopnost probudit se, kdykoli si to přál, ať už to bylo za úsvitu, uprostřed noci nebo půl hodiny po tom, co zavřel oči. Tentokrát se probudil, když byla ještě skoro tma. Ve stanu ještě vládla černá noc, bylo však načase, aby vstali a vydali se dál. Flinn se pomalu a opatrně vyprostil z kožešin, aby dopřál Jo a Dajinovi ještě pár chvil drahocenného spánku. Vyšel ze stanu a prošel se kolem tábořiště, aby si protáhl ztuhlé svaly.
Úsvit přicházel pomalu. Údolí řeky a Vlčí kopce kolem ještě stále halila hustá tma. Válečník se celý prohnul a cítil, jak se mu kosti vracejí tam, kam patřily. Kopce kolem byly tiché - nepřirozeně tiché. Flinn se rozhlédl po krajině - podíval se na západ, na jih, na východ a na sever.
V tom okamžiku ucítil, jak se mu vlasy na zátylku ježí děsem.
Směrem k táboru se pohybovalo snad víc než tucet postav, ještě černějších, než byly kopce kolem. Flinnovy smysly se rychle probudily a válečník zanedlouho uslyšel vrzání kůže a cinkání kroužkového brnění, jak jednotlivé stíny zvolna měnily svou polohu. Pomalu se blížily, i když kráčely stále velmi obezřetně. Alespoň to je dobré, pomyslel si Flinn.

Nejsou si jistí. Ještě stále tomu můžeme uniknout. Flinn si náhle až víc než silně uvědomil, že má za sebou brod, a na místě se proklel za to, že den předtím nedošel dál do lesů. Ať už bylo to, co se k němu blížilo, cokoli, chtělo to překročit Hradovou, a toto byl jediný brod široko daleko.
Paprsky vycházejícího slunce se odrážely od železných sekyr a hrotů oštěpů. Stíny se blížily a v temnotě už bylo možné rozeznat i jejich tváře. Zuby těm stvořením vystupovaly z dlouhých dolních čelistí na palec vysoko a jejich nosy byly krátké a rozpláclé.
Flinn pomalu sáhl za sebe a odtáhl celtu u vchodu do stanu. "Vstávejte! Musíme dál!"

Kapitola 9

Z DÁLKY ZAZNĚL VÁLEČNÝ BUBEN A JEHO jediné zadunění rozechvělo ranní vzduch. Jeho zvuk nenechal nikoho na pochybách, že se ze severu, tedy z bližší strany řeky, blíží nějaký kmen. Buben zazněl podruhé a pak potřetí. Každé další zadunění bylo silnější než to předchozí, a na to třetí odpovědělo jasné zatroubení rohu, které k táboru dolehlo odněkud ze severozápadu. Jsou to dvě skupiny, a za chvíli se sejdou, uvědomil si Flinn. Jo a Dajin se vyškrábali ze stanu a postavili se vedle Flinna. Všichni se zadívali na sever, směrem k hřebenu Vlčích kopců.
"Orkové!" sykl Flinn a ucítil, jak mu po zádech přeběhlo krátké zachvění. "Podle těch zvuků jsou to celé dva kmeny!"
Pohnul za zády nataženým palcem a tiše řekl: "Jo, přiveď naše zvířata." Hned potom se společně s Dajinem dal do strhávání stanu, ačkoli ani na chvíli neodvracel oči od severu. Kdyby orkové zaútočili, nařídil by utéct ke zvířatům a prchat směrem na Úvodí. I když by v tom případě neměli sedla a uzdy, měli by být s gryfem, koněm a mulou stále s to uniknout svým pronásledovatelům. Flinn dokonce chvíli uvažoval o tom, že nechá být stan i zásoby a zavelí k ústupu už v okamžiku, kdy bude mít Jo jejich zvířata připravená, způsob, jakým orkové pochodovali, však byl nanejvýš podivný. Proč vůbec ještě nezaútočili? ptal se Flinn neklidně sama sebe. Díky tomu, že se rozhodl zůstat, mohl na tu otázku najít odpověď.
Přicházel den, zamračené nebe však stále vydávalo jen málo světla. Flinn udiveně sledoval orky, bránící jim v cestě na sever, a zároveň se snažil pozorovat řeku na jih od něj. Orkové se o něčem přeli. Jeden z jejich bojovníků zvedl oštěp a ukázal na Flinnův tábor .Jiný zvedl dlouhou tyč, na které byl upevněný roztrhaný červený cár. "Prapor Velkého Kruta," řekl polohlasem Flinn. Ork se zástavou v ruce udeřil toho, který ukazoval na jejich tábor, a něco na něho křičel. Díky tomu, že znal něco málo z jejich řeči, Flinn pochopil, že se orkové hádají o tom, co mají udělat. "Proč jenom váhají?" ptal se nahlas Flinn. "S námi by přece nemohli mít potíže." Otočil se a rychle začal nakládat zásoby na Kapradinu. Pak se mu najednou podařilo zachytit slova "…jen na jih od toho, ne na sever." Ten ork zcela bezpochyby mluvil o Hradové, ale proč? To je tak poděsil pohled na lidi, kteří se odvážili vydat v zimě do Vlčích kopců? Copak měli rozkazy, podle kterých nesměli bojovat na sever od řeky? A jestli ano, tak proč?
Flinna náhle osvítila intuice, která ho přiměla k rozhodnutí zůstat na místě a neutíkat do Úvodí. Už se mu koneckonců nepodařilo zabránit drakovu nájezdu - ještě aby teď přivedl na zpustošené Úvodí celé dva kmeny orků. Kromě toho, kdyby se on, Jo a Dajin vydali směrem na jih, orkové by je jen stále pronásledovali. Když pojedou dál na sever, může se stát, že orkům v divočině Vlčích kopců nakonec uklouznou. Kdyby se jim podařilo zůstat nalevo od Hradové, mohli by pro ně být nebezpeční jen orkové ze severozápadu - tedy kmen vedený Krutém. "Jeden kmen orků je mnohem lepší než dva," prohlásil Flinn, zatímco přesouval po zádech své muly pytel se zásobami. "A zvlášť tehdy, když ten druhý vede Maziliz." Věděl, že Mazilizovi orkové by jim nedarovali ani píď země.
Bývalý rytíř zavázal poslední uzel a dobře upevnil stan na Kapradininých zádech. Opět ho napadlo, že by mohl nechat zásoby na místě a utéct pryč, snad na západ. Naprosto však netušil, co by je tím směrem mohlo čekat, a rozhodl se, že bude lepší, když se postaví tomu, co znají, než tomu, co neznají. Ušklíbl se. I když se nám podaří utéct těm orkům tady dole a těm, co jsou poschovávaní v okolních kopcích, stejně asi nakonec zajdeme někde ve Vlčích kopcích. Ty hory jsou dost zrádné i v létě, a za zdejší kruté zimy dvojnásob. "Byla to pěkná hloupost, brát sem Johaunu a toho kluka," rozčileně si vyčetl Flinn.
Sehnul se a přitáhl Ariakovi podpěnku, protože stále ještě doufal, že se stačí vydat na cestu dříve, než se orkové přestanou přít. V tu chvíli se však orkové znovu shlukli do jednoho houfu a vydali se na pochod. To nám uvolňují cestu, nebo se na nás chystají zaútočit? dost uštěpačně se ptal sám sebe Flinn.
Horami zaznělo další zadunění bubnu. Přicházelo ze západu, z mnohem větší dálky než to předchozí. Tomuto bubnu odpověděl třemi údery další z východu. Flinn spěšně vyskočil do sedla.
"Jeďte za mnou a držte se těsně za Ariakem!" zasyčel na Jo a Dajina a v očích se mu zablýskalo. "Neukazujte jim, že se jich bojíte, a za žádnou cenu nezůstaňte sami!" Flinn zabořil paty do Ariakových boků a gryf vyrazil na sever. Jo a Dajin ho bez váhání následovali, i když si Flinn byl téměř jistý, že Jo ten směr hodně překvapil.
Na ty stvůry platí mnohem víc útok než obrana, pomyslel si Flinn, když společně s Jo a chlapcem pádili kolem orkských průzkumníků. Ti rozčileně mávali oštěpy, cenili zuby a hrozili, že na Flinna a jeho společníky zaútočí, jejich vůdce jim však pohrozil holí a orkové se zase stáhli. Proč na nás jenom neútočí? divil se Flinn, odpověď však nebyl schopen najít, a tak jenom přemýšlel, jak dlouho ještě orkové zůstanou stát.
Jel stále v čele a vedl Jo a Dajina podél Hradové směrem na sever, tak rychle, jak to jen jejich zvířata na kamenité zemi dokázala. Pravý bok jim chránila řeka - z toho směru na ně nic nemohlo překvapivě zaútočit. Řeka byla široká a proud silný, a na březích přitom leželo tak málo sněhu a byly tak dobře schůdné, že Flinn, Jo a Dajin mohli ujíždět jako s větrem o závod. Kus od nich směrem na západ stála krajní hlídka orků a nespouštěla je z očí, vysílajíc kupředu běžce, aby s Flinnem a jeho společníky drželi krok a sledovali, kam zamíří.
"Proč jsou orkové v zimě v horách?" zakřičela Jo na Flinna, když se její kůň dotáhl na Ariaka. "To začala válka?"
Flinn zavrtěl hlavou. "Nevím. Tady v okolí žijí dva kmeny, jeden směrem na sever a na západ a jeden na východ od nás, na druhé straně Hradové. Jestliže spolu chtějí válčit, možná táhnou k řece, aby na to měli víc místa."

"Opravdu si myslíš, že sem jdou právě proto?" nedala se tak lehce odbýt Jo.
"Orkové jsou banda lenochů. To by pro to museli mít víc než pádný důvod, aby šli do války uprostřed zimy," opáčil Flinn. "Tato zima zatím byla hodně tuhá, a možná se tam jenom shromažďují, aby se společně vypravili za jídlem.
"Proč jedeme na sever, a ne do Úvodí?" zeptala se Jo.
"To ti vysvětlím, až budeme mít chvilku klidu a zastavíme. Zatím nám nezbývá než doufat, že jsem se rozhodl správně," řekl Flinn. "Teď musíme jet, a už nechci slyšet žádné vyprávění." Znovu udeřil Ariaka patami do boků. Gryf se rozběhl ještě rychleji než předtím. Flinn stále ještě slyšel bubny, kterými si orkové předávali zprávy, i když teď už zněly mnohem slaběji. Co ale orkští náčelníci přesně plánovali, o tom neměl Flinn ani tušení.
Válečník si všiml jednoho orka, běžícího po kopcích nalevo od nich. Běžec se držel na dohled prchající trojice, dokud se nesetkal s dalším orkem. Ten se jich zase držel tak dlouho, dokud se nesetkal s třetím. Flinn by v tu chvíli velmi rád věděl, jak dlouho je tak orkové ještě budou sledovat. Tušil, že Krutův kmen putuje k jihu někde na západ od nich, zatímco on, Jo a Dajin jedou na sever. Také tušil, že krajní hlídky, skládající se z běžců, budou pořád nedaleko, dokud neminou celý kmen. Flinn se ušklíbl. Byl si jistý, že než k něčemu takovému dojde, orkové vyšlou pár vojáků, aby je pobili. Koneckonců ho zaráželo, že to stále ještě neudělali.
Hodiny ubíhaly a Flinn stále udržoval to zničující tempo, které nasadil zpočátku. Ariakova opeřená hruď byla navzdory chladu pokrytá kapkami potu a dech mu vyrážel z hrdla v krátkých zasípěních. Gryf nebyl stavěný k běhu, a už vůbec ne k tomu, aby dlouhou dobu udržoval tak šílené tempo. Flinn se ohlédl a zjistil, že dívčin kůň je pořád v dobrém stavu a že se mu Kapradina, ačkoli má trochu potíže, stále drží po boku. Ariak byl sice statečný, nicméně na takovou hroznou rychlost nemohl být v žádném případě zvyklý. Flinn ale hnal unavené zvíře neúprosně kupředu.
Zamračené nebe se náhle roztrhlo a vypustilo sníh, který Flinn očekával už den předtím. Z mraků se snášela jedna vlna bílých vloček za druhou a řítila se k zemi s tichou zběsilostí. Zvedl se vítr a hnal sníh po nechráněných březích řeky jezdcům přímo do tváří. Nápor vichru pronikal Flinnovi kožešinovou kápí, bral mu dech od úst a přehlušoval všechno kolem svým děsivým řevem. Flinn si zakryl rukou oči a rozhlédl se po obou březích řeky. Skalnaté předhůří pomalu přecházelo ve skutečné hory. Před nimi se mezi balvany divoce hnala Hradová. Břehy řeky se ve stále zuřivější bouři stávaly zcela neschůdnými. Nebude to dlouho trvat a Flinn, Jo i Dajin se budou muset vydat do Vlčích kopců nad řekou.
Flinn se podíval po těch několika orcích, kteří ještě byli v dohledu směrem na západ od nich. Výhled mu však zakryly stromy, skály a padající sníh. Bývalý rytíř doufal, že se tou dobou už dostali na konec orkské kolony. Běžec, který je v tu chvíli sledoval, už byl v pořadí sedmnáctý. "Copak se ti orkové roztáhli až nahoru k Vévodově pevnosti?" ptal se sám sebe Flinn.
Ariak se sice stále snažil udržet nasazené tempo, síly mu však zjevně ubývaly. Břeh Hradové už byl příliš příkrý na to, aby se po něm dál pokoušeli jet, a tak Flinn otočil Ariaka směrem ke kopcům a zpomalil. Nad řekou byl vítr ještě mnohem silnější než dole na břehu. "Je to buď jistá smrt tam na tom srázu nad řekou nebo jistá smrt mezi zástupem orků," zamumlal Flinn a několikrát zachmuřeně pokýval hlavou. Chvíli uvažoval, jak dlouho ještě asi budou muset putovat na sever, dokud nebudou muset odbočit na západ směrem k domu Braddoka Trnikrve. Dobře věděl, že otočit se na západ teď, když byli orkové všude kolem, by se rovnalo sebevraždě. Kdyby ho ovšem donutili zajet až za Zlomený oblouk, a teprve potom by se mu je podařilo setřást, musel by se otočit a jet hodný kus cesty po vlastních stopách zpět.
Válečník ještě víc zpomalil. Kamenitá, sněhem pokrytá země a sněhová bouře zvířatům nedovolovaly jít ani o zlomek kroku rychleji. V záplavách sněhu se Flinnovi orkští běžci ztratili z očí. Bývalý rytíř si však byl jistý, že nezmizeli, a byl stále ve střehu. Postavil se ve třmenech a neklidně se zadíval směrem k západu.
Pak k němu přes vytí větru dolehlo dlouhé, jasné zatroubení. Roh zazněl ze západu, a nebyl příliš daleko. Flinn okamžitě Ariaka zadržel a Jo se mu zastavila po boku. Oči měla rozšířené strachem a lapala po dechu. Flinn se dotkl její ruky na znamení, aby mlčela, a soustředěně čekal na odpověď, o které věděl, že musí přijít. Skutečně přišla - bylo jí krátké, ostré zatroubení. Ozvěna a všepohlcující sníh však způsobily, že Flinn nebyl schopen rozpoznat, odkud ten zvuk přišel. Rozhodně to však nebylo daleko. Popravdě řečeno, trubač byl až příliš blízko. Orkové je dohánělí a byli ještě blíž, než se Flinn obával.
"Znamená to to, co si myslím, že to znamená?" zeptala se Jo a její hlas sotva pronikl řevem bouře. "Jdou po nás?"
"Ano," přikývl Flinn. "Kmen na západ od nás vede ork, kterému říkají Krut. Jeho lidé už jsou v bezpečí daleko za našimi zády a Krut za námi vyslal hlídku, aby se nás zbavil." Kousek od nich zastavil Kapradinu Dajin. Chlapec byl téměř schovaný mezi pytli se zásobami a z Flinnovy huňaté kožešinové vesty mu vykukovala jen hlava.
"Flinne, to přece už nemůžeme dlouho vydržet." Jo mávla rukou směrem k mrakům a pak ukázala na gryfa. "Ariak za chvíli padne vyčerpáním."
Gryf byl pokrytý zpěněným potem, nohy měl každou hodinou nejistější a celý se třásl vyčerpáním. Flinn chvíli uvažoval nad tím, jakou možnost si má zvolit. Orkská hlídka šla po jejich stopě a bouře se rychle měnila na skutečný hurikán. Noc měla přijít za necelé dvě hodiny a po soumraku by už nemohli jet dál. Museli se těm orkům postavit, protože jinak by neměli žádnou šanci.
"Orkové jsou příliš blízko na to, abychom mohli doufat, že jim ujedeme, a už vůbec ne teď, když je Ariak tak vyčerpaný. Jeďte těsně za mnou a buďte připraveni na všechno," rozhodl se náhle válečník. Jo vytáhla meč a položila si ho na klín. Flinn souhlasně kývl. "Jo, až budeš na někoho útočit, nesnaž se použít tu oháňku. Nechej si to jenom pro případ, že bys musela utíkat. Říkala jsi, že magie té věci už slábne, a já bych byl rád, kdyby ses v boji naučila spoléhat jenom na sebe a svůj meč."
Jo přikývla a pak se zeptala: "Myslíš si, že nás v téhle bouři najdou?" Hlas se jí nepatrně zachvěl, v očích však měla jen rozhodnost a odhodlání.

Flinn se nevesele usmál. "Když je my najdeme dřív, tak ne." Ještě jednou kývl hlavou v uklidňujícím gestu směrem k oběma svým společníkům a pak sesedl. Vzal Ariaka za uzdu, otočil ho a zamířil zpátky přes kopec stejnou cestou, jakou předtím přišli. Jo a Dajin ho mlčky následovali.
Válečník tiše vytáhl svůj meč. Poplácal Ariaka po šíji a v hloubi duše doufal, že gryf ještě chvíli vydrží. Pak bývalý rytíř pronesl děkovnou modlitbu k Tarastii - za to, že mu dala příležitost pomstít se na orcích, kteří ho pronásledovali. Byl rytířem Řádu tří sluncí víc než dlouho a společně se svými muži často bojoval jak s Krutovými, tak s Mazilizovým orky. Když mu dnes bude Nesmrtelná Tarastia nakloněna, mohl by pomstít přinejmenším několik jejich zločinů.
I když byl jeho cit pro čas hodně narušený neustávající bouří a řevem vichru, Flinn narazil na orkský oddíl mnohem dříve, než by kdy očekával. Neuplynulo ještě ani dvacet minut od chvíle, kdy se obrátili, když se Ariak lehce dotkl čenichem pánova ramene. Flinn se okamžitě otočil a mávl na Jo a Dajina, aby seskočili ze sedel. Pak podal Ariakovu uzdu chlapci a ukázal mu, aby odvedl všechna zvířata pryč z cesty. Chlapec neřekl ani slovo a zmizel v záplavách sněhu. Flinn sešel ze stezky, chytil Jo za ruku a odvedl ji do úkrytu pod vysokou skálou. Pokud se Ariakův čich nemýlil, zanedlouho narazí na orkskou hlídku, kráčející v bouři po jejich stopě.
Bývalý rytíř zašeptal Jo do ucha: "Počkej, až přejdou kolem. Překvapíme je zezadu, a když budeme mít trochu štěstí, dostaneme jich většinu hned první nebo druhou ranou. Víc než pět nebo šest jich nebude. Snaž se mířit co nejlépe, a pamatuj si to, co jsem říkal o tvém meči."
Dívka přikývla. Flinn viděl, že se třese, její oči však byly jasné a odhodlané. Tak to je dobrá zpráva, pomyslel si Flinn, přesně tak by to mělo být. V tu chvíli se před nimi z bouře vynořil ork, pak druhý a hned nato třetí. Byli hodně podobní lidem -stejně vysocí jako Flinn, ovšem o hodně mohutnější, a na sobě měli neuměle vyrobené brnění. Na hlavách měli přilby z tlusté vařené kůže, zpola zakrývající i jejich ploché obličeje. Pod přilbami se daly rozeznat jen dlouhé žluté zuby a malá, korálkům podobná očka. Orkové vypadali, jako by je ze všeho na světě zajímala jen stopa, po které šli. Sníh a vítr rychle zakrývaly stopy, které po sobě před necelou hodinou zanechala zvířata patřící Flinnovi a jeho přátelům, a tři orkové se jen dlouho skláněli nad sněhem a hádali se, kterým směrem mají jít.
Největší z orků začenichal ve sněhu a Flinn ztuhl. Ten netvor byl stopař, ork, který dokázal sledovat stopu nepřítele jen podle jeho pachu. Někteří stopaři dokázali najít stopu i navzdory sněhu a dešti a někdy i týdny po tom, co pronásledovaný tím místem prošel. Flinn si nervózně stiskl zuby vnitřek tváří. Toto byl jeho první cíl.
Jo se po válečníkově boku celá napjala a Flinn jí položil ruku na rameno. Před nimi se objevili další dva orkové. Zastavili se vedle těch tří, co klečeli ve sněhu a nahlas se hádali. Flinn z jejich řeči pochopil, o co jde - orkové přišli na místo, kde se od Flinna a Jo oddělil Dajin.
"Ti napravo jsou moji, ty si vezmi ty ostatní," zašeptal Flinn, pevně sevřel jilec meče a čekal, až hádka dostoupí vrcholu.
"Teď!" sykl válečník a vyrazil vpřed. Jeho meč zasvištěl k orkům, stojícím napravo, a v tentýž okamžik Flinn uslyšel, jak se nalevo od něj střetl dívčin meč s brněním dalšího z orků. Ostří Flinnovy zbraně se v širokém oblouku sneslo na záda nic netušícího stopaře. Příšera se už nikdy neměla dozvědět, co ji bezmála rozťalo v půli. Ork se zhroutil tam, kde stál, a jeho krev obarvila čerstvý sníh.
Zbývající orkové zařvali hněvem a překvapením. Flinn zahlédl, jak se jeden z nich vrhá na Jo, už ale neměl čas na to, aby na ni zavolal. Všichni ostatní orkové se na něj vrhli s oštěpy v rukou. Flinn se obratně vyhnul hrotům oštěpů, máchl mečem a jeden oštěp se mu podařilo zlomit. Zbývající dva srazil k zemi. Ork, kterému Flinn zlomil oštěp, se prudce otočil a skočil na válečníka se zubatou dýkou v uzlovatých rukou.
Flinna ten náraz srazil na zem a nezbylo mu, než s orkem zápasit v hlubokém sněhu. Pak se mu ho podařilo chytit za ruku s dýkou. Zkroutil netvorovi zápěstí a tiskl ho tak dlouho, dokud čepel nepronikla do nepřítelových zad. Ork zasténal bolestí. Jeho dva druhové s oštěpy se zařváním znovu zaútočili. Flinn se převalil na záda a orka si přetáhl přes hruď. Oštěpy se zabodly přímo do prsou nepřítele. Flinn se s největším úsilím rychle vyprostil zpod padlého orka a jen tak tak unikl novému útoku oštěpů, bleskurychle vytažených z mrtvého těla. Válečník ustoupil o několik kroků a meč držel napřažený před sebou.
Po jeho boku se objevila Jo. Flinn byl rád, že ji vidí nezraněnou. "Kus dál číhají ještě další dva," zakřičela na něj.
"Však oni zaútočí, neměj strach," zabručel Flinn. Ani to ale nestačil dořící a jeden z orků s oštěpem se vrhl na Jo. Dívka uskočila stranou a sama zaútočila. V tentýž okamžik další z orků vyrazil proti Flinnovi. Flinn přiskočil k němu, chytil násadu jeho oštěpu a zatáhl. Stvůra naběhla na jeho čekající meč. Flinn škubl rukou a bestie padla mrtvá k zemi.
Z vířícího sněhu před ním se vynořili další dva orkové. V rukou měli válečné sekyry a jejich rány pršely na Flinna jako hustý liják. Flinn jim nastavil meč a ze všech sil vzdoroval váze těžkých zbraní svých protivníků. Jo měla dost starostí se svým vlastním soupeřem a Flinn od ní nemohl očekávat žádnou pomoc. Ti dva, se kterými bojoval, už nejspíš hodně dlouho válčili společně, protože jejich útoky byly víc než dobře secvičené. Jeden máchl sekyrou a ten druhý ho o okamžik později následoval. Flinn zaskřípal zuby a zlověstně se usmál. Ten souboj mu konečně rozehřál krev. Bránil se oběma sekyrám a zároveň se pokoušel najít cestu skrz obranu svých protivníků.
V mezeře mezi Flinnem a orky se sekyrami náhle vybuchla veliká koule jasně oranžového světla. Malá očka obou orků se úžasem otevřela dokořán a netvoři zaječeli strachy. Ohnivá koule chvíli nehybně visela ve vzduchu, pak se zhroutila do sebe samé a na jejím místě se objevily tři bílé holubice. Malí bílí ptáci se okamžitě vrhli na orky a zcela je zmátli. To musel být Dajin! uvědomil si Flinn a koutkem oka zahlédl chlapce, jak stojí opodál s rukama nataženýma k jejich protivníkům. Válečník vyrazil vpřed a mohutně se rozmáchl. Jeden z orků padl jako podťatý s hlavou skoro odseknutou od těla. Flinn vedl meč dál, otočil ho však tak, aby zasáhl druhého orka jen plochou stranou. Netvor pustil sekyru a skácel se do sněhu.
Flinn se otočil, aby pomohl Jo s posledním z orků, ta ale v tu chvíli právě vytahovala svůj meč z nepřítelova břicha. Na tváři měla krutý úsměv, na tak nezkušeného bojovníka přinejmenším neobvyklý. Tomu děvčeti se ta rvačka ještě líbila.

Jo otřela meč o orkův kožený pancíř a jistým krokem se vydala k Flinnovi. Flinn měl radost. Ta mladá žena zabila dva orky a přitom neutrpěla ani to nejmenší zranění. K Flinnovi, stojícímu nad sraženým orkem, přiběhl také Dajin.
"Proč jsi ho nezabil?" Jo si všimla, že ork pohnul hlavou, a šťouchla do něj špičkou boty.
"Chci se ho zeptat, proč jsou orkové na pochodu uprostřed zimy," odpověděl Flinn. "Dajine, prosím tě, dones mi kus provazu. A přiveď naše zvířata, protože budeme muset co nejrychleji najít místo na přenocování. Nechci ho vyslýchat tady na větru a přitom se vystavovat nebezpečí, že žádný úkryt nenajdeme." Chlapec přikývl a zmizel ve sněhové bouři.
"Ale když ho budeme vyslýchat, dozví se, kde tábořím," namítla Jo. "A nebo ho budeme muset hned potom zabít?"
"Ne, svážeme ho a budeme ho hlídat. Ráno ho necháme uvázaného u stromu. Do večera uteče, ale do té doby už budeme daleko pryč." Flinn se otočil k orkovi. "Jo, hlídej ho - jestli to bude vypadat, jako že se probouzí, prašť ho jílcem do hlavy."
"Kam jdeš?" zeptala se Jo, když si uvědomila, že Flinn míří někam pryč.
"Musím schovat ty mrtvoly. Mám pocit, že je stejně nebudou postrádat, ale kdyby přece, nechtěl bych, aby je našli. Budeme se muset spolehnout na to, že naše stopy zakryje bouře," uzavřel debatu Flinn, vzal jednoho z orků a táhl ho z kopce. Kousek opodál ho shodil do hluboké strže a vrátil se pro dalšího. Mezitím se vrátil Dajin se všemi třemi zvířaty. Když byl Flinn hotov s mrtvými orky, vrátil se k Jo. Meč měla opřený o orkovu hruď. Netvor byl při vědomí, Jo ho ale už dávno spoutala a dala mu do úst roubík.
"Tak je to správně," kývl Flinn. "Budeme muset hodně rychle najít úkryt, ale také se budeme muset dostat co nejdál odtud. Nemám tušení, jestli jsou v těch kopcích ještě nějací další orkové, a dost pochybuji, že by nám tady tenhle o tom něco řekl - " Flinn se zle zamračil na zajatého orka - "takže budeme muset vyrazit. Vyslechneme ho později, až se dostaneme na nějaké bezpečnější místo. Jo, ty veď Ariaka. Já půjdu pěšky. Držte se za mnou. Už brzo bude tma, a mohl bych vás lehce ztratit."
Flinn vytáhl orka na nohy a popadl provaz, kterým měl svázané ruce. Strčil ho směrem, kde podle jeho odhadu asi tak mohl být sever, a křikl na něj orksky "Běž!" Vykročil za svým zajatcem a Jo a Dajin ho následovali, Jo v sedle svého koně a Dajin na Kapradině. Po několika krocích Flinn sešel z hřebenu, aby unikl před vichrem a ženoucím se sněhem. Ruce, které měl ještě před chvílí horké žárem bitvy, měl nyní prokřehlé a zmrtvělé.
Krajina plná sněhu a zmrzlých stromů vypadala, jako by se vynořila z nějakého snu. V údolí vítr nefoukal tak silně a Flinn a jeho společníci už nebyli ztracení uprostřed hrozného řevu a zběsilého pohybu. Sníh stále ještě padal, většinou však přelé-tal v mohutných vírech vysoko nad jejich hlavami. Flinn to připadalo, jako by procházel temnou jeskyní ze sněhu a ledu. Skrze bouři, zuřící nad horskými svahy kolem nich, pronikalo slabé světlo a Flinn zadoufal, že jim bude svítit na cestu až do doby, než se jim podaří najít nějaký úkryt.
Jak přátelé pomalu postupovali klikatící se roklinou, sníh byl čím dál tím hlubší a šlo se jim stále hůř a hůř. Bouře je sice mohla zachránit před orky, zároveň je ale také mohla zabít. Flinna začaly z toho studeného vzduchu bolet plíce a oči měl k smrti unavené, jak je neustále mhouřil před ženoucím se sněhem. Potřebují se někde schovat, jinak nepřežijí. Zdálo se, že to ví i ork, protože už se ani skoro ani nevzpíral.
Právě ve chvíli, kdy se začal snášet soumrak, Flinn narazil na úzkou, hlubokou průrvu, do které nedosáhl ani řvoucí vichr, ani ženoucí se sníh. Všechen hluk náhle zmizel a v uších jim znělo už jen náhlé ticho. Ani mráz už se nezdál být tak hrozný. Jo i Dajin se napřímili v sedlech -do té doby leželi na hřbetech svých zvířat, aby se od nich alespoň trochu zahřáli. Flinn vedl své přátele stále hloub do nitra kopce a hledal nějaký skalní převis, pod kterým by se mohli schovat. Když ho konečně našel, zadržel zajatého orka a rychle ho přivázal ke krátkému, leč silnému kmeni jakéhosi stromu. Jo a Dajin sklouzli ze sedel a protahovali si nohy.
Flinn se otočil ke svým společníkům. Na dlouhých vlasech, kníru i kožešinovém plášti měl nalepené hromady sněhu.
"Řekl bych, že tady můžeme rozdělat i malý oheň," řekl. "Už jsme od těch orků dost daleko - alespoň si to myslím - a ty skály v téhle bouři plameny zcela jistě skryjí. Postavíme stan, zahřejeme se a něco sníme. Potom se budu muset zeptat toho orka na pár věcí."
"Třeba na to, proč se tak najednou vypravili do hor?" zeptala se Jo, zuby jí ale tak jektaly, že jí bylo sotva rozumět.
"Přesně tak," přisvědčil Flinn. "Dajine, ty nasbírej nějaké dřevo na oheň. Spoléhám na to, že se v lese vyznáš a že se nám neztratíš. Jo, ty se postarej o zvířata, a já postavil stan. A nechoďte k tomu orkovi - nechtěl bych, aby nám utekl."
Jo a Dajin se rychle dali do díla, protože se u chtěli co nejdříve alespoň trochu zahřát. I Flinn pospíchal. Toho dne ještě nic nejedli, a Flinn náhle ucítil, že umírá hlady.
Špičkou boty šťouchl do orka. Orkovy oči zajiskřily, jinak ale netvor neodpověděl. Koneckonců ani nemohl,protože měl v ústech roubík a byl pevně přivázaný ke stromu. Flin začal stavět stan a přitom doufal, že ten tvor bude s to odpovědět na jeho otázky. Když ano, dožije se rána. Když ne, pak mu mohl Flinn nabídnout jen rychlou a milosrdnou smrt.
Jo seděla na zemi a ohřívala si ruce nad malým, ale žhavým ohněm. Dajin nasbíral otýpku jilmových větví, které sice nehořely jasným plamenem, ale zato vydávaly silný žár. Všichni tři právě dojedli. Jo netoužila po ničem jiném, než po tom, aby se už konečně mohla uložit ve stanu a spát, dobře však věděla, že by ještě měla zůstat vzhůru. Flinn držel před orkem kus opečeného sušeného man a pokoušel se ho tak přimět k tomu, aby mluvil. Už předtím zbavili příšeru roubíku, ne však pout.
"Mluvíš obecnou?" zeptal se pomalu Flinn, zřetelně v slovuje každé slovo. Znovu přistrčil orkovi před oči ten kus masa "Jestli budeš mluvit obecnou, dostaneš to."
Ork se podíval na maso, pak na Flinna a pak zas na maso. Oči měl drobné a jasné, téměř se však ztrácely v záhybech tuku na jeho tváři. Nos mělo to stvoření zploštělý a jakoby zatlačený do obličeje. Na kořeni nosu měl ork hlubokou rýhu a hrbol, jaký na tom místě mívají opice. Kůži měl šedivě bílou, úplně jinou než ti zarudlí orkští zajatci, které Jo

viděla ve Spekuláru. Tento ork měl navíc na sobě hrubý oděv z kožešin a vycpávané kožené brnění. Flinn ho už před chvílí prohledal a to, co našel, naskládal na sníh. Byly tam tři nože, hromádka hrubých orkských mincí, pytlík s pestrobarevnými oblázky a kus ztvrdlého chleba.
Jo se znovu zadívala na orkovu vychytralou tvář. Byla si jistá, že rozuměl všemu, co Flinn říkal. Válečník přistrčil maso ještě blíž k orkovu nosu. Ork po něm chňapl, natahuje čelisti tak daleko, jak to jen šlo. Flinn maso klidně zase odtáhl.
"Odpověz!" vykřikl hněvivě. "Mluvíš obecnou?" Dajin se při tom výkřiku celý roztřásl a přitiskl se k Jo. Dívka ho vzala kolem hubených ramen, aby ho uklidnila -a také proto, že si nechtěla přiznat, jak se sama vyděsila. Flinn se jenom snaží orka zastrašit, domlouvala si.
"Já… mluvit obecnou, lidský prase," řekl pomalu a nevrle ork. Jeho obecná zněla hodně orksky.
Flinn napíchl na konec nože kus masa velký asi tak jako orkova ústa a naklonil se ke svému zajatci. Netvor se do podávaného jídla chtivě zakousl, Flinnova ruka se ale nezastavila. Bývalý rytíř přestal teprve tehdy, až byl nůž z velké části v orkových ústech a zajatcovy oči byly rozšířené hrůzou. "Dávej si pozor na jazyk, orku, a možná ti ho nechám, abys mohl ochutnat ještě další kousek masa," zasyčel Flinn. Aby svým slovům dodal váhu, pomalu přejel orkovi nožem po rtech, aniž by ho poranil.
Pak se posadil před svého zajatce a s mučivou rozvážností nakrájel zbývající maso na malé kousky, každý tak na jedno sousto.
"Proč se Krutův kmen tam u brodu spojil s Mazilizovým?" Flinn tázavě pozvedl obočí a zvedl kousek masa.
Orkovy oči se soustředily na jídlo a žádostivě se zaleskly a z úst mu začaly téct sliny. Pak ork odpověděl - s tak těžkým přízvukem, že mu téměř nebylo rozumět: "Spojit se a na jih." Dlouhým bílým jazykem si olízl rty a otevřel ústa.
"Proč?" Flinn hodil maso na orka. Přistálo mu na krku, rovnou pod bradou, a zůstalo tam. Jo se dívala, jak se ork zoufale snaží na maso dosáhnout, a náhle si byla naprosto jistá tím, že Flinn minul schválně. Docela ráda by věděla, kde se naučil takovým způsobem vyslýchat - jestli jako rytíř Řádu tří sluncí, nebo jako žoldnéř u Braddoka Trnikrve.
Ork znechuceně zavrčel. Nedosáhl a malá očka se hněvivě zadívala na svého mučitele. "Neříct. Ne dovolit říct," prohlásil.
"Pověz mi to," pokračoval klidně Flinn a hodil po orkovi další kus masa. Tentokrát přistál na orkových mastných vlasech, kousek nad uchem. Jo si všimla, jak netvor nakrčil nos, a o okamžik později ork vztekle zacloumal pouty.
"My jít na vesnice u vody," zlostně zasípěl ork a obrátil oči v sloup.
"U vody?" vykřikla Jo a otočila se k Flinnovi. "Flinne, ti orkové jdou na Úvodí!"
"Fliiiin?" zasípěl znovu ork, tentokrát však daleko spíš hrůzou. "Flinn chytnout Kušik! Flinn zabít Kušik!" Ork se pokusil přehryzat lano, které ho drželo u stromu, a celý sebou v poutech zmítal. Zcela neočekávaně lano povolilo a orkovy dlouhé ruce byly náhle volné. Flinn se na něj okamžitě vrhl a společně se skáceli do sněhu. Než mohli Jo a Dajin cokoli udělat, Flinn už vytahoval svůj nůž z orkova zhrouceného těla.
Pak se podíval na Jo. Oči měl přimhouřené vztekem. "Zatracený lotr!" ulevil si. Podíval se na orka a pak znechuceně hodil dýku na zem. Několikrát pokýval hlavou a pak vzal Kušika za nohy a odtáhl ho kamsi do tmy.
Když se vrátil k ohni, Jo mu hned podala hrnek s medovinou. "Udělal jsi přesně to, co jsi musel," řekla klidně. Bývalý rytíř se na ni podíval a jednou úsečně kývl. Usadili se na náhradní kožešiny a Jo zacloumala usínajícím Dajinem.
"Dajine," řekla tiše, "vždyť už skoro spíš. Proč nejdeš do stanu?" Chlapec sebou ospale zavrtěl a zalezl do stanu. Jo vzala svůj vlastní hrnek s medovinou a naklonila se k hřejivému ohni. Vysoko nad nimi stále ještě zuřila bouře, do úzké průrvy však zabloudilo jen pár osamělých vloček.
"Flinne, ti orkové chtějí zaútočit na Úvodí," řekla Jo. "Můžeme ještě něco udělat?"
Flinn zasmušile stiskl rty. "Za pouhé dva dny jsem je dvakrát zklamal." Obrátil zrak k temnému, bouřícímu nebi a pomalu zavrtěl hlavou. "Ne, teď už jim nepomůžeme. Nikdy bychom ty orky nepředhonili, a už vůbec bychom je nemohli zastavit." Svěsil hlavu a unaveně si třel spánky.
"Flinne, my ale něco musíme udělat! Musíme je varovat, Baildona a ty ostatní -už toho vytrpěli příliš mnoho!" vykřikla Jo. "Nejdřív Verdilith a teď dva kmeny orků!'"
"Jo, uklidni se, prosím," řekl jemně Flinn a vzal ji kolem ramen. Jo se o něj opřela a cítila, jak ji zahřívá teplo jeho mohutného těla. "Něco ještě můžeme udělat, ale mohlo by to být nebezpečné," řekl Flinn.
"Myslíš… myslíš ty krystaly?" zeptala se tlumeným hlasem Jo.
Flinn vytáhl z kapsy malý váček, ve kterém byly ty kameny. "Ano, krystaly. Můžeme se pokusit pomocí jednoho z těch kamenů promluvit s Baildonem a varovat ho, že na ně orkové chtějí zaútočit."
"A co když tam už jsou?" zeptala se Jo. "Co když už je pozdě?"
"Když bude pozdě, pak alespoň budeme vědět, že jsme se o něco pokusili," řekl těžce Flinn. Vytáhl dva kameny, jeden temně rudý, který se vytvořil v Johaunině krvi, a jeden nažloutlý, který vznikl z krve abelátovy. "Který vezmeme?" zadíval se Flinn na kameny, které držel proti plamenům.
"Myslím, že Yvaughan nás slyšela, když jsi zkusil ten abelátův," řekla Jo. "Je sice pravda, že jich máme málo, ale stejně si myslím, že by bylo lepší vzít jeden z nich."
Flinn pomalu přikývl. "Také si to myslím, ale… Nedůvěřuji té síle, která se v těch krystalech skrývá. Mám pocit, že někde daleko je něco, co ví, že je používáme." Flinn smutně svěsil hlavu. "Kéž bych toho orka býval nezabil. Chtěl jsem se dozvědět, proč vlastně ti orkové chtějí na Úvodí zaútočit." Natáhl ruku. "Jo, podej mi svůj nůž. Když dám ten kámen mezi dva nože, mělo by se mi ho podařit udržet v ohni dost dlouho na to, aby se ohřál, a přitom se nespálit."
Jo mu podala nůž. "Copak to není jasné, proč chtějí Úvodí dobýt? Už tady v těch kopcích přece musí umírat hlady. Sám jsi přece říkal, že už tak tahle zima byla hodně tuhá, a přitom jí ještě půlka zbývá. To si myslíš, že tam nejdou kvůli jídlu?"
Flinn zavrtěl hlavou a zkusil, jak nejlépe uložit krystal mezi obě čepele. "Dva kmeny by se nikdy nespojily, aby udělaly

něco takového. Jeden možná, ale dva společně nikdy. Kdepak, za tím je někdo, nebo něco jiného, a byl bych raději, kdybych na to býval přišel dřív, než jsem toho orka zabil." Flinn se naklonil k ohni. "Teď se ale musíme oba soustředit na Baildona v Úvodí."
Jo se naklonila k Flinnovi a společně se dívali na jantarový krystal, pomalu se zahřívající v ohni. Jo se soustředila na Baildona a přemýšlela, co se s ním asi tak může dít. Okamžiky zvolna míjely. Tento kámen jako by teplu vzdoroval déle než ty dva předtím. Usilovně myslíc na Baildona, Jo počítala údery svého srdce - napočíta-la jich čtyřicet sedm a teprve potom začal krystal zářit. Flinn zatajil dech a Jo se naklonila ještě blíž k ohni. Uvnitř jantarového kamene se začaly objevovat miniaturní obrazy.
Skutečné to bylo Úvodí, nebo spíš to, co z něj zůstalo. Několik domů bylo v plamenech a na ulicích se hemžily tlupy orků. Jo upřela oči do krystalu. Po zasněžené ulici poskakovaly doslova stovky orků a užívaly si odporných oslav.
"Je pozdě," zašeptala Jo a brada se jí zachvěla. Vesničané, kteří přežili Verdilithův útok, nikdy nemohli odolat dvěma kmenům orků.
"Baildone?" tiše zavolal Flinn. Obraz se o něco posunul, ale ne o mnoho. Na okraji městečka spatřili dva orky, stojící nad zkrvaveným tělem mohutného muže, který stále ještě držel v ruce řeznickou sekyru. Ležel tváří ve sněhu, Flinn i Jo však ihned poznali, že to je Baildon. Ze zad mu trčel oštěp.
Orkové se o čemsi dohadovali. Jeden z nich si stoupl jednou nohou na Baildona a rukou ukázal na ležící tělo. Pak do sebe orkové začali hrubě strkat a nahlas si spí-lali. Jeden měl na hlavě přilbu s červeným chocholem a Jo si domyslela, že to musí být Krut. Ten druhý byl nejspíš Maziliz. Už už se chtěla Flinna zeptat, jestli rozumí něčemu z toho, co si ti dva říkají, Flinn však vypadal tak soustředěně, že se ho neodvážila vyrušit.
Krystal pukl. Jo čekala, že se to stane, ale přesto ji to překvapilo. Nad malým táborem se rozhostilo ticho, přerušované jen praskáním polen v ohni. Jo a Flinn smutně hleděli do plamenů.
"Měl jsem tam být, Jo, já jsem tam měl být," povzdechl si nakonec Flinn. "Neměl jsem Baildonovi dovolit, aby mě přemluvil k odchodu. Potřeboval moji pomoc. Věděl jsem, že mě bude potřebovat."
"Flinne, takhle nemluv!" Jo se otočila tváří k válečníkovi a chytila ho za ruku. "Flinne, podívej se na mě! Podívej se na mě!"
Jo dobře cítila úsilí, které musel válečník vynaložit na to, aby se odvrátil od plamenů a podíval se na svého panoše. Když to konečně udělal, Jo ho chytila za druhou ruku a upřeně se mu zadívala do očí. "Flinne, opravdu si myslíš, že bys sám - nebo třeba se mnou a s Dajinem -dokázal zachránit Úvodí před všemi těmi orky? Opravdu si to myslíš?" křičela s planoucíma očima.
Mužův nesmlouvavý pohled zeslábl a oči se mu vlhce zaleskly. Natáhl ruku a stiskl Johauninu paži tak silně, až to zabolelo. "Nějak jsem je mohl varovat, nějak jsem třeba mohl ty orky zadržet, dokud by neutekli," řekl přerývaně Flinn.
Jo se naklonila až skoro k němu. "Flinne, co tím chceš říct?"
Flinn zaťal zuby a stočil zrak stranou. Stále pevně svíral její paži. Jo jen doufala, že z ní v tu chvíli získá alespoň trochu síly. Konečně se k ní znovu obrátil. "Ti dva, co stáli nad Baildonovým tělem, to byli Krut a Maziliz," řekl zvolna. "Umím trochu orksky, alespoň tedy dost na to, abych pochopil jádro z toho, o čem ti dva mluvili."
Jo zaťali pěsti. "A co říkali?" Flinn zrudl a těžce polkl. "Flinne, řekni mi, co se stalo," naléhala. "Řekni mi to, ať už je to cokoli."
Když promluvil, jeho hlas byl chraptivý a zdušený. "Orky do Úvodí někdo poslal. Měli rozkaz tu vesnici vyplenit."
"Ale proč?"
"Hádali se, protože nemohli najít moje tělo. Jeden z nich říkal, že ten, na kterém stojí, tedy Baildon, jsem ve skutečnosti já. Ten druhý říkal, že ne. Já jsem tam měl být - oni to věděli, že jsem tam měl být." Flinnovy prsty se svezly z Johauniny paže.
"Kdo ale těm orkům řekl, že tam máš být?"
Flinn si ještě chvíli opíral hlavu o prsa a potom se otočil zpátky k Jo. Oči měl tvrdé jako železné hřeby. "Verdilith," řekl a olízl si vyschlé rty. "To Verdilith poslal orky do Úvodí a řekl jim, že tam budu. To Verdilith jim dal vesnici v plen a zároveň jim dal moji kůži. Orkové bez váhání souhlasili, protože mě nijak nemilují a také potřebovali jídlo. Ale nenašli mé, a navíc zjistili, že se mohou vybít jen na zbytku vesnice. Verdilith jim zamlčel, co jen pár nocí předtím způsobil."
Flinn plivl do ohně. "Orkové tam měli jít a zabít mě."
"Ale proč si Verdilith myslel, že budeš zrovna v Úvodí?" zeptala se Jo a stáhla své ruce s Flinnových ramen. "Vůbec tomu nerozumím."
"Porozumíš tomu, když si uvědomíš, že den předtím mi zničili dům," procedil skrz zaťaté zuby Flinn. "Dává to naprosto dokonalý smysl, když si uvědomíš, že jsem neměl zásoby a že jsem se musel vydat k nejbližšímu městu, abych si je opatřil."
Jo zavrtěla hlavou. "Pořád tomu nerozumím. Jak by jenom Verdilith…?" Její hlas se kamsi vytratil, jak její duši náhle vyplnil děs.
Flin přikývl. "Ano, Brisbois." Jo ve světle ohně zahlédla výraz na Flinnově tváři a zachvěla se hrůzou. Velký muž pokračoval: "Zkáza Úvodí teď lpí na mých rukou, Jo." Když chtěla něco namítnout, přerušil ji. "Za to, že byli zabiti, nemůže nikdo jiný než já."
Jo se dívala na Flinnovu tvář, ozařovanou plameny, vzala ho za ruce a čekala, dokud se na ni nepodívá. "Flinne, tvá smrt by pro lidi z Úvodí neměla vůbec žádný význam. Dokud jsi naživu, je tady pořád ještě naděje, že dobro zvítězí, a je naděje na pomstu," řekla, nespouštějíc zrak z Flinnových očí. "Vlastně ti ani nic jiného nemohu nabídnout. Když Verdilitha zabiješ, pak nezemřeli nadarmo."
Flinn si ji přitáhl k sobě a objal ji, Jo ale dobře věděla, že neví, co dělá. Prsty přejel po jejím copu a zašeptal: "Verdilith i Brisbois za Úvodí zaplatí - a zaplatí i za mou čest."

Kapitola 10
BOUŘE SE UTIŠILA AŽ K RÁNU. TROJICE Vyjela z úžlabiny a znovu se vydala na hřeben kopce. Ariak už se zotavil z toho hrozného běhu z předešlého dne, ovšem Flinn musel vyrobit nové kožené polštářky, kterými mu podkládal drápy. Díky hromadám sněhu, které napadly té noci, byla cesta pomalá a vyčerpávající, dokonce i na skoro holých, větrem očištěných skalnatých pláních, přes které nyní přecházeli. Celou tu dobu se rozhlíželi po kopcích na západě, orky však ani neviděli, ani neslyšeli.
Ten den bylo jasno a chladno. Sluneční paprsky sice jiskřily na čerstvém sněhu, nikoho však příliš nezahřály. Vichr přestal výt a mrazivý vzduch byl zcela klidný. Ani v hlubokém sněhu Flinn nespatřil žádné stopy po tom, že by těmi místy procházeli nějací orkové. Všichni tři teď mířili přímo na sever, spokojeni s tím, že stále vidí Hradovou, ovšem žádné orky.
"Pojedeme na sever," řekl Flinn, když se zastavili na vrcholu vysokého kopce, "dokud neuvidíme Zlomený oblouk. Je to taková velká skála kousek od břehu Hradové. Odtamtud zamíříme na západ k Braddokovi."
"Flinne, nemyslíš si, že když pojedeme na západ, narazíme na Krutův kmen, jak se vrací zpátky?"
Flinn pokrčil rameny. "To nemůžeme vyloučit, ale nemyslím si, že by to bylo zrovna pravděpodobné. Řekl bych, že jsou pořád ještě v Úvodí. Verdilith jim určitě musel hodně vyhrožovat, když je tak rychle dostal až tam dolů. Vím úplně jistě, že jim to zpátky bude trvat hodně dlouho."
Jo to ještě pořád všechno nestačila pochopit. "Proč na nás ale nezaútočili tam u brodu?"
"Troufám si odhadnout, že jim Verdilith nařídil, aby jenom pochodovali - a aby pochodovali rychle. Řekl bych, že orkům nařídil, aby si na sever od řeky ničeho nevšímali, protože by je to jenom zdrželo. Krůt za námi poslal své vojáky teprve tehdy, až byl celý kmen na jih od nás," vysvětlil jí Flinn a pak se s přimhouřenýma očima podíval na slunce. "Měli bychom jít. Když budeme mít štěstí, budeme večer u Braddoka." Lehce plácl Ariaka po šíji a rozjel se dolů po svahu. Ani on, ani Jo přitom stále nespouštěli oči z kopců na západě.
Hodiny míjely a po orcích nebylo ani stopy. Jo si uvědomila, že její ostražitost hodně polevila, a rychle sama sebe napomenula. Panoš je tu od toho, aby chránil svého pána, řekla si přísně.
Jeli tak rychle, jak se jen Flinn s ohledem na Ariaka odvážil. K desáté dojeli k Zlomenému oblouku a obrátili se na západ. Flinn jel v čele a vedl je tou divokou krajinou, pokoušeje se najít tu nejlepší cestu mezi skalnatými kopci. V poledne zastavili ke krátkému odpočinku. Jo vytáhla z pytle příděly sušeného jídla a rozdala je svým přátelům.
"Jak je to ještě daleko, Flinne?" zeptala se. Flinn klečel na zemi a prohlížel Ariakovy tlapy a Jo mu stála za zády.
"Ještě tři nebo čtyři hodiny," zabručel Flinn, otřel si ruce a vstal.
"Vydrží to Ariak?" Jo pohladila gryfa po opeřeném krku.
Flinn přikývl. "Ano, alespoň si to myslím. Bude muset." Očima zase přejel po okolních kopcích. "Musíme dál."
Přátelé znovu nasedli na svá zvířata a vydali se na cestu mezi holými a mlčenlivými Vlčími kopci. Jo si uvědomila, že vlastně za celý den nespatřili ani jediné zvíře, ani jediného ptáka. Začalo ji to znepokojovat, a docela ráda by věděla, jestli to cítí jen ona sama. Dajin byl ztracený ve svých vlastních myšlenkách a Flinna jako by se to všechno ani netýkalo. Jo ten pocit raději rychle zaplašila. Trojice jela dál a na chvilku se zastavila jen tehdy, když se Karsimu zachytil v kopytu kus kamene.
Právě když se začal snášet soumrak, spatřili kamenný dům, přitisknutý k základně vysoké skály. Kolem domu stálo několik velkých borovic, objímajících dům svými větvemi. V ubývajícím světle se stále ještě daly rozeznat vzory jejich rozpraskané kůry. Z komína se líně valil kouř a okna zářila vábivým světlem. Jo měla v tu chvíli pocit, že nikdy neviděla nic lákavějšího, protože byla promrzlá až do morku kostí. Nohy měla ztuhlé a pohmožděné od sedla.
Karsi spatřil ohradu a ucítil známou vůni stáje a prudce zaržál. Dva huňaté stíny v ohradě zvedly hlavy a odpověděly krátkým zakňučením. Jo si uvědomila, že to jsou dva velcí poníci. Ariak zahvízdal a poníci neklidně přeběhli na druhou stranu velké ohrady.
"Stůj!" ozval se z domu něčí silný hlas. "Kdo nebo co se to sem žene?"
Flinn zastavil Ariaka, Jo zadržela svého koně a Dajin Kapradinu.
"Oko za hlavu, zub za krtka a trpaslíka za přítele!" odpověděl hodně záhadně Flinn. Seskočil ze sedla a Jo i Dajin ho následovali.
Muž v domě ještě jeden krátký okamžik mlčel a pak se zevnitř ozval hlučný smích, který Jo připadal mnohem hroznější, než by byl výstřel z deseti kuší.
"Flinne!" Spodní část dveří se otevřela a objevil se trpaslík. Jeho skoro lidské rozměry dosahující tělo se kolébalo na krátkých, silných nohou, které ho rychle nesly po cestě směrem k přátelům.
"Fáin Flinn! Flinn Odpadlík! U Kagara, to je přece Blázen Flinn!" hulákal trpaslík. Jo při těch urážkách už bezmála sahala po meči, Flinnův smích ji však rychle uklidnil. Bývalý rytíř popadl trpaslíka do náruče a roztočil kolem sebe.
"Braddoku!" křičel, "Braddoku z Rozseklých očí! Braddoku, ty mizerný trpaslíku!" Flinn se znovu rozesmál a Jo a Dajin se udiveně podívali jeden na druhého. Tak Flinna ještě nikdy neviděli.
Muž a trpaslík se nepřestávali smát a třásli si rukama. Jo si pozorně prohlížela Braddoka Trnikrve, žoldnéře, který Flinna svedl k tomu, aby si i on zvolil jeho nepříliš čestné povolání. Ve Spekuláru se za poslední léta objevilo víc než dost trpaslíků a Jo už jich také pár viděla. Byli mnohem méně zajímaví než elfové a Jo byla přesvědčená, že jsou neurvalí a nepříjemní. Braddok však byl úplně jiný, hlučný, veselý a přátelský. Přes jedno oko se mu z čela až na usmívající se tvář táhla široká jizva, která mu zřejmě přinesla přezdívku "Rozseklé oko." To oko bylo zakalené a očividně slepé. Zbytek tváře měl Braddok zakrytý vousem, úhledně spleteným do copu, který končil za trpaslíkovým opaskem. I dlouhé vlasy měl trpaslík spletené, tentokrát však do hned do dvou copů. Na sobě měl kabátec z měkké kůže, přepásaný širokým koženým opaskem, posázeným kovovými cvočky. Zápěstí mu zdobily tepané měděné náramky, díky nimž jeho ruce

vypadaly až neskutečně veliké. Na nohou měl těžké boty z medvědí kůže, které mu sahaly až do půli jeho krátkých nohou. Jo se usmála - takového trpaslíka musela mít ráda.
Flinn na ni ukázal a dívka předstoupila před trpaslíka. Braddok si ji prohlížel pečlivě, téměř dychtivě, a Jo si náhle uvědomila, jak jsou její šaty ušpiněné od bahna a od krve a jak špinavé a slepené má vlasy. To by mě zajímalo, pomyslela si, proč tak na mě nepůsobí Flinn, a musím si to uvědomit jenom tady před tím Braddokem.
"Toto je Johauna, můj panoš," řekl překvapivě mile Flinn. "Jo, toto je můj starý přítel, Braddok Trnikrev," řekl bývalý rytíř se širokým úsměvem.
"Zdravím tě, Braddoku," s velkým úsilím kývla trpaslíkovi na pozdrav Jo. Podívala se Braddokovi to očí, ten však pohled jen mlčky opětoval. Jo cítila, že bude muset to mlčení nějak přerušit, a tak dodala: "Ty jsi příbuzný krále Edelfeda Trnikrve? Když jsem žila ve Spekuláru, hodně jsem toho o něm slyšela."
Z trpaslíkovy tváře stále ještě nezmizel ten soustředěný výraz, i když se jí krátce uklonil a jeho oči tak ztratily její. "Jsem jeho velmi, velmi vzdálený a chudý příbuzný. Ale takových je mnoho," řekl. Pak formálně dodal: "Já zdravím tebe, Johauno."
Flinn zvedl obočí. "Nikdy jsi se nezmínil, že bys byl králův příbuzný."
"Nikdy ses na to neptal," opáčil Braddok.
Flinn se podíval na zvířata a temnějící nebe a rychle představil také chlapce. Braddok pak zavedl všechny tři jezdce do teplé stodoly a rozsvítil lucernu.
"Vypadáš stejně dobře jako předtím, můj drahý Flinne," řekl trpaslík, upřeně se dívaje na svého hosta, "i když jsi od té doby, co jsem tě naposledy viděl, docela zešedivěl." Flinn se jenom ušklíbl, odvedl Ariaka do jednoho ze stání a začal mu sundávat postroj.
Trpaslík se otočil k Dajinovi a tentokrát vážně pokýval hlavou. "Je z tebe cítit magie, chlapče," řekl a v jeho hlase se objevil podezřívavý tón. Pak ukázal velikým palcem na jedno z prázdných stání. "Zaveď tu mulu tam a postarej se o ni. Večeře bude za chvíli." Dajin udělal, co mu bylo nařízeno, a jeho modré oči už byly zvědavost sama.
Nato se Braddok otočil k Jo. Zvedl lampu a míhající se světlo mu ozářilo celou tvář. Slepé oko jeho pohledu jen dodávalo na pronikavosti. Zkoumavě si ji prohlédl od rozcuchaných vlasů až po špičky zablácených bot, potom kývl a ukázal jí, že má zavést valacha do třetího stání.
"Flinne, dnes už jsem skončil s obřadem koupání, a ta dívka by si přála lázeň," zavolal Braddok na Flinna, ještě stále nespouštěje Jo z očí. "Chceš ty a ten chlapec jít před ní?"
Flinn se otočil od koně k trpaslíkovi. "Braddoku, ty dobře víš, že nejsem vázán těmi starými zvyky. Přestaň se snažit vyvést Jo z míry - má naprosté právo se koupat tam, kde se koupou muži. Ukaž jí, kam má jít. Dajin a já se vykoupeme, až se postaráme o naše zvířata," uzavřel celou věc Flinn a vrátil se ke gryfovi.
Trpaslík pověsil lucernu na hák, rozsvítil druhou a mlčky vyvedl Jo ze stodoly. Dívka jen přemítala, jak se může stát, že tak přátelský tvor může být najednou tak nemluvný a zachmuřený. Také by docela ráda věděla, jaké tabu porušuje tím, že se jde koupat před Flinnem. Trpaslík ji mezitím provedl kolem ohrady a domu a zamířil k malému stavení, velkému asi jako Flinnův starý srub.
Braddok vešel dovnitř a mávl na Jo, aby ho následovala. Ta ho neochotně poslechla a se skloněnou hlavou prošla nízkými dveřmi. Místnost za nimi byla až překvapivě teplá a v jejím středu bylo malé jezírko, potažené tenkou vrstvou ledu. Všude kolem stěn stály lavice a v jednom rohu železný koš na žhavé uhlí. Braddok pověsil lucernu na zeď, popadl velkou sekyru stojící u dveří a mocně udeřil do ledu v jezírku. Několik kusů ledu pak hodil na kameny v koši.
Jo sebou překvapeně trhla, když se ozvalo zasyčení a z kamenů začala stoupat pára. Kotouče bílé páry se mísily s kouřem a zaplavovaly místnost. Lázní se šířila zvláštní vůně a Jo si domyslela, že Braddok dal do ohně nějaké voňavé dřevo. Posadila se na jednu z lavic a čekala, až trpaslík skončí.
Braddok hodil na horké kameny poslední kus ledu a vydal se ke dveřím - zjevně se chystal odejít. Johauna ho nervózně zastavila.
"P - promiň, Braddoku," skoro se zakoktala, "ale ještě nikdy jsem v parní lázni nebyla…" Braddok se otočil, zadíval se na ni a Johauna zmlkla.
"Však to také není parní lázeň," řekl úsečně Braddok. "Je to obřad, který je obyčejně vyhrazený jen mužům, ale protože jsi Flinnův panoš - " trpaslíkův pohled byl stále ostřejší - "máš na ten obřad právo i ty."
Jo složila ruce na prsou a donutila se zeptat: "Řekl bys mi, co mám dělat?"
Braddok ukázal na vodu, kus mýdla a kartáč. "Vykoupej se v tom prameni, ale buď opatrná. Ta voda je magická…"
"Magická? Ale ty přece magii nevěříš…"
"Tak jest," přerušil ji trpaslík a pohled jeho zdravého oka pronikal až do nitra Johauniny duše. "Magie tohoto místa je však přirozená věc, nebyla stvořena lidmi. Je to magie země, magie vod, které vycházejí ze skal pod tvýma nohama, Johauno Menhir. V té vodě se mohou koupat jen ti, kdo jsou čistého srdce - všechny ostatní duch toho pramene odvrhne. Ihned poznáš, zda jsi jeho darů hodná, protože když nevydržíš ten chlad, tvé srdce není dost čisté na to, aby mohlo přijmout magické vidění."
"Vidění?" opakovala nedůvěřivě Jo.
"Tak jest, vidění, vidění, které ti mohou dát vody tohoto pramene. Každý den nám dají jen jedno vidění, a mne už dnes odmítly. Proto jsem chtěl, aby se nejdřív koupal Flinn a teprve potom ty. Vidění si zaslouží rytíř, a ne panoš," řekl Braddok. "Je ale možné, že vody odmítnou i tebe a počkají na Flinna." Braddok zamyšleně složil ruce na prsou.
Jo se přistihla, že trpaslíka bezděky napodobuje.
"Až se vykoupáš," pokračoval přísně Braddok, "lehni si na lavici a očisti své tělo i mysl od všech myšlenek, přání a nadějí." Trpaslík ukázal na kbelík. "Až budeš připravená k očištění, nalij vodu na kameny a pára připraví tvoji duši. Pokud ti duch pramene bude nakloněn, uvidíš v páře zjevení budoucnosti."

Braddok se odmlčel, jako by ještě chtěl něco říct, ale pak zavrtěl hlavou a jen zabručel: "Až budeš hotová, přijď do domu. Zatímco se ti dva budou koupat, pomůžeš mi s večeří..
Johauna byla nanejvýš šťastná, když za sebou ten podivný trpaslík zavřel dveře.
Podívala se na jezírko. "Pověry," ušklíbla se. Ten domek vypadal jako obyčejná parní lázeň, něco jako ty, o kterých slýchávala ve Spekuláru. "Pocení očišťuje kůži, ne duši."
Jo odhodila šaty a nakrčila nos odporem při pomyšlení, že si je po koupeli bude muset zase obléct. Až se dostanou do hradu, možná by jí Flinn mohl dát nějaké lepší oblečení, takové, jaké by si zasluhovala. Podívala se na vodu, teď už úplně nahá. Zhluboka se nadechla a vkročila do jezírka.
Voda byla příšerně ledová. Zpočátku si myslela, že to nevydrží, ale pak si uvědomila, že chce Braddokovi dokázat, že opravdu je, jak to říkal, "čistého srdce". Zaťala zuby a umyla se tak rychle, jak to jen šlo. Pomyšlení na to, že bude muset strčit hlavu pod vodu, aby si umyla vlasy, ji téměř zastavilo srdce, ale víc než cokoli jiného toužila po tom, aby už je konečně měla čisté. Několikrát se ponořila a s úžasem zjistila, že jí voda připadá s každým ponořením teplejší. Když měla vlasy konečně čisté, měla pocit, že by v tom prameni mohla zůstat věčně. Dobře však věděla, že musí obřad dokončit, aby se mohli vykoupat také Dajin a Flinn. Malátně vylezla z vody, vylila na horké kameny kbelík vody a usadila se na lavici.
Napětí a únava jí pomalu odplývaly z těla a Jo byla najednou šťastná a spokojená. Oči se jí zavřely a hlava jí klesla na prsa. Jo sebou prudce trhla a zase se napřímila - vůbec nechtěla v lázni usnout. Pak v páře před sebou náhle spatřila vlastní rozmazaný obraz. Překvapeně zamrkala. Obraz tam zůstal, i když se kotouče páry v lázni všelijak převalovaly a proplouvaly viděním. Jo z toho vidění stála před kovárnou a čekala, až kovář něco vytáhne z výhně. Její postoj byl podivně napjatý a Jo cítila, jak jejím tělem začíná pronikat to samé napětí. Na co to tak napjatě čekala? Co bylo velmi podivné, po jejím boku stál Braddok. Flinna nebylo nikde vidět. Pak ale vidění tak rychle, jak se objevilo, zase zmizelo. Pára v lázni už byla zase jen párou. Jo čekala, že se vidění znovu vrátí, a očima usilovně prohledávala vířící oblaka páry. Vidění však bylo nadobro pryč.
Jo si zase natáhla své vlhké šaty a svázala si vlasy kouskem řemínku, aby jí nepadaly do očí. Vyšla z lázně a zavřela za sebou dveře. Flinn a Dajin právě přicházeli ze stáje.
Vysoký válečník se před ní zastavil a s trochu ironickým úsměvem se zeptal: "Jaké bylo to vidění?"
"Vidění?" opakovala váhavě Jo. Nevěděla, jestli má o tom vidění Flinnovi říct, protože on sám se v něm neobjevil.
"Ano, vidění," zasmál se Flinn. "Braddok tvrdí, že ten pramen přivolává vidění. Ovšem žádný z jeho žoldnéřů tam nikdy žádné vidění neměl, a všichni si myslí, že mu straší ve věži."
"Možná neměli čistá srdce," řekla vesele Jo.
Flinn se na ni podíval s podivným výrazem ve tváři. "To možná opravdu nemě-li," řekl. "Jdeš pomáhat s večeří?"
Johauna přikývla a zrudla, protože přitom stále myslela na to vidění. Nejspíš jsem si to jenom představovala, přesvědčovala sama sebe.
"Braddok je občas… hodně divný," říkal zrovna Flinn, "ale je to dobrý trpaslík. Odpusť mu - i kdyby to muselo být jenom kvůli mně." Flinn se dotkl její paže a pak společně s Dajinem vešli do lázně.
Jo se urychleně vydala po pěšině k Braddokovu domu. Prošla zadním vchodem a zjistila, že je u kuchyně. Dům byl mnohem větší než Flinnův starý srub. Na druhém konci chodby, která se před ní otevřela, byl hlavní vchod a velký pokoj. Po pravé ruce měla dvoje dveře - jedny vedly do skladiště a ty druhé do trpaslíkovy ložnice. Po levé ruce měla kuchyň. Johauna otevřela dveře a vešla dovnitř.
Braddok cosi míchal ve velkém hrnci, visícím nad ohněm v peci. Když Jo vstoupila, zvedl hlavu a pak jí mlčky ukázal, aby se posadila k velkému dřevěnému stolu uprostřed místnosti. Po každé straně stolu stály dvě lavice. Jo se nejdřív chtěla posadit na tu nejdál od trpaslíka, ale pak tu myšlenku zase zavrhla. Mohl by si myslet, že je nezdvořilá - a nezdvořilé by to koneckonců také bylo. Kromě toho ten oheň je docela příjemně teplý, napadlo Jo, když si sedala na tvrdou dřevěnou lavici. Tlustá prkna lavice někdo kdysi ohladil pískem a natřel na zeleno, ovšem barva už byla hodně ošoupaná.
Trpaslík se otočil k dívce, oči ve stejné výši s jejími. V jasném světle se jeho vlasy zdály být tmavě rusé, o odstín tmavší než Johauniny. Těch několik málo šedivých vlasů naznačovalo, že na trpaslíka je pořád ještě docela mladý, Jo však nedokázala odhadnout, jak starý opravdu je. Bylo vidět, že si znovu upravil vlasy i vousy, protože měl do copů vpletené zlaté nitky. Na začátku a na konci každého copu měl trpaslík těžkou, umně tepanou stříbrnou sponu. Na sobě měl Braddok zlatožlutou halenu z jemně tkané látky s nádherně vyšívaným límcem a rukávy. Na krku mu visel měděný náhrdelník, tepaný stejně jako náramky na zápěstích.
Když se jedno připočetlo k druhému, byl na trpaslíka velkolepý pohled. Jo byla zvyklá po většinu života žít v bídě a ubohosti, a ten pohled jí ze všeho nejvíc naháněl hrůzu. Něco takového viděla jen ve Spekuláru, a to jenom z dálky. Ještě si nestačila všimnout, že trpaslíkova halena se skoro rozpadala a že s náramků a náhrdelníku někdo strhal drahé kameny, které je předtím zdobily.
Trpaslík nakrčil nos a začichal ve vzduchu. "Flinn mi už řekl o tom požáru," promluvil nakonec Braddok. "To opravdu nemáš žádné jiné šaty?"
Jo rozhněvaně složila ruce na prsou a zavrtěla hlavou. "Měla jsem jenom ty, které jsem měla na sobě ten den, když jsem se setkala s Flinnem. Ty zničilo zvíře, kterému Flinn říká abelát. Flinn mi pak udělal tady tyhle, a žádné jiné už nemám."
Jo položila ruku na jilec meče a pokusila se získat z té zbraně, kterou už téměř neodkládala, alespoň trochu sebedůvěry. Ve srovnání s trpaslíkovými ušlechtilými způsoby jí její vlastní chování připadalo neohrabané a nízké, a to ji rozčilovalo.
Braddok znovu nakrčil nos. "Tak potom s nimi asi budeš muset vystačit." Podíval se na její neobratně svázané vlasy. "Ale s těmi vlasy by možná šlo něco udělat."

"S mými vlasy?" zeptala se váhavě Jo.
Trpaslík neodpověděl a odešel. Téměř vzápětí se však zase vrátil. "Otoč se," přikázal jí.
Johauna se na něj nedůvěřivě podívala. Pořád ještě nevěděla, co vlastně zamýšlí.
"Otoč se," opakoval Braddok, "a já ti trochu upravím ty vlasy. Takové dlouhé vlasy, jako jsou ty tvoje, by měly být řádně spletené, tak jak je mám spletené já."
Johauna si všimla, že trpaslík drží v jedné ruce hřeben a v druhé stříbrnou sponu.
Pomalu rozvázala řemínek, kterým měla svázané vlasy.
Braddok se postavil za ni. Chvíli jen stál, jako by uvažoval, kde začít, a pak začal pročesávat Johauniny stále ještě vlhké vlasy. Tahy jeho ruky byly jemné a opatrné a jeho hřeben rozpletl všechny spletené prameny Johauniných vlasů, aniž by ji to byť jen jednou zabolelo. Jo se uvolnila a odpočívala. Pomalé pohyby Braddokových rukou byly příjemné a uklidňující.
"Měla jsi vidění?" zeptal se tiše trpaslík.
"Ano, měla," odpověděla Jo. "Jak ses…"
"Vyprávěj mi o tom," přerušil ji.
V tónu jeho hlasu a jemnosti jeho prstů bylo něco, co Jo přimělo, aby mu důvěřovala. "Stála jsem kousek od ohně," řekla, pokoušejíc se najít ta správná slova. "Ty jsi stál vedle mě a oba jsme čekali, až kovář něco vytáhne z výhně.
"Viděla jsi, co to bylo?" zeptal se Braddok.
"Ne. Bylo to v té výhni - nic jsem z toho neviděla. Ale my všichni, ty, já, dokonce i ten kovář, všichni jsme byli napjatí a plní očekávání," řekla najednou Jo a v její mysli se znovu objevil ten pocit, který se právě usilovně snažila popsat. "Je to nesmírně zvláštní pocit. To, co jsem viděla, na to už pomalu zapomínám, ale ten pocit zůstává."
Trpaslík dopletl Johaunin dlouhý cop a zakončil ho stříbrnou sponou. Otočil Jo k sobě a položil jí cop na hruď. Jo sledovala jeho oči, jak jí přejíždějí po hrubých botách, chvíli se dívají na mozolnatou ruku na jílci meče a pak putují až k jejím očím. Pak se Braddok usmál a jeho úsměv byl milý a příjemný.
"Tvé vidění bylo skutečné - nic z toho sis nevymyslela. Kdyby sis něco vymyslela, hned bych to poznal, a je dobře, že jsi mi nelhala. Teď vidím, proč si tě Flinn vybral za svého panoše," řekl nakonec Braddok.
Jo se dívala zase na něj a byla ráda, že k ní trpaslík začal být přátelský. "Děkuji ti," řekla prostě.
"Zůstaň tady a zavři oči," řekl náhle Braddok. "Něco bych ti chtěl ukázat." Ani nečekal na odpověď a vyšel z kuchyně.
Jo poslušně zavřela oči a neotevřela je ani potom, co slyšela, že se trpaslík zase vrátil. Braddok položil něco na stůl a Jo uslyšela tiché cvaknutí, jako když se natahuje past. Pak ucítila na své paži lehký dotek a otevřela oči.
Flinn vešel do kuchyně a kousek za ním Dajin. Je to dobrý pocit, být zase čistý, pomyslel si Flinn a už se těšil na jídlo, které jeho přítel připravoval. Braddok se v životě vždycky držel dobrých věcí, jako třeba dobrého jídla a každodenní koupele, a Flinn z toho měl víc než jednou jenom užitek.
Flinn rázně vešel dovnitř, byl však naprosto nepřipravený na scénu, která se otevřela před jeho očima. Dívka měla zrudlou tvář a oči jí zářily. Braddok stál vedle ní a když zaslechli Flinna přicházet, oba se otočili.
"Flinne!" vykřikla Jo a vstala. "Podívej se!" Ukázala na pouzdro, ležící na stole.
Flinn spatřil pouzdro z tepaného zlata, na rozích vyztužené stříbrnými plátky. Na otevřeném víku pouzdra bylo několik drahokamů nevídané barvy a průzračnosti. Bylo víc než šest stop dlouhé a jen dvě dlaně široké. Takové pouzdro nemohlo obsahovat nic jiného…
"Hadobij!" vydechl Flinn. Válečník přešel na druhou stranu stolu a nahlédl do pouzdra. Tam na malé podušce z modrého sametu ležel jeho meč a jeho šedočerné ostří se matně lesklo ve světle lucerny. Flinn váhavě sáhl na samet, meče se však nedotkl - ještě toho nebyl schopen. Jak dlouho už to je? ptal se sám sebe a náhle se cítil nesmírně pokořený. Proč, proč jen jsi ho celou tu dobu hlídal, můj drahý příteli, když jsem ti řekl, že je v něm jen zlo? Flinn však odpověď na tu otázku znal dřív, než ji v duchu vyslovil: protože Braddok Trnikrev je jeho přítel. Trpaslík věděl, že se Flinn pro ten meč jednou vrátí.
Flinn jemně přejel prsty po lesknoucím se ostří meče. Ještě stále byl zčernalý, ačkoli se Flinnovi zdálo, jako by černota s lety ustoupila. Možná si ale jen špatně pamatoval, jak velká část meče ve skutečnosti zčernala.
"Tak jest, Flinne, ta černota z něj pomalu mizí," narušil Braddok ticho, které se rozhostilo v kuchyni. Flinn se podíval na svého přítele a docela rád by v tu chvíli věděl, jak trpaslík uhádl jeho myšlenky.
Braddok vytáhl meč ze zlaté schránky a podal ho Flinnovi. Zdravé oko se mu ve světle lampy lehce zalesklo. "Hlídal jsem ho pro tebe, Flinne, protože jsi jeho právoplatný vlastník. Už v té truhle nikdy nezůstane," řekl uctivě trpaslík. Jo a Dajin se natlačili k Flinnovi, který teď držel meč v obou rukou.
"Jak… proč -" Flinn se usilovně pokoušel najít ta správná slova - "co se stalo s tou černotou? Udělal jsi s tím něco? Já sám jsem se mohl snažit, jak jsem chtěl, a nijak jsem ten meč nemohl vyčistit."
Trpaslík se zamračil. "Nic jsem s ním nedělal, jenom jsem ho prostě pořád měl v tom pouzdře. Celou tuto zimu jako by se sám od sebe čistil, zvlášť poslední týden." Braddok upřel své jediné zdravé oko do Flinnových. "Byl jsem si skoro jistý, že se tady zastavíš. A taky si myslím, že víš, proč je ten meč čím dál čistší."
Jo natáhla ruku a dotkla se opatrně ploché strany čepele. Prsty přejela po runách, znamení Kvadriviálu. Flinn jí řekl, jak vypadají znamení pro všechny čtyři Cesty spravedlnosti, a teď se jich jednoho po druhém dotýkala. Dvě z run zářily leskem neposkvrněného, leštěného stříbra. "Získal jsi zpět svoji čest a svoji odvahu," řekla pomalu a její šedé oči ho upřeně pozorovaly. "A Hadobij je tedy má také."
Flin zvedl obočí, ale neřekl nic. Díval se na meč a oči mu pomalu osychaly. Meč sám se zbavoval svého znečištění, svého zla. Flinnovi se zdálo, že se meč očišťuje přímo před jeho očima. Teď, když měl Hadobije znovu v rukou, měl opět naději. S Hadobijem mohl zabít Verdilitha, pomstít Úvodí a znovu si vydobýt ztracenou pověst. Mohl se zase stát čestným rytířem.

"Děkuji ti, Braddoku," řekl pokorně. "Jsi opravdu dobrý přítel. Já… já nemám slov." Zavrtěl hlavou, shlížeje ze své výšky na trpaslíka. Potom se zase obrátil k tomu nádhernému meči a v jeho mysli se objevil bezpočet dávných vzpomínek.
Hadobije vyrobili před mnoha lety, když se Flinn stal rytířem Řádu tří sluncí. Flinnovi ho tehdy věnoval starý baron Arturus Penhaligon. Mnozí lidé se divili baronově štědrosti, všichni však věděli, jak má baron mladého Flinna rád. A ten dar zcela odpovídal Flinnově dobrotě a ušlechtilosti.
Hadobij byl velký meč, postavený na zem byl skoro stejně vysoký jako Flinn, a to Flinn měřil víc než šest stop. Velkou část z té délky věnovali tvůrci meče na jilec a chránič - Hadobij byl vytvořený pro obouručné držení. Flinn byl sice schopen máchnout mečem jen jednou rukou, ta zbraň však byla příliš těžká na to, než aby s ní bylo možné jen jednou rukou manévrovat.
Vykovali ji přitom z nejlepšího penhaligonského stříbra, protože i zbrojíř měl pro mladého a statečného Flinna zvláštní slabost. Ve skutečnosti to ovšem byla slitina elfího stříbra s trpasličí ocelí, a díky tomu kovu meč získal svoji nesmírnou sílu, pružnost a houževnatost. Ta zbraň naprosto souzněla se všemi Flinnovými pohyby a zdálo se, jako by plnila každý rozkaz vůle svého držitele.
Starý baron říkal, že tak statečný rytíř jako Flinn nepotřebuje žádnou magii, a tak požádal své mágy, aby meč nechali nedotčený. Místo toho vzal jednoho dne ještě ne zcela hotovou zbraň do kaple, postavil se s ní k oltáři a žádal o požehnání a přání všeho dobrého každého, kdo ctil Mocného Flinna. Toho dne přicházely ke kapli celé zástupy lidí, aby prokázaly meči tu čest, kterou si jeho nositel zasluhoval, a ani jeden z nich jej neposkvrnil zlými slovy. Starý baron měl ze svých lidí radost a s mírem v duši vrátil napůl vykovaný meč svému mistru zbrojíři.
Kovář neúnavně pracoval celých čtrnáct dnů, a teprve potom byl meč hotový. Když mistr zbrojíř svou práci skončil, jeho ostří zářilo ostrým jasem, který jako by nikdy neměl pohasnout. Plochou stranu meče zdobily prastaré runy, znázorňující čest, odvahu, víru a slávu - Kvadriviál rytířství. Chrániče byly vytepány s největší jemností, přesto však byly pevné a dokázaly zastavit každou ránu nepřítele. I hruška toho meče zcela dokonale sloužila svému účelu a Flinn s ní mohl zasazovat svým protivníkům hrozné rány. Nakonec zbrojíři obtočili držadlo meče nejjemnějším stříbrným řetízkem.
Starý baron předvedl svůj dar toho dne, kdy byl Flinn formálně přijat do Řádu. Od toho dne byli Flinn a jeho stříbřitě bílá zbraň nerozlučitelnou dvojicí. Společně čistili kraj od zlých příšer a nepřátel, před kterými se Flinn zavázal zemi chránit, a z polí a lesů Penhaligonu vypudili rozbroje a nešváry. Ať už bojovali proti čemukoli, meč byl stále tak bílý, jako když ho poprvé vytáhli z výhně. Nic ho nemohlo poskvrnit - až do toho dne, kdy Flinn v hanbě opustil hrad Tří sluncí.
Pak se Flinn přidal jako nájemný válečník k Braddokovým žoldnéřům. Už nebyl Flinn Mocný, ale Flinn Odpadlík, Flinn Blázen. To, jak hluboko tehdy klesl, se odrazilo i na Hadobiji. Flinn se ho mohl snažit čistit, jak chtěl, pořád na něm ale lpěla černá skvrna a každým dnem se zvětšovala. Flinn tehdy začal věřit, že se jeho meč obrátil proti němu a stal se nástrojem zla. Zoufal si nad zkázou meče a přitom si neuvědomoval, že zoufalstvím jen napomáhá jeho rozkladu. Dokonce věřil i tomu, že až meč zčerná úplně, on sám zemře. S děsivou rozhodností tak jednoho dne Hadobije prohrál.
Vítězem a novým majitelem Hadobije se stal Braddok Trnikrev. Flinn se pokoušel svého přítele před tím zlem varovat, Braddok ho ale neposlouchal. Válečníkovo pokoření bylo dovršeno. Té noci opustil Braddokovu tlupu a stal se lovcem a poustevníkem.
A teď stál v Braddokově kuchyni a držel Hadobije v rukou. Zamžikal a cítil, jak mu vlhnou oči. Meč nebyl nástrojem zla, byl jen odrazem jeho vlastní duše. Flinnovo srdce nepravidelně bušilo. Překoná svůj strach a přízraky, které ho pronásledovaly na každém kroku. Dospěje i do zbývajících Vrcholů Kvadriviálu a zase se stane rytířem, jakým byl předtím.
A pak se i Hadobij navrátí ke své původní slávě.

## Kapitola 11

"POSAĎTE SE A JEZTE," ŘEKL DO TICHA, které se rozhostilo kolem Hadobije, sám hostitel. Sundal kotlík z ohně a hbitě naskládal na stůl čtyři talíře s kouřící hustou polévkou. Pak odněkud vytáhl malý soudek, odzátkoval ho a všem nalil po džbánku. Jeho zdravé oko náhle zamrkalo na Flinna. "Když jsem tak u toho, možná bych ti měl nalít ještě druhý a třetí, starý brachu," řekl.
"To se mě zase snažíš utopit ve džbánku, můj drahý Braddoku?" nedal se Flinn. Usrkl piva, které mu trpaslík nalil, a souhlasně přikývl.
"Řekl bych, že sám dobře víš, že to zas není tak těžké," nevzrušeně pokračoval Braddok, podávaje další džbánek Jo.
"Haha," rozesmál se Flinn. "Ty jsi ten, kdo nevydrží ani půl soudku piva, ne já."
"Opravdu? A kdo je pokaždé pod stolem ještě dřív, než zakokrhá kohout?" hulákal Braddok.
"No, možná bývám tou dobou opravdu pod stolem, starý brachu - " Flinn poplácal Braddoka po rameni - "ale tam dole pode mnou je vždycky ještě nějaký trpaslík."
Braddok se hlučně rozesmál a Flinn, Jo i Dajin se k němu družně připojili. Po všech těch hrůzách je dobře, že se zase smějí, pomyslel si Flinn. A je dobré být zase v teple a v bezpečí, mít před sebou talíř s teplým jídlem a korbel s pivem. Flinn přejel prsty po meči, ležícím vedle něj. A ze všeho nejlepší je, dodal v duchu, že tě mám zase u sebe.
"Pověz mi ještě něco o svých cestách, Flinne," řekl Braddok a nechal kolovat hrnek s medem, aby si jím jeho hosté mohli namazat malé bochníčky chleba, které před ně položil.
Flinn si povzdechl, zhluboka se napil a začal vyprávět o všem, co se jim přihodi-lo za té podivné zimy. Nic nevynechal - ani to, jak přišli k abelátovým krystalům a co jim ty krystaly vlastně ukázaly. Vyprávění končilo zkázou Úvodí a tím, co Verdi-lith přikázal orkům.

Braddok pokýval hlavou. "Poprvé jsem ty bubny slyšel před třemi dny. Muselo to být krátce potom, co Verdilith zaútočil na Úvodí," uvažoval trpaslík. "Ozývaly se z dost velké dálky, ale z toho, co říkaly, jsem přesto pochopil, že orkové okamžitě vyrážejí - rovnou na jih, a přímo přes lesy, ve kterých jsem tou dobou lovil."
"Ale jak ses odtamtud dostal?" zeptala se Jo. "Je těžké si představit, že bys mohl být v těch stejných potížích jako my.
"Schoval jsem své poníky do jeskyně a doufal jsem, že je nenajdou. Díky Kagarovi je opravdu nenašli," řekl Braddok s očima obrácenýma ke stropu. "Pak jsem utíkal domů tak rychle, jak to jenom šlo, a pokusil jsem se mezi nimi proklouznout. Na rozdíl od vás jsem měl tu výhodu, že si mě nevšimli."
"Mám pravdu, když řeknu, že Krutův kmen sídlí na jih odtud?" zeptal se Flinn.
"Tak nějak to asi bude," chmurně se zasmál Braddok. "I já jsem se musel dostat skrz ně. Musím ale říct, že od té doby, co kolem mě prošel, bude Krut pár svých orků krutě postrádat." Trpaslík se ušklíbl. "Když jste dnes večer přijeli, byl jsem si skoro jistý, že to jsou orkové, které poslali zpátky, aby se podívali po chybějících hlídkách."
Všichni se rozesmáli a dokud nedojedli, už ani jeden z nich nepromluvil. Braddokův pohled zabloudil k Dajinovi. Chlapec byl ovšem příliš zaměstnaný jídlem, než aby si toho pohledu všiml.
Flinnovi ale trpaslíkův zájem neunikl. "O Dajinovi ti toho moc říct nemůžeme," řekl. "Poslední dva roky strávil tím, že pobíhal po mých lesích, ale setkal jsem se s ním teprve tehdy, až přišla Jo."
"Říkali jste, že se vyzná v magii?" zamumlal Braddok a zase si lokl piva.
"To je pravda," odpověděla Jo. "Jednou se mu podařilo, že se v naší chatě zničehonic objevila hromada růžových květů. A když na nás zaútočili orkové, dva z nich úplně obloudil holubicemi." Usmála se na Dajina a ten se zas usmál na ni. "Byly opravdu krásné."
Flinn zvedl obočí a pak se otočil k Braddokovi. "Otec toho chlapce byl mág a než zemřel, stačil Dajina naučit nějaká kouzla."
"Jak se jmenoval ten mág?" zeptal se bez přípravy Braddok. "Možná bych ho mohl znát."
"Maloch Kine," odpověděl Flinn a upřel svou pozornost na chlapce. Dajin pozorně naslouchal.
"Maloch Kine?" opakoval přemítavě Braddok. "To mi nic neříká. Ale tam na hradě je nový mág - nějaký Teryl Auroch," řekl trpaslík a pohladil si svůj do copu spletený vous. "V jazyce našich předků Kine i Auroch znamenalo něco jako dobytek. Nebyl tvůj otec něco jako čarodějný pastevec?"
Dajin zavrtěl hlavou. "Ne, byl prostě mág."
Trpaslík vstal a ukázal směrem k velkému pokoji. "Půjdeme teď tam. Mám tady nějaká sušená jablka, a Dajin by je mohl ohřát v ohni." Mile se usmál na Jo. "Flinn říká, že umíš moc dobře vyprávět. Rád bych si dneska poslechl nějaké vyprávění -samozřejmě pokud tady náhodou někdo nemá v ranci loutnu a nechtěl by nám zpívat." Podíval se po ostatních a zasmušile pokýval hlavou. "To jsem si mohl myslet. Buď jak buď, já dávám jídlo, takže vy musíte obstarat zábavu. To moje nešťastné zpívání by vás všechny zahnalo hodně daleko pryč. Jo, máš pro nás nějaké vyprávění?"
Jo se tiše zasmála. "Vlastně znám jenom báje o Flinnovi, které mi vyprávěl můj otec. Jsem si jistá, že jste už je všechny mockrát slyšeli."
Braddok přikývl. "Já tedy ano. A většina je plná prachsprostých lží, obzvlášť pokud jde o Flinnovu odvahu a obratnost," řekl trpaslík a významně přitom zamrkal. "Ale i tak bych byl rád, kdybys nám vyprávěla ten příběh, ve kterém se Flinn setká s Verdilithem. Možná přijdeme na nějakou jeho slabinu, na kterou jsme už dávno zapomněli."
Flinn smutně pokýval hlavou a zavedl své přátele do velkého pokoje. Zdi té místnosti byly z hrubě opracovaných žulových balvanů a její strop podpíraly černé dubové trámy. Bylo v ní několik nízkých čalouněných lavic, dva nebo tři malé stolky a jedno křeslo přesně lidské velikosti. Braddok přešel ke krbu a prohrábl oheň. Pak mávl rukou ke křeslu za Flinnovými zády. "Posaď se. Poslechneme si to vyprávění, které pro nás Johauna přichystala. Pak si pohovoříme o tom, co budeme dělat zítra. Dajine, ty si vezmi tenhle pohrabáč a ohřej na něm ty křížaly." Braddok přinesl z kouta místnosti malý soudek a podal ho Dajinovi, sedícímu na nízké stoličce před krbem.
Trpaslík se posadil na lavici naproti Flinnovi a Jo se posadila naproti Dajinovi. Nesměle se usmála a pak její pohled spočinul na Flinnovi. Bývalý rytíř se jako obvykle necítil nejlépe, když měl být středem pozornosti, dobře ale věděl, že Jo žádné jiné příběhy vyprávět neumí.
"Poslyšte příběh," začala Jo, "který si vyprávějí ve všech hostincích blízko i daleko, v ubohých vesnicích i v bohatých městech. Poslyšte příběh o Mocném Flinnovi a dobrém meči Hadobiji. Poslyšte příběh o Verdilithovi, Velkém zeleném draku, postrachu Traladary a dnes i Karameiku. Naslouchejte vyprávění, které vám chci vyprávět, a naslouchejte pozorně."
Johauna se odmlčela a odkašlala si. "Já nejsem žádný bard, ale můj otec tak vždycky začínal," řekla bojácně. "Pro šestileté dítě, sedící u ohně, to bylo něco velikého." Její pohled přeskočil z Flinna na Braddoka.
"Vyprávěj, Johauno," řekl trpělivě Braddok a usmál se. "Je to cena tvé večeře."
Flinn vytušil, že se dívka pod Braddokovým pronikavým pohledem necítí dobře, a povzbudivě se na ni usmál. Dajin začal mlčky rozdávat ohřáté kroužky ze sušených jablek.
"Jednoho dne letěl nad kraji Penhaligonu hrozný a lítý drak. Jen co spatřil zemi pod svými křídly, velice se mu zalíbila. Kopce a stromy byly krásné a mohutné a čisté vody bylo dost všude kolem. A nedaleko bylo místo, kde se mohl ukrýt - divoké a holé vrchy, kterým lidé říkali Vlčí kopce. Ano, tam se mohl ukrýt před těmi, které trýznil, před těmi, které zabíjel. Mohl si tam také potajmu ukrýt své poklady, naloupené široko daleko. Tam mohl dlouho nerušené spát na svém loži ze zlata a drahých kamenů.
Alespoň v to drak doufal.
Ten velký zelený drak se jmenoval Verdilith, což v jazyce předků znamená "zelený kámen". Ve svém krvavém hýření však Verdilith zapomněl na rytíře Penhaligonu. Ten nejvznešenější z nich se jmenoval Fáin Flinn. Ne nadarmo ho nazývali "Mocný", neboť mnoho příšer kleslo pod jeho mečem, slavným mečem Hadobijem. Dobře byl ten meč

pojmenován - pil totiž dračí krev s radostí a potěšením. Mocný Flinn se s pomocí toho meče dozvěděl, jak draka hledat, a vstoupil tak do všech bájí."
Flinn si posměšně odfrkl. Ihned toho však litoval, protože se na něj vzápětí upřely tři páry vyčítavých očí. Zvedl ruce v omluvném gestu a klesl zpátky do křesla. Rozhodl se, že už vyprávění nesmí přerušit.
Jo se ještě jednou na Flinna varovně podívala a pokračovala: "Mocný Flinn vstoupil do bájí, Verdilith se však nadýmal nesmírnou pýchou. Nevěřil tomu, co vyprávěli o Flinnovi, a nevěřil ani v moc meče Hadobije. A nebo snad se i Flinna a jeho meče bál, jenže po zemích Penhaligonu toužil ještě mnohem více.
Verdilith vstoupil do Vlčích kopců a v jeho stopách šla hrůza a děs. Dobrý baron Arturus Penhaligon vyslal pět svých nejlepších rytířů, aby zbavili zemi toho hrozného draka. V jejich čele jel Flinn, ten nejstatečnější ze všech. Jeho brnění se třpytilo jako sníh a na meči Hadobiji planula sluneční záře. Jeho kůň se vzpínal v touze po boji…"
Flinn cítil, jak se jeho mysl vydává vstříc vzpomínkám, které Jo přivolala. Zvuk jejího hlasu se ztratil někde daleko.
Bývalý rytíř se vrátil do toho dne, kdy ho baron Arturus poslal zabít Verdilitha. Byl to tehdy konec zimy, žádný začátek jara, a počasí bylo víc než mizerné. Na Flinna i dva mladíky, kteří ho doprovázeli, neustále útočil déšť a mokrý sníh. Tou dobou se vyhrotily spory s obry na západní hranici Penhaligonu a většina rytířů a jejich panošů tak sloužila tam. Flinn se právě vrátil z výpravy a chystal se připojit k armádě na západě, starý baron s ním však měl jiné úmysly. Flinn jako vždy učinil to, co mu jeho pán přikázal.
Společně se dvěma panoši, pramálo ostřílenými mladíky, kteří byli ve skutečnosti jen trochu lepší nádeníci, zamířil na severovýchod, k místu, kde se drak objevil naposledy. Tam Flinn tasil Hadobije, zvedl ho před sebe a soustředil se na představu zeleného draka. Meč vykovaný k tomu, aby draky zabíjel, ucítil drakův pach, otočil se směrem, odkud přicházel a vedl Flinna lesem. Netrvalo dlouho a Flinn narazil na stopy a zlámané větve v místech, kde Verdilith čas od času přistával.
Rytíř kráčel dál s Hadobijem před sebou. Kdyby se s Verdilithem nakonec přece jen střetl, byl by ten meč jeho nejlepší zbraní a zároveň jeho nejlepší obranou. Nedávno ho ochránil i před ohnivým dechem rudého draka a před blesky, kterými mu hrozil starý bílý drak. Hadobij věrně vedl Flinna k Verdiiithovi. Flinn a jeho společníci se plahočili lesem, pak skalnatými kopci, pak se zase vrátili do lesa a nakonec na malé mýtině našli, co hledali. Verdilith ležel na veliké skále a vyhříval se na slunci. Zdálo se, že naprosto důvěřuje své síle a pranic nedbá na ty tři lidi, kteří se ho odvážili vyrušit. Když se Flinn přiblížil, drak příšerně zařval a panoši v hrůze utekli. Ve hradu Tří sluncí už o nich nikdy neslyšeli.
"Takže ty jsi ten Flinn," zahřměl drak. "A tohle je ten meč, kterého bych se měl bát."
Flinn si nevšímal drakova výsměšného tónu a zakřičel: "Z rozkazu dobrého barona Artura Penhaligona ti nařizuji, hade, abys opustil tuto zemi a už nikdy se do ní nevracel. Udělej to dobrovolně, nebo tě odtud vyženu s mečem v ruce!"
Drak jen otevřel svou obrovskou, řadami ohromných zubů hrozící tlamu a vydechl na Flinna oblak jedovatého zeleného dýmu. Flinn se v otravných parách rozkašlal, jinak se mu ale nic nestalo. Pak vykročil kupředu a zaútočil. Rozpoutala se bitva a dlouho běsnila na mýtině, v lese a na mnoha vrcholech Vlčích kopců. Ještě dvakrát drak vydechl mračno zeleného dýmu, Hadobij však pokaždé vtáhl jed do sebe a svého pána zachránil.
Flinn neúnavně mával mečem a zatlačil Verdilitha do temného borového lesa. Jen tam mohl doufat, že draka porazí - jen tam mohl nemotorného plaza vyčerpat a uštvat. Drak se však jen usmál svým zubatým úsměvem a vyběhl z lesa ven. Flinnovi nezbylo než jít za ním. A tam za tím borovým lesem, na kamenitých svazích Vlčích kopců, se Flinn konečně utkal s protivníkem, který mu byl roven. Flinn byl mocný rytíř, muž proslulý svou silou a houževnatostí, drakova síla však toho dne byla nesmírná. Poprvé ve svém životě cítil rytíř strach - strach tak hrozný, že na chvíli zatoužil utéct tak, jako předtím utekli jeho pomocníci.
V holých kopcích se Flinn neměl čím krýt. Verdilith ho bil svými velikými křídly a srážel k zemi dlouhým ocasem. Na rytířovo tělo útočily dračí spáry a dlouhé, klům podobné zuby. Když už byl Flinn u konce se silami, drak o takovou hru s nepřítelem náhle ztratil zájem. Naposledy zaútočil a jeho kousnutí bylo hrozné a bezmála smrtící. Flinn měl ještě teď na celém těle jizvy, památky na ta strašlivá zranění. I drak však utrpěl toho dne krutou ránu, když se mu jednou Flinnův meč zaryl do boku. Dračí krev zalévala všechno kolem. Oba byli těžce zranění a přijali a rozdali tolik hrozných ran, že si až Flinn chvíli myslel, že tam společně zahynou. Pak ale zelený drak náhle vzlétl k oblakům a uletěl.
Flinn klesl na kolena, téměř smrtelně zraněn. V tu chvíli ho našli čtyři penhaligonští rytíři, vracející se domů z války s obry. Z dálky slyšeli zuřící bitvu a přijeli s tasenými meči, už však jen spatřili, jak jejich druh leží na zemi a drak odlétá pryč.
"…s výkřiky zoufalství," vyprávěla Jo a její slova zase vrátila Flinna do přítomnosti, "odnesli svého statečného vůdce zpátky do hradu Tří sluncí a celou cestu nad ním zarmouceně naříkali. Dobrý baron však kázal povolat nejlepší kněží a ranhojiče a statečný rytíř se začas uzdravil a byl zase tak mocný jako předtím.
Poražený drak v hanbě opustil země Penhaligonu. Tak končí pověst o Mocném Flinnovi, jeho meči Hadobiji a Verdilithovi, Velkém zeleném draku." Johauniny oči zářily jako dvě hvězdy. "Ještě mě učili konec toho příběhu, ale ten vyprávět nebudu, protože Verdilith se vrátil a všechno je to tedy jinak."
Braddok a Dajin halasně děkovali Jo za krásné vyprávění a Dajin jí podal hrst křížal, které pro ni schoval. I Flinn dívku pochválil a Jo při vší té chvále celá zčervenala. Jak je to dobré, mít někoho, kdo ve mě opravdu věří, napadlo náhle Flinna a jeho úsměv nabyl na zasmušilosti.
Dajin mohutně zažíval. Trpaslík mu položil na rameno svou velkou ruku a řekl: "Už je pozdě, a mám pocit, že zatímco se tady budeme bavit o tom, co by mohlo být zítra, to dítě by se mělo trochu vyspat." Braddok se podíval na Jo. "Tvé věci jsem dal do svého pokoje. Být ženou má občas své výhody, jako že třeba má člověk sem tam místo tvrdé země měkkou postel. Doufám jenom, že ta postel pro tebe nebude příliš krátká. Ty spíš tady u krbu, Flinne, a já s Dajinem budeme spát v kuchyni."

Dajin zase zívl, usilovně se to ale pokoušel zamaskovat svými drobnými dlaněmi. "Prosím, nechtě mě tady. Nejsem ospalý, jenom unavený."
Jo ho pohladila po vlasech a řekla: "Dobře, Dajine, můžeš tady zůstat. Ale jakmile jen usneš, Braddok tě vezme a odnese tě do kuchyně." Usmála se a chlapec ospale kývl.
Flinn se opřel lokty o kolena, naklonil se k ohni a vzdychl. Poslední dny byly dlouhé a těžké, a jedna část jeho já se dlouho vzpírala představě, že bude muset uvažovat, co by se mohlo stát další den. Bývalý rytíř však dobře věděl, že se tomu nemůže vyhnout, a s dalším povzdechem se podíval na Jo a na Braddoka.
"Takže, moji drazí přátelé, přišel čas, kdy musíme přijmout hned několik rozhodnutí," řekl válečník. "Slíbil jsem Dajinovi, že ho vezmu ke Karleje Kunzajské, a že se zeptáme, jestli by ho nemohla vzít do učení. To ale nezdrží můj návrat na hrad Tří sluncí o víc než půl dne, což znamená, že nejdříve zamíříme právě ke Karleje."
"Kdy?" zeptal se Braddok.
"Pozítří," odpověděl bez váhání Flinn. "Naše zvířata -o nás jezdcích se už ani nezmiňuji - toho mají za poslední dva dny za sebou víc než dost. Potřebujeme si odpočinout, ale jeden den by měl stačit."
"Myslíš si, že si Ariak za tu dobu opravdu odpočine?" zeptala se Jo. Ruce měla sepjaté v klíně a vypadala klidně, Flinnovi ale neušlo, že má klouby na rukou zbělelé napětím.
"Ano, myslím, že ano. Cesty na západ už jsou o mnoho lepší, a navíc nebude bouře a nebudeme mít za sebou celý kmen orků. Alespoň tedy doufám, že ne," řekl zadumaně Flinn. "Ke Karleje nám to bude trvat tak jeden a půl dne, potom už ale půjdeme přímo k hradu Tří sluncí." Válečník se zhluboka nadechl.
"Než se tam ale dostaneme, budeš se ty, Jo, také muset rozhodnout," pokračoval rozhodně Flinn. "Chceš žádat Radu o přijetí za panoše sama, nebo chceš jít se mnou, když budu žádat o opětné přijetí do Řádu? Měla bys vědět, že si myslím, že tvé schopnosti jsou na to, aby tě přijali, víc než dostatečné, A co víc - " vysoký muž se na dívku upřeně zadíval a Jo pod jeho pohledem náhle zneklidněla " - jsem přesvědčený o tom, že jsi natolik rozhodná a cílevědomá, že by ses mohla stát rytířem i beze mne."
"Flinne, to přece nejde," skoro vykřikla Jo. V jejích šedých očích se odrážela záře hasnoucího ohně. Flinna hluboce zasáhla víra a oddanost, kterou v těch očích spatřil. Vzpomněl si, jak ji kdysi pro tu stejnou víru dokonce udeřil. "Na to, abych se rozhodla, nepotřebuji jeden a půl dne," řekla. "Stále platí to, pro co jsem se rozhodla ten den, kdy ses na to zeptal poprvé: Půjdu s tebou, ať se stane cokoli. Nad tím nemusím přemýšlet."
Flinn se na ni zamyšleně zadíval a pokusil se odhadnout, jestli ví, co je čeká. Kdysi dávno to mohla být lehkovážná dívka, za posledních několik měsíců se z ní ale stala odvážná mladá žena. Pokýval hlavou směrem k ní a řekl:
"V tom případě je to dohodnuto. Nejdřív vezmeme Dajina ke Karleje a pak pojedeme k hradu Tří sluncí. Tam si vyrovnám účty s panem Brisboisem a požádám Radu, aby mne znovu přijala do Řádu. Pokud všechno dobře dopadne, pak ty i já opustíme hrad jako členové Řádu tří sluncí." Usmál se a Jo jeho úsměv opětovala.
"A co máte v plánu ohledně Verdilitha?" zeptal se Braddok a zádumčivě si pohladil svůj dlouhý vous.
Flinn se pohodlně usadil v křesle a položil si Hadobije na kolena. "Jakmile se stanu rytířem, vrátí mi všechna má rytířská práva. Teprve tehdy budu drakovi rovnocenným soupeřem a teprve tehdy bude Hadobij zářit v celé své slávě. Pomstím Úvodí a mého přítele Baildona Obchodníka. Budu pronásledovat toho hada a Thor je můj svědek, že ho nakonec zabiji."
"Nepotřeboval bys náhodou ještě jednoho vojáka?" zeptal se jen tak mimochodem Braddok.
Flinn se na trpaslíka překvapeně zadíval. "Tím myslíš sebe?" zeptal se. "Ale co tvé povinnosti? Copak nejsi vázán žádnou smlouvou?"
"Rozpustil jsem svoji jednotku krátce potom, co jsi odešel," řekl pomalu trpaslík.
"Proč?" zeptali se jednohlasně Jo a Flinn.
"Protože jsem chtěl, stejně jako vy, aby ze mě bylo něco alespoň trochu lepšího. Jako žoldnéř jsem toho dosáhnout v žádném případě nemohl. Stal jsem se kovotepcem a to pouzdro, co jsem vyrobil pro Hadobije, byla moje první práce."
Braddok si mnul prsty copy a zádumčivě se usmíval. "Odřezal jsem všechny drahokamy z těch spon, co si dávám na vlasy, a také ze všech mých pohárů, dýk, prstenů, a vůbec ze všeho, co jsem tady našel, a s nimi jsem to pouzdro ozdobil."
"Je nádherné, zvlášť teď, když víme, co jsi musel obětovat pro to, abys ho mohl udělat. Proč ses vlastně chtěl stát kovotepcem?" zeptala se uctivě Jo.
Braddok pokrčil rameny. "Můžeš to brát tak, že jsem se vrátil ke svému trpasličímu dědictví." Svým jedním zdravým okem se podíval na Flinna. "Ještě jsi neřekl, jestli bych se ti vůbec hodil."
Flinn napřáhl k trpaslíkovi pravici. "Kdybys to udělal, příteli, byl bych ti nesmírně vděčný."
I trpaslík natáhl ruku k bývalému rytíři a oba muži si stiskli zápěstí. Braddok pokýval hlavou a řekl: "Budu rád, že s tebou budu zase moci bojovat, Fáine Flinne." Vstal a podíval se na spícího Dajina. "A teď, jestli mě omluvíte, mám pocit, že nejlepší nápad měl tady ten kluk. Odcházím do postele. Dobrou noc." Braddok zvedl spícího Dajina a odnesl ho z pokoje. Těsně před dveřmi do kuchyně se ještě na okamžik zastavil a věnoval Flinnovi dlouhý, zamyšlený pohled. Válečník ale uhnul očima.
Jo se chvíli mlčky dívala do ohně a pak se otočila k Flinnovi. "Já bych asi taky měla jít do postele." Chtěla vstát, Flinn ji ale chytil za ruku a Jo se znovu posadila.
Bývalý rytíř se podíval na Jo a přejel očima po křivce jejích pečlivě upravených vlasů, vysokého čela a hustého obočí. Měla pevnou bradu, citlivé rty a soucitné oči. Dotkl se její ruky.
"Nezůstala bys tu ještě? Chtěl bych si s tebou chvilku povídat," požádal ji skoro šeptem. Vlastně ji ještě nikdy o něco takového nežádal, a několik okamžiků měl strach, že si jeho přání špatně vyloží.
"Samozřejmě," odpověděla bez váhání Jo. "O čem by sis chtěl povídat?" Nespouštěla z něj přitom oči.

"Řekni mi, co si myslíš, že se stane, až se dostaneme do hradu," navrhl Flinn.
Jo se usmála. "To je jednoduché. Vím úplně přesně, co se stane. Předložíš svou věc Radě k rozsouzení, odhalíš lži těch, kteří tě falešně obvinili, a mezi členy Rady se nenajde nikdo, kdo by hlasoval proti tobě. Každý pochopí, že jsi byl obviněn neprávem a že si zasloužíš, abys byl znovu přijat do Řádu. Tvá rytířská hodnost ti bude v plné slávě navrácena."
Flinn se na ni udiveně zadíval, zcela vyvedený z míry tím, jak hluboce v něj ta dívka věří. "Tomu ale přece nemůžeš věřit, nebo snad ano? Mezi nimi jsou lidé, kteří ve mně nevěří ani zdaleka tolik, co ty, však víš," řekl zcela upřímně Flinn.
"Já vím," řekla Jo a pak se vážně usmála. "Tvá žádost asi nebude přijata tak snadno, ale já vím, že se nakonec rytířem zase staneš. Neměj strach."
"Bojíš se vůbec něčeho, Jo?" napadlo Flinna.
Jo se chvíli dívala někam stranou a pak se zase otočila zpátky k rytíři. Oči měla jasné a upřímné. "Bojím se, že pro tebe může být obtížné zase se naučit žít s lidmi. Posledních sedm let jsi žil mimo společnost obyčejných lidí, a poslední tři roky jsi byl skutečný poustevník."
"Proč si myslíš, že by pro mne mohlo být obtížné naučit se zase žít s lidmi?"
Jo pokrčila rameny. "Říkám to, protože mi dělalo potíže zvyknout si na život bez lidí. Možná bys mohl mít podobný problém, jenomže obrácený."
"Tobě se stýská po Spekuláru?" zeptal se překvapeně Flinn. Nikdy ho nenapadlo, že by se Jo třeba mohlo stýskat po domově.
"Stýskalo, ale to už je dávno."
"A nemyslíš si, že bych si mohl zvyknout stejně snadno jako ty?" zeptal se se smích Flinn.
"To jsem neřekla," odpověděla. "Jenom jsem tě na to chtěla upozornit. Bojím se, že si budeš myslet, že je všechno při starém, a ono nebude. Budeš se proto muset přizpůsobit, a to je všechno."
"To je všechno, čeho se bojíš?" zeptal se klidně Flinn a naklonil se k Jo. Chtěl si být jistý, že Jo ani v hloubi duše nepochybuje o správnosti svého plánu stát se jeho panošem.
Dívka se na něj vyčítavě zadívala a zase sevřela ruce. "Ne… ještě se bojím jedné věci." V tu chvíli už vlastně jen sotva šeptala.
Flinn se upřeně zahleděl do jejích očí. "A to jaké?" I on ztišil hlas, ačkoli vlastně ani nevěděl proč.
Johaunin pohled ani na okamžik neuhnul. "Bojím se toho, že by tě Yvaughan mohla prosit o odpuštění."
Flinn svraštil obočí. "Proč by ses toho měla bát?"
"Protože mám strach, že bys jí odpustil, a že by pro tebe zase znamenala to, co pro tebe znamenala kdysi," řekla přiškrceným hlasem Jo. "Protože kdyby se to stalo, pak už bys mě nepotřeboval - pak už bys mě nepotřeboval, abych tě milovala." Těch posledních několik slov bylo sotva srozumitelných.
Flinn se k ní naklonil a vzal ji za ruce. Pevně je sevřel. "Jo, moje city k Yvaughan odumřely už před mnoha lety," řekl tiše. "Když jí odpustím - pokud to vůbec kdy udělám - nic to nezmění na tom, co k ní cítím teď."
Jo svěsila hlavu. "Já si ale myslím, že by se to změnit mohlo."
Flinn se prsty dotkl její brady a zvedl jí hlavu, Jo se však na něj nedívala. Flinn chvíli čekal, dokud její oči zase nezamířily k němu. Byly zastřené a Flinn nebyl s to rozeznat, co si dívka v tu chvíli myslí. Pohnul se, jako by ji chtěl obejmout, ale něco ho zadrželo. "Jo, drahá," řekl a ani si nebyl vědom toho, jaké slovo mu uklouzlo, "máš pravdu. To, co cítím k Yvaughan, by se mohlo změnit, ale už uběhlo příliš mnoho času a všichni jsem zakusili příliš mnoho bolesti. Už ji nikdy nebudu milovat."
Jo stiskla rty. Flinn cítil, jak se její ruce v jeho dlaních chvějí. Jen velmi matně si dokázal představit, jaké úsilí ji musela stát její další slova: "Myslíš si, že bys… že bys někdy mohl milovat mě?" Flinn stiskl její ruce ještě pevněji a zasmušile se usmál. "Jo, to co cítím k tobě, je pro mne příliš nové na to, abych tomu dokázal porozumět. Než budu schopen tobě nebo komukoli jinému něco nabídnout, budu si muset znovu vybojovat svůj život a svoji duši." Nechal jednu z jejích rukou klesnout a povolil si dotknout se její tváře. "Není to tak, že bych nechtěl…" Rozhodně zavrtěl hlavou. "Je to tak, že si nejsem jistý, jestli bych měl."
Jo vzala do dlaní ruku, která se dotýkala její tváře, a otočila hlavu tak, že se její rty dotýkaly Flinnovy dlaně. Políbila ji a Flinn cítil, jak se třese. Pak Jo jeho ruku pustila a skoro se rozběhla ke dveřím do trpaslíkovy ložnice. "Dobrou noc, Flinne," stačila na něj ještě zavolat, ani se přitom ale neohlédla.
Flinn hleděl do dohořívajícího ohně. Ta dívka ho zbožňovala. Věděl, že ho zbožňovala od samého začátku. Její city se však změnily na něco mnohem hlubšího, a Flinn si nebyl jistý, jestli tomu neměl zabránit. Nikdy to neměl dopustit.
Jedno z polen v krbu se skutálelo s hranice a Flinn vzal pohrabáč a strčil ho zpátky. Oheň zasyčel a zapraskal.
"Kdybych o tom věděl, byl bych ty city býval potlačil?" zeptal se sám sebe a jeho oči potemněly.
Johauna Menhir jeho život úplně změnila. Věřila v něj celým srdcem, i když ztratil svou čest. Věřila, že je mužem, který si zaslouží být rytířem, věřila, že je čestný, odvážný a dobrý. Flinn se zasmušile usmál a pokýval hlavou. Její víra byla jen vírou, a přesto byla to jediné, co živilo jeho duši.
Pozdní noční hodiny míjely jedna za druhou, oheň vyhasl a Flinn si uvědomil, že kdyby nebylo Jo, nikdy by se své hanbě nebyl schopen postavit. Jen díky ní se dokázal podívat přes své zoufalství a malichernou zášť a jen díky ní zjistil, že v srdci je stále ještě dobrým a čestným člověkem.
Flinn si povzdechl a přelétl pohledem po složitých obrazcích zdobících čepel Hadobije. Získal zpět statečnost a čest, to věděl. Dotkl se těch dvou stříbrných run Kvadriviálu. Jeho prsty zvolna putovaly směrem ke znamením víry a slávy. Jo v něj věřila a věřila v něj úplně a bezvýhradně. Flinn však potřeboval ještě něco víc. Potřeboval najít víru v sebe sama a potřeboval znovu získat víru svého lidu. Byl si však jistý, že pokud se mu podaří postavit těm, kteří mu před sedmi lety

ublížili, a pokud se mu tu křivdu podaří odčinit, víru svého lidu znovu získá.
Zvedl Hadobije a namířil jeho hrot ke stropu. Zadíval se na poslední zčernalé znamení a nahlas řekl: "Když zabiji Verdilitha, dostanu se k poslednímu Vrcholu Kvadriviálu - ke slávě."
Válečník opřel meč o opěradlo křesla a rozhlédl se po pokoji. V očích měl neukojitelný hlad. "A toho dne se znovu stanu skutečným rytířem."

Kapitola 12
KRYSTAL SE ROZBIL A VERDILITH Zklamaně zařval. Úlomky spadly na písčité dno sluje vedle hromady dalších střepů z abelátových krystalů. Drak zlostně máchl ocasem, smetl jím zlatou korunu a smaragdové žezlo a vrhl je proti zdi jeskyně. Koruna narazila na kámen, zkroutila se a pokřivila. Když na skálu narazilo žezlo, v kameni se objevila tenká puklina. Verdilith zavrčel a z nozder se mu vyvalil oblak zeleného dýmu.
Drak už nebyl schopen s jistotou říct, jak dlouho jednotlivé abelátovy kameny vydrží, a to ho znervózňovalo. "Mizerní lokajové," zaburácel Verdilith a jeho hlas duněl v prázdné sluji. Poškrábal se drápem po šupinaté tváři. "Ty kameny jsou špatné! Měly by vydržet celé hodiny, ne jenom pár minut!" Dodal svým slovům na důrazu mohutným úderem ocasu a jeskyně se rozezněla jako ohromný buben. Drak vztekle zasyčel. Jednou pozoroval Flinna celý dlouhý den a noc, šeptal do krystalu magická slova způsobující zoufalství a naplňoval Flinna bezmocným vztekem. Ještě nedávno Verdilith využíval kameny k tomu, aby do Flinnovy mysli vnášel zlé city a ještě horší myšlenky. Dračí sémě strachu a pohrdání sebou samým ve Flinnovi pevně zakořenilo a téměř přivedlo jeho duši ke zmaru. "Vždyť ho už sotva vidím!" zuřil Verdilith a jeho řev rozechvíval horu, pod kterou žil.
Drak se zadíval na světélkující skálu vysoko nad sebou. Kdyby tam alespoň nebyla ta žena. "Kdo to jenom může být?" ptal se sám sebe drak. "Kdo je ten nevítaný rušitel?" Abelát na ni zaútočil tím nejhorším představitelným způsobem, neboť v její krvi stále kolovaly malé částečky jeho jedu, které drakovi téměř znemožňovaly pozorovat kohokoli v její blízkosti. A kde byl Flinn, tam byla někde blízko i ona. Od té doby, co se ta žena objevila, viděl Verdilith svého nejhoršího nepřítele jen několikrát, a pokaždé ho vlastně jenom zahlédl. A to už mu v jeho skrýši zbýval jen jediný nerozbity krystal.
Obrovský plaz sebou neklidně zazmítal na svém pelechu ze zlata a stříbra. Nepřítomně olízl několik mincí a drahokamů, které se mu zachytily mezi drápy, jednou tlapou sebral z hromady velký ametyst a stiskl. Drahokam se roztříštil a Verdilith se spokojeně usmál. Nebude to dlouho trvat a bude takto rozbíjet diamanty.
Drakovy myšlenky se pak vrátily k tomu poslednímu, nejvíce znepokojujícímu obrazu, který se mu ukázal v krystalu: Flinn tam seděl s Hadobijem v ruce a mluvil o tom, že zabije Verdilitha a znovu tak získá ztracenou slávu.
"Unikl z mé pasti," zamručel drak a jeho syčivý hlas rozezněl skály kolem. "Ti pitomí orkové - velmi brzy zjistí, co je to moje pomsta." Když si však Verdilith znovu vzpomněl na Flinnův zářící meč, myšlenky na orky se mu rázem ztratily z mysli. "Hadobij!" zasyčel Verdilith a z mezery mezi jeho tesáky se vyvalilo další mračno zeleného dýmu.
Něco ho nepříjemně tlačilo do boku. Verdilith se převalil na své hromadě a vytáhl si zpod těla stříbrnou vázu. Když se na ten k nepoznání pomačkaný předmět podíval, přes zuby se my vydralo z tlamy potěšené zafunění. Odhodil poničenou vázu pryč a vrátil se ke svým myšlenkám. "Měl jsem Flinna zabít už tehdy," zařval. Vzpomněl si na proroctví té staré čarodějnice - Až se setkáte příště, jeden z vás zemře, řekla tehdy. "Správně, a ten nešťastný bude Flinn."
Verdilith však toužil po něčem víc, než po pouhé smrti toho muže, toužil zabít jeho duši. Jak příjemné to bylo, připravovat toho muže o čest na dálku, pomyslel si drak. Bylo to mnohem příjemnější, než ho jednoduše překousnout v půli. Verdilith se usmál. A vůbec nejlepší by bylo, kdyby se ten člověk sám zabil. Drak si pomalu olízl jeden z drápů. "Ovšem pomstít se lze skutečně nejrůznějším způsobem."
Netvor se podíval na poslední zbývající krystal. Potřeboval jich mnohem víc. Vydal se tedy do kouta doupěte a dovlekl své tělo před obrovskou pánev na žhavé uhlí. Pak sáhl pařátem do hluboké prohlubně ve skále, vytáhl odtamtud nějaké voňavé byliny a hodil je na pánev. Nato škrábl jedním spárem o hrbolatou stěnu jeskyně a na suché byliny dopadla sprška jisker. Mezi stonky vyskočily plameny. Sladký dým hořících bylin pomalu stoupal k drakovým nozdrám, skrytým v páře, která z nich vycházela, a uklidňoval Verdilithovy podrážděné smysly. Drak se zhluboka nadechl a začal mluvit. Jeho hlas teď temně duněl a ty zvuky vycházely až z hloubi jeho dlouhého krku. V dýmu zazněla prastará magická slova a smísila se s ním.
Těžké páry nad pánví začaly houstnout a vířit. Šedý závoj dýmu prozařovaly podivné jasné záblesky podobné bleskům, vystřelujícím z letních bouřkových mraků. Nakonec se ale barvy slily do jediné a dým se zhustil do zjevení, matně připomínajícího lidskou tvář.
"Sděl mi své rozkazy, pane," ozval se přízračný hlas, stejně nevýrazný jako ta tvář v dýmu.
"Přines mi ještě další abelátovy krystaly," zahřměl drak. "A ať jsou tentokrát dobré. Když to bude třeba, musíš je sám vyrobit."
"Je to vše, Veliký?" zašeptal hlas.
"Ne!" To krátké slovo bylo vlastně příšerným zařváním, hřmícím jeskyní v děsivém protikladu s pokorným hlasem drakova služebníka. "Vykonal jsi pokání, které jsem ti uložil?"
Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo sotva slyšitelné zašeptání: "Ne, nevykonal."
"Tak je vykonej!" zasyčel Verdilith. "Nezkoušej mou trpělivost!"
"Ano, pane," ozvala se další šeptaná odpověď. Zjevení se zachvělo a zmizelo. V dýmu se objevila další tvář, stejně nezřetelná jako ta první. Tiše promluvila.
"Pokud tomu správně rozumím, Flinn znovu našel Hadobije." Hlas byl naprosto klidný a slova jen hladila. Nebyla v nich žádná zjevná zášť, Verdilith přesto odhalil tesáky.
"Ano," zasyčel drak.

"Verdilithe, tvá pomsta musí být dokonalá. Náš plán nezbytně vyžaduje, abys Penhaligon ovládl. A ještě bych se rád zeptal - " mluvčí se na okamžik odmlčel -"jestli je ta věc, kterou jsem ti svěřil, stále v pořádku."
Verdilith se neklidně usmál a řekl: "Ano, je tam, kde jsi ji nechal." Jeho oči zabloudily k asi stopu veliké krychli, stojící v koutě sluje. Byla to obyčejná železná skříňka, vyztužená ocelí. Nezdobil ji ani jediný drahokam, ani jediná runa. Ani zámek nebyl ničím nápadný, byla to vlastně jen jednoduchá spona. Vzhled však v případě té věci byl víc než klamný. Verdilith se snad měsíc pokoušel skříňku otevřít, avšak bezvýsledně. Spona byla jednoduše nezničitelná, ať už se Verdilith snažil, jak chtěl, a pokoušel seji rozbít vší silou svého těla i své magie. Ani jedno z toho však skříňku rozbít nedokázalo. Verdilith jednou dokonce vynesl skříňku tak vysoko, jak jen dokázal vyletět, a pak ji shodil na skalnaté Vlčí kopce pod sebou. Výsledkem byla nepatrná, jen asi palec dlouhá rýha v železe.
"V pořádku," řekl ten hlas. "Až skončíš s Flinnem a já všechno zařídím zde, vezmu si ji zpátky. Potřebuješ něco?"
"Jenom abelátovy krystaly, ale o ty se stará ten druhý." Verdilith se ale ani nemusel namáhat s odpovědí, protože vířící obraz se najednou rozplynul na obyčejný dým. Drak se odvrátil a podrážděně zasyčel. Chvíli stál nad drahocennou skříňkou a pak ji zvedl.
Snadno se vešla do jeho dlaně, byla však nevysvětlitelně těžká. Uvnitř nic nechrastilo. Zkusil pohnout se zámkem, jako obvykle se však ani nepohnul. Drak uložil skříňku zpátky na místo a vrátil se na pelech.
"Já se pomstím," zařval a nad jeho hlavu se jako temná svatozář vznesl mrak zeleného dýmu. "Nejdřív zabiji Flinna, pak orky… a pak tebe, můj drahý příteli."
Yvaughan zasténala ze spánku. V její mysli jako zvonění umíráčku neustále zněl něčí hlas, Yvaughan však nebyla s to rozeznat, co vlastně říká. Ten sen znovu přicházel, a jedna část jejího já si toho byla vědoma a velmi se snu bála. Převalila se na posteli a hledala teplo manželova těla, její náruč však zůstala prázdná. Maldrake byl pryč. Z očí jí kanuly hořké slzy a padaly na hedvábný polštář. Přiletěli k ní její dva magičtí ptáci, vrkali a usadili se kousek od ní. Jeden z nich se jí přitulil k uchu, ten druhý ještě jednou zavrkal a pak odletěl do tmavého kouta ložnice.
Sen byl čím dál hroznější. Jako už tolikrát předtím se v něm objevila ta temná postava s tlamou plnou hroznych tesáků. Neúprosně kráčela přímo k ní, nestvůra s lidskou postavou a hroznými drápy. Yvaughan uniklo z úst tiché zasténání. Už ten sen znala a věděla, co má přijít. Zoufale se pokoušela ovládnout své myšlenky a vypudit tu obludu z mysli, netvor se však stále blížil. Zakryla si tvář rukou a pokusila se ho nevidět.
Stále se však blížil.
Netvor přistoupil k jejímu lůžku a sklonil se nad ní. Nemohla dýchat, nemohla křičet, mohla jen zoufale vzdychat. Nestvůra jí vytáhla ruce zpod přikrývky a přejela po nich svými drápy, jednou, dvakrát a zase znovu. Drápy ale příliš nedrásaly, jen tak silně, aby se kůže otevřela a ruce se třásly bolestí. Pak se netvorovy zuby zakously do Yvaughanina předloktí. Skoro tu bolest vítala, protože znamenala, že sen už brzy skončí. Něco uvnitř jejího těla však té noci bojovalo proti ní, něco, co ji hrozilo zadusit. To něco jí hroznou silou vysávalo dech z těla - Yvaughan zachvátila panika, zmítala sebou na lůžku a pokoušela se probojovat zpátky ke vědomí. Musela se probudit, musela, protože jinak by zcela jistě zemřela. Zoufale zalapala po dechu a zprudka se posadila.
Kolem ní byla jen tma, dobře známá tma její vlastní ložnice. Po jejím boku vyčítavě zašveholil ptáček, kterého Yvaughan vytrhla ze spánku. Bezmyšlenkovitě začala svého miláčka uklidňovat, hladila ho po hlavě a přejížděla . prsty po jeho hebkém žlutém peří. Vtom na ni něco vyletělo z rohu pokoje. Yvaughan si zakryla rukama obličej a tlumeně vykřikla. Byl to však jen ten druhý ptáček, žárlivě toužící po stejné pozornosti, jaké se dostávalo jeho příteli. Yvaughan vzala tu malou věc do dlaní a znovu ulehla. Ptáček si přitom tiše postěžoval.
Teprve tehdy si Yvaughan všimla, jak slabé jsou její ruce, jak jsou chladné a bez života. Přejela si prsty po předloktí. Bylo vlhké a lepkavé. Copak se mi to pořád ještě zdá? ptala se sama sebe. Toto se ještě nikdy nestalo. Yvaughan znepokojeně natáhla ruku ke stolu vedle sebe a dotkla se lampy. Ložnici vzápětí ozářilo magické světlo.
Žena natáhla ruce a podívala se na ně. Její bílou kůži hyzdily krvavé skvrny a ošklivé odřeniny. Yvaughan zděšeně vykřikla. "Teryle! Teryle!" volala svého rádce, v době Maldrakovy nepřítomnosti svého jediného přítele v celém paláci. "Teryle!"
Dveře ložnice se rozletěly dokořán a mág se rozběhl k Yvaughan. "Paní Yvaughan!" zvolal. "Stalo se něco? Někdo vás vyrušil?" Ve vedlejším pokoji se poplašeně rozkřičeli zbývající ptáci. Alespoň jim na mě záleží, pomyslela si náhle Yvaughan.
Teryl došel k posteli a sedl si k Yvaughan. Žena k němu natáhla ruce. Mágovy oči se rozšířily údivem. "Ach, paní," zašeptal. "Co jste to udělala? Co jste si to jenom udělala?"
Yvaughan s narůstajícím děsem v srdci zavrtěla hlavou. On si snad myslí, že jsem si to udělala sama! uvědomila si zoufale. Znovu zavrtěla hlavou a doufala, že to konečně pochopí. "Teryle, to vůbec není tak, jak to vypadá! Já jsem to…"
Rádce jí položil ruku na rameno a stlačil ji zpět do čekajících polštářů. "Uklidněte se, má paní. Přinesu vám obvazy a chladné nápoje."
"Teryle, ty to nechápeš!" vykřikla Yvaughan, když muž zase vstal. "Já jsem si to neudělala! Byl tady hrozný netvor a…"
"Ten netvor z vašeho snu?" zeptal se Teryl, už skoro ode dveří. "Ale paní, no tak. Všichni přece víme, že sny nikoho poranit nemohou." Mág odešel z pokoje a Yvaughan zoufale udeřila zaťatými pěstmi do hedvábného přehozu pod svýma rukama. Proč mi jenom nevěří? ptala se sama sebe. Vždyť je to můj přítel! Z očí jí kanuly další a další horké slzy.
"Už jdu, paní," řekl Teryl, chvatně kráčející zpátky k lůžku. V ruce držel pohár s vínem a bez váhání ho přiložil Yvaughan ke rtům.
Nápoj byl příšerně hořký a Yvaughan se rozkašlala. "Co je to?" zeptala se.
"Něco, co vám pomůže klidně spát až do rána. To jste si nevzala ten nápoj, co jsem vám připravil večer?" zeptal se

vyčítavě Teryl.
"Ne," odpověděla mezi dvěma polknutími Yvaughan. "Nevypila jsem to. Myslela jsem si, Teryle, že to nebudu potřebovat."
"Ale vždyť spíte pořád tak špatně, když je lord Maldrake pryč, má paní," napomenul ji Teryl. Odložil pohár na stůl a začal jí potírat rány hojivou mastí.
"To je pravda… Ale, Teryle, dnes v noci to bylo úplně stejné jako jindy," odpověděla pomalu Yvaughan. Jazyk jí náhle nesmírně ztěžkl. "Až na to, že jsem se bránila."
Mág zádumčivě našpulil rty. "A tak jste, má paní, také přišla k těm zraněním."
"Ale vždyť se mi o tom netvorovi zdálo už tolikrát, a ještě nikdy mě nic tak nepoznamenalo."
"Ale tehdy jste se přece neprobouzela, že ne? Neprobouzela jste se, protože jste se až doposud nikdy neporanila - kdežto dnes se vám to stalo a probudila jste se," řekl vědoucně Teryl.
Yvaughan si zoufale pokoušela vyjasnit svou omámenou mysl. "Teryle, co to… co to říkáš? Ty říkáš, že jsem se úmyslně poranila?"
Muž přikývl a jeho ramena se zachvěla. "Obávám se, že ano, má paní." Namazal Yvaughan na rány ještě trochu masti a přiložil obvaz. "Tak, to je všechno."
"Teryle, ale já vůbec tomu nerozumím," už jen zašeptala Yvaughan. Sotva držela oči otevřené. "Já tomu nerozumím. Proč bych se jen měla chtít zranit? Proč?"
Teryl posbíral své věci a podíval se na ležící ženu. Yvaughan měla pocit, že jakoby z veliké dálky slyší jeho slova: "Vy to zjistíte, má paní. A zjistíte to velmi brzy." Mág se otočil a vyšel z ložnice.
Pan Brisbois nervózně přecházel po dlážděné cestě vedoucí k zadnímu vchodu do stájí. Od úst mu stoupaly do studeného, rezavého vzduchu oblaka bílé páry. "To je Maldrakovi podobné, takhle mě nechat čekat," vrčel nespokojeně rytíř, zatímco přecházel sem a tam po klikaté cestě a foukal si do dlaní, aby si alespoň trochu zahřál promrzlé ruce. Kolem procválalo několik rytířů. Brisbois na okamžik zvedl hlavu a pak se zase otočil, protože Maldrake mezi nimi nebyl. Rytíři jen kývli na pozdrav a jeli dál.
Vzápětí se objevil další rytíř a zadržel svého koně u čekajícího muže. Brisbois si v duchu povzdechl a pak se nahněvaně zadíval na jezdce nad sebou. Byl to pan Lyle Střelec, vrchní strážce hradu.
"Dobré ráno, pane Brisboisi," řekl přátelsky pan Lyle a jeho chraplavý hlas zněl vesele a upřímně. Rytíř jel na zlatavě žluté klisně a na sobě měl svou nejlepší zbroj.
"Dobré ráno, pane Střelče," řekl úsečně Brisbois. Když se nezdálo, že by pan Ly-le chtěl jet dál, byl Brisbois nucen ze zdvořilosti dodat: "Kam dnes ráno míříte?"
"Musím dnes navštívit některé naše vesnice," řekl klidně Střelec. Chvíli se odmlčel a pak dodal: "Chci uvést v život některé z těch daňových úlev, které jsem připravil pro rolníky společně s lordem Maldrakem."
"Úlevy na daních?" zeptal se nedůvěřivě Brisbois. Maldrake se mu přece od té věci s koňmi o ničem nezmiňoval.
"Tak jest," řekl s lehkým úsměvem Střelec. "Překvapilo mě, že ses s námi nechtěl setkat, můj milý Brisboisi, lord Maldrake mi však řekl, že už nechceš být členem výboru. Pochopitelně jsme se o tvém rozhodnutí museli zmínit baronce Arteris, když jsme jí překládali celý náš plán. Byla velmi rozrušená. Je to opravdu velmi nešťastné."
Brisbois založil v jezdeckých rukavicích skryté ruce za záda a vztekle je sevřel. Zdvořile se přitom usmíval. Seber se přece, proklínal se v duchu. Střelec se mě může jenom pokoušet vyvést z míry. Jestli Maldrake vůbec ještě přijede, může se těšit na zajímavý rozhovor. "Děkuji ti, pane Střelče," řekl formálně Brisbois a lehce se uklonil. "Sdělil jsi mi velmi zajímavé zprávy." Vrchní strážce přikývl a odklusal pryč.
Uběhlo ještě mnoho dlouhých minut, než se na cestě konečně objevil Maldrake. Jeho kůň šel lehce bokem a zvedal nohy v přesně ovládaném a dokonale nacvičeném přehlídkovém kroku. Zdálo se, jako by se Maldrake nesoustředil na nic jiného, než aby donutil koně kráčet tak promyšleným a tak stylizovaným způsobem. Brisbois se znovu rozčilil. Stáhl si rukavice a udeřil jimi o dlaň. Jeho přítel mu přece naznačil, že tuto schůzku považuje za naléhavou, jezdecké cvičení však bylo zjevně mnohem naléhavější. Brisbois neměl ve zvyku takové urážky přecházet mlčením.
Lord Maldrake se zářivým úsměvem seskočil ze sedla a obřadně se před Brisboisem uklonil. "Brisboisi!" zvolal a jeho hlas překypoval radostí. "Čekal jsi dlouho?"
"Maldraku," zasyčel Brisbois, "čekal jsem tě tady už před hodinou."
"Ach ne, Brisboisi." Maldrake se zatvářil nanejvýš nešťastně. "Nemůžeme se bavit o něčem jiném?"
"Ano, jistě!" odsekl Brisbois. "Můžeme se bavit o tom, co provádíte se Střelcem, a nebo se taky můžeme bavit o tom, co se stalo Yvaughan!"
"Ale no tak," ušklíbl se Maldrake. "Stalo se jí jenom to, co si zasloužila."
"Maldraku!" vykřikl Brisbois. "Je to tvoje žena! To ti na ní vůbec nezáleží?"
Mladý šlechtic složil ruce na prsou a zatvářil se zároveň hněvivě a znuděně. "Brisboisi, podívej, něco bys měl už konečně pochopit. Nikdy jsem Yvaughan nemiloval - ani na začátku ne. Naše city byly zcela jednostranné, lépe řečeno byly jen na její straně. Chtěl jsem si ji vzít jen proto, že patří k rodu Penhaligonů. Arteris je na můj vkus příliš studená. To, že jsem si Yvaughan vzal, byl opravdu dobrý tah, a jsem rád, že se ti podařilo jejího bývalého manžela tak dokonale pošpinit."
"Maldraku!"
Světlovlasý šlechtic zvedl ruku. "A pokud jde o to, co zaslouží Yvaughan - zaslouží shodit z té nejvyšší věže."
Maldrakovy zelené oči se zableskly a jeho bledá kůže zrudla. "Brisboisi, ta žena zabila mého syna, a ty po mě chceš, aby se o ni strachoval? Ty nepatrné škrábance nejsou vůbec nic! Kéž by si tak rozškrábala všechny žíly…"
Brisbois přítelem zuřivě zacloumal. "Přestaň, blázne! Copak to nechápeš? Yvaughan za nic nemůže! Ona toho nešťastného tvora, kterého jsi nazýval svým synem, nikdy nezabila! A ani se sama neporanila, protože to všechno

udělal jen ten prokletý čaroděj!"
Maldrake srazil Brisboisovy ruce. "Už se mě víckrát nedotýkej!" zasyčel skrze zaťaté zuby a špičáky se mu v ranním slunci zlověstně zaleskly. Brisbois podvědomě ustoupil.
"Maldraku…" zašeptal.
Lord ho píchl prstem do hrudi. "Už jsem ti přece říkal, jak je to s Terylem Aurochem. Ten člověk ani nezabil mého syna, ani nezranil mou ženu. A i kdybys v té druhé věci měl nakonec pravdu, pak to udělal proto, aby mě potěšil. On uspěl, kdežto ty jsi selhal," zablýskal očima Maldrake.
Brisbois na svého přítele jen nehnutě zíral. Vždycky se přece snažil ze všech sil, aby pro Maldraka udělal všechno, čeho byl schopen - jak může být obviňován za upřímnou snahu? Brisbois natáhl ruce k Maldrakovi. "Dobře, Maldraku," řekl nešťastným hlasem. "Ať je po tvém. Chtěl ses se mnou setkat. Co chceš?"
Maldrake se usmál. Byl to tenký, hadí úsměv a Brisboisovi při pohledu na něj přejel po zádech mráz. "Flinn je na cestě sem."
"Kdy přijde?" Brisbois cítil, jak se mu do hrdla dere strach. Už toho udělal víc než dost, čím si mohl vysloužit Flinnův hněv.
"Brzy," řekl Maldrake. "Možná za několik dnů."
"Co chceš dělat?" zeptal se Brisbois.
"Co že chci dělat?" řekl rezervovaně Maldrake a pak zavrtěl hlavou. "Všechno si to představuješ úplně špatně, můj příteli, úplně špatně." Vzal Brisboise kolem ramen. Rytíř ztuhl a Maldrake jím jemně zacloumal. Celou tu dobu se usmíval. "Jen klid, Brisboisi, jen klid." Vydali se ke stájím a pod nohami jim křupal udupaný sníh.
"Co máš v plánu?" nepřestával naléhat Brisbois a cítil, jak se mu svaly v ramenou a zádech bezmocně napínají.
Maldrake se zasmál a podíval se na rytíře. "Poslouchej, a já ti to řeknu." Pokýval hlavou a zelené oči se mu doširoka rozšířily. "Nejlepší na tom je, že ani ty, ani já nebudeme muset dělat vůbec nic." Ranní vzduch naplnil jeho smích.

## Kapitola 13

KDYŽ SE FLINN A JEHO PŘÁTELÉ DOSTALI na okraj údolí, které vedlo ke Karlejinu domu, zapadající slunce se dotýkalo už jen vrcholků stromů. Les i rozeklané hory kolem pokrývala tlustá vrstva sněhu a od té neposkvrněné bělosti se odrážely poslední paprsky slábnoucího slunečního svitu. Svahy toho údolí byly porostlé šedými osikami a tmavozelenými smrky. Ve vzduchu líně kroužilo několik ptáků a Flinn je pozorně sledoval. Karlejini zvědové, pomyslel si. Nedaleko zaskřehotala modrá sojka a její hlas bývalému rytíři připomněl hlas staré čarodějnice. Flinn se ušklíbl. Tak s plánem na překvapení té báby bychom to měli, přiznal si v duchu. Budeme do toho údolí muset vjet za podmínek, které si stanoví Karleja. Pobídl Ariaka a ostatní, se vydali za ním. Jo jela na Karsim a Braddok a Dajin na trpaslíkových dlouhonohých ponících. Braddok vedl za uzdu Kapradinu, která šla na konci řady a nesla na hřbetě zásoby.
Když začali sestupovat do údolí, Flinn se zachmuřil. Ve sněhu, který napadl už před třemi dny, nebyly žádné stopy. Z lesa najednou vystrčil hlavu jelen, oči měl dokořán a ani nemrkl. Mávl ocasem, přeběhl přes holé dno údolí a zase zmizel v lese. Jeho stopy ze sněhu okamžitě zmizely.
Flinn se zasmušile pousmál. Zvedl obočí a v duchu se ptal sám sebe, jaká další překvapení pro ně Karlejino údolí ještě skrývá. "Mějte oči stále otevřené," varoval Jo a Braddoka, když se ti dva dostali vedle něj.
"Moc se mi ten nápad s tou bláznivou Karlejou nelíbí," začal zase bručet Braddok. Už jednou nebo dvakrát se rozhodl svou nelibost vyjádřit, k ničemu to ale nevedlo. "Řekl bych, že si jenom koledujeme o potíže."
Flinn zadržel Ariaka a podíval se na trpaslíka. "A co mám podle tebe dělat? Slíbil jsem Dajinovi, že ho dovedu ke Karleje, protože ji zná a nechce s námi jít do hradu," mávl rukou Flinn. "Nemůžeme ho přece nechat samotného!"
"Proč ne?" nedal se přemluvit trpaslík. "Poslední dvě zimy přežil docela dobře i bez tebe."
"Braddoku, vždyť jsme už došli tak daleko," napomenula ho Jo a rozumně dodala: "Moc daleko to už být nemůže.
Trpaslík se neklidně podíval na Flinna, pak na Jo a nakonec na Dajina. Očima přelétl stromy kolem. "Visí tady něco ve vzduchu - něco, co se mi ani trochu nelíbí. Ty stromy chtějí, abychom odešli. Copak neslyšíte, jak si mezi sebou šeptají?" Braddokův hlas se zlomil uprostřed věty a Jo se poplašeně podívala na Flinna.
Válečník dojel k trpaslíkovi a chytil ho za ruku. "Braddoku!" řekl tichým, vůdcovským tónem. "Uklidni se! To šeptání…"
"Je jich tady tolik, je jich tady tolik!" Braddokův pohled opět zamířil mezi stromy.
Flinn praštil trpaslíka do zad. "To jsou jenom Karlejina kouzla, a to šeptání je tu proto, aby nás odehnalo! Karleja nemá trpaslíky ráda, ale když budeš proti tomu kouzlu bojovat, za chvíli zmizí."
Braddokovy oči potemněly a trpaslík se nervózně zatahal za vousy. Najednou si odkašlal a už s jasnějším výrazem ve tváři se podíval na Flinna. Vypadal odhodlaně a neústupně. "Však jsem si říkal, že když nemám rád čaroděje, musí pro to být nějaký důvod." Trochu hořce se rozesmál a ostatní se k němu připojili.
"Flinne, jak víš o tom kouzlu proti trpaslíkům?" zeptala se Jo, když smích utichl. Pobídla svého koně, aby dojel až k Flinnovu gryfovi. Pomalu sjížděli do středu sněhem pokrytého údolí a čím byli hloub, tím klidnější byl vzduch kolem nich.
Flinn se v myšlenkách vrátil o víc než patnáct let zpět a pověděl svým přátelům příběh o tom, jak se poprvé setkal s bláznivou Karlejou Kunzajskou. Bylo to druhý den po jeho bitvě s Verdilithem. Flinn se zotavoval v růžové zahradě paláce, když se u něj najednou objevila jakási babizna. Oblečená byla do špinavých hadrů a páchla prachem, a než ji Flinn stačil pozdravit, třikrát kýchl.
Stařena neztrácela čas a hned Flinnovi vysvětlila, proč přišla. Řekla mu, že se jí zdálo o jeho bitvě s drakem. Po tři noci po tom prvním snu se jí pak prý zdál sen o dalším setkání obou bojovníků. První noci zemřel Flinn a drak zvítězil. Druhé noci se stal pravý opak. Třetí noci zemřel člověk i drak. Karleja Flinnovi nabídla, že za malou odměnu přivolá ještě jeden

sen a zjistí skutečný výsledek jejich příští bitvy. Flinn se zasmál, dal té staré bábě nějaký peníz a řekl jí, že už teď přesně ví, kdo bude zabit -Verdilith.
Když vzpomínky na tu příhodu odezněly, Flinn se lehce zasmál. "Setkal jsem se potom s Karlejou několikrát, ale nikdy mi neřekla, jestli měla ten čtvrtý sen nebo ne. A já jsem se jí na to ani nikdy neptal," uzavřel své vyprávění bývalý rytíř.
Právě v tu chvíli dojeli na dno údolí.
"Proč ses na to nezeptal?" zeptala se zvědavě Jo. Dajin se vzápětí zeptal na to samé. Braddok stále nespouštěl oči ze stromů a Flinnovu vyprávění věnoval jen pramalou pozornost.
Válečník pokrčil rameny. "Raději svůj osud neznám." Pak zmlkl a jeho myšlenky znovu zabloudily k té podivné čarodějnici.
Jednou uprostřed noci vyšel na cimbuří hradu a našel tam Karleju. Řekla mu, že se chce usídlit v kopcích na severovýchod od hradu a že by chtěla vědět, jak má svůj dům co nejlépe ochránit. Flinn jí rád vyhověl a navrhl jí celou řadu způsobů, jak se bránit proti nezvaným hostům. Sníh, který by zahlazoval stopy ihned poté, co vznikly, mezi ně také patřil, a Flinn se cítil polichocen, že Karleja jeho myšlenku použila.
Pak, jako by své vyprávění nebyl přerušil, zcela neočekávaně prohlásil: "Naneštěstí se začaly šířit pověsti o jakémsi Karlejině ‚proroctví' Zpočátku se říkalo, že bude zabit Verdilith," pokýval hlavou Flinn. "Vlastně se všichni lidé modlili za to, aby se drak vrátil a já jsem ho mohl zabít."
"Kdy se to proroctví změnilo?" zeptala se Jo.
"Poté, co jsem upadl do hanby. Začalo se říkat, že kdyby se Verdilith vrátil a já se s ním střetl, byl bych to já, kdo by zemřel. A ti stejní lidé, co se dřív modlili za to, aby se drak vrátil a já jsem ho mohl zabít, se teď modlili za to, aby se drak vrátil a mohl zabít mne."
Zvířata se náhle zastavila. Ariak zavřeštěl a zamával svými zakrnělými křídly, Karsi a poníci divoce ržáli. Dajin i Jo spadli se sedel a Flinn s Braddokem se v nich udrželi jen s nejvyšším vypětím sil. Kapradina se vzepjala, klesla na kolena a zůstala ležet. Flinn Ariaka lehce šťouchl patami do boků. Gryf se zachvěl a pokusil se se vykročit kupředu, nemohl se ale pohnout ani o píď. Flinn se ohlédl po Jo, klečící vedle Karsiho a pokoušející se mu seškrábat z kopyta sníh.
"Vidíš něco?" zeptal se dívky. On i Braddok stále ještě seděli v sedlech a oba měli vytasené meče. Tak tohle bylo skutečně účinné, pomyslel si bývalý rytíř.
Johauna seškrábla svému koni z kopyta velký kus sněhu a zvolala: "Karsiho drží spousta nějakých šlahounů - je to asi psí víno, a je toho hrozně moc. Pod tím sněhem něco roste… ááá!" Tichý vzduch prořízl zoufalý výkřik a Flinn spatřil, jak Johauniny ruce a nohy omotávají lesklé tmavé šlahouny. Vtom uslyšel, jak se pod sněhem hýbe nespočet dalších zelených výhonků a spatřil, jak se sníh třese. Tleskám tvé vynalézavosti, Karlejo Kunzajská, zadeklamoval v duchu Fáin Flinn.
"Jo!" vykřikl. "Jsi v pořádku?" Otočil se v sedle a už se chystal, že seskočí na zem k dívce.
"A - ano," vypravila ze sebe Jo a škubala přitom za šlahouny, které ji držely u země. "Nejsem zraněná, ale ani se nehnu. Dajine, co ty?"
Chlapec stál vedle svého poníka. Pokusil se zvednout pravou nohu a pak levou, ani jedno se mu však nepodařilo. Zavrtěl hlavou a posmutněle odpověděl: "Je mi dobře, ale nemůžu se pohnout."
"Dosáhneš na nůž? Mohla bys ty šlahouny přeřezat," zavolal na Johaunnu Braddok.
"Řízni do mých pomocníků a já ti uřežu nohy v kolenou," ozval se ze smrků za nimi nevrlý hlas. Flinn a jeho přátelé se jako jeden muž obrátili tím směrem, v hustém podrostu však nic nespatřili.
"Vylez a ukaž se!"
"A proč bych asi měla?"
Flinn se překvapeně otočil. To druhé zvolání se ozvalo přímo za jeho zády - z hromady velikých balvanů.
"Chtěl jsem si jen s tebou promluvit. Nechceme nikomu ublížit…" začal Flinn.
"Podrobnosti si nechej na jindy. Nikdo z těch, kdo prochází mým údolím, mi nechce nic udělat. Ale každý z nich mi něco udělá - například mi řezají do mého zeleného vína." Tentokrát se však ten hlas ozval někde za Braddokem.
"Chtěli jsme ty rostliny přeřezat jen proto, že nás uvěznily," řekl stroze Flinn. "Když nařídíš tomu vínu, aby nás pustilo, pak ti slibuji, Karlejo Kunzajská, že se ve tvém údolí ničeho nedotkneme."
"Aha," řekl ten hlas, ale tentokrát už vycházel z lidského těla. Čarodějnice stála přímo mezi Flinnem a Johaunou. Karleja Kunzajská vypadala přesně - tak, jak si ji Flinn pamatoval: byla to seschlá babizna a její staré tělo bylo jen věchýtkem kostí potaženým seschlou kůží. Měla sehnutá ramena, rovné šedé vlasy a popelavou tvář pokrytou snad tisíci vrásek. Na sobě měla šedé šaty zdobené šedými větvičkami velestromu. Šaty nedržely pohromadě nitě, ale tenké šlahouny psího vína. Obklopovala ji slabě světélkující aura, nepatrně rozmazávající obrysy jejího těla. V ruce měla hrubou hůl, o kterou se teď ztěžka opírala.
"Aha," řekla znovu stařena. "Takže znáte mé jméno, což je víc, než co mohu říct o většině ostatních lidí, ale to ještě neznamená, že budete ubližovat mým přátelům.
Dejte mi nějakou záruku, že se budete chovat slušně, jinak nevím, proč bych vás měla pustit dál."
Flinn si povzdechl, protože si uvědomil, že čarodějnice na něj už dávno zapomněla. "Protože jsem…"
"Protože je to psí víno," přerušil ho znenadání Dajin. Všichni jeho přátelé se na něj překvapeně zadívali. "Když mu dáme pár mincí a tak mu zaplatíme za to, že nás pustí, nic nám neudělá." Chlapec se sladce usmál.
Stařenino obočí vylétlo až k šedým vlasům a čarodějnice už potřetí řekla to své "Aha." Napřáhla hůl před sebe a sníh se před ní rozestoupil, aby mohla projít po pevné zemi. Jakmile jím prošla, ihned se zase uzavřel. Karleja přistoupila k Dajinovi. Byla vlastně velmi malá, jen o málo větší než chlapec před ní. Natáhla kostnatou ruku a šťouchla chlapce do prsou.

"Tebe znám," řekla chladně. "Pojď za mnou." Stará čarodějnice se dotkla chlapcových kotníků a otočila se. Vydala se zpátky tou cestou, kterou přišla, a Dajin ji poslušně následoval.
U Flinnova koně se čarodějnice zastavila a podívala se na válečníka, stále ještě sedícího v sedle. "A tebe asi také znám." Karleja si prohlédla Flinna od hlavy k patě a usmála se širokým, zubatým úsměvem. Zuby sice měla křivé a řídké, ale čistě bílé. "Ano, pamatuji se tě. Bojoval jsi kdysi se zeleným drakem - viděla jsem to ve snu. I ty jsi vítán. Ti ostatní ať zůstanou tam, kde jsou, a nebo ať zaplatí mýto a utáboří se někde za hranicí mého údolí. Však mi rozumíte - i moje víno občas potřebuje krmení." Karleja se otočila a zvolna se vydala pryč.
Dajin se podíval na Flinna a zašeptal: "Musíš hodit na zem jednu minci za Jo a jednu za každé zvíře, jinak je to víno nepustí." Chlapec pak rychle odběhl za starou čarodějnicí.
Flinn vytáhl z měšce šest stříbrňáků a hodil jeden před každé ze zvířat a další před Jo. Ozvalo se dobře slyšitelné zašustění a Jo kvapně vyskočila na koně. "Utábořte se s Braddokem tam, kde jsme vstoupili do údolí," řekl jí Flinn. "Brzy se vrátím."
"Nemyslím si, že je moudré tam jít," varovala ho Jo.
"Vím, že nejsi moc ráda, ale s Karlejou to tak prostě chodí," řekl válečník a seskočil z koně. "Zkus se nebát. Budeme v bezpečí. A vezměte s sebou Ariaka a Dajinova poníka." Flinn podal Jo Ariakovu uzdu.
Johauna přikývla a obrátila koně. Braddok se rozmrzele ohlédl po Flinnovi a vykročil za dívkou. Flinn se připojil k pomalu kráčející čarodějnici a Dajinovi.
"Takže ty něco víš o psím vínu, synku?" řekla se špetkou obdivu v hlase Karleja. Krátce se zasmála - její smích se podobal ptačímu zakrákání. Flinn si vzpomněl na tu modrou sojku. O tom, že bychom vjeli do tohoto údolí jen tak, jsme si mohli nechat jenom zdát, pomyslel si bývalý rytíř. "Takových není mnoho," řekla Karleja. Flinn zvedl obočí. Vůbec netušil, jestli Karleja mluví k Dajinovi nebo navazuje na jeho vlastní myšlenky.
Dajin jen mlčky přikývl.
"To tě naučil tvůj otec? A podařilo se ti už někdy udělat něco takového?" Stařena zjevně toužila po tom, aby se toho o Dajinovi dozvěděla co nejvíc. Flinna napadlo, že by ji možná měl přerušit, pak ale tu myšlenku zavrhl. Dajin stejně nejspíš Karleje řekne všechno, co si bude přát, protože se chce stát jejím učedníkem. Kromě toho, pokud se dalo věřit pověstem, které se o Karleje vyprávěly, nebylo pro ni těžké dostat se k pravdě magickou cestou.
"Můj táta jednou něco takového dělal a já jsem mu pomáhal. To by se třeba mohlo počítat." Chlapec se nesměle usmál. "Krmil jsem to víno těmi kouzelnými penězi chamtivosti, které mu táta dával."
"Opravdu?" zeptala se Karleja.
"Ano, ano. Trvalo to hrozně dlouho, než táta naučil tu věc, že musí mít radši peníze než hlínu a vodu, a já jsem to celou tu dobu krmil. Ty peníze vždycky úplně skuhraly, že je přece to víno nesmím nechat sníst, a že s nimi mám utéct. Ale já jsem to nikdy neudělal," pochlubil se Dajin.
"Ale mám pocit, chlapče, že tvůj otec tady s tebou není," řekla stařena a podívala se chlapci přes rameno na Fáina Flinna. "Řekla bych, že vypadal úplně jinak."
"Táta je mrtvý - umřel před dvěma lety," odpověděl bez váhání chlapec a v jeho hlase nebylo ani stopy po smutku. Pak se Dajin otočil a ukázal na Flinna. "Ty přece Flinna znáš. Je to penhaligonský rytíř. A ti druzí dva, to bylo jeho páže Jo a náš přítel Braddok."
"Že Flinn? Ano, tak nějak mu říkali. Říkali mu Mocný Flinn," zamumlala stařena. Když chlapec otevřel ústa, aby toho o svých přátelích řekl ještě víc, vzala ho za rameno a ukázala na úzkou pěšinu, vinoucí se mezi hustými zelenými keři. "Tam za těmi stromy je můj dům," řekla pyšně Karleja. "Sama jsem si ho postavila." Ve večerním šeru se zaleskly její bílé zuby. "Pojď za mnou," řekla a s těmi slovy se vydala do tmy. Dajin ji vzápětí následoval.
Flinn zaváhal. Věděl, že kolem Karlejina domu musí být ještě celé řady dalších nástrah. "Přece tam Dajina nenechám samotného," rozhodl se po chvíli, zhluboka se nadechl a vykročil po stezce. Kolem bylo najednou naprosté ticho. Flinn viděl stále tytéž keře a cítil stále tutéž vůni borovic, všechny zvuky jako by však najednou utichly. V náhle mlčenlivém lese se nic nepohnulo a magický sníh už dávno zahladil jak stopy staré čarodějnice, tak ty Dajinovy.
Flinn šel dál a byl si jistý, že se před ním každou chvíli musí objevit Karlejin dům. Náhle se na les snesla černočerná tma, neproniknutelná a nepřirozená. "Takže teď jsem slepý a hluchý," zašeptal Flinn, ačkoli už neslyšel ani svá vlastní slova. "Ale pořád je to tu cítit lesem." Flinn natáhl ruce a klopýtal mezi stromy. Větve na něj dorážely zledovatělým jehličím. Čelem narazil na jakousi suchou větev a vztekle vykřikl, les však zvuk jeho hlasu okamžitě pohltil. Téměř ho zachvátila panika, bývalý rytíř však ten pocit ještě stačil potlačit.
"Karlejo? Dajine?" ozval se váhavě. Tentokrát se v tom nepřirozeném tichu přece jen slyšel, i když jen jakoby z nesmírné dálky. Zvolal tedy, jak nejsilněji dokázal: "Karlejo! Kde jsi?"
Vzápětí měl pocit, že slyší stařeninu chraptivou odpověď: "Už jsi skoro na místě, už jsi tím skoro prošel," ale ta slova mohla stejně dobře přicházet z jeho vlastní mysli. Flinn si prohrábl rukou vlasy a kráčel dál. Neměl tušení, jak dlouho už jde tou tichou černou prázdnotou. Jediné, co v ní bylo skutečné pevné a téměř hmatatelné, byla vůně borového lesa. Když pak Flinn spatřil kousek před sebou světlo, vycházející ze dvou rozzářených oken, úleva, kterou ucítil, se nedala slovy popsat.
Na mýtině před ním stála nevelká chalupa, asi tak velká jako jeho vlastní srub. Obloha nad jeho hlavou byla stále ještě lehce narůžovělá. Tmavé smrky, stojící kolem stařenina domu, už zase vypadaly jako obyčejné smrky a ne jako hrozné magické stvůry. Chalupa byla postavená z hrubých kamenů a střechu měla z borových větví. V oknech byly místo skla zvířecí kůže, olejované a voskované tak často, že už byly skoro průhledné. Světlo, které z těch oken vycházelo, bylo jasné a mělo barvu čistého zlata. Flinn otevřel dveře, vyrobené z tenkých smrkových planěk svázaných dohromady psím vínem, a vešel dovnitř.
Vstoupil do tepla, světla a jakéhosi podivného, téměř hmatatelného klidu a míru.

V té přepychově zařízené místnosti nebyli ani Karleja, ani Dajin. Zdi zakrývaly tapisérie, příchozího vábila k usednutí vyřezávaná křesla, všude kolem hořely stovky svící - to vše však jen zvýrazňovalo postavu a tvář té nejkrásnější ženy, jakou Flinn kdy spatřil. U krbu seděla neznámá dívka, pleť měla čistou a téměř bílou, vlasy černé jak sobolí kožešina a oči zelené jak jarní tráva. Za zády jí svítily plameny hřejivého ohně. U dívčiných nohou klidně ležela spící kočka.
Ta bytost vstala, usmála se a natáhla ruce k Flinnovi. Bylo to gesto ve své nevinnosti tak svůdné, že Flinn bez váhání došel k dívce a vzal její ruce do svých. Zadíval se do jejích zelených očí a najednou si uvědomil, že už vlastně ani neví, kde je a koho hledá.
Dívka se na něj usmála a její něžná krása zářila ve světle svící. "Polib mě," řekla.
Nechybělo mnoho a Flinn jí vyhověl. Naklonil se k ní a jeho oči viděly jen její dokonalé rty. Pak se ale náhle zastavil - do jeho mysli se odněkud vetřel, ač nevítán, obraz Johauny Menhir a s ním i vědomí toho, proč vlastně přišel.
"Já… nemohu, paní," řekl tak uctivě, jak jen dovedl, a pustil dívčiny ruce. "Hledám jednu stařenu a mladého chlapce a zabloudil jsem v lese. Neviděla jste je náhodou?" Flinn se najednou napřímil a ostře se zadíval na dívku před sebou. "A nebo jste…"
Pak už bývalý rytíř spíš jen cítil, než viděl, jak se zářící obraz před ním chvěje a rozplývá. Oslnivě zářící svíce jedna po druhé mizely, až už zbyly jen dvě - jedna na prostém dřevěném stole a druhá na hrubě opracované krbové římse. Zmizely i drahé tapisérie a zdobená křesla a na jejich místě se objevily prosté židle a podomácku tkané koberce. Z kočky se stal Dajin, který jen několikrát zamrkal a neřekl ani slovo. Jako poslední zmizela ta překrásná dívka a na jejím místě se objevila Karleja Kunzajská v celé své seschlé kráse. Z nádherného domu se stala prostá kamenná chýše, přeplněná všelijakými lahvemi, hrnci a sklenicemi. Ze stropních trámů visely svazky bylin a jejich nepříjemná těžká vůně se linula už tak dusným vzduchem v místnosti.
V krbu plápolal oheň a zápach dýmu se mísil s vůní Karlejiných bylin.
"Karleja Kunzajská. Jako bych si to býval nemyslel," řekl pomalu Flinn.
"Ano, jsem to já," řekla Karleja. Ukázala na lavici a sama se zvolna usadila v houpacím křesle. Flinn se posadil a přitáhl si Dajina k sobě. "Někdy tak zkouším ty, kterým dovolím vstoupit do mého údolí," stručně vysvětlila Karleja. "Je to jen taková zábava, však víš. Čas tak lépe ubíhá. Ale ne že bych si to nepočítala - jsi teprve druhý člověk, který té iluzi odolal. Začínám mít pocit, že to se mnou je nějaké špatné." Stará čarodějnice přimhouřila oči a lehce se dotkla Flinnova kolena. "Možná bych ale byla raději, kdybys neodolal." Stařena se na Flinna žádostivě zadívala a její hluboko zapadlé oči se zaleskly chtivostí. "Proč jsi přišel, Fáine Flinne? Přišel jsi, abys uslyšel skutečné proroctví?"
Flinn položil ruku na Dajinovo rameno. "Tady ten chlapec je Dajin Kine a říká, že tě zná," začal Flinn, jako by tu otázku ani neslyšel.
"To je pravda," přikývla vážně Karleja. "Znám i jeho otce. Ale co má jeho osud společného se tvým?"
Flinn pokrčil rameny a řekl: "Dajin sem chtěl jít, aby…"
"Řekl jsem Flinnovi a Jo, že byste mě vzala k sobě," řekl skoro bez dechu Dajin. "Řekl jsem jim, že budete chtít, abych za vámi přišel, hlavně proto, že tady vůbec nikdo jiný takový není. Myslela jste to vážně, že ano?" Chlapcovy modré oči se rozšířily strachem a Flinn si náhle vzpomněl, jak mladý ten chlapec ve skutečnosti je.
Karleja se chraptivě zasmála a řekla: "Ano, Dajine, myslela jsem to vážně, když jsem říkala, že by z tebe mohl být dobrý učedník. A také jsem to myslela vážně, když jsem říkala, že bych tě jednoho dne mohla vzít k sobě. Zdá se mi, že ten den připadl zrovna na dnešek, a tak tady zůstaneš."
Dajin přiskočil k čarodějnici a prudce ji objal. Stařena byla tak náhlým výbuchem citů skoro vyvedená z míry. "Dobře, dobře," řekla s úsměvem a jemně chlapce odstrčila, "to by stačilo." Zkroucenou a kostnatou rukou pohladila chlapce po vlasech a pak ho postrčila ke dveřím. Dnes se ještě vrať ke svým přátelům, Dajine. Flinn a já si musíme o něčem pohovořit."
"Bude mu tady dobře?" zeptal se ustaraně Flinn.
"Pche!" uchechtla se Karleja. "V mém údolí je ten chlapec v mnohem větším bezpečí, než by byl v matčině břiše!" Dajin jim oběma popřál dobrou noc a odešel. Karleja se za ním chvíli dívala a pak přiložila na oheň. Mlčky usedla zpátky do kŕes-la a zadívala se na Flinna.
Flinn její pohled opětoval a řekl: "Jsem rád, že tě zase vidím, Karlejo. Nevěděl jsem, jak se ti daří."
"Haha!" zachraptěla Karleja. "Kdybys o mě měl opravdu starost, zastavil by ses tady." Opět ho poplácala po koleně a náhle zvážněla. "Proč jsi tady, Fáine Flinne?" Ukázala holí směrem ke dveřím. "Jsem ráda, že jsi sem toho chlapce přivedl, protože je milý a líbí se mi. Možná jsi ho ale mohl nechat jít samotného, on už by si cestu našel. Přišel jsi z úplně jiného důvodu."
Flinn přikývl. "Ano… Potřebuji odpovědi."
"Na co?" zeptala se Karleja.
Flinn vytáhl z váčku u pasu abelátovy krystaly a rozložil si je po dlani. "Na tohle - a těch otázek bude ještě mnohem víc." Podíval se na čarodějnici a klidně se zeptal: "Čím ti ale mám zaplatit?"
Stařeniny oči byly ztracené kdesi v hloubi vrásek, které brázdily její tváře. Flinn cítil, jak se ho s prodlužujícím se mlčením zmocňuje neklid. "Za takové odpovědi se obvykle platí krví, Fáine Flinne," řekla tiše. "Ale od tebe budu chtít něco jiného. Dej mi čtyři z těch krystalů, které byly vytvořeny z krve té dívky."
Flinn se na ni zvědavě podíval. "Souhlasím, ovšem nejdřív mi musíš říct, k čemu ti právě ty kameny budou. A navíc, jak jsi vůbec mohla vědět, že ty kameny vznikly právě z Johauniny krve?"
"To psí víno je mnohem víc než jen ochrana proti nezvaným hostům. Mimo jiné také ‚čte' z těla každého tvora, co se v jeho životě odehrálo. Ze života tvého panoše se toho však moc nedozvědělo, jen tolik, že ji pokousal nějaký abelát." Karleja se zvolna rozvyprávěla. "V abelátových slinách je něco, co zabraňuje sledování. Je velmi nesnadné sledovat lidi, jako je Jo, a to i s krystaly z abelátovy vlastní krve."

Karleja se naklonila k Flinnovi a vzala si z jeho dlaně čtyři tmavě červené krystaly. "Tyhle musely být v těle tvého panoše hodně dlouho. Jsou dobře tvarované a nejspíš i mnohem mocnější, než většina ostatních krystalů z lidské krve, které jsem doposud viděla. Když ty věci vznikaly, Johauna musela téměř přijít o život. Tyto kameny sice neumožní tak dokonalé spojení jako ty z abelátovy vlastní krve…"
"Ale vždyť jsme pomocí jednoho z těch krystalů slyšeli Verdilitha, když jsme ho pozorovali v jeho doupěti," skočil jí do řeči Flinn.
"Mé rostliny mi to také řekly," přikývla stařena. "Ten obraz v krystalu byl asi příliš malý na to, abyste něco takového rozeznali, ale myslím si, že Verdilith vás tou dobou pozoroval svým vlastním krystalem. Pokud dva lidé použijí kameny v tu stejnou chvíli, mohou spolu mluvit," vysvětlovala Karleja. "Ale ještě mne napadá další vysvětlení, proč jste tehdy toho draka slyšeli."
"Jaké je to vysvětlení? A je to ten první důvod, proč chceš Johauniny krystaly, a ne abelátovy?" Flinn zvedl dlaň se zbývajícími jantarovými krystaly.
Stařena si povzdychla a podívala se na krystaly, které si právě od Flinna vzala. "Ty kameny, které vznikly z Johauniny krve, se dají použít jen k tomu, aby se ten, kdo je má, spojil právě s ní, a nebo aby se ona sama spojila s někým jiným - což je přesně to, co se vám stalo s Verdilithem." Karleja se najednou zastavila a zamyšleně skousla dolní ret. "Ještě je tady ovšem možnost, i když velmi malá, že by se pomocí právě těchto krystalů dalo navázat spojení přes hranice času.'"
"Přes hranice času?" zeptal se nedůvěřivě Flinn. "Karlejo, co tím myslíš? Já tomu nerozumím."
Stařena mlčela, jako by zvažovala svá slova. Flinn chtěl něco říct, čarodějnice mu však pohybem ruky přikázala, aby mlčel. "Nesmíš na mě spěchat, Fáine Flinne," řekla Karleja. Našpulila rty a vyfoukla vzduch z úst v nehlučném zapískání. Pak konečně promluvila: "Je pravda, že některé krystaly mohou překonat nejen meze prostoru, ale i meze času. Lze skrze ně navázat spojení s minulostí," řekla pomalu čarodějnice, "dokonce i když ten, s kým mluvíme, je už dávno mrtvý… Ano, některé z těch kamenů mají skutečně obrovskou moc. K navázání takového spojení je ovšem zapotřebí nesmírného úsilí a mimořádných schopností."
Flinn se zadíval na krystaly ve své dlani. "Zítra pojedu na hrad Tří sluncí, abych napravil křivdu, která na mně byla spáchána před sedmi lety. Bylo by možné ty krystaly použít tak, abychom viděli to, co se tehdy stalo?"
"Chceš tak prokázat svou nevinu, že ano?" zeptala se úsečně Karleja. Flinn přikývl a stará čarodějnice jen zavrtěla hlavou. "Flinne, až se postavíš před ty, kteří ti ublížili, nahlédni do svého srdce. Pokud máš pravdu, nepotřebuješ magii," řekla vážně Karleja.
Flinn se na ni jen upřeně díval a pak skoro vesele řekl: "Máš pravdu, Karlejo Kunzajská, a já ti za to děkuji. Pravda je na mé straně, a má slova přimějí Radu k tomu, aby tu pravdu viděla i ona." Flinn strčil zbývající krystaly zpátky do váčku. "Ty máš schopnost vidět budoucnost, nemám pravdu?" zeptal se jen tak mimochodem o chvíli později.
Karleja kývla. "Máš pravdu, mám ten dar - který je někdy také prokletím. Poslední dobou mi byl spíš na obtíž." Na okamžik se odmlčela a pak s pohledem upřeným na Flinna pokračovala: "To, co skrývá tvá vlastní budoucnost, Fáine Flinne, však není obtížné zjistit, protože není dlouhá." Výraz její tváře se přitom ani v nejmenším nezměnil.
Flinn svraštil obočí. Nic jiného ani neočekával. Pro tu chvíli však takové myšlenky zapudil a sklopil zrak ke svým rukám. "A jaká je budoucnost té dívky?" zeptal se přiškrceným hlasem.
Oči staré čarodějnice zmatněly a zahleděly se někam daleko. Vzápětí promluvila a její tichý hlas byl najednou mnohem hlubší než předtím. "Toho dne, kdy se opět utkáš s Verdilithem, zemřeš. Pokud budou tví přátelé s tebou, zemřou i oni."
Karlejiny malé oči se znovu soustředily na Flinna.
Válečník si přejel palcem po mozolech na levé dlani. "Tvá zlá proroctví mě příliš nezajímají," řekl a úmyslně to vyslovil tak, jako by se ho to ani netýkalo. "Když musím s tím hadem bojovat, tak musím."
"Ovšem, ale musejí s ním bojovat i tví přátelé?" namítla Karleja.
Flinn už předem věděl, co na to odpoví. Nemohl by snést pomyšlení, že by Johauna mohla kvůli němu zemřít, ale ani nemohl žít bez ní. Ale teď ještě ne, řekl si v duchu a přestal na to myslet. Místo toho uvažoval, jaké by té čarodějnici ještě položil otázky. Otevřel ústa a chtěl se zeptat, jestli se Hadobij očistí, když zabije Verdilitha. Z jeho úst však nakonec vyšlo něco úplně jiného: "Co se stane, když po Verdilithovi nepůjdu?" Flinn si ani neuvědomoval, že by na to někdy býval myslel, a hluboce se styděl za to, že něco takového vyslovil.
Stařena se na něj laskavě usmála. "Ty přece znáš odpověď stejně dobře jako já, Fáine Flinne. Ta otázka nemá smysl, protože ty s tím drakem budeš bojovat," pokrčila rameny Karleja.
Flinn se jí podíval do očí a zvolna se zachmuřil. Karleja Kunzajská měla pravdu. Už nemohl žít život beze cti, už nemohl žít mimo Kvadriviál. Když zabije Verdilitha a pomstí jak Úvodí, tak sebe sama, dosáhne všech čtyřech Vrcholů.
Pak se jeho myšlenky stočily zase úplně jiným směrem. S Jo by přece mohl žít bez toho, aby neustále jen zkoumal, zda se chová jako mravný rytíř. Mohli by si postavit nový srub, větší, než byl ten předchozí. Mohli by úplně zapomenout na všechny čestné přísahy a žít šťastným a spokojeným životem, kdesi daleko od neklidem zmítaného světa. Jaký by to ale byl požehnaný život, ušklíbl se Flinn. Jsem blázen. A jsem také zbabělec. Už se nemohu vrátit. Nemohu zradit Johauninu víru. Musím zabít Verdilitha.
Karleja lehce zakašlala, aby na sebe znovu obrátila Flinnovu pozornost. "Mám pocit, Flinne, že teď je ten pravý čas použít ty abelátovy krystaly." Stařenin hlas byl najednou ostrý a rezavý. Tenké kostnaté ruce se jí třásly a musela se opřít o hůl.
Flinn se na ni udivené zadíval. "Ale proč?" Hlas měl podivné chraptivý a oči upřené na čarodějnici.
"Musíme se podívat na to, co stojí proti tobě. Je čas se podívat na nepřítele."
"Ale drak nás uvidí také," namítl Flinn. "A nechci dávat tvůj život všanc tak, jak jsem to udělal se životy lidí v Úvodí," zavrtěl hlavou bývalý rytíř.
Stařena zvedla ruku a rázně Flinnovy úvahy odmítla. "Ten had nás neuvidí - na to je mé údolí před takovými, jako je on,

příliš dobře chráněno. Ale zjistíme, co zamýšlí, a tak budeš dopředu vědět, co tě čeká." Karleja vytáhla z kouta měděnou pánev a naplnila ji malými uhlíky z krbu. Když byla pánev připravená, požádala Flinna o jeden z abelátových krystalů a pozorně si ho prohlédla.
"Musel vznikat hodně rychle. Řekla bych, že moc dobré určitě nebudou. Můžeme jenom doufat, že se dozvíme dost na to, abychom už nemuseli brát další." Položila krystal na pánev a společně s Flinnem se zadívala na jeho lesklé plochy.
"Soustřeď se na draka," řekla, "ale nevyslovuj jeho jméno. Můžeme mluvit, protože síly, které toto místo chrání, jsou pro draka nepřemožitelné - pokud ovšem nevyslovíš jeho jméno." Karleja se na okamžik odmlčela a pak řekla: "Už to začíná."
Čarodějnice vytáhla z jakéhosi váčku hrst křemenného prachu a nasypala ho na doutnající uhlíky. Dávala přitom pozor, aby se ani jedno zrníčko prachu nedotklo samotného krystalu. "Zvětším krystal, abychom se k němu nemuseli tak naklánět. Aha, už je to tady."
Flinn se podíval na krystal, který se po zásahu Karlejiny magie náhle třikrát zvětšil. Stejně jako předtím se v krystalu nejdříve objevil slabý náznak jakéhosi pohybu. Pak se objevily barvy a ty pak splynuly do jednoho velkého obrazu. Flinn vyrazil z hrdla jediný zděšený výkřik. "Ne!" vykřikl, vyskočil na nohy a převrátil lavici, na které seděl. Pak vyrazil ke dveřím a vyběhl ven.
Jo seděla u ohně a přestože byla celá zabalená v kožešinách, bylo jí na nohy pří-liš horko a na záda zase příliš zima.
"Měli jsme se zastavit trochu blíž údolí, Braddoku, a nebo u lesa," řekla rozčileně, když se táborem prohnal další závan vyjícího větru. Trpaslík trval na tom, že musejí přenocovat na okraji údolí, na holé kamenité pláni. Přestože se na zemi stále držel sníh, vítr odporně hučel všude kolem a Jo cítila, jak jí i sama krev pomalu vychládá.
"Už jsem ti přece říkal, že se chci dostat od té ženské, jejích stromů a jejího psího vína tak daleko, jak jen to bude možné," rozčileně odsekl Braddok. "Tady venku nám aspoň nic neudělá."
Mladá žena byla ale příliš zaujatá svými vlastními starostmi, než aby v té při pokračovala. Místo toho jen dál mdle prohrabávala kusem klacku doutnající uhlíky v ohništi. Braddok seděl vedle ní a popíjel medovinu. Dajin se už vrátil, snědl večeři a teď spal ve stanu, který jemu a Jo věnoval jejich přítel trpaslík. O druhý narychlo postavený stan se měli podělit Flinn a Braddok.
"Co si myslíš, že se teď děje tam dole?" zeptala se ten večer už snad počtvrté Jo.
"To stejné, o čem jsem mluvil už minule," řekl úsečně Braddok. "Johauno, jenom klid. Flinn je tam s přítelem -alespoň si tedy myslím, že ji pokládá za svého přítele -a vrátí se tak rychle, jak jen to půjde." Usrkl další doušek medoviny a začal si pod vousy něco pobrukovat. Jo se to tiché basové prozpěvování obvykle líbilo, ten večer ji však spíš rozčilovalo.
"Vždyť se máme zítra vydat k hradu Tří sluncí," nepřestala. "Co když se Flinn nevrátí? Co když mu ta čarodějnice něco udělá?"
"A tak," usmál se trpaslík, a byl to docela laskavý úsměv. "Tobě nejde ani tak o Flinna, jako spíš o to, jestli se zítra dostaneme k hradu, že mám pravdu?"
Jo se poškrábala na pravém předloktí, pak zlomila klacek, který předtím držela v ruce, a hodila ho do ohně. "Máš pravdu, Braddoku. Není se čeho bát. Flinn je s přítelem. Vlastně spolu nejspíš jenom mluví o starých časech nebo tak nějak. Vrátí se v pořádku a zítra pojedeme…" Jo se odmlčela uprostřed věty, protože ji náhle zachvátila zcela nevysvětlitelná hrůza. Cítila, jak se jí ježí vlasy na zátylku. Podívala se na Braddoka, ten se na ni však díval zcela nechápavě. Pak se ale jeho pohled stočil do tmy za Jo a oči se mu rozšířily.
Budoucí panoš se dotkl oháňky u pasu a Jo byla rázem o patnáct sáhů dál. Braddok se odkulil stranou, nebyl však dost rychlý. Tma za ohništěm se naplnila změtí dračích křídel a spárů, jak se v tábořišti náhle objevilo Verdilithovo mohutné tělo. Tam, kde byla ještě před chvílí Jo, teď zacvakaly dračí čelisti, Jo však už byla z jejich dosahu. Braddoka popadla kolem hrudi obrovská tlapa se strašlivými drápy a pomalu se začala svírat. Braddokovi se ale podařilo vytáhnout z drakova sevření svou válečnou sekyru a teď nelítostně bil do zeleného pařátu.
Drak opět natáhl krk směrem k Jo. Tentokrát otevřel doširoka své obrovské čelisti a mohutně vydechl. Jenže dívka se opět dotkla kouzelné oháňky a dostala za drakovi za záda. Okamžitě vytáhla meč z pochvy a zaútočila na příšeru. Nepoddajné, kožovité šupiny sice jejímu snažení dlouho vzdorovaly, Jo však zatoužila po krvi. Musí najít slabé místo toho zvířete. Verdilith pustil Braddoka, kterého se právě chystal kousnout, a ohlédl se po Jo.
"Tak pojď!" vykřikla na něj. "Pusť mého přítele a já tě nechám být!" Aby dodala svým slovům váhy, zamávala nad hlavou mečem. Jestli se statečnost vyplácí Mocnému Flinnovi, proč by se nemohla vyplácet mně? pomyslela si Jo.
V drakově hrdle zarachotil hrozný řev, Jo si však nebyla ani zdaleka jistá, jestli ta bestie jen zuřivě řvala, nebo jestli se smála. Pak ji něco udeřilo do zad a Jo se ocitla na kamenité zemi. Navzdory bolesti se jí však podařilo opřít o meč a vstát. Kousek nad ní se pohupoval drakův dlouhý, tenký ocas.
Jo slyšela, jak Braddok vykřikl. Trpaslík divoce máchal válečnou sekyrou, dračí tlama se však stále blížila. Verdilith si vůbec nevšímal Johaunina meče a soustředil se jen na trpaslíka. Jo se roztřeseně zvedla na kolena a pak vstala. Verdilith lehce pootevřel tlamu a Jo zahlédla, jak Braddoc zuřivě bije sekyrou do dračích zubů. Klopýtavě zamířila k drakovi s mečem napřaženým kupředu, jako by to bylo kopí, a bodla do zeleného těla. Hrot meče pronikl mezi smaragdovými šupinami a zabodl se několik palců do netvorova boku. Jo ho vytáhla a chystala se znovu bodnout.
Náhle před drakem zazářil jasný záblesk barevného světla. Překvapený Verdilith pustil Braddoka na zem. Trpaslík okamžitě vyskočil a odběhl od draka, i když po tom dvanáct stop dlouhém pádu hodně vzdychal. Drak se stále ještě soustředil na veliký vír jisker, točící se před jeho očima, a Braddok mávl na Jo a Dajina, aby přiběhli k němu. Když se k němu Dajin dostal, položil mu ruku na rameno, aby mu tak beze slov vyjádřil vděčnost za to skvělé kouzlo.
"Myslíš, že máme utéct?" zeptala se bez dechu Jo.
Trpaslík zavrtěl hlavou. "Máme jedinou šanci - bránit se a doufat, že Flinn už je na cestě."
Barevné jiskry zmizely a na jejich místě se teď ve vzduchu vznášely růžové květy a bílé holubice. Drak několikrát

zamžikal a obrátil se proti Jo, Braddokovi a Dajinovi. Znovu se ozvalo to dunivé zaburácení, o kterém už Jo věděla, že to je drakův smích. Zachvěla se strachem, protože si byla jistá, že zemře, pak si ale vzpomněla, jak jí Flinn říkal, že nebezpečí je třeba čelit i navzdory strachu. Zvedla meč ještě o něco výš. Přece Flinna nezklame.
Náhle spatřili, Jak se k nim po okraji údolí žene jakási podivná záře. Stále se blížila a byla čím dál jasnější. Byl to Fáin Flinn, obklopený tak jasným bílým světlem, že pohled na něj byl zároveň krásný a strašlivý. Zvedl Hadobije nad hlavu a chystal se zaútočit.
"Pamatuj na to proroctví, hade!" ozval se odněkud z temnoty stařecký hlas. Ta slova se opakovala znovu a znovu a jako nekonečná ozvěna přicházela v neúprosných vlnách z Karlejina údolí. Jo cítila, jak se země pod jejíma nohama zvedá a míří k drakovi. Ze sněhu se vyplazilo psí víno a zamířilo na holé kameny tábora. Když se hlas přicházející z údolí odmlčel, jeho listy zašuměly a samy ta slova opakovaly.
Flinn se zastavil před drakem a zvedl meč v rytířské výzvě k boji. Stále ještě byl obklopený podivnou bílou září, díky níž vypadal přinejmenším dvakrát vyšší než ve skutečnosti.
"Co mi odpovíš, Verdilithe?" zaburácel Flinnův hlas, hluboký a mocný, a sama země se roztřásla. Jo cítila, jak jí při tom zvuku naplnilo duši něco velmi podobného hrůze. Válečník postoupil o dva kroky kupředu.
V dračím hrdle to zadunělo a tentokrát se ozval opravdový smích. "Říkám, že ještě nepřišel čas, abychom se my dva střetli," řekl Verdilith. Mluvil obecnou, ovšem po dračím způsobu pokroucenou. "A jak se někdy říká, zítra bude na umírání víc času!" Verdilith se vznesl do vzduchu a třemi mohutnými máchnutími dračích křídel se dostal z dohledu svých nepřátel. Prudké poryvy větru, vanoucího od obrovských křídel, srazily všechny kromě Flinna na chladnou, kamenitou zem. Válečník zavrávoral a ustoupil o několik kroků dozadu, ale zůstal stát
Když drak odletěl, Jo i všichni ostatní se rozběhli ke Flinnovi. To podivné, blýskavé světlo kolem něj už pomalu sláblo. Flinn vypadal unavený a strhaný a Jo jen matně tušila, jaká kouzla mu Karleja asi mohla dát. Čarodějnice sama po chvíli vyšla ze tmy od lesa a připojila se k ostatním.
"Co tím Verdilith myslel, když říkal, že zítra bude na umírání víc času?" zeptala se znepokojeně Jo.
Flinn ji vzal kolem ramen a zavrtěl hlavou. "Nevím, Jo, ale myslím, že si to můžeš domyslet stejně dobře jako já." Podíval se na dívku, pak na Braddoka a Dajina a nakonec na Karleju.
"Zítra se to dozvíme." Flinn stiskl rty a výraz jeho obličeje potemněl.

Kapitola 14
FLINN ZADRŽEL ARIAKA A SESKOČIL ZE SEDla. Pohladil gryfa po šíji a nervózně mu vytáhl z peří na hřbetě několik uvolněných pírek. Jo, Braddok, Karleja a Dajin také zastavili svá zvířata a slezli na zem. Jo beze slova došla sněhem k Flinnovi. Stáli na výspě nad Penhaligonským údolím a přímo před sebou měli hrad Tří sluncí. Jeho vápencové zdi bíle zářily do slunečného rána a střecha z červených křidlic svítila nepřehlédnutelným karmínovým jasem. Flinn přimhouřil oči, aby mu z nich nezačaly téct slzy. Bylo to tak dávno, pomyslel si, tak dávno.
Hrad sám měl tvar kosočtverce. Jedním z jeho vrcholů byla hlavní brána a zbývající tři tvořily velké věže. V hradbách pak stály další čtyři, hrozivá výzva každému, kdo by na ně chtěl zaútočit. Všechny tyto stavby měly čtyři patra, ze středu hradu ovšem vyrůstala ještě jedna veliká věž, která měla pater ještě dvakrát tolik. Toto byl hradní palác, nebo jednoduše věž, jak se mu říkalo kdysi.
Hrad Penhaligon neměl žádný příkop, protože skoro kolmé stěny útesu, na kterém stál, činily jakýkoli útok téměř nemožným. Cesta vedoucí k bráně hradu byla úzká a klikatá a stěží se na ní vyhnuly dva kupecké vozy. Pokud by se někdo chtěl dostat k hradu z jiné strany, musel by k němu vyšplhat po strmých skalních stěnách.
K hradní silnici vedla z posledního hřebene Vlčích kopců dobrá cesta. Za necelé dvě hodiny bude Flinn muset čelit své vlastní minulosti a znovu získat víru v sebe sama a důvěru svého lidu. Bývalý rytíř se obrátil ke svým přátelům: "Dobře mě teď poslouchejte," začal. "Toto je něco, co mohu udělat jen já sám." Svýma tmavýma očima se upřeně zadíval do každé z tváří, které měl před sebou.
"Jestli si myslíš, že tam půjdeš sám, tak na to zapomeň. Chceme jít s tebou," nenechala se vyvést z klidu Jo. Ukázala na čarodějnici a pak si založila ruce na prsou. "Karleja s Dajinem sem nepřijeli jen tak na výlet. Přijeli sem, protože chtěli vidět, jak dosáhneš svého práva být znovu přijat do Řádu. Jdeme s tebou - už jsme se dostali příliš daleko, než abychom se otočili a jeli zpátky." Tvrdohlavě stiskla rty a svraštila obočí.
Flinn chvíli dumal nad tím, proč těm lidem na něm tak záleží, tak jako tak jim za to ale byl vděčný. Už to bylo tak dávno, co měl naposledy přátele, opravdové přáte-le. "Když na tom trváte… Budu rád, když tam se mnou budete," řekl rozvážně Flinn a pak se usmál.
"A co bychom asi jinak dělali?" ozval se Braddok. "Kromě toho, co když má na tebe Verdilith něco připraveného? Co by sis bez nás počal?"
"Ve hradu?" Flinnův hlas zněl hodně pochybovačně. "Hrad Tří sluncí je velký a dobře vyzbrojený. Kdyby Verdilith zaútočil tam, neměl by naději. A kromě toho jsou obyvatelé hradu proslulí čistotou svých srdcí. Nikdo z nich by se s takovou bestií nikdy nespojil." Jen ta pouhá myšlenka Flinna vyděsila. "Řekl bych, že se nám Verdilith tím svým varováním snažil jen nahnat strach. A také si myslím, že kdyby na nás skutečně chtěl zaútočit, už by to býval udělal."
Braddok ukázal palcem na hrad a zabručel: "Už je to sedm roků, co jsi tam byl naposled, můj drahý Flinne. Nemůžeš vědět, co se tam stalo od té doby, co jsi odjel, a nemůžeš vědět, jestli ti lidé tam uvnitř jsou pořád ‚čistého srdce'. Kromě toho tam pořád bydlí i pan Brisbois, nemám pravdu?" Trpaslík zkřivil rty v lehkém úsměšku.
Flinn se na okamžik od trpaslíka odvrátil. "Jedno shnilé jablko nemusí vždycky zkazit všechna ostatní, zvláště tehdy, když ho včas zahodíš. A právě to chci udělat s panem Brisboisem." Flinnův hlas znatelně ochladí. "A pokud jde o Verdilitha, kdyby opravdu chtěl dostát svým slovům a zaútočit na nás právě dnes, udělá to na otevřeném prostranství, na silnici před hradem. Jestli je tam a čeká na mne - pak asi opravdu budu potřebovat vaši pomoc." Flinn si znovu

vzpomněl na Karlejina slova. Věděl, že když své přátele vezme s sebou tam dolů, dává v sázku jejich životy, intuice mu však napovídala, že ještě nenadešel Čas, který si Verdilith zvolil. Jeho instinkty ho přitom v minulosti nikdy nezklamaly, a Flinn doufal, že ho nezklamou ani teď.
Jo si protáhla ruce a řekla: "Když je to tak, tak už se o tom nemusíme bavit. Už to stačilo." Chytila Karsiho uzdu, vyhoupla se do sedla a usmála se.
Válečník lehce zvedl obočí. "Nezapomínej na pravidla, která jsem tě učil," řekl suše. "Jak se dostaneme na silnici, pojedeš po mé levici dvě délky za mnou - ne víc, ne méně. A až se dostaneme do hradu, pojedeš zase po mé levici, ale jenom o čtyři kroky pozadu." Jo chladně přikývla, ruku opřenou o jílec meče.
Flinn vyskočil na Ariaka a obrátil se k Braddokovi, Dajinovi a Karleje, která jela na Kapradině. "Vy ostatní byste měli jet kousek za námi. Kdyby Verdilith zaútočil, bylo by lepší, abychom nebyli všichni u sebe. A když budete kousek za mnou, můžete mi vždycky přijet na pomoc." Flinn se usmál svým širokým úsměvem.
Braddok si změřil vysokého válečníka svým jediným zdravým okem a prohlásil: "Tak jest, budeme ti hlídat záda." Karleja se jen uchechtla.
"Jak se dostaneme do hradu," pokračoval Flinn, "vy tři si můžete dělat, co uznáte za vhodné. Je tam toho k vidění víc než dost. A nebo také můžete přijít do velkého sálu, kde budu já a Jo. Dnes je soudní den - bývá vždycky v ten stejný den jednou za měsíc - a tak doufám, že mi dovolí předstoupit před Radu a baronku Arteris. Snad mě vyslechnou. Ale když mi to nedovolí - " Flinn pokrčil rameny - "bude lepší, když vás budu mít u sebe." Povzbudivě se usmál a zase se otočil čelem k údolí.
Pak už jen mlčky sjížděl v Ariakově sedle po cestě směrem k hradní silnici a jeho přátelé ho následovali. Slunce svítilo na tající sníh a i vítr se utišil. "Přichází jaro," zamumlal si pro sebe Flinn. Ariak jako by sdílel jeho radost a skoro letěl po pěšině do údolí. Karsi se s bujností sobě vlastní držel za nimi, pohazoval hlavou, natahoval krk a utíkal za Ariakem. Jo ho zadržela vedle Flinna.
"Karsi je úplně skvělý. Mám pocit, jako bych nikdy nejela na lepším zvířeti," řekla rozradostněle. Letmo se na Flinna usmála a bývalý rytíř si najednou uvědomil, jak je ve skutečnosti krásná. Bezděky úsměv opětoval.
Po zbytek té krátké jízdy k hradní silnici už jeli mlčky. Netrvalo dlouho a spatřili dlážděnou cestu, klikatící se k hradní bráně. Nehybným vzduchem se neslo rachocení a cinkání, nepochybně od kupeckých vozů, pomalu drkotajících po dláždění. Právě ve chvíli, kdy Flinn a jeho přátelé dojeli ke křižovatce, ty dva kryté vozy projely kolem. Mířily ke hradu. Hluk, který se od nich rozléhal, způsobovaly kovové pánve, zavěšené po stranách vozů. Vedle nich visely ještě různé další kovové předměty - postrojové kruhy, sekyry, dláta a všelijaké jiné nástroje.
Jinak nebylo široko daleko nic a Flinn zvedl ruku na znamení, aby Jo i ostatní zastavili. "Počkáme tady, dokud neodjedou o kus dál. Kdyby drak někde cestou zaútočil, měli by být už v bezpečí ve hradu. Ty, Jo, nesmíš zapomínat na to, jak se máš chovat. Jestli tě někdo z těch lidí ve hradu bude pozorovat, bude tě soudit hlavně podle toho.
Johauna se na něj podívala skoro se soucitem v očích. "Máš strach, Flinne?" zeptala se tiše.
"Strach? Jistěže mám strach," řekl Flinn s pohledem upřeným na silnici před ním. Pak stárnoucí válečník pobídl Ariaka a vydal se k hradu. Jeho myšlenky byly čím dál temnější.
Braddok měl pravdu, když řekl, že od té doby, co Flinn naposledy spatřil hrad Tří sluncí, uběhlo už víc než sedm let. Toho dne společně s několika dalšími rytíři pronásledoval tlupu obrů, kteří byli natolik nerozvážní, že se odvážili překročit penhaligonské hranice. Byla to jen pramálo nebezpečná výprava, vlastně jen jakési cvičení pro mladší rytíře. Jednotce veleli Flinn a Brisbois, jediní zkušení rytíři v jejích řadách.
Cestou zpátky se setkali s další četou rytířů. Obě výpravy byly v boji úspěšné a jejich veselý pokřik se nesl široko daleko. Flinn byl spokojený, protože toho dne odvedl dobrou práci a vracel se domů ke své ženě. S tím, co Flinn cítil k Yvaughan, se dala srovnat jedině věrnost a oddanost, kterou cítil ke strýci své ženy, starému baronu Arturovi.
Když rytíři vjeli na nádvoří, jejich výkřiky a smích náhle utichly a namísto nich se začalo ozývat jakési podivné mumlání. Flinn se zvědavě rozhlédl po ostatních rytířích, Neměl tušení, co se mohlo stát. Brisbois celou cestu vlastně mlčel, teď však cosi šeptal mladším rytířům Flinnovy čety. Jeden mladý rytíř, jakýsi lord Maldrake, promlouval ke svým společníkům a ukazoval na Flinna. Ten už se chtěl Brisboise zeptat, co se děje, když vtom spatřil na nádvoří Yvaughan, prohlížející si zboží místního hokynáře. Kolem ní bylo několik jejích dvorních dam. Yvaughan držela v náručí svého kouzelného ptáčka, malého sněhobílého tvora se smaragdově zelenou korunkou.
Flinn zapomněl na své druhy a zvolal: "Dobrý večer, má drahá!" Seskočil z koně a vykročil směrem ke své ženě.
"Stůj!" vykřikl pan Brisbois a zajel s koněm mezi Flinna a Yvaughan.
"Co to má znamenat, Brisboisi?" zvýšil hlas Flinn a pokusil se projít kolem Brisboisova koně.
Rytíř najel na Flinna a zakřičel: "Zůstaň, kde jsi! Neopovažuj se poskvrnit svou ženu svou bídnou hanbou!"
Rozzuřený a ne málo uražený Flinn založil ruce v bok a hněvivě se otázal: "Svou hanbou? O čem to mluvíš, pane Brisboisi? Proč mne nepouštíš k mé ženě?" Yvaughanina tvář však byla chladná a nehybná, a to Flinna překvapovalo ze všeho nejvíce. Jeho žena byla obvykle velmi neklidná a i ta nejmenší příhoda ji dokázala rozčilit. Hokynář, otrhaný a ušpiněný stařík, kterému chybělo jedno ucho, se přišoural o kousek blíž k Yvaughan a Flinnovi a oči mu svítily neskrývaným zaujetím. Objevili se i další rolníci a sluhové, přilákaní výkřiky.
Brisbois seskočil z koně a mávl na ostatní rytíře, aby ho následovali. Mladší rytíři, ti, se kterými Flinn předtím viděl Brisboise mluvit, to udělali s radostí a bez váhání. Někteří ze starších rytířů vypadali hodně zmateně a mračili se na Brisboise, jejich mladší druhové je však rychle přesvědčili, aby je následovali.
Brisbois se otočil k Flinnovi a ukázal na něj prstem. "Rytíři Řádu tří sluncí, obviňuji tě ze zneuctění našeho nejsvatějšího zákona - obviňuji tě z toho, že jsi odepřel milost nepříteli!" prohlásil Brisbois a jeho hlas se rozlehl nádvořím. Sluhové a rolníci popošli ještě blíž k oběma mužům. Flinn nebyl překvapením mocen slova. "Pane Flinne," pokračoval Brisbois, "dnes tě jeden obr prosil na bitevním poli o milost, a ty jsi mu ji odepřel. Místo toho ses zasmál a

zabil jsi ho tam, kde ležel!"
"Lžeš!" vykřikl rozčileně Flinn. Vykročil proti Brisboisovi, pevně rozhodnut servat tu lež z mužových úst. Brisbois však mávl rukou a dva mladí rytíři Flinna zadrželi. "Proč lžeš, Brisboisi?" nenechal se zastavit Flinn a pokoušel si uvolnit ruce. "Co je to za podlé zrádcovství, o které se tady pokoušíš?" Podařilo se mu uvolnit jednu ruku a udeřit Brisboise do tváře. Rytíř se zapotácel a o krok ustoupil.
"Není to lež." Ta tichá slova přišla z řad Flinnových druhů. Kupředu vykročil ten mladý světlovlasý rytíř, lord Maldrake. Ten člověk přišel na hrad Tří sluncí a vlastně okamžitě mu byla propůjčena rytířská hodnost - což se stávalo skutečně jen velmi zřídka, pokud vůbec. Flinn toho muže zatím příliš nepotkával a nikdy s ním nepromluvil víc než pár letmých slov.
"Není to lež," opakoval znovu mladý rytíř, tentokrát o něco hlasitěji. Ukázal na Flinna a řekl: "I já jsem viděl, jak Flinn toho obra zabíjí. Pan Brisbois mluví pravdu.
"Vy jste to vůbec nepochopili!" zaburácel Flinnův pánovitý hlas. Rytíř se vzepjal proti mužům, kteří ho drželi. "Ten obr nežádal…" Jeden z těch, co ho drželi, ho udeřil pěstí pod hrudní pancíř a Flinn se zkroutil bolestí. Zoufale zalapal po dechu a svěsil hlavu. Když ji zase zvedl, stála před ním Yvaughan a po tvářích jí tekly slzy.
"Ach Flinne, jak jsi jen mohl! Pošpinil jsi mé jméno a můj rod," vykřikla zoufale. "Zostudil jsi neteř Artura Penhaligona, muže, kterého podle svých vlastních slov ctíš. Jak jsi mohl odepřít milost nepříteli? Spáchal jsi čin, kterému v jeho hanebnosti není rovno." Brisbois, Maldrake a několik dalších rytířů začalo nahlas vykřikovat ty nejhorší urážky. Yvaughanin hlas se chvěl a slzy se jí kutálely po tvářích čím dál rychleji. "Zneuctil jsi rod Penhaligonů, Fáine Flinne, a jako žena toho rodu tě zbavuji tvé rytířské hodnosti!" Zaťala pěsti a natáhla ruce směrem k rytířům. "Srazte ho k zemi, ó skuteční rytíři! Srazte k zemi tu pohanu svědomí spravedlivých!" Starší rytíři, kteří zprvu nevěřili Brisboisovu nařčení, teď byli strženi oddaností k rodu Penhaligonů. Jejich hlasy se spojily se stále sílícím řevem.
"Yvaughan!" vykřikl Flinn. "Poslouchej mě!" Jeho slova pohltil křik mnoha hlasů a Yvaughan je nikdy neuslyšela. Vzala z hokynářova vozíku hlávku salátu a hodila ji po svém manželovi. Zasáhla Flinna přímo do hrudi. Roztrhaný hokynář se uchechtl, sebral velkou mrkev a nesměle hodil.
Co přišlo potom, na to se Flinn celá ta léta usilovně snažil nepamatovat. Teď však byl postavený přímo před tu vzpomínku a rty se mu zkroutily v hrozném úsměšku z pochmurného strachu, hněvu a hanby. Oči se mu zúžily na tenké škvíry a ramena nachýlila kupředu. Bývalý rytíř jel dál ke hradu a jednou rukou si přitom křečovitě tiskl žaludek. Flinnovi spolubojovníci z Řádu tří sluncí - jeho přátelé a druhové, kteří tolikrát bojovali po jeho boku a za svého velitele by bývali s radostí položili život - teď zbili muže, kterého kdysi oslavovali jako Mocného Flinna. Bili do něj plochými stranami svých mečů, Flinn však Hadobije netasil, jen se bránil štítem a snažil se odrážet jejich rány. Křičel na své muže, ať přestanou, protože stále doufal, že by se mu mohlo podařit dosáhnout toho, aby tu věc namísto rozlíceného davu vyřešila Rada Řádu. V tu chvíli však Yvaughanina magického společníka přemohla hrůza a panika, bílý ptáček se rozletěl proti Flinnovi a poškrábal mu svými drápky tvář.
Flinn na okamžik spatřil Yvaughan, její dámy a toho mladého světlovlasého rytíře, který jí běžel na pomoc. Všichni se shlukli u hokynářova vozíku a začali po Flinnovi házet vším, co jim přišlo pod ruku. Na Mocného Flinna pršela zelenina, ovoce a zlé posměšky.
Za jedno jediné odpoledne se tak z Mocného Flinna stal Flinn Blázen, Flinn Odpadlík. Ty výkřiky, které toho dne slyšel, smrtelně ranily jeho duši. Raději skočil na koně a utekl.
Ze rtů bývalého rytíře unikl smutný vzdech a ten zvuk ho zase vrátil do přítomnosti. Unaveně se rozhlédl kolem a chvíli bojoval s hrůzami, které ničily jeho vzpomínky. Zaťal zuby. Snesl jsem falešná obvinění a snesu i to, co budu muset vytrpět, abych je ze sebe smyl. Dosáhnu toho, aby bylo napraveno všechno, co mi bylo způsobeno, a pomstím se panu Brisboisovi.
Flinn si povzdechl a s vypětím všech sil ty vzpomínky zase pohřbil v zapomnění. Narovnal se v sedle a položil volnou ruku na Hadobijův jílec. Rty už měl zas zasmušile stisknuté, byla na nich však znát doposud neznámá tvrdost a rozhodnost.
Hrad Tří sluncí stál přímo před ním.
Flinn dojel k hlavní bráně a přitáhl Ariakovi uzdu. Byl velmi rád, že na něj Verdilith nezaútočil, když stoupali po cestě k hradu. Jeho intuice nelhala. Po každé straně brány stáli dva strážní a opodál ještě houf dalších. "Přišel jsem, abych požádal o slyšení baronku a její soud," odpověděl Flinn na otázku strážného. Ukázal palcem na Jo a dodal: "To děvče jde se mnou." Strážný mávl rukou, aby šli dál, a Flinn kývl na Jo, aby ho následovala.
Prošli branou a minuli strážní věže, stojící u vstupu do hradu. Kolem hradeb se tísnily malé domky - ubikace stráží, obydlí řemeslníků, různé krámky a podobná stavení. Mezi nimi se rozkládalo velké nádvoří, dlážděné růžovou žulou, a přímo naproti Flinnovi stál vlastní hrad.
Flinn si všiml, že nedaleko stojí ty vozy s kovářským zbožím a kolem nich se už rozléhá šum hlasů, handrkujících se o ceně. Nádvoří hradu zaplnily stovky lidí, přecházejících od stájí ke krámkům a od krámků k vozům.
O soudních dnech přicházely vždycky celé zástupy lidí, Flinn však už přece jen pozapomněl, kolik lidí hrad Tří sluncí ve skutečnosti mohl pojmout. Celé nádvoří znělo zvukem mnoha debatujících hlasů a lidským smíchem. Všude kolem se tlačili kupci a obchodníčci se vším možným a pokoušeli se jeden druhému přetáhnout zákazníky. Mezi nimi pobíhaly otrhané vesnické děti, hrály si a nebo se pokoušely vyžebrat něco k jídlu. Dvojice mágů bavila hlouček přihlížejících drobnými kouzly a vedle se zase několik rytířů a panošů cvičilo v šermu. Kousek opodál stály tři ženy, praly prádlo a prozpěvovaly si přitom nějakou písničku. Po chvíli se k nim přidal nějaký muž, táhnoucí na zádech svůj vlastní pytel se špinavým prádlem, a připojil k jejich hlasům svůj příjemný baryton.
Flinn a Jo uvázali koně k jednomu z mnoha bronzových kruhů, rozesetých porůznu po nádvoří, a Flinn hodil nějaké venkovské dívce drobnou minci, aby se o ně postarala. Etiketa nařizovala, aby ti, kdo nežili přímo v hradu, uvazovali

své koně na nádvoří.
Zdálo se, že si drsného válečníka oblečeného v kožešinách a jeho mladé společnice skoro nikdo nevšímá. Flinnovým pozorným očím však neunikla jakási rytířka, která jako by je sledovala s obzvláštním zájmem. Dívala se na cvičící rytíře, ale sama se do souboje nijak nezapojovala. Kývnutím se svým druhům omluvila a odběhla pryč. Flinn ji ztratil z očí na svůj vkus až příliš rychle, už se o ni ale dál nezajímal. Soustředil se na jediné - na to, aby došel k hradnímu paláci.
Někdo ho chytil za ruku a zastavil uprostřed kroku. Flinnova ruka slétla k Hadobijově jílci.
"Viděls to?" zašeptala Jo a naklonila hlavu tím směrem, kterým rytířka zmizela.
Flinn povolil prsty, svírající meč, a krátce přikývl. "Ano. Myslel jsem si, že bych se mohl dostat do paláce, aniž by mě poznali, ale teď vidím, že jsem se mýlil. Pokud se dobře pamatuji, byla to paní Edwina z Olší. Hlídej mi záda!" Vykročil dál středem davu a netrpělivě hledal tu nejsnazší cestu. Netrvalo to ani deset minut a stáli před palácem.
Hradní palác byl osm pater vysoký, s okny umístěnými ve stále stejných vzdálenostech. Bílý vápenec vypadal o něco šedší a o něco špinavější, než jak si ho Flinn pamatoval. Podíval se na jižní věž a spatřil, že i její zdi za ty roky potemněly. Ve všech oknech se nyní leskly mříže z černého železa a za nimi se míhali ptáci všech barev a velikostí. Právě tato věž byla kdysi Flinnovým domovem.
Takže Yvaughan udělala ze zbytku našeho domova ptačí klec, pomyslel si Flinn. Míval ty Yvaughaniny ptáky docela rád, její náklonnost k nim se však změnila na skutečnou posedlost. Obzvlášť ho rozčilovala její vášeň pro dva z nich. Nikdy nikam nešla, dokonce ani do vlastní ložnice ne, aby ji neprovázel jeden z těch dvou ptáků. Yvaughan měla toho bílého ptáka a jeho žlutě zbarveného společníka raději než všechno na světě - v to počítaje i jejího manžela. Flinn se zamračil. Kdy vlastně přesně dostala ty dva ptáky? Krátce poté, co zaútočil na Verdilitha? Opravdu je to už tak dávno? Flinn pokýval hlavou a obrátil svou pozornost k důležitějším věcem.
Když přicházeli k paláci, všiml si nového zdokonalení obrany hradu. Kolem dokola věže se táhl hluboký příkop se strmými stěnami. Byl snad dvacet stop hluboký a dvakrát tak široký a jeho stěny se svažovaly téměř v pravém úhlu s nádvořím. Na odvrácené straně stěna příkopu plynule přecházela v zeď paláce - mezi nimi nebyl ani ten nejmenší výstupek. Na dně příkopu se leskly tisíce železných hrotů, nasazených na tři stopy dlouhých kůlech. "Dost nebezpečná jáma," zamumlal si pro sebe Flinn.
Přes suchý příkop vedl pevný most z železa a dřevěných trámů. Byl spuštěný, protože přes něj neustále proudili lidé a vozy, přijíždějící každý měsíc o soudním dni do hradu. Už to bylo velmi dávno, co baron Arturus znovu uvedl v život ten dlouho zapomenutý způsob řešení sporů svých poddaných. O soudním dni směl každý předstoupit před barona a jeho radu a žádat rozsouzení sporu nebo nápravu křivd, které mu byly způsobeny. Flinn byl rád, že vidí, že baronka Arteris pokračuje v díle svého otce.
Teď se ale musel věnovat strážnému, stojícímu u malé strážnice na vnější straně příkopu. Společně s Johaunou k němu přistoupili.
"Chtěl bych jít do hradu, strážce," řekl rezolutně Flinn.
Strážný si ho letmo prohlédl a lhostejně pokrčil rameny. "Řekni, kdo jsi a kam jdeš, vandráku. Dobře víš, že hned tak někoho dovnitř nepouštíme."
Flinn se napřímil v celé své výši a opřel se o Hadobije. "Jsem Flinn, bývalý penhaligonský rytíř," řekl. "Dnes je soudní den, a já chci vznést prosbu k baronce z Penhaligonů."
Mladý strážný vyvalil oči. "Myslel jsem si, že jste mrtvý," řekl prostoduše. Otevřel bránu uzavírající přístup k padacímu mostu a ukázal Flinnovi, ať jde dál.
"Obávám se, že nejsem," zavrčel Flinn. Už se s takovými názory setkal mnohokrát, dnes mu ovšem vůbec nebyly po chuti. Zasvědila ho dlaň a Flinn jí několikrát přejel po Hadobijově jílci. Pak společně s Jo vstoupil na most. Jo ho následovala přesně v té vzdálenosti, kam ji vykazovala pravidla. Z druhé strany mostu proti nim vykročili dva kopiníci a ve stínu klenutého vstupu do hradu Flinn spatřil ještě celý houf dalších. Zastavili se uprostřed mostu a Flinn se zastavil před nimi.
"Děje se snad něco zlého, dobří bojovníci?" zvolal celkem zdvořile Flinn, i když bylo v jeho hlase přece jen znát rozčilení. Paní Edwina zjevně nemařila čas a rychle všechno pověděla palácové stráži. Flinn se skoro modlil, aby Brisbois nebyl zbabě-lec a nakonec neutekl.
"Máme příkazy odvést vás do komnat lorda Maldraka," řekl škrobeně jeden z kopiníků. "Půjdete s námi dobrovolně?"
K lordu Maldrakovi? zauvažoval rychle Flin. Proč k lordu Maldrakovi? Že by chtěl přiznat, že správně nepochopil, proč Flinn toho obra zabil? To se zdálo být nanejvýš nepravděpodobné. Možná ale byl povýšený na vrchního strážce a měl teď na starosti bezpečnost hradu. A nebo se možná Maldrake pokoušel ochránit Brisboise.
"Přicházím, abych předstoupil před Radu," řekl Flinn tak klidně, jak jen dovedl. "Bude mi potěšením setkat se s lordem Maldrakem buď na zasedání Rady, nebo později v jeho komnatách."
"Ale, pane, my máme…" začala rytířka, stojící mu v cestě. Náhle ji však přerušil někdo, kdo rychle kráčel k oběma strážným.
"Já to vyřídím, Geruno," řekl úsečně ten muž. Když strážní zaváhali, přejel je ledově přísným pohledem a prohlásil: "Můžete jít. Lord Maldrake si možná myslí, že to je jenom věc nějakého venkovana, ale mýlí se. Tento muž bude mluvit jenom se mnou." Kopiníci se otočili a rychle odešli.
Pan Lyle Střelec, vrchní strážce hradu, potom přistoupil k Flinnovi a sevřel mu na pozdrav zápěstí. Na sobě měl drahé šaty a přívěšek ve tvaru hlavy bílého raroha, který byl symbolem jeho úřadu. Flinn si všiml, že trochu ztloustl a vlasy má o něco šedivější a prořídlejší, přesto to však byl Lyle Střelec. Flinn stále cítil ocel, která nesla duši toho muže. Hodnost vrchního strážce vždy náležela tomu nejproslulejšímu a nejctěnějšímu rytíři z celého Penhaligonu, a to pravidlo ještě nepřestalo platit. Flinn kdysi doufal, že až pan Lyle odstoupí, bude to on, kdo zaujme jeho místo.
"Fáine Flinne! Při vlastní duši, vždycky jsem věděl, že se jednou vrátíš, ale i tak jsi nebyl očekáván," řekl pan Střelec.

"Jsem rád, že tě zase vidím, pane Střelče,' řekl zdvořile Flinn. "Chci předstoupit před Radu, abych jí pověděl pravdu o tom, co se stalo tehdy před sedmi lety, když jsem odtud odešel. Copak už nejsi členem Rady?"
"Ale jsem. Tak jako tak jsem tě ale chtěl přivítat osobně. Mám své špehy a ti mi řekli, že jsi přišel," dodal spiklenecky pan Lyle. "Už bylo načase, aby ses vrátil. Kéž bych tak býval byl přitom, když tě tehdy obvinili. Zasloužil sis řádný proces, a ne takový lidový soud. Kdybych tady byl, určitě by se mi ty horké hlavy podařilo udržet na uzdě, to mi věř. Dnes ale máš šanci dosáhnout nápravy těch křivd. Ale buď opatrný - titíž lidé, kteří tě vyhnali z hradu, by tě z něj mohli vyhnat i dnes." Pan Střelec ukázal směrem k hradnímu paláci a oba muži se vydali k bráně. Na půl cesty se starý rytíř ohlédl po Jo. "Vidím, že sis našel panoše. Je dobře, že se vyzná v protokolu. Poslední dobou to tady s námi jde trochu s kopce, ale baronka se snaží. Pořád to jde."
"Zmínil ses o lidech, kteří mi nepřejí nic dobrého, pane Střelče," řekl po krátké odmlce Flinn. "Jedním z nich je bezpochyby pan Brisbois. Patří k nim i lord Maldrake? Vlastně si na něj skoro ani nepamatuji. Kdo je to vůbec?" Flinn rázně vkročil do hradu. Už úplně zapomněl, jak nádheře místo to je, plné vznosných bílých sloupů, umně vzorovaných žulových podlah a skvělých tapisériích. Ze stovek magických lamp zářilo jasné světlo.
Vrchní strážce se prudce zastavil a podíval se na Flinna. "Chceš říct, že nevíš, kdo je to lord Maldrake?" Když Flinn zavrtěl hlavou, Střelec tiše řekl: "Je to ten muž, který si vzal tvoji ženu."
Flinn se zadíval na vrchního strážce, naprosto těmi slovy vyvedený z míry.
"Pojď," řekl pan Lyle a kývl hlavou směrem k soudním komnatám. "Spravedlnost už čekala až příliš dlouho."
Oba muži mlčky prošli obrovskými dveřmi, vedoucími do velké síně, kde se konalo soudní zasedání. Panoval tam téměř nesnesitelný hluk a strašlivé vedro. Stály tam snad dva tisíce mužů a žen a všichni čekali, až na ně přijde řada, aby mohli baronce a její radě předložit svou věc k rozhodnutí. Mnozí z nich přijeli ještě v noci a museli čekat až do prvního kohoutího zakokrhání, dokud se brány neotevřou. Jakmile se tak stalo, pážata a panoši okamžitě začali sepisovat jména a stížnosti, které měly být předloženy k rozsouzení mladším rytířům, a vybírat ty zajímavější nebo rychleji řešitelné případy, které měly být předány přímo baronce Arteris. Ostatní případy dostávalo čtrnáct členů Rady. Každá věc byla tomu, kterému členovi Rady rychle objasněna a stejně tak rychle bylo vyneseno rozhodnutí. Za celý soudní den bylo rozhodnuto mnoho pří, ještě víc rolníků však odcházelo s dalším kohoutím zakokrháním od bran s nepořízenou.
Flinn a Střelec se pomalu probojovávali k místu, kde zasedala Rada, a vrchní strážce musel víc než jednou použít autoritu svého úřadu, aby se protlačil mezi lidmi, kteří je nechtěli pustit dál. Konečně došli k místu, kde na vyvýšeném stupínku stál dlouhý stůl, oddělený od lidí kordonem stráží. Sem měli přístup jen pážata, panoši a rytíři, kteří předkládali k rozsouzení věci svých poddaných. Ve středu stole seděla baronka Arteris. Kolem ní seděli nebo stáli ostatní členové Rady. Flinn se jen vztekle kousl do rtu, když spatřil pana Brisboise, sedícího u vzdálenějšího konce stolu. Ten člověk dostal místo, které předtím měl právě on, Flinn! Bývalý rytíř si pozorně prohlédl ostatní členy Rady, poznával však jen několik z nich. Jeho pohled pak spočinul na elegantně oblečeném světlovlasém rytíři, který mu připadal jaksi podivně povědomý.
Pak si to Flinn uvědomil: Toto je lord Maldrake.
Pan Střelec se dotkl jeho ramene. "Počkej tady, chlapče. Jdu si promluvit s baronkou. Jsem si jistý, že bude chtít tvou věc rozsoudit sama."
Flinn přikývl. Vzápětí ho Jo zatahala za rukáv a bývalý rytíř se otočil. Jo ukazovala kamsi nalevo od nich - uprostřed davu tam stáli Braddok, Karleja a Dajin, kteří se vetřeli do hradu za nimi a také se prokličkovali davem až skoro dopředu. Flinn kývl na trpaslíka a ten jeho kývnutí opětoval. Pak se Flinn zase podíval před sebe a spatřil, jak pan Střelec došel zezadu ke stolu, aby si promluvil s baronkou.
"Proč kolem té baronky nejsou žádní strážci?" zeptala se najednou Jo. "To svým lidem tak důvěřuje? Copak se tady nikdy nic nestalo?" Ruku měla položenou na jílci meče a ostražitě se rozhlížela po lidech, bojujících o to nejlepší místo v sále.
"Stráže tam jsou, ale není jich zas tolik, kolik by sis mohla myslet." Flinn ukázal na modré sametové provazy, napjaté kolem pódia. "Víš, proč nikdo nestojí u těch provazů? Ten samet má v sobě magickou sílu, která lidi odpuzuje. Celý ten prostor mezi těmi provazy je plný různých obranných kouzel, určených k tomu, aby tom nemohl nikdo nezvaný. Když se dostaneš příliš blízko k těm provazům, projede ti celým tělem oheň. Slyšel jsem, že to je skutečně velmi bolestivé. A co víc, nemůže tam působit ani žádná magie a kdybychom tam vstoupili nepozváni, naše zbraně se jednoduše rozplynou. Neptej se mě, jak to dělají, protože nejsem mág. Zeptej se Karleje, ta by ti to mohla říct. To kvůli těm provazům se stráže ani nenamáhají hlídat, jestli někdo náhodou nemá zbraň."
"A nemůže to všechno někdy selhat?" zeptala se zvědavě Jo.
"Pokud vím, tak ne. Dokonce i šípy a šipky z kuší tam ihned zmizí. Řekl bych, že na to mají i něco jiného než jenom ty provazy, ale nevím to jistě," odpověděl roztržitě Flinn. Střelec právě mluvil s baronkou a Flinn si všiml, že ukazuje směrem k němu. Rychle se podíval po Brisboisovi a Maldrakovi a zjistil, že si ho všiml jen jeden z nich, Maldrake. Pak Flinn spatřil, jak od Maldraka právě odchází Edwina z Olší.
"Ale kdyby tam baronka třeba neúmyslně pozvala nějakou magickou bytost, něco by se stát mohlo, ne?" zeptala se Jo, Flinn jí však dal znamení, aby byla zticha. Pan Střelec ho gestem ruky zval k sobě a čekal na něj u vchodu do hlídaného prostranství.
"Jo, je čas jít," řekl chvatně Flinn.
"Už?" zajíkla se Johauna a rozkašlala se. "Už, Flinne?" opakovala, teď už o hodně tišeji. "Myslela jsem si, že tady budeme pár hodin sedět a aspoň trochu se na to připravíme!
"Já jsem si to také myslel, ale pan Střelec požádal o zvláštní výjimku. Chce, abychom šli za ním, a chce nás tam mít teď hned!" Flinn se rezolutně protlačil posledními řadami přihlížejících. Jo se držela tak těsně za ním, až mu jednou šlápla na patu. O několik okamžiků později už stáli před vrchním strážcem. Pan Střelec položil Flinnovi ruku na rameno, podíval se

na baronku a přikývl.
Baronka Arteris z Penhaligonů povstala a okamžitě se ozvalo troubení čtyř tuctů trubek. Oči všech kolem se obrátily k baronce. Žena rozpřáhla ruce a promluvila.
"Mí lidé!" zvolala silným hlasem a její slova, zesílená buď magií nebo zvláštními vlastnostmi velkého sálu, se roznesla až do nejvzdálenějších koutů místnosti. "Bude nám nyní předložen případ z nejvýznamnějších."
Brisbois se na baronku znuděně zadíval. "Ještě pořád neví, že tady jsem," zamumlal tiše Flinn. Jen počkej, pomyslel si, takový výraz už na tvém obličeji dlouho nebude. Pak se podíval na Maldraka, který blahosklonně kývl hlavou.
"Fáin Flinn," řekla baronka a dav při tom jménu začal tlumeně reptat, "muž kdysi drahý srdci všech z Penhaligonů, dnes přišel, aby žádal o spravedlnost. Předstup před radu, mistře Flinne," vyzvala ho Arteris a opět usedla.
Když Flinn vykročil kupředu s Jo v patách, kdosi nahlas zakřičel: "Podívejte! To je Blázen Flinn!" Druzí se přidali a za méně než minutu už víc než polovina lidí v sále křičela: "Blázen Flinn! Odpadlík Flinn!" Válečník zaťal zuby a společně se Střelcem a Johaunou vstoupil na chráněné prostranství.
Arteris nechala lidi křičet ještě několik minut a Flinn se to snažil snášet tak trpě-livě, jak jen bylo v jeho silách. Pokoušel se ten hrozný a neustávající pokřik nevnímat, ale nemohl. Místo toho se soustředil na jedno místo vedle baronky, která seděla ani ne dvacet stop před ním. Arteris v sobě vždycky mívala něco, co se laskavosti příliš nepodobalo, a teď to bylo víc než zjevné. Teprve poté, co Flinnův obličej potemněl hněvem, rozkázala trubačům, aby křičící dav umlčeli. V tu chvíli však už byli lidé v sále tak zdivočelí, že trubači museli troubit celé dlouhé minuty, než se jim podařilo lid uklidnit.
Baronka znovu povstala. "Fáine Flinne, předstoupil jsi před nás. O jaké právo nás žádáš?"
"Žádám nápravu křivd, které mi byly způsobeny před sedmi lety," zvolal Flinn. Přihlížející ještě víc utichli a hltali každé slovo, které bylo proneseno. Ušpiněné tváře rolníků i umyté a oholené tváře svobodníků vyzařovaly nelíčené, skoro hladové zaujetí.
"Prosím, pověz nám, jaké to byly křivdy," vyzvala ho Arteris. Její hlas byl chladný a nevzrušený. Od té ženy nedostane zadarmo ani jediné slovo.
"Byl jsem falešně obviněn z hanebností, spáchaných na bitevním poli, Vaše Výsosti," zazněl Flinnův silný hlas. Ukázal na pana Brisboise. "Tento muž mne zlovolně a falešně obvinil z toho, že jsem odmítl milost nepříteli."
"Pane Brisboisi!" zvolala baronka Arteris a Flinn spatřil, jak jeho nepřítel zesinal. "Byl jste v této věci jmenován. Prosím, předstupte před mistra Flinna. Brisbois zvolna vstal a pomalým, odměřeným krokem došel mezi Flinna a stůl Rady. Pak se otočil proti bývalému rytíři. "Mistře Flinne, nařkl tě ještě někdo z toho hrozného činu? Máš právo předvolat všechny, kdo tě obvinili," dodala baronka.
Flinn už se chystal ukázat na lorda Maldraka, pak si ale uvědomil, že ten muž ho vlastně z ničeho neobvinil. Mladý rytíř jen podpořil Brisboise - což byla chyba, kterou bylo možné pochopit. Byl tu však ještě někdo jiný, kdo ho přímo obvinil z nečestnosti. Flinn se na chvíli odmlčel a pak ztěžka řekl: "Paní Yvaughan, Vaše Výsosti."
"Okamžitě přiveďte paní Yvaughan do soudní síně!" zvolala baronka. Netrvalo to snad ani celou minutu a Flinnova bývalá žena se objevila v soudní síni. Přivedli ji vedlejším vchodem a dovedli ji až k Brisboisovi.
Pohled na Yvaughan však vnesl do Flinnovy duše jen smutek, protože jeho bývalá žena byla zjevně nemocná. Flinna napadlo, že asi už porodila to dítě a ještě se nezotavila. Měl jsem na to myslet a neměl jsem ji nechat přivést, pomyslel si bývalý rytíř. Yvaughan lehce klopýtala a držela v náručí malého bílého ptáčka. Na Flinna se ani nepodívala, jen neklidně hladila svého miláčka a něco si pro sebe tiše šeptala.
Muž, který ji přiváděl, byl velmi malý a velmi nervózní. Obličej měl nevýrazný a nenápadný, tak nevýrazný, že ani nebylo poznat, jak vlastně vypadá - až na oči, které měl zářivě modré. Vlasy měl světle hnědé a nakrátko zastřižené. Slabou bradu si nechal zarůst malou bradkou, která však nezakrývala huspeninovité laloky pod ní, prudce se houpající pokaždé, když muž nervózně otočil hlavu - což dělal velmi často. Oblečený byl v šedé košili, tmavých kalhotách a hnědém plášti. Flinn ho ještě nikdy neviděl.
Lord Maldrake povstal a obrátil se k baronce: "Vaše Výsosti, žádám o svolení, abych mohl pomoci své ženě."
"Uděleno," řekla ledovým hlasem baronka. Světlovlasý rytíř přešel ke své ženě a vzal ji kolem ramen. Yvaughan se na okamžik odtáhla, potom se ale zase o Maldraka opřela. Mladý rytíř mávl na toho muže, který Yvaughan přivedl před Radu, aby odešel. To gesto probudilo cosi skrytého ve Flinnové paměti - nedlouho před svým pádem zahlédl Maldraka a Yvaughan, jak stáli právě tak, jak stáli nyní, a Maldrake tehdy to stejné gesto věnoval jemu. Jak jsem jenom mohl být tak slepý? zasmušile si pomyslel Flinn.
"Můžeš nám předložit svou věc, Fáine Flinne, a nikdo tě nesmí přerušit, dokud neskončíš. Mluv, nebo předchozí rozsudek zůstane v platnosti!" vykřikla Arteris vysokým hlasem, který se vznesl až ke stropu. Mezi lidem v sále to zabouřilo a Flinnovi se zdálo, jako by zaslechl nějaké povzbudivé výkřiky.
"Pane Brisboisi, obviňuji tě z toho, že jsi mě falešně obvinil v úmyslu pošpinit mou čest a zhanobit mou rytířskou pověst!" zazněl Flinnův rozhodný hlas. Otočil se ke své bývalé ženě a tón jeho hlasu lehce znejistěl. "A obviňuji také tebe, paní Yvaughan, že jsi mě falešně obvinila v úmyslu zapudit mě a vzít si nového manžela!" Flinnovi se nechtělo věřit, že by se Yvaughan byla ochotně účastnila té hanebné scény, důkazy se však zdály být neochvějné.
"Pane Brisboisi, chceš k tomu něco říci?" zvolala baronka a všechny oči v sále se obrátily k rytíři. "Co pravíš? Jsi tím skutkem nevinen, nebo jsi vinen?"
Pan Brisbois vykročil směrem k lidu a místo k Flinnovi nebo k Radě se obrátil k němu. "Jsem…" řekl ztěžka a pak se odmlčel. Flinn zaťal zuby. Ta dramatická odmlka se mu vůbec nelíbila. "Jsem…" začal znovu Brisbois, hlas se mu však zlomil a vetřela se mu do něj nerozhodnost. Flinn se zadíval na rytíře a zjistil, že upírá oči na Maldraka. Tvář mu křečovitě škubala a rytíř bezmocně zatínal pěsti.
Pak rytíř odtrhl zrak od Maldraka a rozběhl se k okraji chráněného prostranství. "Jsem - vinen!" vykřikl do ticha obrovského sálu. Vypukla nepředstavitelná vřava. Lidé dupali, tleskali, bili pěstmi do dlaní a křičeli. Řev byl téměř

nesnesitelný. Brisbois rozpřáhl ruce a znovu do toho zmatku z plna hrdla vykřikl: "Jsem vinen - a on je za to odpovědný!" Otočil se a ukázal na Maldraka.
"Blázne!" zasyčel světlovlasý lord. Vytrhl Yvaughan z rukou jejího bílého ptáčka a hodil ho Flinnovi k nohám. Magický tvor se změnil na odpornou bílou hmotu, která pomalu začala růst a nabývat nový tvar. Flinn si náhle vzpomněl na to, co před chvílí říkala Johauna: "…kdyby tam baronka nevědomky pozvala nějakou magickou bytost…" Flinn tasil meč a vrhl se na Maldraka.
"Tas meč, Maldraku! Pomstím svou čest!" vykřikl Flinn.
"Ani bych neřekl, Blázne," odpověděl Maldrake. Mávl rukou a Yvaughan zasténala bolestí. Oči se jí zakalily a Maldrake jí vytáhl ze zad dlouhý nůž. Mladý lord postrčil Yvaughan k Flinnovi. Bývalý rytíř ji zachytil a Maldrake začal pomalu ustupovat. Výhružně mával nožem a vzdaloval se od Flinna, zatímco ten svíral v náruči svou bývalou ženu.
"Yvaughan," zamumlal. Na jediný krátký okamžik se ta bledá postava znovu změnila na tu živou a veselou ženu, do které se kdysi zamiloval.
"Fáine," vydechla a umlkla navždy. Oči se jí obrátily v sloup a víčka zavřela. Flinn Yvaughan krátce pohladil po vlasech, položil ji na chladnou zem a vykročil proti vrahovi. Maldrake pomalu ustupoval směrem k zástupům lidí, namačkaných ve velkém sále. Zakrváceným nožem máchl po nejbližším strážném.
"Maldraku, stůj!" zvolal Flinn a celým jeho tělem cloumal hrozný hněv. "Dohrál jsi!" Bývalý rytíř už byl téměř u svého protivníka.
Maldrake přeskočil modré sametové provazy a v okamžiku, kdy byl přímo nad nimi, se jeho tělo začalo příšerně měnit. Krk, ruce a nohy mu hrozným způsobem vyrostly, až byly dlouhé jako vzrostlé stromy. Velký sál naplnil příšerný lomoz, když se i jeho tělo zvětšilo a změnilo na šupinaté tělo obrovského ještěra. Na Maldrakových zádech se objevila malá, tenká křídla, která se během okamžiku proměni-la na pevná kožovitá křídla dlouhá desítky sáhů. Lordův obličej se děsivě zkroutil, protáhl a změnil na obrovskou tlamu plnou oštěpům podobných zubů. To vše se udalo v několika vteřinách a jen o další zlomek vteřiny se síní rozlehlo dračí zařvání.
"Verdilithe!" vykřikl Flinn a oči se mu podlily krví.
Dav pod drakem propadl panice a lidé se dali na útěk. Ti, kteří byli u dveří, se v naprostém zděšení vyřítili ven, a ti uprostřed velkého sálu se bezohledně drali za nimi.
"Verdilithe!" zařval znovu Flinn s Hadobijem nad hlavou. "Vrať se a bojuj, hade!"
"Jindy, Flinne! Budeš se mnou muset bojovat sám, a ne s deseti rytíři za zády!" Obrysy drakova těla náhle zmatněly a v dalším okamžiku netvor zmizel.
"Já tě ale nakonec dostanu!" zahřměl Flinn a zahrozil pěstí ke klenutému stropu. Rozběhl se na místo, kde drak ještě před chvílí stál. "Vrahu! Vrať se!"
"Flinne!" vykřikla Jo. "Za te…"
Její zvolání přehlušilo hrozivé zavrčení. Flinn se bleskurychle otočil. Přímo nad ním se tyčila člověku podobná bytost s šupinatou hnědou kůží a drátům podobnými vlasy. Netvor natáhl k Flinnovi své na stopu dlouhé drápy. Flinn sebou hodil na zem a ještě v pádu zaslechl, jak mu ty drápy prosvištěly nad hlavou. Jo vpadla bestii do zad a zabodla jí meč do kostnatého těla. Netvor se otočil a udeřil ji hřbetem své obrovské ruky. Jo padla na zem, meč však nepustila. Flinn máchl mečem a Hadobij zasvištěl k protáhlému čenichu bestie. Monstrum se pootočilo a odrazilo ránu šupinami pokrytým ramenem. Netvor zasyčel na Flinna a odhalil osm lesknoucích se tesáků. Pak máchl rukou a zachytil drápy okraj Flinnova hrudního pancíře. Flinn se zapotácel a upadl. Rychle se odkutálel pryč, protože si byl téměř jistý, že bude následovat další smrtící rána.
Bestie však jen nehybně stála a čenichala vzduch velkého sálu. Členové Rady tasili meče a utvořili kolem netvora velký kruh. Monstrum se pomalu a neobratně otočilo a pokleklo k Yvaughaninu zhroucenému tělu. Pak opět začenichalo a váhavě natáhlo ruku k ženě, která kdysi byla Flinnovou manželkou. Z úst toho tvora uniklo tiché zasténání, uprostřed hrozné vřavy v sále však beznadějně zaniklo.
"Teď!" zakřičel Flinn na členy Rady. Penhaligonští rytíři se vrhli na nepřítele. Nejdříve zaútočila polovina rytířů a pak se rychle stáhla, aby mohli udeřit i ti ostatní. Druhá vlna rytířů zaútočila téměř vzápětí po první. Jejich útok byl zuřivý a milosrdně rychlý. Bestie padla téměř okamžitě.
Flinn s bušícím srdcem o několik kroků ustoupil. Takový masakr jen naplnil jeho srdce smutkem, na druhé straně však byla v nebezpečí baronka i všichni lidé v sále. Flinn se protlačil zástupem rytířů, opatrně stáhl zkrvavené tělo příšery s mrtvé Yvaughan a vzal ji do náručí. Odnesl to nehybné tělo na pódium a položil ho na stůl Rady. "Ten drak ji celou tu dobu klamal," zamumlal a najednou tomu sám uvěřil. "Nechtěla mě zradit." Ještě jednou ji pohladil po vlasech barvy suchého lnu a pak se obrátil k baronce.
"Mé srdce sdílí tvůj zármutek," řekla formálně Arteris. Sepjala bledé ruce a očima uhnula před tělem své sestřenice.
"A mé sdílí tvůj," odpověděl stejně formálně Flinn. Ještě jednou se podíval na Yvaughan a tiše se rozloučil s její odcházející duší. Žena, která mu zemřela v náručí, nebyla tou dívkou, kterou miloval v mládí. Její smrt oplakal už před sedmi lety. Flinn se rozechvěle odvrátil a zadíval se na členy Rady. Mlčky stáli opodál a s nimi také Jo. Její velké oči byly plné dojetí. Flinn stočil pohled na lidi v sále. Mlčky stáli, plni očekávání toho, co se mělo dít dál.
Baronka Arteris přistoupila k Flinnovi a rozpřáhla ruce, jako by ho chtěla obejmout. "Ve jménu všeho, co je svaté, snímám tímto z tebe, Fáine Flinne, všechna obvinění, která proti tobě byla před sedmi lety vznesena. Jen skutečný a statečný rytíř se mohl vrátit do této síně a odhalit zlo, které se mezi námi usadilo." Baronka zvedla ruce a zvolala: "Lide penhaligonský, co pravíš?"
Flinn se pomalu otočil. Hadobije držel přitisknutého k hrudi. Ozvalo se nesmělé volání, volání nesmírně podobné tomu, které ho pronásledovalo celých těch sedm let. Jako příbojová vlna se šířilo sálem a putovalo z jednoho rohu velké síně na druhý. Bylo stále hlasitější a čím déle se ozývalo, tím více lidí se k němu připojovalo. Flinn stiskl rty. Stále ještě

slyšel jen ty známé posměšky.
"Odpadlík Flinn! Blázen Flinn!"
Uzavřel svou mysl před slovy, která ti lidé křičeli, a netušil, že se mu po tváři kutálejí slzy. Lidé ty slzy spatřili a povstali, pěstmi bijíce do dlaní v rytmu toho bouřlivého volání.
Flinn přimhouřil oči a sevřel Hadobije ještě pevněji. V uších mu zněl jen tep jeho srdce, který nakonec přehlušil i posměch davu, ozývající se z jeho vzpomínek. Hadobijův jílec ho pálil do prstů. Flinn se znejistěle podíval na meč. Po krvi bestie na něm už nebylo ani stopy. Jeho srdce bušilo stále rychleji a rytmus jeho tepu se spojil s bušením tisíců rukou v sále.
Flinn zvedl meč a podíval se na bílou čepel. Černá špína zmizela. Pomalu, velmi pomalu zvedl Flinn meč nad hlavu, jednou rukou svíraje jílec a druhou střed čepele. Dav burácel jako zběsilá bouře. S lesknoucím se Hadobijem nad hlavou Flinn konečně uslyšel, co ti lidé volají, a z jeho srdce rázem zmizely jizvy, které je tak dlouho hyzdily.
Dva tisíce hlasů toho dne zněly jako jeden velkým sálem hradu Tří sluncí a jejich volání rozechvělo prastarou klenbu obrovské síně. Volaly Flinnovo jméno, a volaly je s radostí a nadšením, ne s hněvem jako kdysi.
"Ať žije Flinn! Mocný Flinn! Mocný Flinn!"
Blázen Flinn jako kdyby nikdy nebyl.

Kapitola 15
O NĚCO POZDĚJI TÉHOŽ DNE ARTERIS Pozvedla ruku a požádala Radu o klid. Členové Rady, Flinn i Jo přestali debatovat a obrátili se k baronce. "Už jsme tady skoro dvě hodiny, a k rozhodnutí o osudu pana Brisboise máme stejně daleko jako předtím," řekla úsečně Arteris. Jméno zostuzeného rytíře přitom vyslovila s tou největší pečlivostí. V místnosti se rozhostilo ticho, narušované jen hudbou a zpěvem, pronikajícím do komnaty zvenčí, kde se veselili obyvatelé Penhaligonu. Slabé volání "Ať žije Mocný Flinn!" se mísilo se zpěvem bardů a se zvuky louten a fléten.
Flinn se v duchu pousmál. Doufal, že si Braddok, Karleja i Dajin dne oslav, vyhlášeného na jeho počest, užijí co nejvíce.
Pan Brisbois ovšem z té slavnosti určitě příliš velkou radost neměl. Seděl v čele jednacího stolu, který měl tvar velkého písmene U, a ruce měl nervózně složené v klíně. Po každém boku měl jednoho strážce.
Flinn se lehce pousmál. Bylo v tom něco až vznešeně spravedlivého, že zase získal místo v Radě - hodnost, kterou až do rána toho dne zastával Brisbois. Flinn si ještě dobře vzpomínal to, jak v Radě zasedal kdysi a podílel se na správě zemí rodu Penhaligonu. V těch časech ještě věřil na dobro a spravedlnost, a také věřil tomu, že je schopen pomáhat těm, jejichž osud není tak šťastný jako jeho. Ta víra, která ho vedla kdysi, se zase navrátila. Opět věřil, že spravedlnost zvítězí a dobro porazí zlo. Toto odpoledne to potvrdilo.
Pak Flinn zase obrátil svou pozornost k probíhajícímu jednání. Členové Rady se rozdělili na dvě skupiny - na ty, kteří říkali, že Brisbois byl po celou tu dobu pod vlivem drakovy zlé vůle, a na ty, kteří tvrdili, že se s drakem spojil naprosto dobrovolně. Debata byla čím dál tím ostřejší, Flinn se do ní však téměř nezapojoval a rozhodnutí o Brisboisově vině či nevině nechal na svých přátelích. Sám byl přesvědčen o tom, Že se Brisbois s Verdilithem spojil dobrovolně, o tom však mohla rozhodnout jen Rada.
Flinn se otočil, podíval se na Johaunu, sedící vedle něj, a usmál se. Byla potichu a Flinn tušil, že ji celé to obřadné jednání poněkud vyvádí z míry. Byla však klidná jako obvykle a Flinn neměl strach, že by ho mu její přítomnost mohla jakkoli ublížit. Do té méně oslavované součásti rytířského života, tedy řešení věcí politických, nemůže být uvedena lépe než právě tímto uzavřeným zasedáním Rady. Flinn trval na tom, aby Jo mohla být přítomna, a zdůvodnil to tím, že v té věci je v sázce i její vlastní budoucnost. Baronka velkomyslně souhlasila.
"Pane Flinne," řekla nahlas Arteris a vytrhla Flinna z jeho úvah, "co navrhuješ ty? Tento muž pošpinil tvou čest, a my zde jen neúčelně hovoříme o tom, proč tak učinil. Dobré jméno Penhaligonu utrpělo zlou ránu, ty jsi však kvůli činům toho zlotřilce trpěl nejvíce. Rozhodnutí je na tobě. Opakuji ještě jednou, co navrhuješ?"
Flinn se podíval na baronku a pak jeho pohled sklouzl na Brisboise. Rytíř seděl uprostřed místnosti, vystaven pohledům celé Rady, seděl strnule a ani se nepohnul. Pohled jeho neklidných očí se neochotně přesunul z baronky na Flinna.
"Pane Brisboisi," začal Flinn a úmyslně oslovil toho muže jeho rytířským titulem, "tvá čest a rytířská pověst jsou v sázce. Jistě víš, že pro své hanebné činy bys mohl být zbaven hodnosti rytíře Řádu tří sluncí." Flinn se na chvíli odmlčel, aby svým slovům dodal patřičný účinek. "Já sám bych se k tomu přiklonil, přesto bych však rád věděl, proč jsi jednal tak, jak jsi jednal."
Brisbois se stále upřeně díval na svého protivníka. "Nebudu se hájit, pane Flinne," řekl chladně. "Věřil jsem, že lord Maldrake je můj přítel, a udělal bych pro něj cokoli - včetně toho, abych pošpinil čest jiného rytíře. Maldrake mi řekl, že ho paní Yvaughan miluje a že potřebuje mou pomoc, aby se mohla rozvést. Nebylo těžké tě obvinit z hanebností spáchaných na bitevním poli a nechat tě vyloučit z Řádu."
"Co tě přimělo k tomu, aby ses přiznal?" zeptal se stejně chladně Flinn. "A proč jsi to udělal právě dnes? To v tobě po tolika letech promluvilo svědomí?"
Brisbois sebou trhl, ještě pořád se ale díval Flinnovi do očí. "Ne. Nemám svědomí. Přiznal jsem svou vinu a obvinil jsem lorda Maldraka ze zinscenování té věci proto, abych se mu pomstil. Ten člověk mě zrazoval…"
"Chceš říct ten drak" skočil mu do řeči Flinn.
"Myslím toho člověka. Až do dnešního dne jsem nevěděl, že Maldrake je ve skutečnosti Verdilith. Přiměl mě k tomu, abych věřil, že drak vystupuje v postavě mága Teryla Aurocha," prohlásil Brisbois. "Zradil jsem Maldrakovu důvěru, protože jsem se bál, že se společně s Aurochem chystají všechno sehrát tak, abych byl tím, co pro tebe chystal, vinen jen já."

"Jednal bys v Maldrakův prospěch i tedy, kdybys věděl, že tím netvorem je on?" zeptala se Arteris. Členové Rady se zadívali na Brisboise.
Rytíř poprvé zaváhal. Upřel oči na mramorovou podlahu a řekl: "Pokud by byly zájmy lorda Maldraka shodné s mými… pak by mi příliš nezáleželo na tom, co ve skutečnosti je."
"Není možné, rytíři, že jsi stále ještě očarován drakovými kouzly?" zeptal se pan Střelec.
Brisbois při těch slovech prudce zvedl hlavu a zadíval se pevně na vrchního strážce. "Nejsem vůbec nikým očarován, a ani jsem nikdy nebyl. Jsem svobodný člověk, a má vůle je možná daleko svobodnější, než vůle kohokoli z vás. Všechno, co jsem udělal, jsem udělal vědomě a ochotně."
"To pro tebe čest a spravedlnost vůbec nic neznamenají, pane Brisboisi?" zeptal se Flinn.
Na rytířových rtech se objevila pěna, Brisbois ji však rychle setřel. "Všichni nemůžeme být slavnými rytíři jako ty, pane Flinne. Někteří z nás si myslí, že tvé úsilí dosáhnout všech Čtyř Vrcholů Kvadriviálu je zábavné." Brisbois opřel ruce o kolena a sevřel je v pěst. "Já si myslím, že je politováníhodné."
V místnosti opět zavládlo ticho a oči všech přítomných se upřely na nenapravitelného rytíře. "Pane Brisboisi," ztěžka promluvila baronka, "tvá slova mne naplňují lítostí. Nemám v této chvíli jinou možnost, než tě…"
Flinn náhle povstal. "Vaše Výsosti," uklonil se směrem k baronce, aby se jí omluvil za to, že jí bez vyzvání přerušil. "Chtěl bych něco říct na obranu pana Brisboise."
"Na jeho obranu?" zvýšila hlas baronka. Podobně dalo průchod svým pocitům ještě několik dalších, mezi nimi Jo a pan Střelec.
Flinn zvedl ruku a otočil se k Brisboisovi. Jeho pohled byl tak neúprosný, že držel rytířovy oči jakoby v železném sevření. "Je pravda, že jsem se vrátil na hrad Tří sluncí proto, abych se ti pomstil. Chtěl jsem, abys byl zbaven své rytířské hodnosti právě tak, jak jsem jí byl zbaven já." Flinn si promnul bradu, na které ho svědily několik dní neholené vousy. "Pro takového muže, jako jsi ty, by však ztráta rytířské hodnosti vůbec nic neznamenala. Navrhuji, abys byl potrestán jinak, mnohem účinněji."
"Říkáš, že nemám být vyloučen z Řádu?" téměř vykřikl Brisbois.
"Správně," přikývl Flinn. Brisbois složil hlavu do dlaní.
Flinn se otočil k baronce a Radě. "Samozřejmě to přichází v úvahu jenom tehdy, pokud Rada nebude mít námitky."
Baronka se opřela v křesle a podívala se na pana Střelce. Vrchní strážce krátce kývl a povstal. Flinn se znovu posadil.
"Námitky nemáme, pane Flinne," začal Střelec, "ale tvá myšlenka nás naplňuje starostmi. Tvé… přání dopřát panu Brisboisovi jistou míru shovívavosti je přinejmenším velmi chvályhodné. Pochybuji o tom, že by něčeho takového byl schopen kterýkoli ze zde přítomných rytířů." Vrchní strážce ukázal na obě strany stolu. "Musíme však zvážit ještě některé další skutečnosti, jako například naši důvěru v toho muže. Kdyby měl zůstat rytířem, jak bychom mu mohli důvěřovat? Jak bychom mohli věřit muži, který má čest podle svých vlastních slov v tak pramalé úctě?" Starý rytíř si povzdechl. "Pane Flinne, právě ses vyjádřil ve prospěch toho muže. Jak by s ním podle tvého mínění mělo být naloženo?" uzavřel pan Střelec a posadil se.
Flinn pomalu vstal. "Žádám Radu, aby panu Brisboisovi ponechala jeho rytířskou hodnost, ale aby mu zároveň přikázala sloužit po dobu jednoho roku jako můj sluha."
Brisbois vyskočil na nohy. "Jako tvůj sluha? Jako tvůj lokaj? Ty…" Stráže ho vtiskly do sedla a jeden z nich mu sevřel rukou rameno, aby se uklidnil.
"Mám tomu rozumět tak, pane Flinne," zeptala se vážně baronka, "že si myslíš, že taková služba bude pro toho muže dostatečným trestem za to, co ti udělal?"
Flinn se hluboce uklonil. "Ano, Vaše Výsosti. Pan Brisbois je obratný a nadaný rytíř, ale potřebuje se přiučit rytířským způsobům. Chci se o to sám postarat." Vá-lečník se odmlčel a dodal: "A také ho chci naučit náležité úctě ke Kvadriviálu." Flinn ukázal na Jo, která kývnutím odpověděla na baroncin pronikavý pohled. "Má společnice, Johauna Menhir, ve mně našla zbytky cti a statečnosti, když jsem byl… řekl bych sebestředný poustevník. Naučila mne, jak je důležité hledat Cestu spravedlnosti - bez ohledu na to, jak daleko z ní člověk sešel. Chtěl bych, aby pan Brisbois tuto pravdu poznal." Flinn se znovu posadil.
Baronka očima letmo přelétla tváře členů Rady. Každý z nich buď zavrtěl hlavou nebo pokrčil rameny na znamení, že k tomu nechce nic říci. Arteris se obrátila zpět ke Flinnovi. "Nemám, co bych dodala. Od tohoto dne je tvůj, Flinne."
"Vaše Výsosti!" vykřikl znovu Brisbois, i když tentokrát zůstal sedět. "To je…to je otroctví! To je…"
"Je to závazek, pane Brisboisi, ne otroctví. Od tohoto dne jsi na dobu jednoho roku vazalem pana Flinna," řekla pevně Arteris a ukázala na rytíře prstem. "A pamatuj si toto: jestli svůj závazek jakýmkoli způsobem porušíš, už se do hradu Tří sluncí nikdy nevracej. Nebudu mít slitování s mužem, který je vinen dvěma tak hanebnými skutky. Rozuměl jsi, pane Brisboisi?" Baroncin hlas až mrazil pohrdáním. Brisbois stiskl rty a odmítl odpovědět. "Rozuměl jsi?" opakovala ostře baronka.
Brisboisovi se zablesklo v očích, pak kývl a úsečně odpověděl: "Rozuměl jsem, Vaše Výsosti. Po jeden rok budu vazalem pana Flinna a uposlechnu každého jeho rozkazu." Brisbois ukázal na strážné, kteří ho hlídali. "Musejí tady ti dva ještě být?"
Arteris se podívala na Flinna a ten zavrtěl hlavou. "Strážci, můžete odejít. A ty, pane Brisboisi, ty zaujmi své místo za panem Flinnem," řekla baronka. Potrestaný rytíř zvolna vstal a pak prkenně přešel na své místo za zády svého nového pána. Flinn si ho nevšímal.
Baronka teď promluvila přímo k Flinnovi. "Pane Flinne, dnes jsi sem přišel, abys žádal nápravu staré křivdy. Tvé úsilí bylo úspěšné a pan Brisbois bude mít celý rok na to, aby svůj čin odpykal. Jak ale dobře víš, on není tím skutečným viníkem."
Flinn přikývl a povstal. "To jistě vím, Vaše Výsosti. Nyní vidím, že to byl Verdi-lith, kdo od samého počátku osnoval

můj pád. Proměnil se v lorda Maldraka, přišel do Penhaligonu a všechny oklamal." Flinna docela potěšilo, když spatřil, že několik členů Rady při té jemné výčitce sklání hlavy. "Očaroval mou ženu a přiměl ji k tomu, aby si myslela, že miluje lorda Maldraka. Pak přesvědčil i pana Brisboise, že mě musí falešně obvinit. A pak nakonec při dnešním soudním dni Yvaughan zabil." Flinn se posadil.
"Co nyní zamýšlíš, pane Flinne?" zeptala se Arteris. "Nebo ti místo odplaty stačilo to, co bylo uloženo panu Brisboisovi?"
"Ne, Vaše Výsosti, nestačilo," řekl rozhodně Flinn. "Budu toho draka pronásledovat, dokud nebude mrtvý, a již zítra se vydám po jeho stopách."
Arteris pokývala hlavou. "Dobrý pane Flinne, doufala jsem, že to řekneš. Shromáždíme četu našich nejlepších rytířů…"
"Prosím o prominutí, Vaše Výsosti," znovu přerušil baronku Flinn. Už se toho přestupku dopustil podruhé a někteří ze členů Rady se na něj zle mračili. Pan Střelec varovně zavrtěl hlavou. "Vaše Výsosti," řekl pomalu Flinn a snažil se co nejrychleji uvažovat, "musím přiznat, že už je to velmi dlouho, co jsem byl u dvora, a omlouvám se za své méně než zdvořilé způsoby." Baronka si ho chvíli chladně měřila a pak formálně přikývla. Flinn pokračoval: "Nechci tímto projevit ani tu nejmenší neúctu, Vaše Výsosti, ale budu toho draka pronásledovat sám, jen se dvěma přáteli a mým novým vazalem."
"Teď vidím, že rytíři, které jsme proti drakovi vysílali, byli pokaždé svedeni z cesty, protože lord Maldrake vždycky trval na tom, aby se takových výprav účastnil," ozval se pan Lyle. "Jako vrchní strážce tohoto hradu si ovšem vůbec nemyslím, že by bylo moudré pronásledovat Verdilitha pouze s pomocí tří společníků. Jsem si naprosto jist tím, že i jen jeden rytíř, například já, by tvé věci velmi, velmi pomohl." Místností to lehce zašumělo údivem.
Flinn se staršímu muži uctivě uklonil. "Máš naprostou pravdu, pane Střelče. Rytíř jako ty by mé věci skutečně pomohl. Děkuji ti za tvou nabídku, ale nemohu ji přijmout. Kdybych ale selhal, nepochybuj, prosím, o tom, že tvou pomoc napříště přijmu." Flinn raději rychle zapudil myšlenku na Karlejino proroctví.
Baronka Arteris zatleskala. "Pane Flinne, pokud bys uznal za vhodné žádat o pomoc, bude ti bez váhání poskytnuta, protože jsme tvými dlužníky. Máš k Radě ještě nějaké přání?"
Flinn přikývl, vstal a přistoupil k Jo. Položil jí ruce na ramena a řekl: "Ano, Vaše Výsosti, chci vás požádat ještě o jedno. Prosím, abyste přijali zde stojící Johaunu Menhir jako mého panoše. Byla mi celou tuto zimu oporou a povzbuzením, a bez ní bych tady nebyl. Naučila se, jak zacházet s mečem a lukem, je dobrým jezdcem a umí zacházet se zvířaty. A v prvé řadě má Čisté srdce a odvahu, která by slušela každému rytíři Řádu tří sluncí. Jednoho dne na ni bude Penhaligon hrdý." Flinn pevně stiskl dívčina ramena a Jo se celá zachvěla.
Baronka přikývla. "Jestli je to tvá poslední žádost, pak rozhodně nebude odmítnuta. Nejbližší obřad pasování bude právě za měsíc a ty i tvůj panoš byste se ho měli zúčastnit." Baronka si vzala od pana Střelce jakýsi balíček a povstala. "A nyní přistupte blíž, pane Flinne a Johauno Menhir."
Flinn a Jo předstoupili před baronku. Flinn si ještě dobře pamatoval na své první přijetí do Řádu, tehdy před více než dvaceti lety. Bylo to tehdy také na jaře, právě jako teď, když bude přijímána Jo. Obřad probíhal ve velké síni a pozváni byli všichni penhaligonští poddaní. Celé davy jich toho dne stály ve velké síni, a všichni provolávali Flinnovi slávu. Vyznamenal se už jako mladý panoš a lidé od něj očekávali velké činy.
Nyní stál Flinn v zasedací síni Rady, když však předstoupil před baronku, zmocnila se ho stejná pýcha a vzrušení, jako když předstupoval před starého barona Artura.
Arteris natáhla ruce a podala mu tmavě modrou halenu vyšívanou zlatem. "Fáine Flinne, bývalý rytíři rodu Penhaligonů," pronesla vznešeným tónem baronka, "tímto tě opět formálně přijímám do Řádu tří sluncí. Jdi ve cti a slávě.
Flinn vzal hedvábnou halenu a hluboce se uklonil. "Děkuji vám, Vaše Výsosti."
Baronka se otočila k Jo a podala jí zlatavou halenu s modrým vyšíváním. "Johauno Menhir, tímto tě formálně přijímám do Řádu tří sluncí. Jdi ve cti a poslouchej svého rytíře, protože jen skrze něj se můžeš naučit všechno to, co musí znát rytíř Řádu."
Jo vzala ten kousek hedvábí a uklonila se tak hluboce, jako předtím Flinn. "Děkuji vám, Vaše Výsosti," řekla a ta slova byla jen o málo víc než pouhým zašeptáním. Pak se podívala na Flinna. Ještě nikdy neviděl její oči tak radostně zářit. "Já jsem panoš, Flinne! Jsem skoro rytíř!" řekla téměř bez dechu.
Flinn přikývl a ani netušil, že jeho oči září stejně jasně jako její. "Jsi, Jo. Jsi můj panoš."
Jo polkla poslední doušek vína a odstrčila talíř s jídlem. Už nemohla ani trochu. Ta nadívaná holoubata byla skutečně skvělá a Jo měla pocit, že v životě nic lepšího nejedla. Flinn, Braddok, Karleja i Dajin v tu chvíli také dojídali. Brisbois je obsloužil přesně podle Flinnových rozkazů a teď konečně sám usedal k jídlu. Všech šest jich večeřelo v jednom z početných hradních hostinských pokojů -prostorné společné místnosti, ze které vedly dveře do několika ložnic. Baronka Arteris trvala na tom, že ten večer, než vyrazí proti Verdilithovi, musejí všichni být jejími hosty.
Zatímco ostatní dopíjeli víno, dívka se rozhlédla po přepychové místnosti. Vyřezávaný a velkolepě malovaný strop byl přinejmenším patnáct stop nad její hlavou. Jeho ornamenty byly tvarované tak, aby doplňovaly vzor parketové podlahy, jejíž lesk nedokázaly setřít ani celé roky používání. Ve stěně za Johauninými zády byla tři vysoká, úzká okna a v té protější bylo několik tmavých dřevěných dveří, vedoucích do jednotlivých ložnic a do chodby.
Jo se usmála. Měla svůj vlastní překrásný pokoj, stejný jako všichni ostatní, vyjma Braddoka a Dajina, kteří spali společně. Jo si už ani nemohla vzpomenout, kdy měla naposledy svůj vlastní pokoj, pokud tedy napočítala tu sklepní díru, ve které naposledy bydlela ve Spekuláru. A dokonce i tu sdílela s krysami a podobnou nevábnou havětí. Jo se podívala do otevřených dveří, vedoucích do její komnaty. Zbytek hradu ji svou velkolepostí až skoro děsil, s tou příjemnou nádherou její ložnice se však nedalo srovnat nic, co doposud v životě spatřila. Ty jemné tapisérie, zlacené židle, malované portréty a okna z barevných skel, to všechno Johaunu vábilo a přitahovalo. Na chvíli zatoužila navždy

zůstat v té komnatě, v teple, bezpečí a pohodlí.
Smutně si povzdechla. Otevřenými dveřmi viděla roh měkké, pohodlné postele. Po všech těch nocích strávených pod širým nebem na pár kožešinách ta věc vypadala tak přepychově. Mám před sebou jednu noc v pořádné posteli, pomyslela si Johauna, a pak začne rytířský život. Aspoň že teď mám pořádné šaty.
Baronka se vůči Flinnovi i Jo zachovala opravdu štědře. Vrchní strážce dal Flinnovi nové brnění, které teď stálo v rohu společné místnosti. Brisbois ho ovšem předtím ještě pečlivě vyleštil. Jo teď měla dokoncedvoje úplně nové šaty. Zrovna v tu chvíli měla na sobě čisté kalhoty, měkkou spodní košili a zlatou halenu. K celému oděvu patřily ještě nové vysoké boty a teplý vlněný plášť. Když Jo toho večera přišla přímo z lázně do společné místnosti ve svých nových šatech a s vlasy pečlivě spletenými do úhledných copů, aby společně s ostatními zasedla k večeři, byla to úplně jiná dívka než předtím. Obdivovaly ji však jedině Flinnovy oči, ostatní si ničeho ani nevšimli. Ta vzpomínka ji přiměla k tomu, aby se na Flinna opět usmála.
"Jsi ráda, že jsi opravdovým panošem?" Flinn jako by vytušil její myšlenky. Jeho úsměv byl přinejmenším stejně veselý jako její.
"Ach ano! Nikdy jsem nebyla šťastnější! Mám toho tolik, za co musím Thorovi a Tarastii poděkovat!" řekla nadšeně Jo. "Já jsem panoš, ty jsi rytíř a Dajin bude bydlet s Karlejou…" Jo pohladila chlapce po vlasech, Dajin se však zamračeně odtáhl a schoulil se ve svém křesle. "Dajine? Stalo se něco?"
"Nic se nestalo," zamumlal chlapec.
Braddok mávl směrem k Dajinovi stříbrným nožem na chleba, kterým si právě ukrajoval další krajíc z ještě teplého bochníku. "Od toho tvého slyšení se chová hrozně divně, Flinne. A jestli mě paměť neklame, začal se tak chovat už skoro na začátku celého toho jednání."
"Ale proč by se tak vlastně neměl chovat?" řekla skoro lhostejně Karleja. "Tu dámu přivedl do sálu jeho otec."
"Dajinův otec?" ozvaly se sborově tři překvapené hlasy.
"Dajine, co tím Karleja myslí?" zeptala se jako první Jo. "Byl ten muž opravdu tvůj otec?"
Dajin přikývl a jeho oči náhle vypadaly, jako kdyby patřily k mnohem větší hlavě. "Ano," řekl a brada se mu třásla, přestože se zoufale snažil nerozplakat.
"Karlejo, ty jsi znala Malocha Kine, nemám pravdu?" zeptal se Flinn čarodějnice.
Stařena jeho pohled opětovala a její malé tmavé oči se zaleskly ve světle svící. "Ano, znala," pokrčila rameny. "A toto byl právě on. Ale tento Maloch Kine se Dajina zřekl, takže ten chlapec je teď můj."
"Pane Brisboisi," oslovil Flinn úsečně svého vazala, "kdo byl ten muž, který přivedl Yvaughan?" Pohledem probodával Brisboise, který nejdříve dopil víno a teprve potom odpověděl.
"Čekal jsem, že se na něho zeptáš," řekl Brisbois. "Ten muž si říká Teryl Auroch, alespoň tedy na tomto hradě. Přišel sem asi před dvěma lety a Maldrake ho jmenoval Yvaughaniným rádcem," dodal zasmušile Flinnův vazal.
"Co o něm víš?" zeptal se Flinn.
"Ten člověk je mág, a to mág velmi mocný?" Brisbois se naklonil k Flinnovi. "Nemohu to dokázat, ale myslím si, že právě Auroch zabil Yvaughanina syna - i když to vlastně nejspíš byl dobrý skutek, když pomyslím na to, kdo byl otcem toho chlapce. A také si myslím, že se pokoušel Yvaughan pomalu otrávit, ovšem nemohu dokázat ani to. Když jsem se Maldraka pokusil před Aurochem varovat, odmítl se se mnou bavit, ale kdo ví? Je možné, že to všechno plánovali od samého začátku."
"Nevíš, jestli ten Auroch je stále ještě na hradě?" zeptal se Flinn.
Brisbois vstala a zlověstně se usmál. "Ano. Je tady. A co víc, mohu ho ihned přivést. Bude mi potěšením to pro tebe udělat, Flinne. Hned se vrátím." Brisbois se vydal ke dveřím, pak ale zaváhal. "Yvaughan bude pohřbena dnes večer. Baronka říkala, že nařídí krátké pohřební obřady." S těmi slovy Brisbois odešel.
Flinn přikývl, jeho oči se však upíraly kamsi do neznáma. Jo se k němu naklonila a přikryla jeho ruku svojí. "Je mi to líto," řekla tiše.
Rytíř se k ní otočil a sevřel její dlaň ve svých. "Děkuji ti, Johauno. Skutečně jsem ti vděčný, a jsem ti vděčný mnohem víc, než se z mých slov může «dát." Pak Flinn pustil Johauninu ruku a složil hlavu do dlaní. "Jestli je Maloch Kine a Teryl Auroch jedna a tatáž osoba, co by to mohlo podle tebe znamenat?" Flinn se zamračil a otočil se k chlapci. "Dajine, jsi si jistý, že ten člověk byl tvůj otec?"
Dajinovy rty se zachvěly a v očích se mu objevily slzy. "Byl to on," zašeptal. Opřel se o Karleju a stařena objala svýma kostnatýma rukama jeho hubená ramínka.
"Proč tě ale tvůj otec opustil?" zeptala se Jo Dajina. "Stalo se mu něco? Myslel sis, že je mrtvý?"
Na chlapcově tváři bylo znát, že nemá daleko do pláče. "On… on prostě zmizel. Nevím, jak to bylo, je to už hrozně dlouho. Myslel jsem si… vypadalo to, že umřel."
"Při tom výbuchu?" zeptal se Flinn.
Chlapec přikývl. "V té věži něco vybuchlo, a právě tehdy můj táta zmizel. Zůstal jsem tam a čekal jsem, že se vrátí, ale on už se nevrátil. Myslel jsem si, že je mrtvý." Po tváři mu stekla slza. "Přece by mně jenom tak neopustil? Můj táta byl dobrý člověk." Karleja pohladila chlapce po vlasech a pak ho stiskla v náručí.
"Nezapomínejte na to, že jak Kine, tak Auroch, v jazyce předků znamenají něco jako dobytek," řekl Braddok. "To se mi zdá trochu divné."
"Pořád mi nesedí, proč ten mág jednal s lordem Maldrakem, tedy vlastně Verdi-lithem," přemítal Flinn a třel si přitom oholenou bradu a hladil zastřižený knír. "Co tím jenom mohl získat? Věděl…?"
V tu chvíli vstoupil pan Brisbois, doprovázený pomenším, nervózně se rozhlížejícím mužem - právě tím mužem, který toho dne předvedl před Radu paní Yvaughan. V ohybu paže nesl ten člověk žlutě zbarveného ptáka. Flinn se pomalu postavil a přitom odstrčil židli daleko od stolu. Jo následovala jeho příkladu a s rukou položenou na jílci meče se

postavila vedle Flinna. Povytáhla meč tak, že z pochvy vyčnívalo několik palců ostří. Ten muž je možná mocný mág, ale ona bude Flinna chránit bez ohledu na to, co se stane, i kdyby ji to mělo stát život. Dajin se schoulil v Karlejině náruči a trpaslík se s rukou na sekyře postavil opodál.
"Pane Flinne," začal Brisbois a jeho hlas byl plný zlé ironie, "mohu ti představit Teryla Aurocha? Právě opouštěl hrad, našli se však muži, kteří mi ho pomohli ‚přesvědčit', aby se ještě zastavil za tebou." Kývnutím poděkoval těm třem či čtyřem mužům stojícím v sále a zavřel dveře.
Mág postoupil doprostřed pokoje, zářivě modré oči odvrácené stranou. V jedné ruce nervózně svíral toho magického ptáka a v druhé držel velkou koženou tašku. Na sobě měl vlněný cestovní plášť lemovaný kožešinou. Jo si pomyslela, jak bylo dobře, že Brisbois toho muže ještě stačil polapit. "Chtěl jsi se mnou mluvit, mistře -pane Flinne?" zeptal se Teryl Auroch. Jeho hlas zněl příjemně, nebyla v něm ani stopa po zlobě či zášti, Johauniným uším však přesto zněl pohrdavě.
"Ano, mistře Aurochu," řekl Flinn a neopomněl zdůraznit mužův nižší titul, "zítra ráno se vydám po Verdilithových stopách a velmi rád bych věděl, do jaké míry jsi byl zapleten do plánů toho draka, vystupujícího zde v podobě lorda Maldraka."
Malý muž lhostejně pokrčil rameny a pak se zachvěl, jako by mu byla hrozná zima. "Bylo to se mnou stejné jako s panem Brisboisem - byl jsem očarován - "
"Nebyl!" vykřikl vztekle Brisbois.
"Brisboisi!" napomenul ho Flinn. "Nezapomínej na to, co jsi!" Brisbois se popuzeně zamračil, přesto však ustoupil. Flinn se znovu otočil k mágovi. "Pokračuj, prosím."
"Byl jsem očarován," řekl Auroch, "ale teď, co lord Maldrake zmizel, znovu ovládám své myšlenky. Odcházím na jih do Spekulára, abych se tam usadil."
"A co tvůj syn, to ho necháš tady?" zeptal se Flinn a ukázal přitom na Dajina. Dajin přistoupil k Flinnovi a zadíval se na mága. V očích měl slzy, ale zároveň také naději.
Aurochovým tělem znovu proběhlo dobře patrné zachvění, zmizelo však stejně náhle, jako se objevilo. Čarodějovy zářivé oči těkaly ještě mnohem neklidněji než obvykle. Jo si byla téměř jistá, že se na chlapce ani nepodíval. "Cože? Mého syna? Naprosto netuším, o čem to tady mluvíte. Žádného syna nemám."
Flinn se znechuceně zamračil, otočil se k chlapci a dotkl se jeho paže. "Dajine," zeptal se jemně, "je ten člověk tvůj otec? Snaž si vzpomenout, ale přemýšlej pečlivě -jsou to koneckonců už dva roky, co jsi ho viděl naposled."
Dajinovy modré oči se upřely na muže stojícího před ním a chlapec mlčky prosil mága, aby se na něj podíval. Když to ten nervózní muž dlouho nechtěl udělat, chlapec svěsil hlavu a z očí se mu vykutálely slzy. "Ne," hlesl po chvíli, "to není můj otec."
Pak se Dajin otočil a znovu hledal útěchu v Karlejině náručí. Johauna se však nemohla zbavit dojmu, že přitom zašeptal "teď už není". Stařena pozorovala Aurocha s takovým soustředěním, že by každý druhý zděšeně prchl, Auroch však jen klidně stál a jako by ji ani nevnímal.
Flinn ukázal na ptáka, kterého Auroch nesl na hrudi. "Ten pták byl druhem té bytosti, kterou jsme dnes zabili ve velkém sále. Proč ho bereš s sebou?"
"Vidím, že ti skutečně nic neunikne," trhaně se zasmál mág. "Ano, je to druh té bytosti, i ve své skutečné podobě je však mnohem méně nebezpečný. Vezmu ho s sebou, abych s ním mohl naložit tak, jak si to jeho podstata vyžaduje. Doufám, že proti tomu nemáš žádné námitky." Teryl Auroch se lehce uklonil.
"Ano, mám," řekl tvrdě Flinn a přistoupil k mágovi. "Jako bývalý manžel paní Yvaughan teď vznáším nárok na to, co nazývala ‚svým miláčkem'. Ihned mi ho, prosím, vydej."
Mág si ptáka přitiskl k hrudi. "Toto je velmi zlá bytost, pane Flinne, bytost ze světa, který se zcela vymyká tvé představivosti. Kdyby se ta bytost změnila do své původní podoby, co bys proti ní zmohl - vždyť jsi jen rytíř."
"Právě jsi řekl, že ta bytost je mnohem méně mocná než její druh, a s tím jsme skoncovali poměrně snadno," připomněl Flinn Aurochovi a natáhl ruku. "Toho ptáka i jeho druha dostala Yvaughan před mnoha lety od někoho darem. Domnívám se, že ten dárce musel být přestrojený Verdilith, a že jeho miláčkové po léta šeptali paní Yvaughan slova plná zla a zhouby. Yvaughan bude dnes pohřbena - " Flinn se na okamžik odmlčel - "a tak bude jen dobré, když zabiji i jejího druhého nepřítele a nabídnu ho její odcházející duši." Flinn udělal další krok směrem k mágovi a Jo ho následovala. Braddok pomalu přešel na druhou stranu stolu a Brisbois obsadil dveře. Karleja zůstala tam, kde seděla, schovala však Dajina pod stůl a začala něco tiše mumlat.
Aurochovy oči se zableskly a jeho slabá brada se zachvěla hněvem. "Nebojím se tě, Flinne, vzácný penhaligonský rytíři! A na rozdíl od Brisboise své rozkazy splním!" vykřikl mág. Bleskurychle zvedl ruku a pronesl dvě pradávná slova, přivolávající mocné kouzlo. Mezi ním a Flinnem se objevil otáčející se sloup ohně. Jo tasila meč a přiskočila k rytíři. Flinn zvedl Hadobije a ve světle plamenů se zaleskla Braddokova sekyra.
Auroch sevřel nataženou ruku v pěst a pomalu ji namířil na Flinna. Vířící sloup ohně se stále zvětšoval a pomalu postupoval proti rytíři. Místnost se naplnila hlubokým, stěží slyšitelným hučením. Jak sloup plamenů rostl a mohutněl, sílil i ten řev, jeho síla se zdvojnásobila a ještě jednou zdvojnásobila, až zněl jako tisíc požárů, ženoucích se lesem.
Flinn zvedl Hadobije vysoko nad ramena a vykřikl na Braddoka: "Teď!" Trpaslík vrhl svou sekyru přímo na mága. Lesklé ostří zavířilo vzduchem a rozletělo se k Aurochovu krku. Náhle se však sekyra srazila s magickou aurou obklopující čaroděje, odrazila se od ní a zasekla se do leštěné dřevěné podlahy. Auroch si toho útoku ani nevšiml a jeho ruka vedla ohnivé tornádo stále blíž k Flinnovi.
"Brisboisi!" vykřikl Flinn, "vpadni mu hned do zad! Jo, oběhni to a běž za Braddokem. Musíte narušit jeho soustředění!" Flinn obezřetně ustoupil stranou, aby se vyhnul blížícím se plamenům. Auroch však stále sledoval jen jeho a vír pomalu zatlačoval rytíře do rohu.

Jo a Braddok se opatrně blížili k mágovi. Proč Brisbols neútočí? divila se Jo a když zachytila mužův pohled, rozčileně na něj zamávala. Brisbois se však třásl strachem a jen jí pobízel, aby šla dál. Vazal měl meč připravený k ráně, za nic na světě by ale nevykročil ani o stopu blíž k Aurochovi. Jo se otočila k Braddokovi. Trpaslík ukázal na Brisboise, hněvivě se zachmuřil a zavrtěl hlavou. Pak zvedl ze země svou sekyru, přikročil ještě blíž k mágovi a kývl na Jo. Do toho! řekla si v duchu Jo a cítila, jak jí krev v žilách vře vzrušením z blížící se bitvy. Zároveň s trpaslíkem se vrhla po mágovi, míříc mečem na jeho kolena. Braddokova válečná sekyra směřova-la na Aurochovu hruď.
Do Johauniných prstů se zabodla nepředstavitelná bolest, proletěla jí dlaněmi a zkroutila jí předloktí. Jílec jejího meče jako by se změnil na tisíc ostrých jehel a každá z nich se jí zapíchla hluboko do ruky. Její prsty zatoužily povolit sevření a pustit meč, Jo si však ještě stačila připomenout Flinnovo varování: Drž meč v nice, ať to stojí cokoli, protože jinak zemřeš! Bolest ji srazila na kolena, Jo však už na zemi zvedala meč k dalšímu úderu. Braddok také bezmocně klečel a zoufale se snažil dosáhnout na sekyru, kterou předtím upustil.
Mág natáhl ruku před sebe a pomalu rozevřel pěst tak, že se jeho ruka ohnula ve tvaru půlměsíce. Ohnivý sloup se vyřítil proti Flinnovi. Už sahal vysoko nad jeho hlavu a špičky plamenů olizovaly dřevěný strop. Stále se rozšiřoval, už byl stejně široký, jako byl Flinn vysoký, a ještě pořád rostl. Plameny divoce vířily a jejich řev byl strašlivý a ohlušující. Talíře na stole poskakovaly, padaly na zem a rozbíjely se na tisíc kusů. I jedno z oken už nevydrželo ten hrozný nápor, rozbilo se a střepy se vysypaly na nádvoří.
Místnost naplnil děsivý žár a svíce na stole se začaly roztékat. Ve vzduchu visela magická aura, zářila podivným světlem a zcela rozmazávala obrysy všech věcí v komnatě. Otáčející se sloup plamenů byl čím dál jasnější a je, ho barva se zvolna změnila z jasně žluté na ostře bílou. Jo přivřela oči, ruce stále ještě ztuhlé po tom hrozném šoku. Roztřeseně se vyškrábala na nohy a viděla, že Braddok udělal totéž. Sekyru už měl zase v rukou. Jo na něj kývla, aby se přichystal k dalšímu útoku. Flinn stál někde za tou ohnivou stěnou, lapený v pasti.
"Ustupte!" zazněl do vytí plamenů hlas staré čarodějnice. Karleja tak hbitě, jak by to od vetché stařeny nikdo neočekával, vyskočila na stůl a na podlahu se zřítila další hromada nádobí. Čarodějnice natáhla ruce k ohnivému tornádu. Z jejích prstů vyletěly modré plameny, zběsile zavířily místností a nakonec zamířily k bílým plamenům Aurochovy ohnivé zdi.
Jo užasle sledovala, jak modré plameny obklopují bílý vír. Rozbitým oknem vnikl do místnosti prudký závan větru a strhl s sebou několik malých předmětů. Hrozný žár zmizel a místo něj komnatu zaplnil podivný, stále mrazivější chlad. Jo stále jen zírala na modré plameny, plazící se po ohnivém víru. Co je to tam u země - ten oheň obrůstá ledem! Johauna zamrkala, aby si vyčistila oči, a podívala se na to ještě pozorněji. Ano! Karleja to dokáže, uhasí ten oheň!
Ledový krunýř stoupal stále výš. Auroch zatínal ruce v pěst a zuřivě upíral oči na kouzelný oheň, ten však byl zcela bezpečně pohlcený v ledovém sevření. Pak Jo s hrůzou spatřila, že se mág zlověstně usmívá. Čím výš byl Karlejin ledový val a čím méně plamenů vířilo ve vzduchu, tím byl ten úsměv zlověstnější. Auroch pomalu zvedl obě ruce do vzduchu, svíraje přitom v dlani toho magického ptáka.
Jo přemohla bolest a znovu zvedla meč. Dlaně ji však pálily tak hrozně, jako kdyby je někdo rozřezal nožem a do ran nasypal sůl. Po tvářích se jí kutálely slzy. Ať už se ten mág chystal provést cokoli, ať už mělo být jeho nové zrádné kouzlo jakkoli mocné, musela ho zastavit. Možná jeho aura už brzy zmizí a ona na něj bude společně s Braddokem moci zaútočit.
Koutkem oka zahlédla, jak Dajin vylézá zpod těžkého stolu. Chlapec zvedl ruce a pohnul rty. Před Aurochem náhle vybuchla malá zářící koule, mnohem jasnější než plameny jeho ohnivé zdi. O zlomek vteřiny později mu vlétly do tváře dvě bílé holubice. V ten stejný okamžik dosáhl ledový krunýř až na vrchol plamenné stěny. Karleja se chraptivě zasmála.
Byl to právě ten okamžik, na který Jo čekala. Bez váhání vykročila společně s Braddokem kupředu, zbraň namířenou proti mágovi. Mávla mečem po mágově ruce. Hrot meče zajel do Aurochova hubeného ramene a Johauninou rukou opět proletěla ta hrozná bolest z tisíců ostrých jehel. Neudržela se a pustila meč. Braddok klesl na zem. Ledová stěna náhle vybuchla a komnatou se rozletěly kusy ledu a rozžhavené uhlíky. Síla výbuchu srazila Jo na podlahu, dívka si zmučenýma rukama zakryla hlavu a schoulila se do klubíčka. Řev se stále stupňoval a náhle se ozvala děsivá rána.
Pak bylo ticho.
Jo spustila ruce z tváře a vyděšeně se rozhlédla kolem. Ve vzdálenějším rohu místnosti stál Flinn a Hadobije držel před sebou. Braddok ležel na podlaze vedle své válečné sekyry a Dajin se choulil k trpaslíkovi. Karleja stále ještě stála na stole, ruce natažené.
Teryl Auroch a pan Brisbois byli pryč.
Jo potřásla hlavou a překvapeně zamrkala. Až na několik talířů, které spadly ze stolu, bylo v komnatě všechno čisté a neporušené. Okno bylo zavřené a svíčky hořely jako předtím. Na celý jeden okamžik Johauna zapochybovala, jestli Teryl Auroch vůbec kdy v té komnatě byl.
Na lesklé podlaze však leželo několik kousků tajícího ledu a mezi nimi roztrhané zbytky žlutého ptáčka.

## Kapitola 16

FLINN KÝVL NA VRCHNÍHO STRÁŽCE A Naposledy mu stiskl zápěstí. "Děkuji ti za všechno, co jsi nám dal, a také ti děkuji za to, že jsi mi pomohl získat ztracenou čest."
Starý rytíř pokýval hlavou a usmál se. "Bude lepší, když odjedete ještě před úsvitem. Nádvoří je plné těch, kteří vám chtějí popřát hodně štěstí, a možná by se mohli už hodně brzy začít budit."
Flinn se otočil k Jo, Braddokovi, Dajinovi a Karleje, kteří právě vyváděli svá zvířata z hradních stájí. "Jsou připravená?" zeptal se Flinn. Jeden po druhém přikývli. Od nosů a úst jim stoupaly do ranního vzduchu obláčky bílé páry.
Nedostatek světla propůjčoval celé té scéně pochmurný nádech, Flinn však dobře věděl, že utajení je v tomto případě

zcela nezbytné. On a jeho přátelé museli opustit hrad, aniž by je někdo spatřil - a aniž by je napadli Teryl Auroch s Brisboisem, pokud tedy ještě byli na hradě. Karleja se domnívala, že oba dva pohltila magie, Flinna však jen tak snadno nepřesvědčila.
"Jsi si úplně jistý, že je už nikdo nespatřil?" zeptal se Flinn ještě jednou vrchního strážce. "Raději bych pronásledoval jejich pána, ale kdyby Auroch a Brisbois zůstali zde…
Starý rytíř si povzdechl a trpělivě řekl: "Není po nich ani stopy, pane Flinne. Žádný z mých strážných nespatřil ani rytíře, ani toho mága. A pokud jsou po smrti, tak je to jenom dobře." Letmo se dotkl Flinnova ramene. "Pane Flinne, odpovídám za baroncinu bezpečnost. Pověz mi po pravdě - mám se od Teryla Aurocha nebo od pana Brisboise obávat něčeho zlého?"
Flinn se zachmuřil. "Karleja Kunzajská trvá na tom, že Aurochova vlastní magie byla slabá a že ten oheň na nás seslal skrz toho ptáka sám Verdilith. Ale pokud by ten mág byl stále ještě zde, mohl by být kdekoli - a mohl by být nebezpečný."
"A co Brisbois?" zeptal se pan Lyle.
Flinn pokrčil rameny. "Řekl bych, že má dost rozumu na to, aby se sem už nevracel. Od něj se nemáte čeho bát, ale od Aurocha možná ano. Dávejte tady na to pozor, pane Střelče."
Starý rytíř znovu sevřel Flinnovo zápěstí. "Přeji ti dobrý lov, můj příteli. Brzy se vrať, protože bychom měli toho tvého panoše také něčemu naučit." Usmál se na Jo, pak poodstoupil stranou a zvedl ruku na pozdrav. Flinn a jeho společníci vyskočili do sedel.
"Ať tě navždy provází Thor a tvá rytířská čest, pane Střelče," řekl formálně Flinn a zabořil paty do Ariakových boků. Gryf se okamžitě rozběhl k dlouhému, klikatícímu se tunelu, který byl jednou z vedlejších bran hradu. Střelec se postaral o to, aby podél cesty, kterou museli projet, zhasla téměř všechna světla, Flinn se však mohl s klidnou myslí spolehnout na oči svého zvířete. Ariak běžel bez obtíží kupředu a jeho podivně znějící kroky odměřovaly ubíhající čas. Tlumené ťukání jeho kůží obalených orlích spárů na předních nohou se pravidelně střídalo s měkkými kroky jeho lvích tlap. Právě svítalo, když Flinnova družina vyjela z tunelu na svah pod hradem. Flinn zadržel Ariaka a nastavil tvář prvním paprskům vycházejícího slunce. Otočil se a naznačil Jo, aby se k němu připojila. Jo zavedla Karsiho k Ariakovi.
"Jo, podívej," vydechl s radostí v hlase a ukázal na kopce na východě. "Proto jsme tady, proto tu postavili náš hrad a proto jsme připoutáni k této zemi. Podívej!"
Johauniny šedé oči se zahleděly tam, kam Flinn ukazoval. O okamžik později se její tvář rozzářila nadšením. Věnovala Flinnovi jeden krátký, nesmělý úsměv a potom zase upřela oči na ten nádherný pohled.
Slunce vycházelo mezi dvěma kopci, kterým se říkalo Zbabělé sestry - a bylo rozdělené na tři díly. Nad kopci se vznášely tři jasné půlkruhy rudého světla, které měly záhy splynout v jeden.
Ve Flinnově duši se radost mísila se smutkem a bývalý rytíř lehce vzdychl. "Říká se, že dokud budou na tom místě vycházet tři slunce a spojí se v jedno, budou země Penhaligonu žít v míru a blahobytu. Až tak vycházet přestanou, zanikne i Penhaligon." Tři díly slunce se přehouply přes obzor a splynuly v jediný zářící disk.
Byl to úsvit nového dne, dlouho však to svítání obdivovat nesměli. Přišel čas pro rychlou jízdu. Ráno bylo chladné a jasné a nic nevěštilo příchod sněhu - bylo to to nejlepší počasí pro zimní štvanici. Flinn dal pokyn a Ariak vyrazil kupředu.
Braddok dokráčel do tábora a svalil se na zem vedle Dajina. Za ním se pomalu doplahočila stejně utahaná Jo. Posadila se vedle Karleje na suchý strom, který ležel uprostřed jejich tábora, a nešťastně si povzdechla, jak se její rozbolavělé svaly dotkly tvrdého dřeva. Sáhla po kožešině ležící opodál, přehodila ji přes kládu a teprve pak se zase posadila. Dlouhé nohy pomalu natáhla k hřejivému ohni.
"Jsem z nás všech úplně znechucený," nadával Braddok. "Osm dní kdesi v pustině a ještě nikdo z nás neviděl ani dračí chlup!" Trpaslíkova tvář byla rozčilením skoro stejně tmavá jako jeho vousy. "Kdybych tady měl svou četu, Verdilith by už byl dávno mrtvý!"
"To Flinn nebyl váš stopař?" zeptala se Jo. Třela si koleno a těžce při tom vzdychala.
"Ti tví žoldnéři by nám vůbec nepomohli, a ty to, Braddoku, víš z nás všech nejlíp. Kromě toho jsou většinou příliš zbabělí na to, aby vůbec takového draka stopovali." Hádky už byly v táboře na denním pořádku. Jo a Braddok se trefovali jeden do druhého v podstatě pořád, hašteřivá Karleja se hádala s každým, kdo ji přišel pod ruku, a dokonce i ten plachý Dajin se naučil oplácet stejnou mincí. Jen Flinn zůstával klidný a vyrovnaný. Jak málo se podobá tomu muži, kterého jsem kdysi znala, pomyslela si Jo. Jak jenom může být tak… tak neuvěřitelně klidný. Už celých pět dnů jsem strávili uprostřed "Vlčích kopců hledáním dalších drakových stop. Začínám mít pocit, že se Flinn musel zmýlit, když tehdy spatřil ty první.
Tři dny po odjezdu z hradu jen putovali podle Flinnových příkazů pořád dál, dokud si Flinn nevšiml stop, které ukazovaly na to, že tím místem prošel drak, kterého hledali. Rytíř svým společníkům nařídil, aby postavili tábor ve skryté úžlabině a řekl, že odtamtud mohou vyjíždět na výpravy po celých Vlčích kopcích a pátrat po drakovi. Celých posledních pět dnů Flinn posílal Jo a Braddoka společně do kopců s příkazem, že kdyby spatřili něco podezřelého, mají se okamžitě vrátit. Někdy s nimi Flinn posílal i Dajina, a jednou si vzal chlapce s sebou. Většinou však rytíř odcházel za úsvitu sám a vracel se za slunce západu. Byl přinejmenším stejně vyčerpaný a hladový, jako ti ostatní, jeho duch však nikdy neklesal. Jo ho musela jen obdivovat -navzdory tomu, jak byla jeho práce namáhavá a vyčerpávající, Flinnův duch se radoval. Flinn byl opět rytířem Řádu tří sluncí a konal jen svou povinnost, usiluje se pomstít smrt stovek vesničanů a zabránit další zkáze, způsobené dračími spáry. I Jo byla koneckonců hrdá na to, co dělá, každodenní námaha ji však přece jen začínala unavovat. Obzvlášť ji znepříjemňoval život Braddok. Johauna se ovšem rozhodla, že se za žádnou cenu nevzdá -vždyť byla panošem v Řádu tří sluncí!
Teď ale vděčně přijala talíř s polévkou a chleba, který ji Karleja podávala. Rychle jí trochu ujedla a šťouchla špičkou

své studené, špinavé boty do ramenatého trpaslíka. "Žoldnéři draky nikdy neloví, tak proč si vlastně přeješ, aby tady nějací byli? Kdyby šlo o poklad, prosím, to by byla jiná, ale takhle…"
"No tak, Johauno, přestaň už," řekl rozzlobeně trpaslík. "Byl to jenom takový návrh, nic víc. Děkuji," řekl směrem ke Karleje, která mu podala jeho talíř s polévkou. Karleja něco zamumlala. Braddok se otočil zpátky k Jo. "Nemám nejmenší tušení, proč nás Flinn pořád nutí prolízat ty kopce. Už jsme je prošli aspoň pětkrát, a není tam vůbec nic."
"Flinn si ale myslí, že tam něco je," řekla Jo a zakousla se do chleba. Zachytila Dajinův pohled a pohladila ho po vlasech. Chlapec se na ni usmál a oči mu jasně zazářily. Jo by dala krk za to, že za poslední týden vyrostl, přestože se to s Karlejiným nevalným vařením nezdálo být příliš pravděpodobné.
"Vidělas nějakou stopu? A viděl jsem něco já?" zeptal se uraženě Braddok. "Kam chodí Flinn? A co vůbec chce najít? A proč nehledáme v jiné části Vlčích kopců?"
"Má nějaké otázky, Karlejo?" přerušil ho nějaký hlas, přicházející ze tmy těsně za hranicí jasného kruhu, ozářené světlem jejich ohně. Objevil se Flinn a usedl na kládu vedle Jo. Usmál se na ni a vzal si od Karleje talíř.
"Jak by neměl, a má jich spoustu!" zabručela Karleja. "Pořád má jenom samé otázky!" Stařena si rozložila na sněhu koňskou pokrývku a posadila se vedle Jo a Braddoka.
"Našel jsi něco, Flinne?" zeptala se Jo. Zase se jí vrátila dobrá nálada, jako ostatně pokaždé, když se Flinn večer vrátil.
"Braddok a já jsme znovu prohledali celou severní čtvrtku, jak sis přál, ale neviděli jsme nic. Nevíme…"
"Prostě nevíme, co máme najít, můj drahý Flinne!" zamával rukama Braddok. "Vím, že jsem byl nájemný válečník a že jsem to občas bral docela tvrdě, ale tohle je směšné! Už tady trčíme osm dnů a ještě jsme neviděli ani stopu po drakovi, natož po civilizaci. Když jsem byl žoldnéř, aspoň tam občas byly města…"
Flinn zvedl ruku a přerušil trpaslíkovo kázání. "Já vím, Braddoku, já to dobře vím. Věř mi, že by se nám všem líbila měkká postel, trocha odpočinku a některým také pořádné oholení." Flinn si pohladil zarostlou bradu a zasmušile se zasmál. "Ale máme dost zásob na to, aby nám vydržely ještě přinejmenším celý týden, a já tady zůstanu alespoň tak dlouho." Rytíř pokýval hlavou. "A je odejít můžeš vždycky. Tvé nezadatelné právo na koupel bych se ti nikdy neodvážil odepřít."
Braddok něco hodně nahlas zabručel a pak zavrtěl hlavou. "Ale kdepak, Flinne, to bych nikdy neudělal. Jsem v tom s tebou a budu v tom s tebou až do konce."
Flinn se rychle pustil do jídla, aby mu nevychladlo. Po chvíli ukázal kusem chleba, který držel v ruce, na Jo a Braddoka. "Nenašel jsem nic, ale přesto jsem přesvědčený o tom, že Verdilith je někde kolem, i když vám nedokážu říct, proč. Cítím jeho přítomnost, jako kdyby nás ten had pozoroval."
"Že by na nás zase používal ty krystaly?" zeptala se Jo.
"Copak na tom záleží?" přerušila je Karleja. "Jestli je Verdilith někde tady, pak dobře ví, že jsme tady i my. Nemusíme se tedy bát - použijme krystal a podívejme se, kde má doupě. Už se před ním nemusíme schovávat. Najděte jeho pelech a chyť-te ho rovnou tam." Ostatní se na ni překvapeně zadívali a stařena se zachechtala. "Není to špatný nápad, že ne? Však jsem věděla, že bych tady mohla být k něčemu dobrá."
"Proč jsi to ale nenavrhla už před pár dny, bábo?" vyjel na ni Braddok.
"Mluv slušně, trpaslíku, nebo už se nebudeš chtít koupat!" zamračila se čarodějnice. "Dávám rady, když jsou potřeba." Karleja jako by se náhle zasmušila. Nevesele dodala: "Kromě toho jsem si na to vzpomněla teprve teď."
"Jo, co si o tom myslíš?" zeptal se Flinn.
Jo jeho pohled opětovala, polichocena pozorností, které se jí dostávalo. Poslední dobou se jí často ptával na její názor, a svým způsobem ji tak učil. Když byly její návrhy rozumné, vždycky ji pochválil, a když tomu tak nebylo, klidně a bez rozčilení jí vysvětlil, jakých se dopustila chyb. Proto si nyní Jo kladla sobě samotné právě ty otázky, které ji rytíř učil: Vzešlo by z toho pro nás víc dobrého než zlého? Čeho bychom tím dosáhli? Uškodili bychom tím někomu jinému? Ano, o tom není pochyb, pomyslela si Jo, ale drak bude páchat těžké škody i bez ohledu na to, jak se zachovají.
Přikývla a řekla: "Ano, myslím, že bychom to měli zkusit. Nemáme co ztratit, a mohli bychom tím hodně získat."
Flinn přikývl a obrátil se ke kouzelnici. "Ten abelátův, Karlejo?" Karleja přikýv-la. Rytíř vytáhl z váčku jeden krystal a podal jí ho. "Prosím, Kariejo. Budeme se soustředit na Verdilithovu sluj."
Karleja vytáhla kostnaté ruce ze své beztvaré róby a zároveň z ní vytáhla také maličkou mosaznou pánev. Vytáhla z ohně rozžhavený uhlík, položila ho na pánvičku a k přiložila k němu abelátův krystal. Nakonec nasypala na pánvičku křemenný prach a něco zamumlala. Mávla na své přátele, aby se shlukli nad pánvičkou, a její kostnaté prsty náhle vypadaly přinejmenším dvakrát tak dlouhé jako prsty všech ostatních.
"Soustřeďte se na to místo, ne na sluj samotnou, řekla Karleja. "Vnitřek sluje jsme už viděli, tak se raději soustřeďte na to, co by mělo být venku. Pamatujte se, že musíte mlčet. Nechceme, aby drak věděl, kde jsme."
Jo a všichni ostatní se naklonili nad krystal. Johauna se pokusila soustředit na to, co Karleja říká, její unavená mysl však bloudila někde daleko. Pak se stejně jako předtím pomalu objevil obraz z plošky krystalu, zvětšený Karlejinou magií. Jo zadržela dech a sklonila se ještě blíž k maličké pánvičce.
Před jejíma očima se objevil oblý vrch a za ním nekonečné skalnaté srázy Vlčích kopců. Na levé straně obrazu bylo vidět borovici s olámanými větvemi. Bylo to místo, které vypadalo úplně stejně jako všechny kopce, které Jo za posledních pět dní viděla.
"To je ono?" zašeptala, než se stačila přemoci. Krystal se rozbil. Jo se podívala na Flinna a pak na Karleju a svěsila hlavu. "Je mi to líto… nechtěla jsem…"
"Nedělej si s tím starosti, Jo," řekl Flinn a dotkl se její ruky. "Už jsme viděli dost."
"Viděli jsme dost na to, abychom věděli, že najít ten kopec je úplně nemožné!" vybuchl Braddok a rozčileně se obrátil k čarodějnici. "Skvělá myšlenka! Víš jistě, že to bylo to správné místo?"
Dajin chytil Karleju kolem ramen. "Proměň ho na motýla a nech ho tady zmrznout!" vykřikl. Pak věnoval Braddokovi

jeden velice rozzlobený pohled. Trpaslík pokrčil rameny a odvrátil se.
"To stačí!" řekl Flinn a skoro křičel. Jeho úsměv byl hodně podrážděný. "Jsem si jistý, že to vidění bylo pravdivé. Takže, viděl někdo z vás ten kopec? Je hodně oblý, což je tady ve Vlčích kopcích dost neobvyklé, a na jednom svahu roste polámaná borovice. Neviděl ho někdo?"
"To si z nás děláš blázny?" vybuchl Braddok a vyskočil na nohy. "Vylezli jsme za posledních pět dnů na tolik oblých kopců se zakrslými borovicemi, že bych byl docela překvapený, kdybych tady tenhle neviděl!" Založil si ruce na prsou a sklopil hlavu do vousů.
"Obávám se, Flinne, že Braddok má pravdu," řekla o poznání klidněji Jo. "Už jsme viděli tolik kopců, že si takový, jako je tento, určitě nepamatuji. Ale až zase vyjedeme, aspoň budeme vědět, co máme hledat." Ukázala na Dajina a na Flinna. "A co vy dva? Videi ten kopec někdo z vás?"
Dajin jen zavrtěl hlavu, Flinn se však sklonil k zemi a ještě než odpověděl, smetl si s boty chomáč Ariakových chlupů. Nezatíná náhodou zuby? napadlo Johaunu, když si všimla, jak se mu svaly na tvářích zavlnily. "Možná jsem ho viděl," řekl rytíř, oči stále upřené k zemi, "Ale stejně jako vy nemohu říct, že bych si ho pamatoval." Flinn náhle vstal a podíval se na své druhy, sedící kolem táborového ohně. "Řekl bych, že je čas jít spát. Máme před sebou další dlouhý den. Vezmu si první hlídku, Jo, a probudím tě kolem půlnoci." Než se Jo mohla na cokoli zeptat, otočil se a vyšel z tábora.
"No prosím, to teda bylo krásné povídání na dobrou noc," zavrčel Braddok do ticha, které zavládlo v táboře. Pokýval hlavou a obrátil se k Dajinovi. "Jdeme spát, chlapče. Necháme naše dámy, ať si udělají svou práci." Vstal a položil chlapci ruku na rameno.
"Karlejo?" ozval se Dajin. Jo neměla tušení, jestli chce, aby mu dovolila odejít, nebo aby mu naopak dovolila zůstat. Karleja ho pohladila kostnatou rukou po hlavě a řekla: "Jenom běž, chlapče. Já se tady o to postarám. Kromě toho bych si chtěla trochu promluvit s Johaunou." Dajin přikývl a odešel do stanu, který sdílel s Braddokem a Flinnem. Jo a Karleja spaly v tom menším.
Jo začala sbírat nádobí. "Chtěla jsi mi něco říct?" zeptala se jen tak mimochodem.
Čarodějnice natáhla svou vrásčitou ruku a dotkla se Johauniny mladé a svěží paže. Její malé tmavé oči pozorovaly Jo ještě mnohem upřeněji než obvykle a mladá žena cítila, jak jí po zádech přechází mráz. Znovu měla z bláznivé Karleje Kunzajské tentýž dojem jako tehdy, když se s ní setkala poprvé - že by mohla být nebezpečná. Jo ale přesto té staré ženě nepřestávala důvěřovat. "Chci ti říct, že je úplněk a že se dnes v noci chci setkat s jedním svým starým přítelem," řekla Karleja.
"Se starým přítelem?" zeptala se zmateně Jo.
Jako kdyby to přivolala, ozvalo se z vzdáleného lesa hluboké a pochmurné vlčí zavytí. Karleja přikývla a zasněně pronesla: "To je on. Už je to velmi dávno. Neboj se, drahoušku, já ti neublížím." Jo fascinovaně sledovala, jak čarodějnici začínají na rukou a na tvářích vyrůstat lesklé tmavé chlupy. "Ještě něco," řekla Karleja hlubokým hlasem. "Dnešní noc může být… nocí pravdy. Pohnula hlavou tím směrem, kterým odešel Flinn. "Potřebuje tě, děvče." Ta poslední slova byla jen slabým náznakem lidské řeči, jak se Karlejin obličej změnil na vlčí čenich. Její proměňující se ruce stáhly se starého těla ty šedé šaty.
Jo pomalu přikývla. Stále ještě užasle hleděla na to, co se stalo ze staré čarodějnice. Neměla strach, jen s naprostým údivem sledovala, jak se před ní objevil velký, huňatý šedý vlk. To stvoření očichalo Johauninu nataženou dlaň a upřeně se ni zadívalo. Pak vlk tiše vyrazil do sněhem pokrytých kopců. Jo si povzdechla. Kéž by se mohla i ona proměnit ve vlka a běhat za takové krásné, chladné noci po kraji.
Mlčky vstala a vydala se ke zvířatům. Společně s Braddokem předtím uvázali koně, mulu i poníky u stromů za táborem a kousek od nich i Ariaka. Flinn vždycky začínal svou hlídku tím, že prohlížel jejich zvířata, a Jo si byla jistá, že ho u nich najde i tentokrát. Nejdříve ji svítilo na cestu světlo ohně a potom jasný měsíc. Zanedlouho spatřila Flinna, jak stojí u Karsiho.
"Ahoj," řekla a přistoupila k rytíři. Flinn pustil kopyto, které právě držel, a napřímil se. "Je v pořádku?" zeptala se.
Flinn přikývl. "Jenom jsem ho prohlížel." Jeho zasmušilá grimasa vypadala v měsíčním svitu hodně podivně. "Však mě znáš, pro jistotu všechno dělám dvakrát."
"Však jenom tak může být člověk opravdu připravený," řekl Jo. "Sám jsi mě to učil." Usmála se na vysokého rytíře a pak ho zvolna vzala za ruku a zakryla jeho velkou dlaň svými dvěma malými. Ještě jednou se na něj usmála.
Flinn si zvedl její ruce ke rtům a každou jednou políbil. "Možná je právě teď čas na to, abychom si promluvili. Možná právě přišla ta noc, a čekat na další by nebylo správné."
"Braddok a Dajin jsou ve svém stanu a Karleja tráví večer někde jinde. Oheň ještě hoří. Půjdeme tam?"
Flinn přikývl, položil jí ruku na ramena a společně se vrátili k ohništi. Rytíř vytáhl z Johaunina stanu velkou kožešinu a přehodil ji přes sebe a přes Jo. Seděli na kládě uprostřed tábora a nad hlavami jim svítil měsíc a tisíce hvězd. Na tuto chvíli nikdy nezapomenu, pomyslela si náhle Jo. Hodila na oheň další větev a podívala se na Flinna.
"Myslím, že toho máš hodně na srdci, Flinne," řekla tiše Jo a hlas se jí třásl.
Flinn ji vzal za ruku a několikrát ji přejel prsty. Neušlo mu přitom, jak je ta ruka bledá. Pak přerývaně promluvil: "Celý život jsem se snažil bojovat za ideály pravdy a dobra, za čest a mravnost." Odmlčel se a upřeně se na dívku zadíval. "Celý život jsem věřil ve svatost spravedlnosti." Ta slova mu váhavé splynula se rtů, jako by je dlouho nevyslovil. Jo si domyslela, že jen zřídka nahlas mluví o ideálech, které jsou mu drahé. Tento večer to udělal, a čím déle mluvil, tím jeho hlas nabýval na rozhodnosti.
"Namlouval jsem si, že jsem vždy vedl život, který s těmi ideály byl v souladu -dokonce i tehdy, když jsem byl nájemný žoldnéř. Dokonce jsem si myslel, že jsem svým zásadám zůstal věrný i přesto, že jsem v očích své ženy a mých přátel rytířů propadl hanbě." Flinn se odmlčel a sevřel Johauninu ruku ještě o něco pevněji. Hlas měl tichý a klidný. "Přinejmenším zčásti jsem se však mýlil. Rozuměj mi lhal jsem sobě samotnému. Ty staré ideály byly prostě to, co byly

staré ideály, ne to, co bych skutečně potřeboval. Nikdy jsem na ně nemyslel a rozhodně jsem nežil svůj život v úsilí o jejich zachování. To byl jeden přestupek, kterého jsem se dopustil, a ten jsem už napravil. Ale dopustil jsem se ještě jednoho, a ten na nápravu teprve čeká." Flinn pustil její ruku a složil hlavu do dlaní.
Jo se dotkla jeho paže a opřela se o něj. "Pokračuj," zašeptala. ^
"Johauno," vykřikl náhle Flinn a prudce ji objal, "copak to nechápeš? Skrýval jsem před tebou své srdce. To byl ten druhý zlý čin, kterého jsem se dopustil." Flinn se na dlouhou chvíli odmlčel a Jo cítila, jak mu pod tlustým pláštěm bije srdce. "Vyděsila jsi mě, Jo. Probudila jsi ve mně všechno to dávno zapomenuté dobro a ušlechtilost, probudila jsi ve mně to, co mi ukázalo, v jaké lži jsem celých těch sedm let žil. Proletěla jsi mým životem jako letní bouře lesem. Pronikla jsi do mých myšlenek a otřásla jsi mým bytím, tím nejhlubším smyslem mého života.
Jo, žil jsem jako nemyslící zvíře, a byl jsem šťastný. Alespoň jsem si tedy myslel, že jsem šťastný. Obcházel jsem své pasti, stahoval jsem své kůže a dvakrát za rok jsem je vozil do města. Byl jsem spokojený žil jsem daleko od zvědavých očí a byl jsem v bezpečí, chráněn před jakýmikoli city. Ty jsi mi ale ukázala, že někde ve mně je stále ještě dobro, a že si ho jen stačí přiznat, že jen stačí doufat. S tebou jsem už nemohl být tím člověkem, kterým jsem se stal. Donutila jsi mě, abych se přesvědčil, že ve mně stále ještě hoří plamen dobra, a ukázala jsi mně, že jsem stále ještě dobrý člověk." Flinn se odmlčel, ztěžka polkl a pak pokračoval.
"Jo, ty jsi mně donutila, abych si uvědomil, jak jsem se vzdálil od své víry a ideálů." Flinn opět náhle zmlkl a Jo si všimla, že se mu oči lesknou slzami. "Nikdy ani nebudeš s to pochopit, kolik pro mě tvá víra znamenala. Proklel jsem tě pro to - a občas tě pro to ještě pořád proklínám," řekl chraptivě a odvrátil se. Jo měla pocit, jako kdyby jí někdo dusil.
"Ach, Flinne," uniklo jí ze rtů. Hlas se jí při tom jménu zlomil.
Flinn si setřel z očí slzy a podíval se na dívku. "Vidíš, záleží mi na tobě, Johauno Menhir. Ale neměl bych tě mít rád a nesmím, protože jsem pro tebe to, co pro tebe jsem - hrdina."
"Ach, Flinne," znovu tiše vydechla Jo. "Copak to nechápeš? Já jsem tě zbožňovala, ale také jsem tě milovala. A pořád tě miluji." Rytíř pohnul rty, nic ale neřekl.
Jo udělala tu jedinou věc, kterou udělat mohla - vzala jeho tvář do svých rukou a políbila ho. "Miluji tě," řekla tiše, "ale nežádej mě, abych tě přestala zbožňovat, protože to bylo první a bude to pořád." Flinn zavřel oči a sevřel ji v náručí.
Fáin Flinn se probudil o půlnoci v Johaunině stanu a všechny jeho smysly okamžitě zpozorněly. Vlastně měl v tu chvíli být na hlídce a Johauna měla zrovna vstávat. Tuto noc však měl odejít, a Jo přitom nesměl vzbudit. Opatrně se odsunul na svou stranu a byl rád, že mu někdy během noci vyklouzla z náručí.
V měsíčním světle se pod pokrývkou rýsovaly obrysy Johaunina těla. Spala na boku, zády obrácená k němu a schoulená pod kožešinami. Flinn zatoužil natáhnout ruku a dotknout se těch hedvábných vlasů, které se v jejich vášni uvolnily, dobře však věděl, že by se toho nikdy neodvážil, protože by možná nikdy neodešel.
Flinn si povzdechl. Ach, Johauno, opravdu tě miluji. Kéž bych ti mohl dát víc než tu jednu noc, ale nemohu. Ty sama jsi mě zavedla zpět na cestu mravnosti a cti -přišel tedy čas, abych naplnil svůj osud. Vím, kde Verdilith je, a když nepůjdu a nezabiji ho, zaútočí na nás a ty zemřeš, má lásko. Zatím se drak držel opodál, protože se bojí zaútočit, když je nás pět pohromadě, ale teď přišel čas, abych odešel. Zbývá mi jen doufat, že se Karleja ve svém proroctví mýlí.
Flinn opatrně vyklouzl zpod pokrývek a vylezl ze stanu. Jo tvrdě spala a když Flinn opustil teplo jejich lůžka, jen lehce pohnula rukou.
Když se rytíř dostal ven, jeho oči se rychle přizpůsobily tmě. Po téměř úplné tmě ve stanu se měsíční svit zdál být téměř tak jasný jako denní světlo. Flinn našel přivázaná zvířata a lehce zasyčel, aby mu Ariak nevřeštěl na pozdrav. Naštěstí ho i ta ostatní zvířata znala tak dobře, že netropila žádný hluk.
Flinn volně položil Ariakovi na hřbet pokrývku a na ni sedlo. Hadobije zavěsil za hrušku sedla, zvedl ohlávku a prsty navlhčil kovové udidlo a podbradek. Rozhodl se gryfa osedlat teprve tehdy, až bude dost daleko od tábora.
Když už byli dost daleko, Flinn zastavil Ariaka, aby ho mohl osedlat. Některé svaly se mu až příliš napjaly a rytíř sebou trhl. Na těle měl celou řadu stop Verdilithovy zuřivosti a jizvy na hrudi ho často trápily. Flinn však nedbal na bolest, utáhl podpěnku a vyskočil do sedla. K místu, kde měl být Verdilith, to bylo hodně daleko, a rytíř byl rád, že je úplněk a obloha je jasná a bez mraků. Vítr nefoukal a Flinn věděl, že té noci pojede velmi rychle.
Pochmurně se usmál a jizva na tváři se mu napjala. Jak je to jen symbolické, že se Verdilith vrátil právě sem. Flinn už dávno zapomněl na to, jak mělo vypadat okolí drakovy sluje. Nepochyboval o tom, že na něj Verdilith čeká právě na té mýtině, kde bojovali poprvé. S Hadobijem se tomu hadovi opět postavím a vybojujeme spolu naši poslední bitvu. Co tam začalo, to tam také skončí. Rytíř zaťal zuby a s vypětím všech sil se od těch myšlenek odtrhl. "Jenomže tentokrát jeden z nás zvítězí," řekl nahlas.
Pak zabořil paty do Ariakových boků a gryf se rozběhl. Předtím hodnou chvíli chňapal po uzdě, jak se toužil co nejrychleji vydat na cestu. Flinn zamířil na sever a snažil se najít tu nejlepší cestu mezi kamenitými Vlčími kopci. Spal málo, byl však soustředěný a připravený na nadcházející bitvu.
Hadobij mu visel u boku, zářící a teplý. Od té doby, co v něj lidé zase začali věřit, ten žár jeho meč nikdy neopustil. Je to docela zajímavé, pomyslel si Flinn, že když jsem ten meč dostal, ani jsem si nevšiml, že se jeho jílec zahřál, tak pomalu k tomu došlo. Po mém pádu meč zase ochladí, a zase k tomu došlo tak pomalu. Teď si však Flinn všiml každé, i té sebenepatrnější změny síly žáru, který z jeho meče vycházel. Válečník se usmál. Zatím se jeho meč jen s každým dnem ohříval. V zimě to bylo nesmírně užitečné.
Flinn pobídl Ariaka k rychlejšímu klusu. Gryf se radostně rozběhl a brzy už běžel tak rychle, že jeho nohy jen polykaly míli za mílí. Když přišel úsvit, dostali se už do té nejodlehlejší části Vlčích kopců, k nevelkému temnému lesu. Flinn zadržel gryfa a rozhlédl se kolem, nic podezřelého však nespatřil. Tyto lesy, pomyslel si rytíř, se zakrátko stanou svědky toho, co snad skončí Verdilithovou smrtí. Seskočil ze sedla a odvázal od něj velký balík. Rozvázal ho a začal si navlékat brnění, které mu dal na hradě pan Střelec. Na jeho ramenou se usadila tak dobře známá tíha hrudního pancíře.

Flinn si s námahou připoutal k tělu zbývající kusy brnění a hned několikrát si přitom přál, aby měl u sebe svého panoše, protože mnoho z těch spon a řemínků bylo na místech, na které jen stěží mohl dosáhnout. Chladný zimní vzduch mu ochromil prsty, takže mu oblékání trvalo dvakrát tak déle než obvykle, ale nakonec to přece jen dokončil. Nakonec Flinn vytáhl z pytle modrou řádovou halenu. Zbožně se dotkl hedvábné látky protkané zlatými nitěmi a přetáhl si halenu přes hlavu.
Pak se pokusil vyšplhat do gryfova sedla, ale nepodařilo se mu to. "Nějak jsem musel zapomenout, jak vylézt do sedla v plné zbroji," zamumlal k Ariakovi. Gryf cosi zavřeštěl. Teprve po několika neobratných pokusech se rytíř konečně usadil v sedle. Pobídl Ariaka a pomalu ho vedl hlubokým sněhem. Smrky byly tak husté jako před lety a Flinn bezmála očekával, že se lesem rozlehne hlahol jeho dvou panošů. Vzápětí se temný les kolem něj uzavřel.
Flinn jel hloub a hloub a nakonec spatřil, jak kus před ním do lesa pronikají sluneční paprsky. Jel opatrně dál, až dojel na okraj malé mýtiny. Seskočil ze sedla. Byla to právě ta mýtina, na které před patnácti lety poprvé bojoval s Verdilithem. A uprostřed toho palouku ležel sám Verdilith, vyhřívající si na slunci své lehce se pohybující smaragdově zelené boky.
Flinn si uvědomil, že drak vyrostl. Byl mnohem větší, než jak si ho pamatoval, a zabíral skoro čtvrtinu té malé mýtiny. Jeho zelené šupiny zářily ve slunci a stejně tak žhnuly jasným světlem i měděné pláty, chránící mu krk a břicho. Drakovy dlouhé, slonovinově bílé drápy vypadaly, jako by si je nedávno nabrousil. Kolem jeho těla ležely hromady poházených tyčí, holí a různých jiných předmětů, pravděpodobně magických nástrojů. Některé byly napůl skryté ve sněhu. Flinn se v duchu obrnil proti strachu a zařekl se, že neustoupí. Teď ne. Volně uvázal Ariaka k větvi, prošel mezi posledními stromy a vstoupil na palouk. Drak k němu obrátil svou obrovskou hlavu a otevřel čelisti tak, že to skoro vypadalo jako úsměv. Flinn ovšem viděl jen nespočetné řady ostrých tesáků.
"Čas už skoro nadešel, starý nepříteli," zaburácel Verdilth a pak se zasmál. "Čekal jsem patnáct let, a ty mě necháš čekat ještě dalších osm dní, zatímco si pochoduješ po horách."
Flinn pomalu vykročil kupředu, meč zdvižený před sebe. "Je mi jedno, jak dlouho musíš čekat, Verdilithe," řekl pevně. "Jsem zde, protože přišel den, kdy zemřeš."
"O tom si ještě budeme muset promluvit, pane Flinne," usmál se svým zubatým úsměvem drak a Flinn si náhle vzpomněl na lorda Maldraka. "Oba známe to proroctví Karleje Kunzajské."
"Ano," odpověděl ostře Flinn. "Podle toho proroctví zvítězím."
Draka to vůbec nevyvedlo z míry. "Možná to tak vyprávěla tobě, ale já jsem to slyšel trochu jinak." Verdilith sklonil hlavu tak, aby jeho oči byly na stejné úrovni s Flinnovými. "Na tom, kdo z nás vyhraje, na tom příliš nezáleží. Neměli bychom ale zapomínat na to, že jeden z nás asi zemře - a ani jeden nevíme, který z nás to bude. Proto ti navrhuji, abychom se zde na tomto místě navždy rozešli a už se nikdy nesetkali. Tímto způsobem zabráníme tomu, aby se proroctví té stařeny kdy vyplnilo."
Flinn udělal další krok kupředu a zavrtěl hlavou. "Ne, Verdilithe, to nepůjde. Před sedmi lety jsi zničil můj život a mé manželství a jen nedávno jsi pobil obyvatele Úvodí a na zasedání Rady zabil mou bývalou ženu. Za všechny tyto zločiny, a ještě mnohé další, které jsi spáchal, teď musíš zemřít." Rytíř popošel ještě blíž.
Drak si povzdychl. Byl to podivný, hvízdavý zvuk, který se více než čemukoli jinému podobal zakašlání. Pak Verdilith zvedl ze sněhu jednu z těch tyčí, s blaženým výrazem ji olízl a řekl: "Jak si přeješ, Flinne. Ale varuji tě: už mám dost toho, abych si s tebou jenom hrál, a tvůj konec se blíží. Tvá smrt bude tak rychlá, že to bude až směšné. Připrav se - zemřeš!" Namířil hůl na Flinna, který se celý napjal a chystal se vyhnout nadcházejícímu útoku. Jednou rukou se dotkl magické oháňky, visící mu u pasu. Drak nanejvýš znuděným tónem pronesl zaklínadlo, potřebné k uvolnění magické síly ukryté v té holi.
Nic se nestalo.
Flinn neuslyšel žádný zvuk, nespatřil žádný záblesk a cítil se stále stejně jako předtím. Letmo se podíval na sebe a na Hadobije. Vypadal úplně stejně jako před chvílí. Drak se na Flinna udiveně zadíval a pak všechno zopakoval. Zase se nic nestalo. Verdilith zvedl další hůl, ležící mu u nohou. Namířil ji přímo na Flinna a mohutným hlasem pronesl zaklínadlo.
Opět se nic nestalo. V drakových očích se objevil přelétavý stín strachu. Flinna náhle napadlo, že se Karleja mohla mýlit. Rytíř stále ještě s určitostí nevěděl, jestli to náhodou není jen nějaká lest, přesto však začal pomalu postupovat proti Verdilithovi. "Stalo se něco?" posmíval se drakovi. "Tvé kouzelné věčičky dneska přestaly poslouchat? To je mi ale škoda. Nechtělo by se ti se mnou zase bojovat pěkně postaru, s drápy proti meči? Možná by to pro nás oba bylo to nejlepší." Čím víc magických nástrojů Verdilith odhodil do sněhu, tím byl Flinn smělejší.
Drak odhodil ještě jednu hůlku a strašlivě se zašklebil. Pak zvedl hlavu a podíval se směrem k východu. "Ta skříňka," zavrčel, "ta prokletá skříňka." Jeho oči se v zimním slunci pochmurně zableskly. Zvedl jakýsi drápy zdobený amulet a zamumlal tři slova zaklínadla. Flinn zvedl Hadobije před sebe, celý se napjal a rukou se dotkl létací oháňky u opasku. Prastará věta dozněla a ukončilo ji mocné zacvakání drakových čelistí. Drak přimhouřil oči a zle se usmál: "Zdá se mi, že jsem v nevýhodě, pane Flinne, protože jsem byl prozatím připraven o svou magickou moc. Bude to tedy tak, jak si přeješ: budeme bojovat silou našich těl a zbraní, nikoli pomocí magie. I tak ale zvítězím, můj drahý Blázne Flinne."
Flinn hlubokým hlasem zabručel a přejel rukou po létací oháňce. Už slyšel Jo tu věc použít tolikrát, že si byl téměř jistý, že se mu to slovo podaří správně vyslovit hned napoprvé. Podařilo se. Náhle se objevil snad jen krok od drakova boku a okamžitě se rozmáchl mečem. Držel Hadobije v obou rukou a vrazil ho hluboko do dračího těla. Drakovy šupiny by slabší úder jistě odrazily, Hadobijova čepel však byla tak ostrá, že se zakousla snad stopu hluboko. Z rány vystříkla krev.
Drak zařval hněvem a bolestí. Flinn zatlačil čepel ještě hlouběji do rány a zakroutil jí, aby se pokusil poranit nějaký životně důležitý orgán. Koutkem oka náhle spatřil, jak se vzduchem mihl obrovský hadovitý bič a zamířil přímo k jeho

hlavě. Drakův ocas! Flinn zabručel zaklínadlo a přeletěl pryč. Na okamžik se mu zdálo, že ocas proletěl jeho mizejícím tělem. Objevil se přímo před drakovou tlamou. Vyskočil a drže Hadobije jako kopí ho vbodl drakovi do hrudi. Hrot meče však narazil na neproniknutelné měděné šupiny a místo do masa se zabodl do země. Verdilith zasyčel a Flinna obklopil oblak chlórového dýmu. Flinn však jen krátce zakašlal a blahořečil Tarastii, že má s sebou meč, který ho před tím jedem opět ochránil.
Máchl mečem v sérii několika krátkých, pečlivě mířených úderů, kterými se snažil proniknout přes drápy na drakových předních nohou. Verdilith po něm máchl tlapou a pokusil se mu vytrhnout meč z rukou. Hadobijova čepel však byla příliš ostrá a drak zavyl bolestí, jak se mu meč zařízl do citlivých dlaní. Vzepjal se na zadní, vztyčil se do své plné výše a znovu se vrhl k zemi, přední spáry namířené na Flinna.
Rytíř se ani nepohnul. Neustoupil ani o píď a místo toho postoupil ještě o krok blíž k drakovi, drže Hadobije hrotem vzhůru, přímo proti drápům, řítícím se z oblohy. Verdilith narazil levým spárem na ostrý hrot Flinnova meče právě v tom okamžiku, kdy jím rytíř trhl směrem vzhůru. Hadobij projel drakovou dlaní a zabořil se mu do předloktí, až bylo slyšet praskající šlachy.
Verdilith zařval bolestí. Máchl po Flinnovi oběma předními nohama, jako by ani nevnímal, že v jedné z nich má stále zabodnutý rytířův meč. Flinn Hadobije udržel jen s největším úsilím - drak mu ho bezmála vytrhl z rukou. Když drak na chvíli ustoupil, Flinn trhl mečem a vytáhl ho z rány. Podíval se na Verdilithovu zmrzačenou nohu a krutě se přitom usmál.
Drak zařval a zvuk jeho hlasu roztřásl stromy, obklopující mýtinu. Znovu máchl drápy po Flinnovi a tentokrát se mu podařilo zachytit rytířův hrudní pancíř. Spony držící hrudní a zádový pancíř u sebe praskly jako tenké nitě a oba kusy brnění spadly do zkrvaveného sněhu. Tmavomodrá halena se snesla na zem vteřinu po nich. Flinn teď byl od pasu nahoru téměř nechráněný. Napřáhl meč k drakovi a zadoufal, že znovu zaútočí drápy. Verdilith však místo toho otevřel tlamu a náhle cvakl če-listmi. Flinn uskočil a sáhl po létací oháňce, Verdilith ale právě na to čekal. S neuvěřitelnou rychlostí cvakl čelistmi ještě jednou a tentokrát se mezi nimi ocitla Flínnova hruď. Zaklínadlo, které se Flinn pokusil vyslovit, už nikdy nedořekl, a navíc upustil oháňku do sněhu. Drak zvedl hlavu a zamával svou obětí.
Flinn vykřikl. Příšerné slonovinové dýky lemující ty hrozné čelisti mu pronikly skrz košili i skrz chrániče na rukou. I navzdory bolesti však Flinn cítil Štiplavý zápach kyseliny a drakovy žluči. Rytíř si náhle vzpomněl na zvířata, která lovil, na zvířata, svíjející se v jeho pastích, a věděl, že se musejí cítit přesně jako on. Pak drak stiskl čelisti a Flinn cítil, jak uvnitř jeho těla něco prasklo. Vlna hrozné černoty zaplavila jeho mysl a hrozila ho pohltit. "Ne!" vykřikl. Zoufale bojoval o vědomí -věděl, že kdyby v tu chvíli omdlel, už nikdy by se neprobudil.
Hluboko pod sebou zahlédl jakýsi pohyb a k jeho uším dolehlo pištivé zavřeštění. Ariak! Určitě překousl provaz, kterým byl připoutaný ke stromu. Gryf zaútočil na draka a jeho ostré drápy a zobák drásaly hlubokou ránu v drakově pravém boku. Napůl pták a napůl lev zuřivě mával zmrzačenými křídly, jak se jeho špičatý zobák bořil do drakova těla. Flinn náhle ucítil, jak drakovo sevření povoluje. Spadl na sníh a ležel tam, kam dopadl, neschopen jediného pohybu. Rukou stále svíral Hadobijův jílec, ačkoli naprosto netušil, jak jen ten meč mohl udržet.
Zvedl hlavu a zakalenýma očima viděl, jak gryf útočí na obrovského draka. Byl to od začátku ztracený boj, tím spíš, když Ariak nemohl létat. Gryf vztekle vřeštěl a bořil zobák do Verdilithova boku, Verdilith ho však snadno chytil do předních nohou. "Už jsem zabil tvého pána, mrzáčku, a zabít tebe mi způsobí jen další potěšení!" zavrčel drak. Chytil gryfa za trup a kousl ho do krku tak silně, až mu téměř oddělil hlavu od těla. Gryf naposledy zavřeštěl a pak už jen tiše ležel. Flinn zavřel oči, zaťal zuby a neznámo jak se přinutil postavit. Vrávoravě vykročil proti drakovi -právě ve chvíli, kdy Verdilith odhazoval Ariakovo tělo na okraj mýtiny.
Flinn zvedl Hadobije vysoko nad hlavu, nedbaje hrozné bolesti v rukou a hrudi. Jeho srdce zoufale bilo a rytíř náhle ucítil, jak se mu zhroutila jedna plíce. Několik okamžiků nemohl dýchat a jen zoufale lapal po dechu. "Budeš to ty, kdo zemře, hade!" vykřikl chraptivě Flinn, když se drak znovu obrátil směrem k němu. "Proroctví se vyplní!" Flinn zcela nečekaně vykročil proti svému soupeři a s vypětím posledních sil mu vrazil do těla Hadobijovu lesklou čepel. Meč se zabořil do drakova ramene až skoro po jílec. Netvor se vzepjal bolestí a vytrhl si meč z rány. Hadobij spadl na udupaný sníh. Verdilith znovu zařval a tentokrát jeho řev poznamenal strach. Bestii prýštila krev hned ze tří ran najednou - z boku, z ramene a ze zmrzačeného pařátu. Drak se odvrátil od vrávorajícího bojovníka, otočil se a rozběhl se do lesa. Kožovitá křídla mu plácala na zádech, rozletět se však už nedokázal.
Rytíř si chabě pokusil vytřít z očí krev a pak vykročil k bílému meči, ležícímu ve sněhu. V půli cesty se zastavil u Ariakova těla a klesl na jedno koleno. Ještě naposledy pohladil to hedvábné peří. Pokusil se promluvit, přes rozbité rty však přešla jen velká krvavá bublina. Oči se mu zakalily, ale ještě se vzchopil a s nelidským vypětím dokulhal ke svému meči. Podařilo se mu ho zvednout. Ještě nikdy nebyl ten meč těžší, a ještě nikdy nežhnul takovým žárem. Flinn měl z toho tepla radost, protože mu najednou bylo tak chladno, tak strašlivě chladno.
Rytíř se podíval kalnýma očima k lesu a pak se nesmírně pomalu začal vléct tím směrem, kterým zmizel drak. "Je smrtelně zraněný," zamumlal omámeně, zatímco mu zhroucená plíce rachotila v hrudi, "ale musím ho vidět zemřít."
Těžce se vlekl kupředu a do těla se mu zabodávaly ostré šípy bolesti. Do selhávajících plic ho řezala zlámaná žebra a srdce mu zoufale bušilo. V uších se mu ozýval zvuk vyjícího vichru. Ušel dvacet či třicet kroků a ve sněhu za sebou zanechával rudou stopu.
Pak upadl.
Chvíli ležel ve sněhu a bojoval s mrákotnou temnotou, která ho obklopovala. Zavřel oči. V jeho mysli se objevila Jo a vedle ní temný obraz draka Verdilitha. Flinn sevřel v rukou Hadobije, otevřel oči a začal vléci své rozbité tělo křovím, stále sleduje Verdilithovu stopu. Poslední síly jeho vůle ho však rychle opouštěly. Už jen srdce ho nutilo jít dál.
"Karlejo…" zasípěl skrz rozbité zuby "…k čertu s tím tvým… proroctvím."
Braddok Trnikrev, Karleja Kunzajská a Dajin Kine zastavili své koně a sklonili se nad stopami ve sněhu před nimi.

Johauna Menhir z toho rozhovoru nic neslyšela. Všechna ta slova v její mysli přehlušily otázky, které si kladla už od samého rána: Flinne, kde jsi? Proč jsem se neprobudila, když jsi odcházel? Proč? Mohla jsem tě zastavit, nebo jsem mohla jít s tebou. Ta slova se ozývala v její mysli po celé ty čtyři hodiny, které toho dne strávili v sedle. Její tři společníci ukazovali na temný les před nimi a obrátili svá zvířata tak, aby do něj mohli vjet. Jo je jen bezmyšlenkovitě následovala.
Pravidelné stopy před nimi končily ve zdupaném sněhu. Jo hned pochopila, o co tam šlo - Flinn sestoupil ze sedla, aby si navlékl brnění. Už musíme být blízko draka, pomyslela si Jo, a také blízko Flinna. Modlila se, aby přišli včas a ještě mu mohli pomoci, ale její náhle ztěžklé srdce jí říkalo, že tomu tak nebude. Setřásla ty pochyby z mysli, tasila meč, seskočila ze sedla a rozběhla se do lesa. Trpaslík, čarodějnice a Dajin se o něco pomaleji vydali za ní.
Les byl vlastně jedinou velikou houštinou obrovských smrků a několika borovic. Ticho bylo téměř hmatatelné a Jo cítila, jak se jí zmocňuje neklid. Všechna pravidla stopařského umění hovořila o tom, že takové ticho může znamenat jen jediné - na tom místě se odehrál boj na život a na smrt. Jo se řítila lesem stále dál a to zoufalé mlčení narušoval jen její přerývaný dech.
O několik okamžiků později Jo proběhla mezi posledními stromy a vstoupila na malý palouk skrytý uprostřed lesa. Sněhem pokrytá země byla rozdupaná a postříkaná krví. Kdysi nedotčenou bělost sněhu teď hyzdily dlouhé pruhy černé země a hrozné skvrny čerstvé krve. Ve sněhu se zaleskly kusy blýskavého kovu. Uprostřed mýtiny se ve větru třepotal kus tmavě modré látky, zachycené na zlomené holi.
Jo se zastavila. Kousek od té tyče ležela zkroucená mrtvola žlutého gryfa. Ariak ležel na zádech a orlí hlavu měl téměř odervanou od těla.
"Ach, Ariaku," zašeptala Jo a rozběhla se k mrtvému zvířeti. Oči měla rozšířené zármutkem a bolestí. Vzápětí uslyšela blížící se kroky svých přátel, v tu chvíli však nebyla schopna připustit, aby byli svědky jejího zoufalství -ještě ne. Rozběhla se dál, hledala Flinna a potichu se modlila.
Uběhla snad dvacet či třicet kroků, přeběhla mýtinu a znovu se dostala do lesa. Cítila, jak jí do hrdla stoupá žluč, když spatřila stopu, kterou za sebou zanechal Fáin
Flinn. Byla na tři stopy široká a čistě rudá. Jo se jen modlila, aby ta krev byla alespoň zčásti dračí. Na sněhu se válely hromady ulámaných větví a hroudy rozryté země a to všechno se mísilo s krví.
Nakonec ho Jo našla, na mýtině ještě menší, než byla ta předchozí. Vrávorala k Flinnově nehybné postavě -ležel na boku, jednu ruku měl nataženou a sevřenou tak, jako by jí chtěl drásat zmrzlou zem. Jo cítila, jak jí nohy každým krokem těžknou. Pustila meč a jednou rukou si sevřela žaludek, nějak se však stále vlekla dál. Došla k tělu a klesla na kolena k Flinnovi Mocnému. Hadobij ležel opodál a jeho stříbrná čepel zářila v paprscích poledního slunce. Položila studený jilec do natažené ruky, ta se však ani nepohnula. Sevřela jeho ruku do svých malých dlaní.
Tvář měl zabořenou ve sněhu a Johauna viděla jen jeho prošedivělé, krví potřísněné vlasy. Hrudní a zádový pancíř měl stržený a šedá vlněná košile, kterou nosíval pod brněním, byla celá rudá krví. Z velkých kruhovitých ran, kterými měl posetou hruď a záda, stále ještě prýštila krev. Jo potlačila vzlyk a opatrně převalila rytíře na záda, aby mu viděla do tváře.
"Flinne…" splynulo jí ze rtů jeho jméno. Dotkla se zkrvavené, rozbité tváře muže, kterého milovala, a skousla si vnitřek tváří, aby se nedala do pláče. S očima naplněnýma slzami jemně odhrnula spletené vlasy a otřela mu krev z očí a úst. Sklonila se k němu a políbila ho, vůbec nevnímajíc Braddoka, Karleju a Dajina, mlčky stojící opodál.
"Flinne…" zaprosila chraptivě Johauna. Už ani nebyla s to modlit se k Nesmrtelným, jen je mlčky zapřísahala, aby Flinnovi vrátili život.
Víčka se mu zvolna otevřela, zase se zavřela, znovu se otevřela a Jo spatřila, že jeho oči jsou naplněné nepředstavitelnou bolestí. Ještě jednou otevřel oči, ještě jednou a Jo si přitiskla jeho hlavu k prsům. Slzy, které dlouho s největším vypětím vůle zadržovala, jí teď volně klouzaly po tvářích, padaly Flinnovi na obličej a mísily se tam s jeho krví.
"Jo," sotva zašeptal Flinn, "miluji tě…". Z úst se mu vyřinula krev, zrak se mu úplně zakalil a rytíř zavřel oči. Jeho tělem proběhlo krátké zachvění a krk mu ztuhl.
Fáin Flinn byl mrtev.
Jo zaklonila hlavu, rukama sevřela mrtvé tělo a v hrdle se jí zrodil zoufalý výkřik. Nikdy z něj však nevyšel a Johauna Menhir se zhroutila v němé bolesti na krvavou zem.
Po čtyři dny a čtyři noci stála Johauna Menhir o samotě u pohřební hranice Mocného Flinna. Požádala své přátele, aby ji nechali o samotě, a oni její přání splnili. Po čtyři dny a noci chránila Jo Flinnovo tělo před hladovými vlky, žádní jiní tvorové však na mýtinu, kde rytíř zahynul, nepřišli. Celé ty čtyři dny a noci se Johauna zoufale modlila, aby Flinn vstal ze svého posledního lože.
Mrtvý však neožil.
Čtvrtého dne se k Jo připojili tři jezdci: Braddok, Karleja a Dajin. Podali Jo pochodeň a každý z nich se s vlastní pochodní v ruce vydal k jedné straně hranice. Jo stála v čele. Nechtěla poslat Flinnovu duši na cestu mrtvých, ale věděla, že nemůže jinak. Oči měla potemnělé smutkem a vyčerpáním, když pokynula Dajinovi, aby začal.
"Zde leží Mocný Flinn, jenž dosáhl prvního Vrcholu Kvadriviálu - Cti," řekl vysokým hlasem Dajin a hodil pochodeň na hromadu dřeva před sebou. Pak se omámeně posadil do sněhu. Ariakovo mrtvé tělo leželo uvnitř hranice, protože Jo nařídi-la, že tak věrné zvíře se musí na poslední cestu odebrat zároveň se svým pánem.
Jo kývla na Karleju, která promluvila hlasem mnohem tišším a pokornějším, než jakým ji kdy slyšeli něco říct: "Zde leží Mocný Flinn, jenž dosáhl druhého Vrcholu Kvadriviálu - Statečnosti. Nikdo nebyl statečnější než on." Také kouzelnice hodila svou pochodeň na hranici a ze suchého dřeva vyšlehly plameny.
Braddok se podíval na Jo a když kývla, i on promluvil. Hlas měl tichý a ochraptělý a po tváři se mu beze studu kutálely

do vousů slzy. "Zde leží Mocný Flinn, jenž dosáhl třetího Vrcholu Kvadriviálu - Víry, neboť v něj věřili všichni lidé v celém Penhaligonu." Braddokův hlas se při těch posledních slovech nešťastně zachvěl. Trpaslík hodil pochodeň na hranici a odvrátil se. Jeho širokými rameny otřásaly vzlyky a trpaslík si zakryl tvář dlaněmi.Jo se pokusila prohlédnout skrz mlhu ve svých očích, ale nepodařilo se jí to. Kdesi před ní zářily plameny a dožadovaly se její pozornosti. Náhlý závan větru rozevlál cíp Flinnovy modré haleny a Jo se soustředila na ten kousek modři. Zvedla pochodeň a zvolala hlasem, který zněl mohutnou silou, jakkoli byl poznamenaný zármutkem. "Zde leží Flinn Mocný, jenž dosáhl i čtvrtého a posledního Vrcholu Kvadriviálu - Slávy."
Odmlčela se, neschopna slova. Jednou a ještě jednou polkla a mluvila dál hlasem ochraptělým přemáháním: "Slávy," opakovala a sevřela Hadobije tak pevně, že se jí na rukou objevila krev. "Lid Penhaligonu a všech ostatních krajů bude jednou provždy znát Mocného Flinna a vědět, v jaké slávě zemřel a v jaké slávě žil." Její slova se změnila na téměř neslyšitelný šepot a Jo hodila na Flinnovu pohřební hranici poslední pochodeň.
Tmavě modrá skvrna zmizela v plamenech smrti.

Dungeons & Dragons — cyklus PENHALIGON
svazek 1
D. J. Heinrich
Ztracený meč
Z anglického originálu
PENHALIGON volume 1
THE TAINTED SWORD
vydaného firmou TSR, Inc"
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1992
přeložili Hynek Filip a Šárka Bartesová
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2, Brno,
v nakladatelství NÁVRAT, Brno
jako svou 416. publikaci v roce 1997
Vytiskla CENTA, spol. s r. o"
odštěpný závod Brno, provoz Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 140 Kč
ISBN 80759-9